உ
சிவமயம்
திருச்சிற்றம்பலம்

சிவாய நம:

॥ हरिहरतारतम्यम् ॥

॥ ஹரிஹரதாரதம்ய ॥

ஹரிஹரதாரதம்மியம்

இ∴து
ஸ்ரீமாந் - சிவஞானசுவாமிகளது பாதசேகரராகிய
தத்புருஷசிவன் என்று தீக்ஷாநாமம் பெற்ற
முத்தமிழ்ரத்நாகரம்

ம - தி - பாநுகவியவர்களால்

ஹரதத்தாசாரியசுவாமிகளருளிச்செய்த

மூலசுலோகங்களுடன்

வேதாகமாதி பிரமாணங்களையும் சேர்த்து

தமிழில் இயற்றப்பட்டு,

தா - குப்புசாமிநாயகரவர்களது

சென்னை:

ஸ்டார் ஆப் இந்தியா அச்சுயந்திரசாலையில்
பதிப்பிக்கப்பட்டது.

1899

உ

சிறப்புப்பாயிரம்.

இந்நூலாசிரியர் மாணவர்

ம. கோவிந்தசாமிமுதலியாரவர் களியற்றிய

அறுசீர்க்கழிநெடிலாசிரியவிருத்தம்.

சேடன் புகன்று நாப்பிளந்தான் றிங்கள் புகன்று கஉலகுறைந்தான்
நாடி யயனு மலரோனு நண்ணிக் கிடந்தா னெனப்பெரியோர்
கூடி யுரைக்க நின்றவரி யரர்கள் தகமை குவலயத்தி
லீடில் பாநுகவி யென்னு மெங்கள் குரவ னிசைத்தானே.

உ

முகவுரை.

சிவபத்த சிரோன் மணிகளான மேலோருட் சாதகர்களுக்கு அன்ய தேவதா பரத்வபராந்தியை யொழிப்பதும், ஸாத்யர்களுக்கு மனமகிழ்ச்சியைத் தருவதுமான **ஹரிஹரதாரதம்மியம்** என்னும் அரியநூல் நாராயணமூர்த்தியின் அவதாரரான ஸ்ரீஸுதாரஞசாரியசுவாமிகளென்னும் **ஹரதத்தாசாரிய** சுவாமிகளால் ஆரியபாஷையில் பண்டேதானே அமைக்கப்பட்டுளது. இதஜனத் தமிழில் மொழிபெயர்ப்புடன் அச்சிட்டு வெளியிடுவதாகப் பலர் பிரசுரஞ் செய்திருந்தனர். பிரசுரமாத்திரமேயனறி நூஜல வெளியிட்டாரில்ஜல.

சொன்னசொல் தவருதவரும், ஸ்டார் ஆப் இந்தியா என்னும் அச்சுயந்திர சாஜலக்கும், பிரபஞ்சமித்திரனுக்கும் தஜலவரும் ஆகிய ஸ்ரீ, **தா-குப்புசாமிநாயகர்** அவர்கள் என்ஜன இந்நூஜலத் தமிழிலாக்குமாறு தூண்டினமையால், நான் இது நமது சைவநண்பர்களுக்குறசாகத்தையும், நமக்குப் பதி புண்ணியத்தையும், நாயகர் அவர்கட்கு கீர்த்தியையும் விஜளப்பது என்று துணிந்து **சிவபராக்கிரம** மெழுதி முடித் ததற்குப் பின்பு இந் நூஜல எழுதி முடித்தேன்.

இது ஒரு அரிய பெரிய நூலாதலால், வேண்டிய இடங்களில் பிரமாணங்களு டனும், பதம்-பொழிப்பு-விதப்பு-தாத்பரியம்-தாரதம்மியம்-மொழிபெயாப்பு என்னும் பகுப்புகளுடனும் இயற்றியிருக்கின்றேன்; இந் நூலாசிரியரது சரிதமுணர்ந்தாலன்றி, இந்நூலின் மகிமை நன்கு விளங்காதென்று கருதி நாராயணரான கிரந்தகர்த்தாவின் அவதார சரிதத்தையும், சிவரகஸயத்திலிருந்து எடுத்து இதிலெழுதியிருக்கின்றேன்.

சரிதம் தெளிவாய் விளங்கும் வண்ணம எட்டுப்படங்கஜளயும் அமைப்பித்து இந்நூஜல அச்சிடுவித்திருக்கின்றேன். இந்நூல் வேண்டியவர்கள் மேற்குறித்த நாயகர வர்கட்கு எழுதிப் பெற்றுக்கொள்ளலாம்.

இங்ஙனம்,
தத்புருஷசிவன்
என்று தீக்ஷாநாமம்பெற்ற
ம - தி - பாநுகவி

உ
சிவமயம்.
திருச்சிற்றம்பலம்.

ஸ்ரீஹரதத்தாசாரியசுவாமிகள்

சரித்திரம்

இவரது சரிதத்தைச் சிவரகசியமானது இவ்வண்ணமுரைக்கின்றது.

"முன்னேர்கால் பிருகுமுனிவர் விஷ்ணுவைச் சபித்தமையால், அவர் மனம் நொந்து பூமியிலே அநேக அவதாரஞ் செய்தாரென்று உபமன்னியமுனிவன் சொல்லத் தொடங்கும்போது, முனிவர்கள் அரி பிருகுசாபம் அடைந்தபின்னர், மந்தர மலையை அடைந்தாரென்று கேள்வியுற்றேம்; அதனையும எங்களுக்குக் கூறியருளல் வேண்டும் என்று கேட்ப, உபமன்னியு இவ்வாறு கூறுகின்றுர். பிருகு முனிவர் சபித்தபோது திருமால் நடுநடுங்கி உருத்திரரும், மகேசுவரரும், கணங்கள் புடைசூழ ப்பெற்றவரும், புகல் அடைந்தோரைக் காப்பவருமாகிய அம்பிகாசமேதவரனைத் தமது இருதயகமலத்திலே சிந்தித்தது, கருடன் மீதிவர்ந்து தேவர்கள வாசஞ்செய்வதாயும் மனேகரமான குகைகளையுடையதும், கின்னரர்கள் உறையும் வனங்களை யுடைய தும், ஒலிக்கின்ற பற்பல அருவிகளையுடையதும், பற்பல கணங்களுக்கு உறையுளா கிய உத்தியானங்களை யுடையதும், சப்திக்கின்ற பற்பல பறவைகளையுடையதும், பலவகை விருக்ஷம் கொடி செடி என்பவற்றை அளாவிய பரிமள வாயுவையுடைய தும், மனதிற்கு இனிமையும் இன்பமும் விளைபபனவாகிய பாரிசாதங்களையுடைய தும், பற்பல அரதனக்குவியல்களையுடையதும், சுவர்ணப்பிரகாச தோரணங்களையு டையதும், ஸ்ரீகைலாசம்போல் இலங்கும அநேகாயிர பிராசாதங்களையுடையதுமா கிய மந்தரமலையை அடைந்து, அங்கே சுவர்ணக் குகையொன்றிலே சடையுடையரா யும், முண்டிதராயும, மேகலையுடையராயும், பஸ்ம நிஷ்டராயும் அமர்ந்து, அக்கினி யை ஓம்பி, தினந்தோறும் திரிகாலங்களிலும் ஸ்நானஞ் செய்து, கிருச்சிரசாநதிரா யண விரதாதிகளை அநுஷ்டித்துத் தேகத்தைவாட்டியும், ஆயிரம் தேவவருஷம் வாயுபக்ஷணஞ் செய்துந் தவம் இயற்றுவாராயினர்.

இவ்வாறு இருக்குங்கால், சிவபிரானுரது வாயிற்காவலாளரும், கபிமுகத்துக் குச் சமானமாகிய பிரகாசத்தையுடையரும், அயோநிசரும், தபசிலே சித்தியுடைய ரும், சாலங்காயனகோத்திரருமாகிய நந்தியெம்பெருமான் கொடுந்தபசு செய்பவரா கிய விஷ்ணுவைப்பார்த்து வந்து, சிவபிரானுரை நமஸ்கரித்து, சுவாமீ உமது ஸ்தானத்திலே விஷ்ணுவானவர் “நான் என்செய்வேன்! என்று மனசிலே மெலிவு கொண்டு எப்பொழுதும் கவற்சியோடு அநேக கோடி வருஷங்களாக உக்கிரமாகிய தபசு செய்து கொண்டிருக்கின்றுர்" என்று விஞ்ஞாபனஞ் செய்தார். இதனைச் சிவபெரு மான் கேட்டு முகமலர்ச்சிகொண்டு உமாசமேதராய், இடபாரூடராய், பிரமதகண ங்கள் புடைசூழப் பெற்றேராய், பிரமாதி தேவர்கள் துதிப்ப, தேவர்களெல்லாம் வணங்க, விஷ்ணு தபசு செய்யும் ஸ்தானத்துக்கு எழுந்தருளி, அவ்விஷ்ணுவை நோக்கி, “குழந்தையே! உனது தபசுகண்டு பிரீதிகொண்டு உனக்கு வரங்கொடுக்கு

மாறு வந்தேம், எமது பக்தருக்குத் துரோகஞ் செய்தவை சந்தேகமில்லாது எமக்குச் செய்தது போலாயிற்று. இப்போது நீ செய்த தபசினுலே எமக்குச் செய்த துரோகம் நீங்கிப்போயிற்று. எமது அன்பராகிய பிருகுவுக்குக் செய்த துரோகம் இருந்தபடியே இருப்பதாயிற்று. நீ தபஞ்செய்து அத்துரோகத்தை நீக்குதற்குரிய ஸ்தலத்தை இப்போது சொல்கின்ருேம் கேள் பூலோகத்திலே காவேரிக்கு வடகரையிலே கஞ்சாபுரம் எனப் பெயரிய பரமபாவனமாகிய க்ஷேத்திரம் ஒன்றுளது. நீ அங்கேயுள்ள கஞ்சாபுரீசுவரரை உத்தேசித்து நெடுங்காலந் தபசு செய்வாயேல், உன் சாபம் நீங்கி விடும் என்று திருவாய் மலர்ந்தருளி அந்தாததானமாயினர்.

விஷ்ணுவானவர் உடனே சிவபிராஜன வணங்கிக்கொண்டு கஞ்சாபுரத்தை மகிழ்விஞேடு அடைந்து அப்பிருகுமுனிவரிட்ட சாபம் நிவாரணமாகும் பொருட்டு, திரிகாலமும் கஞ்சாபுரீசுவரரைப் பூசை செய்து, பஞ்சயஞுஞங்கஊயுஞ் செய்து கொண்டிருந்தார். (அதுவன்றி) திரிகாலமும் ஸ்நானஞ்செய்து வறகஉலயை உடுத்த வராயும், சடாதரராயும், விபூதியை உத்தூளனமாகவும் திரிபுண்டரமாகவுந் தரித்த வராயும், ருத்திராக்ஷமாஉல அணிந்தவராயும், பஞ்சாக்ஷர செபஞ் செய்பவராயும், கந்தமூலபலங்கஊயும், ஜீர்ணபர்ணத்தையும், சாகைகஊயும், சலத்தையும், வாயு முதலியவற்றையும பக்ஷணஞ் செய்பவராயும் , ஜிதேந்திரியராயும், போசனஞ் செய்யாதவராயும், சூரியஊனப்பார்த்த பார்வையுடையராய்க் கிரீஷ்மகாலத்திலே பஞ்சாக்கினிமத்தியிலே நிற்பவராயும், மழைக்காலத்திலே வெளியிலே நிற்பவரா யும், ஏமந்தகாலத்திலே காவேரிநதியிலே கழுத்தளவினதாகிய சலத்திலே நிற்பவரா யுங்கொண்டு, கைகள் இரண்டையும் நிராலம்பமாக உயர்த்தி, உச்சுவாசமினறிக் கஞ்சாபுரீசுவரருடைய திருவருஊப் பெறுமாறு மகா தபசு செய்வாராயினர். இவ்வாறு இவர் உக்கிரதபசு செய்யுங்கால் நெடுங்காலஞ் சென்று போய்விட்டது. அவருடைய பிரமரந்திரத்தினின்றும் உண்டாகிய அக்கினியானது மூன்று லோகத் தையுந் தகிக்கத் தொடங்கிவிட்டது. தொடங்கவே, மூவுலகத்துமுள்ள தேவர் அசுரர் மனிதராயிஞேரெல்லாம் அவ்வாகினிச் சுவாஉலயினுலே வருந்திக் கவஉலயுற்ருர். அப்போது தேவர்களெல்லாம் ஒருங்குகூடி பிரமஊன அடைந்து பூசித்துத் துதித்து வணங்கித் தங்கள் விருத்தாந்தத்தை விண்ணப்பித்தார்கள். அப்போது பிரமன் தேவர்கஊ அழைத்துக்கொண்டு ஸ்ரீகைலாசத்தை அடைந்து, சிவபிராஊனப் பன்மு றையும் நமஸ்சரித்து, விஷ்ணுவுடைய தபாக்கினிச சுவாஉலயினுலே உலகம் அஊனத்தும் வருந்துகின்றது. "சுவாமீ! எங்கஊ ரக்ஷிக்க" என்று வேண்டினுன். அதஊனக் கேட்டுக்கொண்டு அக்கினி துல்லியராகிய சிவபிரான் இடபாரூடராய்ப பிரமாதி தேவர்கள் சூழந்து செல்ல விஷ்ணு தவஞ்செய்யுந் தானத்தை அடைந்து "விஷ்ணுவே! எழுந்திரு, உன்தபசினுலே பிரீதிகொண்டேம், உனக்கு வேண்டிய வரத்தைக் கேள்" என்று கம்பீரமாகிய திருவாக்கினுலே உரைத்தருளினர். அது கேட்டு விஷ்ணு எழுந்து நின்று, சிவபிராஜன நமஸ்கரித்து, சிரேஷ்டப் பிரமாணமா யுள்ள சுருதிகஊ மூலமாயுடைய வாக்கியங்களினுலே ஸ்தோத்திரஞ் செய்து, உரோமாஞ்சங் கொண்டு, ஆனந்தக் கணணீர் வார, வாக்குத் தழுதழுப்ப, பூமியிலே விழுந்து, சுவாமி! யான் இந்ரனுடைய சொல்லுக்கிசைந்து பிருகுமுனிவருடைய பத்தினியாரை வதைத்து விட்டேன். அப்பததினியார் வதை செய்யப்பட்டமையை உணர்ந்த பிருகுமுனிவ ரானவர் கோபங்கொண்டு மற்ச, வராக, கூர்ம முதலிய

அநேக கீழ் யோனிகளிலே நான் போய்ப பிறக்குமாறும், அநேக சென்மங்களிலே ஸ்திரீவியோகம் எய்து மாறும் என்ஊனச் சபித்துவிட்டார். சுவாமீ! அந்தப்பிருகு முனிவரிட்ட சாபத்திஞலே மிகவும் கஷ்டம் அடைந்துவிட்டேன். இதுவன்றி, பிரபுவே! என்ஊன உபாசிக்கும் ஏகதண்டியுந் திரிதண்டியுமாம் இரு சந்நியாசிகஊளத் தரிசித்தவர்களும் பாஷண்டிக்ளாய்ப் போமாறு சபித்து விட்டார். அந்தச் சந்நியாசி களுக்குச் சயனம் ஆசனம் வஸ்திரமுதலிய உதவி ஆதரிக்கின்றவர்கஊயும் மகாரௌாவாதி நரங்களிலே போமாறு சபித்தார். பஞ்சபூதங்கள் அழியுங்கால வரையும் நான் பத்து வகைப்படும் கொடிய நரகவேதஊன அடையுமாறு கோபா வேசத்தோடு அதட்டிச சபித்துவிட்டார் ஆதலால் யான் வேறுகதி ஒன்றும் காணேன். உமது பாதார விந்தங்கஊயே சரணென்று அடைந்தேன். இன்று என்ஊன இந்தத் துன்பாகரத்தினின்று கரையேற்றி யருளல் வேண்டும் என்று விஞ்ஞாபிக்கும் போது, சிவபிரான் அவரை அணைந்த்து மீட்டும் மீட்டும் உச்சிமோந்து அஞ்சறக! அஞ்சறக!! எனது பக்தனுடைய சாபத்தைக் கடத்தல் யாவர்க்கும் அரிது, எம்மாலும் மாற்றுதல் அரிது, அங்ஙனமாயினும்; எமது அருளிஞல் உனக்கு அநேக சென்மம் எய்தாதொ ழிக. மற்சம், கூர்மம், வராகம், நரசிங்கம், தன்வந்திரி, மோகினி, நாரதர், பிருது, சனற்குமாரர், விராட்டு என்னும் இப்பத்து அவதாரமும உனக்கு ஆவிாப்பாவமாகுக. பார்க்கவா, ராமா, பரசுராமர், கிருஷணர், வியாசர், பலபத்திரர், கபிலர், நரநாராயணர், யஞ்ஞர், வாமனர், தத்தாத்திரேயர், விருஷபர், புத்தர், கற்கி, சுதாசனர் என்னும் இப்பதிஊந்து அவதாரமும உனக்கு யோனிசமாகுக. அம்முனிவரிட்ட சாபம் உனக்குத் தடையின்றி நிகழும் என்று கூறிப் பின்னரும் சொல்லுகிறுர். எமது ஆச்சிரமத்துள்ள சாதுக்கஊ வெறுப்பவர்கள் கீழோராவர். எமது பத்தர்கஊப் பாதுகா ப்பவர்கள் உனக்கும் நிஷ்களங்கமாக அன்பர்களாவார்கள். அப்படிப்பட்டவர்களுடனே பேசுந்தோஷமும் மனிதருக்குக் கொடிய பாபத்தை விஊப்பதாகும். சிவாகமங்க ஊயுணர்ந்த பிரமசாரி, கிருகஸ்தன், வானப்பிரஸ்தன், சந்நியாசி எனனும் நான்கு ஆச்சிரமத்தாரையும், பிரம க்ஷத்திரிய வைசிய சூத்திரர் என்னும் நான்கு வருணத் தாரையும் துவேஷிக்கின்றவர்கள் நிச்சயமாகவே பாஷண்டராவார்கள். அப்படிப் பட்டவர்கள் பொருட்டுக் கொடுக்கும் கொடையும், செய்யும் ஓமமும், செபமும், தியானமும், ஸ்நானமும், பூசையுமாகிய வெல்லாம சாம்பலிலே இட்ட ஆகுதி போலே நிஷ்பலமாயப்போம் எமது ஆச்சிரமத்துள்ளவர்கஊ நிந்திப்பவர் எம்மையே நிந்திப்பவராகின்றுர். நம்முடைய ஆச்சிரமத்துள்ளவர்கஊத் தோத்திரஞ் செய்பவர் நம்மையே தோத்திரஞ் செய்பவராவார்கள் என்றுர்.

இவற்றைக் கேட்ட திருமால், சுவாமீ! நால்வகை ஆச்சிரமங்களிலும் உமது பக்தர்கள் உளா என்று திருவாய் மலர்ந்தருளினீரன்றே, அவர்கள் இலக்ஷணம் என்ஊன? பெருமை என்ஊன அவை இவை என்று எனது பக்தர்கள் அறிந்து கோடற் பொருட்டு எனது பரமநாதரும், பரமாசாரியருமாகிய நீவிரே சொல்லியருளல் வேண்டுமென்று வேண்டிஞர். அப்போது சிவபிரான் நான்கு ஆச்சிரமத்துக்குந் தனித் தனி இலக்ஷணம் வெவ்வேறும். இந்நானகு ஆச்சிரமத்துக்கும் தனித்தனி பிரவாத் தகாகள ததீசி, கௌதமர், அகஸ்தியர், துருவாசர் என்னும் நானகு இருடிகளேயாவர். பிரம்சரியத்தை நிறுத்திஞர் ததீசி முனிவர். கிருகஸ்தாச சிரமத்தை நிறுத்திஞர் கௌதமமுனிவர். வானப்பிரஸ்தாச்சிரமத்தை நிறுத்திஞர் அகஸ்திய முனிவர்.

சந்நியாச ஆச்சிரமத்தை நிறுத்தினர் துர்வாசமுனிவர். மலமாயை கன்மம் என்னும் முப்பாசத்தை நீக்குவதும், சிவசம்பந்தமுள்ளதும், மேலானதுமாகிய தீக்ஷையைத் தவிர மனிதர்களுக்கு எந்த ஆச்சிரமத்திலிருந்தாலும் உத்கிருஷ்டம் எய்துவதில்லை. எந்த ஆச்சிரமத்திலிருந்தாலும் சிவதீக்ஷையினலே தான் பாசவிமோசனம் எய்துவ தாகும். எவ்வெவருந் தாந்தாம் விரும்பியபடி அந்தந்த ஆச்சிரமத்தைப் பூர்வோத் தரமாக அநுஷ்டிக்கலாம். அங்ஙனம் அநுஷ்டிக்குமிடத்து தீக்ஷையினற்றன் மோக்ஷம் எய்தும். ஆச்சிரமங்களினலும் மற்றைக் கருமங்களினலும் மோக்ஷம் இன்றம். திரிகாலமும ஸ்நானஞ்செய்து, பிக்ஷாகாரஞ் செய்து, கௌபீனநதரித்து, கிருஷ்ணசினந் தண்டம் என்பவற்றைத் தாங்கி, சிவாக்கினி பூசை செய்து, வேதாத தியயனம்பண்ணி, குடுமியோடு இருப்பவன பிரமசாரி எனப்படுவான். பருவகாலத் திலே மனைவியைப் புலந்து, ஒழிந்த காலங்களில கலந்து, தெய்வம், விருந்து, யாசகர் என்போரை உபசரித்து எவர்க்கும் கருணை பாலிப்பவன் கிரகஸ்தன் எனப்படு வான். சடாதாரியாய் வனவாசஞ்செய்து, பாரியோடு கூடி அத்தியயனஞ் செய்து, பலமூல ஆகாரம் பண்ணி திரிகாலமும ஸ்நானஞ்செய்து வறகலை உடுத்து உறை பவன் வானப்பிரஸ்தன் எனப்படுவான். திரிகாலமும் ஸ்நானஞ்செயது கௌபீன தாரியாய் , நிஷ்கள சிவத்தியானஞ்செய்து, தண்டம் பஸ்மம் சடை என்பவைகளை யுடையனய், அக்கினியையும் பாரியையும் விடுத்து, பிக்ஷாகாரஞ் செய்து, கோத்திரம் சந்தானம் என்பவற்றை விடுத்து, அவ்வாறே சர்வகர்மங்களையும் விடுத்து, அபோச்சிய அன்னம் தவிர்த்து, சிவயோகஞ்செய்து, தேகாவசானத்திலே சிவசாயுச்சியம் அடைபவன் சந்நியாசியாவான். நான்கு ஆரசிரமத்துள்ளாரும் சர்வாநுக்கிரகிகளாயே யிருப்பார்கள் ஓ கேசவ! அதிகஞ் சொல்லியாவதென் சமுசாரசாகரத்தைக் கடத்தற்கு வாயந்த ஓர்புணையைச் சொல்கின்றேன் கேள். பைத்தியத்திலேனும் , மோகத்திலேனும், நித்திரையிலேனும் எத்துஷ்டனயினும், "சிவ" என்னும் இரண்டெழுத்தைச் சிந்தை செய்வானயின், அவனை எம்மைப் போலக் குருவாக அறிகுதி, அதனல் நாம் அதிக மகிழ்வை அடைவேம்; இதினும் மேலாயது என்! பைத்தியத்தினலேனும் ஒருவன் பிரணவத்தோடிசைந்த ஸ்ரீபஞ்சாக்ஷரத்தை ஒருமுறை உச்சரிப்பானயின், அவன் எந்நிலையிலிருந்தாலும் எக்காலமும் பூசிக்கற் பாலனே யாவான். ருத்திர, சம்பு, மகாதேவ, சர்வஞ்ஞ, சங்கர, ஸ்ரீவாமதேவ, ஸ்ரீகண்ட, ஸ்ரீநீலகண்ட என்னும் நாமங்களைச் சொல்லி நம்மைத் தியானிக்கின்றவனை எமது ஆஞ்ஞையினல் யான் என்று மதிக்குதி. பிருகு என்பார் எமது பக்தருள்ளே சிரேஷ்டர். அவரிட்ட சாபத்தைக் கடத்தல் யாவர்க்கும் அரிதாகும். ஆதலினல் உனக்கு அந்த இருபத்தைந்து அவதாரமும எய்தும். இந்த அவதாரம் லோகோபகார மாயிருக்கும். கவுதமர், ததீசி, கண்ணுவர், சியவனர், பிரமா, நந்தி என்னும ஷண் முனிவர்களும ஒவ்வோர் ஏதுவினல் துரோகஞ் செய்த பிராமணர்களை வைதிக நெறி பிறழ்ந்தவர்களாயும், சிவநிந்தாபராயணர்களாயும், நெற்றியிலே யோனி முத்தி ரையுடையவர்களாயும போமாறு சபிததார்கள. கமலக்கண்ண! இப்படிச் சபிக்கப்பட்ட பிராமணருள்ளே காசியப கோத்திரத்திலே ஏககாலமும் வேதநிந்தை செய்பவரும், விபூதி ருத்திராக்ஷங்களை நிந்திப்பவரும், நம்மை நிந்திப்பவரும், வைதிகர்களையும் நமது பக்தர்களையும் நிந்தை செய்பவரும், எப்போதுந் தப்தமுத்திரையுடையரும், பாஞ்ராத்திரபராயணருமாகிய வாசுதேவர் என்னும் பெயரோடு இக்கலி யுகத்திலே ஒருவர் பிறப்பார். இவர் பாஞ்சராத்திரிகளெல்லோர்க்கும் தேசிகராவர். அவர்

உன்ஐனப் புதலவனுகப் பெறும் பொருட்டு நெடுங்காலம் தவஞ்செய்யப் போகின்ருர் அப்போது நமது ஆஞ்ஞையின்படியே நீ அவருக்குப் புதல்வனுய்ப பிறக்குதி. மூன்று வயசு தொடுத்தது நீ எம்மைச் சிறுபிள்ஐள விஐளயாட்டாய்ப் பூசித்துக் கொண்டுவருங்கால், ஐந்தாம் வயசிலே உனக்கு நாம் சமஸ்தவித்தைகஐளயும் மனேரதபோகங்கஐளயுந்தந்து, இறுதியிலே எமது சாயுச்சியபதவியையும் அருளுவேம். இருபத்தைந்து அவதாரங்களுள்ளே ஐந்து அவதாரங்களில் உனது கருவத்தை நாசஞ்செய்து, மற்றைய இருபது அவதாரங்களினும் நீ நம்மைப் பூசிப்ப, நாம் உனக்கு விரும்பியது கொடுப்பேம்; அதனுல் நீ திருப்தி பூணக்கடவை; உன்னுடைய அவதாரங்கஐளச் சனங்களெல்லாம் வழிபடுவார்கள். அப்படி வழிபடுவோர் உனது பதத்தை அடைவார். இன்னும் ஒரு ரகசியம சொல்கின்றேம் கேள். அஃதாவது உனது சென்மம் ஒன்றிலே நீ உனபாரியைப் பிரியப்பெறுவாய் என்ரு. நம்மை லிங்கரூபமாகவைத்துப் பூசித்தும், துதித்தும், புகழ்ந்தும், நமஸ்கரித்தும் வருபவர்களுக்குப் போக மோக்ஷங்கஐள சந்தேகமின்றி யருளவேம். இந்தக் கஞ்சாபுரத்திலே மூன்று தினம் வாசஞ்செய்து, சிவபகதர் களாகிய பிராமணர்கஐளப் பூசை தாபப்ணங்களால வழிபட்டு, மகாமந்திர ரகசியமாகிய ஸ்ரீபஞ்சாட்சரத்தை செபிக்கின்றவர்கள் கோடி சென்மங்களிலே செய்த பாபங்களும் நாசமாக தேகாந்தத்திலே சாயுச்சியத்தை அடைகின்ருர்கள் என்று திருவாய்மலர்நதருளினர். விஷ்ணு இவற்றைக் கேட்டு, தேவ தேவரே! மகாதேவரே! சந்திராதத சேகரரே! உமது திருவடியை அடைந்தேன். கஞ்சாபுரத்திலே நான் உம்மைப் பூசைசெய்துகொண்டிருக்குங்கால், எனது மனேபீஷ்ட மெல்லாம் முற்று மாறு வசந்தந்தருளல் வேண்டுமென்று வேண்ட, அதற்குச் சிவபெருமான் அங்ஙனமாகுக என்று திருவாய் மலர்ந்தருளி அந்தர்த்தானமாயினர். ஸ்ரீநாயகராகிய விஷ்ணுவும் தமது தானத்தை அடைந்தார்.

இந்தப் புண்ணிய க்ஷேத்திரமாகிய கஞ்சாபுரத்திலே எழுந்தருளி யிருக்கின்ற அக்கினீசுவரப் பெருமான் மீது அன்புடமையராய் வைதிக சைவப்பிராமணர்கள் அவர் கருஐணக்குப் பாத்திரராயினர். இவர்கஐள நிஐனக்கும் நிஐனவே மகாபாதகங்கஐளயும் நாசஞ்செய்யும் இவர்கள் சாபாலோபநிஷதங்கஐள உச்சாரணஞ் செய்து, வைதிக சைவ விபூதி கொண்டு திரிகாலமும் உத்தூளன திரிபுண்டரஞ் செய்பவர்கள், திரிகாலங்களினும் பக்தியோடு சிவார்ச்சஐன செய்பவர்கள், சிவ விரதங்கஐளயும் நக்த விரதங்கஐளயும் அநுஷ்டிப்பவர்கள், வேதாத்திய்யனஞ் செய்பவர்கள், சிரெளதாக்கினி வளர்ப்பவர்கள், ஒவ்வோர் கிரகத்திலும் புரோடாச அவ்ய சமபந்தமாகிய தூமத்தினுலே தூய்மை வாயந்தவர்கள்; ருத்திராக்ஷதாரணுகளாயும், ஸ்ரீ பஞ்சாக்ஷரசெபஞ் செய்பவாகளாயும், சிவபூசாபராயணர்களாயும், சிவபுராணுத்தங்கஐள ஆராய்பவராயும், சிவநாமத்தையே உச்சரிப்பவாகளாயும், சிவபக்தர்கண்மீது எக்காலமும் அன்புடையராயும், சிவதரிசனம் - சிவநமஸ்காரம் - சிவபூசை முதலியவைகளிலே ஓர்காலும் வழுவாதவராயும், சிவபூசாவிஷயம் பற்றிச் சிவாகமங்கஐள நன்ருக ஆராயந்தறிந்தவர்களாயும், பிரதக்ஷிண நமஸ்காரங்கஐளயும் மற்றைய திருத்தொண்டுகஐளயும் எக்காலமும் செய்பவர்களாயுமுள்ளார்கள் அவர்கள் மஐனவியரும் அவர்கஐளப்போற்றிருத்தொண்டுசெய்பவர்கள், தமது நாயகர்களுக்குத் தொண்டு செய்தும், சிவபூசை செய்தும், பஞ்சாக்ஷரசெபஞ் செய்தும், சிவகைங்கரியங்கள் செய்தும் வருவார். இவர்கள் அருந்ததியினும சிறந்த கற்பிஐன யுடையார். அங்கே

எக்காலமும் வேதசிரசுகளை நன்கு உணர்ந்து, சிவபூசாபராயணராய், பஸ்மருத்தி ராக்ஷ தாரிகளாயுள்ள பரமஹமசஸந்நியாஸிகள் அக்கினீசுவரப்பெருமானைத் தலையனபினாலே எக்காலமும் சேவிக்குமாறு வாசன்ஹ்செய்கினறார்கள்.

பின்னர் அந்தககஞ்சாபுரத்திலே விஷ்ணுவானவர் கற்பங்கடோறும் தமது சாபநிவாரணத்தின் பொருட்டு அக்கினீசுவரப் பெருமானைப் பூசித்துக்கொண்டு வந்தார். இந்தத் தல விசேஷத்தை நோக்கியே அயன் அரி இந்திரன் அக்கினி என்போர் தத்தம் நாமங்களிலே தனித்தனியே அங்கே தீர்த்தங்கள் அமைத்துச் சிவலிங்கப் பிரதிஷ்டை செய்தார்கள். இப்பொழுதும தேவர்கள மகாதேவருக்குத் தொண்டு செய்து கொண்டு வருகின்றார்கள்.

கௌதம முனிவராலும் நந்திகேசுரராலும் சபிக்கப்பட்ட வைஷ்ணவப் பிராமணாகளிற் சிலர் கஞ்சாபுரத்து விஷ்ணுவாலயததுக்குச் சமீபத்திலே வாசஞ் செய்கின்றார்கள் அவர்கள் வெள்ளை மண பூசுபவர்கள், வெள்ளை வஸ்திரம் உடுப்ப வர், யஞ்ஞோபவீத தாரணர்கள், தப்தமுத்திரை தரிப்பவர்கள், வேதசார விமுகர்கள், பாஞ்சராத்திர பராயணர்கள், சிவநிந்தை எக்காலமுஞ் செய்பவர்கள். வைதிகப பிராமணரைத் தூஷிப்பவர்கள், விபூதி ருத்திராக்ஷந் தரித்தவர்களைக் குரூரதிருஷ்டி கொண்டு பார்ப்பவர்கள், இவர்களுள்ளே வாசுதேவர் என்பவர் ஒருவர் இருந்தார். இந்தப் பிராமணர் ஒர் புத்திரனை வாஞ்சித்து விஷ்ணுவை நோக்கி மெய்யன்போடு உபாசித்தார். சுப்பிரதீகா என்பவர் ஒருவர் ஓர புத்திரியை வாஞ்சித்துத் தவஞ் செய்தார். அப்போது விஷ்ணுவானவர் அவ்விருவர்மீதும் பிரீதிகொண்டு இலக்குமி யை யழைத்து, பிராணநாயகியே நீ பூமியின்கண்ணே சென்று சுப்பிரதகருக்குப் புத்திரியாகப் பிறக்குதியாக, நான் வாசுதேவருக்குப் புதல்வனாகச செனிப்பேன் என்று இந்தப் பிரகாரஞ் சொல்லிவிட்டு, பாஷணடமதமாகிய வைஷ்ணவத்தை அநுசரித்திருக்கும் இந்த வைஷ்ணவர்களைச் சாப்பசயனரும உலகரக்ஷகருமாகிய தாம் அருள் நோக்கஞ்செய்து, வைதிகநெறிக்கணணே நிறுத்த நினைந்து, கமசாகரப் பெருமானிடத்திலே அருள் பெற்றுக்கொண்ட சிருங்கி வாசுதேவருடைய மனைவி வயிற்றிலே உற்பத்தியாயினார். ஐந்து கிரகங்கள் தத்தம் வீடுகளிலே உச்சத்தான த்தை அடைந்தபோது, உமாதேவியார் கந்தசுவாமியைப் பெற்றாற்போல, சிவபிரானார் திருவடித்தாமரையை மறவாத அப்புதல்வனை அவள் பெற்றாள். அப்போது புஷ்ப மழை பொழிந்தது. துந்துபிகள் ஒலித்தன. தேவரம்பையர் நடித்தனர். சிவபத்தர்க ளுக்கு வலத்தோளும் வலக்காலும் வலக்கணணும் துடித்தன. வைஷ்ணவர்களுக்கு இடப்புயங்களும இடக்கால்களும் இடக்கண்களும் துடித்தன இனிமையோடு தென்றல் வீசிற்று. அக்கினி களங்கமினறிச் சொலித்தது திக்குகளெல்லாஞ் சந்தோஷம் மலிந்தது. இங்ஙனம் புதல்வனுடைய சனனத்தைக்கேட்ட பிதாவானவர் மனமகிழ்ந்து சுருதிசாஸ்திரமறிந்தவர்களையும் வேதபாசகாரளையும் அழைத்து அவர்களுக்குக் கோ தானம் பூதானம் இரண்ணியதானம் என்பவைகளைச் செந்தார். பின்னர் ஜாதநாமஞ் செய்தார். பதினோராம் நாள் ஸ்நானஞ்செய்து பிள்ளைக்கு வாய்ப்பாக சுதாசனா என்னும் நாமாரணஞ் செயதார்/ பாலரும் வளர்பிறைச்சந்திரன் போல மெல்ல வளர்வாராயினர். தமது இரண்டு கைகளினாலும் தம்மிரண்டு பாதாங் குஷ்டங்களையும் வாயிலே வைத்துச் சுவை பார்ப்பார். பின்னாத தொட்டிலின்

கண்ணே ஆடியும், தாயின் பாலைப் பருகியும் முதிர்வார். ஆறும்மாசத்திலே அவர் பந்துமித்திரர்கள் அவருக்கு அன்னப்பிராசனஞ்செயதார்கள். அவருக்கு அநேக ஆபர ணங்களுஞ் சூட்டினுர்கள். பாலரும் தமது இனிமையாகிய வார்த்தையினுலே தந்தை யாரைப் பிரீதி செய்தார். சிவபததா வழியிலே போம்பொழுது அவர் கொடுத்த விபூதியை வாங்கி அப்பாலர் நெற்றியிலே இட்டார். அதைகககண்ட தாயார் புதல்வ னுக்கு ஸ்நானஞ்செய்து தக்க தக்க தானங்களிலே ஆபரணம் அணிந்து, அரி சூர்ணத்தையும் வெள்ளை மண்ணையும் பூசினுள். அப்போது அப்புதல்வனுர் வீதியிற் போந்து கஞ்சாபுரத்துப் பிராமணரும் சிவபக்தருமாகிய பசுபதி என்பாரை விபூதி ருத்திராக்ஷம் பிரசாதிக்கும்படி அன்பினேடும் வேண்டி, அவற்றை அவர் கொடுக்கப் பெற்று அவ்வெள்ளைமண் மஞ்சட்பொடிகளை அழித்து விட்டு, சர்வாங்கமும் விபூதி உத்தூளனஞ்செய்து திரிபுண்டரமாகத் தரித்து,

ஹரிதத்தனை அவர்தந்தையார் தண்டித்தல

உருத்திராக்ஷம் பூண்டு, சிவாலயத்தினுள்ளே போந்து, சிவபெருமானைப் பிரதக்ஷிண ஞ்செய்து நமஸ்கரித்து சிவபிரானுக்கு உவப்பாகிய திருத்தொண்டுகளைச் செய்தார். இவற்றைச் சனங்களெல்லாம் நோக்கி முனிவர்களும் செயற்கரிய செய்கையை இப்பாலவைஷ்ணவர் செய்கின்றுரே, முன்னே மகாதேவரை நேத்திர கமலத்தினுலே பூசித்த மாதவரே இப்போது சனங்களை இரக்ஷிக்கும் பொருட்டும், வைதிக மார்க்க த்தை நிறுத்தும்பொருட்டும், சிவபக்தியை வளர்க்கும்பொருட்டும் இங்ஙனம் திருவ வதாரஞ் செய்தனரோ என்பார். மூன்றும்வயசிலே இவருக்குச் சௌளகருமமும், ஐந்தாம் வயசிலே உபநயனமுஞ் செய்யப்பட்டன. இதுவரையும் அப்பாலர் விபூதி தாரணமுதலியன செய்தமையைப் பாலக்கிரீடை என்று நினைந்து கொண்டிருந்த பிதாவாகிய வாசுதேவர் அக்குழந்தையை அழைத்து, 'குழாதையே' நீ சிவன் கோயிலு

க்கு ஓர்காலும் போகாதே, ஓர் காலும் விபூதி கொண்டு உத்தூளன திரிபுண்டரதாரணஞ் செய்யாதே, சிவபத்தரோ டிணங்காதே, அவர்களோடு பேசாதே, உருத்திராக்ஷ தாரணஞ் செய்யாதே, ஸ்ரீவிஷ்ணுவின் சுத்தமாகிய பாதத்தையே சிந்தைசெய்" என்று புதல்வனுக்கு உபதேசித்தார். இப்படி சொல்லியும் பாலனுனவர் விபூதியையும் ருத்திராக்ஷத்தையும் விடாதவராய் சிவபக்தரை வணங்கி அவர் பாததூளியைச் சிரசிலே தரித்து சிவநாமங்களை உச்சரித்து, அக்கினீசுவரராலயத்தை அடைந்து, அதனைப் பன முறையும் வலம்வந்து வணங்கி, அங்கே திருத்தொண்டு செய்து வருவாராயினுர். இவ்வொழுக்கத்தைக் கண்ட பிதாவானவர் அடிக்கடி யான புத்தி புகட்டியும் என் வார்த்தையைப் பாலன் கேட்கின்றுனில்லையே என்று அப்பாலனைக் கயிற்றினுலே கட்டி, கசையினுலே பின்னும் அடித்துத் தம்மதாசாரத்தை உபதேசித்தார். கட்டினின்று விடுபட்டவுடனே புறத்தே போய்ச் சிவாலயத்தை அடைந்து, மனேவாக்குக் காயங்களினுலே சிவபெருமானுக்கும் பிரீதியாகிய திருத்தொண்டுகளைச்செய்தார். பிதாவானவன் தன் மனைவியை நோக்கி "என் புதல்வன என் வாரந்த்தையைக் கேட்கும் வரையும் நீ அவனுக்கு அன்னமிடாதே" என்று சொல்லிப் போயினுன். அவன் போன பின்னர்ச சிவபக்தசிரோமணியாராகிய பாலர் விபூதிருத்திராக்ஷதாரணஞ்செய்து, சிவபெருமானைச் சேவித்துக்கொண்டு போசனம் செய்யுமாறு வீட்டுக்கு மீண்டு வந்து தமது தாயரை நோக்கி "என் இனிய அன்னையே, என்னைப் பசி அதிகமாக வாட்டுகின்றது எனக் கன்னமிடுவாயாக எனறு கேட்டுத் தன் தாயின் கையைப் பலமாகப்பற்றி யிழுத்து நெருக்கினுர். அப்போது தாயானவள் பாலனைப்பார்தது ஐயோ பாலர்! நீ தம்முடைய வார்த்தைக்கமைந்து நடக்குமவரையும் அன்னமிடல் வேண்டாம்" என்று உன் பிதா சொல்லிப் போயினுர். ஆதலால், நீ உன் பிதாவின் சொல்லைக் கேள். உன் பிதாவின் வார்த்தையை ஏன் கேட்கின்றுயில்லை; உன் பிதாவே உனக்கும் எனக்கும் தெய்வம். இப்போது நான் என் செயவேன்" என்று தன் பாலனேடு அநுதாப முற்றுக் கண்ணீர் வார்ந்தாள்.

இங்ஙனம் தாயார் சொல்லிய வார்ததையைக் கேட்டவுடனே பாலர் வீட்டினின்றும் புறப்பட்டு வெளியே போந்து அக்கினீசுவரப் பெருமானையும் நந்திகேசுரரையும் சந்தியாகாலத்திலே போய் நமஸ்கரித்து நின்று "சம்புவே நீவிரே என் பிதா, உமா தேவியாரே என் தாயார், உமது புதல்வர்களாகிய விநாயகர் சுபபிரமணியர் என்னும் இருவரே என் சகோதரர்கள், உமது ஆபதர்களே எனது பரிசாரகர்கள். அங்ஙனமாயினும் உமது தரிசனங் கிடையாமையால், இவ்விடத்தே அடியேன் நாயையும் புழுவையும் ஒத்துத் திரிகின்றேன்; சுவாமீ! உம்மை அடியேன் நினையாமலும், உமது பூசையிலே வழுவினவனுயிருந்தாலும் தீனபந்துவாகிய நீவிர் உமது திருவருளினுல் அடியேனைக் காத்தருளல் வேண்டும். விஷ்ணுமூர்த்தியினுலே உமது திருவடிகளும், பிரமாவினுலே உமது சிரசும் காணப்பட்டிலவாயின, அடியேன் சுவாமியை எவ்வாறு பூசிச்கவுலலேன். 'அடியேனுகிய என்னை விசாரித்துக் காத்தருளல வேண்டும். மழையில்லாது வாடிப்போன பயிர் போல உமது தரிசனங் கிட்டாது வாடிப் போயினேன் கிருபாநிதியே' அடியேனுக்குப் பிரசன்னராகுகா. இன்று கொசுவு போலிருக்கு மடியேனிடத்துக் கிருபாவசத்தினுலே எழுந்தருளி பாலர் எம்மிடம் வருகவென்று அடியேனை எப்போது அழைப்பீர். தாயில்லாப்பிள்ளை போல அடியேனை இகழ்ந்து கைவிடாதீர். அடியார்க்கடியனுகிய பாலன் மீது மிகுதியும் வன்கண்மை செய்யாதீர்.

ஹரதத்தருக்கு தக்ஷிணாமூர்த்தி உபதேசம்.

ஹரதத்தருக்கு தக்ஷிணுமூர்த்தி உபதேசம்.

அடியேன் அநாதனுகிய தீனன், உமது பாதங்களையே சிந்தைசெய்தேன். உம்மைக் காண்டற்கு இச்சைப்பட்டேன். அடியேனுக்கு இப்போது பிரசன்னராவீர்; அடியேன் பூமியிலேனும் கைலாசத்திலேனும் இருந்தாலும் ஏன்? உம்மையின்றி ஓர் முகூர்த தமாயினும் அடியேனுக்கு வாழ்வில்லை, மிகுதியுந் தீனனுகிய அடியேனுக்கு நீவிர் பிரசன்னராகாதொழியில் அஃது அநீதியா மன்றே. பின் எது தான் உமக்கு நியாயமாய் முடியுமென்று இந்தப்பிரகாரம் அன்பினேடு தோத்திரஞ்செய்தார். அப்போது கிருபாநிதியாகிய சிவபிரான் உமா தேவியாரோடு இருஷபாரூடராய் அவருக்குப் பிரசன்னராய் "குழந்தையே! இனி நீ அஞ்சற்க" என்று தமது திருவுருவத்தைத் தரிசிப்பித்தருளினர். உடனே சுதர்சனர் மிக்க விம்மித மடைந்தும் அநேக ஸ்தோத்தி ரஞ்செய்தும் பேரானந்தக்கண்ணீர்வார நின்றர். அப்போது சிவபெருமான் அவரைத் தழுவித் தமடித்ம்தலத்திலேற்றி, உச்சி மோந்து, நீ நம்மிடத்து ஆறுத பேரன்புடையை உனக்கு இப்போதுற்ற வருத்தத்தைச் சொல் என்று திருவாய் மலர்ந்தருளினர். அதற்குப் பாலர் சிவபிரானை நோக்கி, சுவாமீ! பிரமவிஷ்ணுக்களாலும் காண்டற்கரிய உம தருமைத் திருமேனியானது ஈண்டு பிரசன்னமாங்கால முடிக்கக்கூடியதாயும், முடிககக்கூடாததாயுமுள்ளது யாது என்றர். உனக்கும் உன் தந்தைக்கும் இடையே நேர்ந்த மனவருத்தத்துக்குக் காரணம் யாது? என்று சிவனர் கேட்ப, அதற்குப் பாலர் அண்டமோரணுவாம் பெருமை கொண்ட நிவிரே ஆன்மாக்களுக்கு அருள்புரியுமாறு அணுவோரண்டமாஞ் சிறுமை கொண்டீராதலின், எம்மிருவர்விளைவெலாம் உமக்கே தெரியுமென்று தலையினலே அவர் ஆஞ்ஞையை வகித்துச் சொன்னர். சொல்லவே, சிவபெருமான் ஸ்மிருதி இதிகாசாதிகளைப் படிப்பாயாக என்றர். அதற் குப் பாலர் படிக்கற்பாலனவாகிய சாஸ்திரங்கள் எண்ணில்லாதனவன்றே' அவற் றைப் படித்தற்குள்ள காலம் அற்பமன்றே படித்தற்கு எய்தும் இடையூறுகளோ எண

ணிறந்தனவன்றோ. பாலும் நீரும் கலந்தவிடத்து அன்னமானது பாலைமாத்திரங் கொள்ளுதல்போல், சுவாமீ சாரமாயுள்ளதையே அடியேற்கு உபதேசியும் சசல வேத புராணங்களினுலும் அறியற்பாலர் நீவிரேயாம். ஆதலினுல் உம்மை ஒருநெறியாகச் சிந்தைசெய்தல் ஒன்றையன்றி மற்றொன்றும் வேண்டேன் என்றூர். அதற்குச் சிவபிரான் சுருதி ஸ்மிருதி முதலியவைகளி னன்றி எனது சொரூபத்தை அறியவும் அறிந்தபடி அன்பு செய்யவு மியலாய் என்றூர். அதற்கு அவர் "சுவாமீ என்னைப் பாலனென்று ஏய்க்கப்பார்க்கின்றீர்" ஒருவன தனக்குச் சிந்தாமணி கிடைத்தபின்னர், பலகரைக்கு ஆசைப்படுவானு என்றூர். அப்போது சிவபெருமான் தமது திருக்கரக மலத்திலே ஓர் யந்திரத்தை எழுதி அப்பாலருடைய சிரசிலே அமைத்து, எல்லாம் அறிந்தவனுகுதி என்று தடவினர். அவ்வேளையில் அச்சிவபிரான் திருவருளால் வேதமுதலிய கலைகளெல்லாம் அப்பாலனுக்கு உதித்தன. அதன் பின்னர் தாம் தக்ஷிணுமூர்த்தியாய் எழுந்தருளியிருந்து கொண்டு, வைதிக சைவ விபூதியை சாபா லோபநிஷத் மந்திரங்களினுலே பாலர்மேனியிலே பூசி, அதன்பின்னர்த் திரிபுண்டர மாகத் தரித்து, உருத்திராக்ஷ மாலையணிந்து, பஞ்சாக்ஷரோபதேசஞ்செய்து, உத்தமமாகிய ஸ்படிகலிங்கத்தை அவர்கையிற் கொடுத்து, வேதசிவாகமவிதிப்படி பூசாவிதியும் உபதேசித்து, சுதாசனுசாரியர் என்ற பெயரை மாற்றி, அரதத்தாசாரியர் என்ற பெயரும இட்டருளினர். அருளவே; அரதத்தாசாரியர் சிவபிரான் திருவடித்தா மரைகளை தமது கண்களினின்று சொரிந்த ஆனந்தபாஷ்பங்களினுலாட்டி மயிர்ப்புள கத்தோடு நமஸ்கரித்தார். உடனே சிவபெருமான் தமது அருமைத் திருக்கரத்தினுலே அப்பாலரை எடுத்து யாமப் போதிலே தானே ஆசீர்வதிதது, நீ போசனஞ் செய்யும் பொருட்டுப் போவாயாக என்று சொல்லி ஆஞ்ஞைசெய்து தாம் சிவலிங்கத்திலே அந்தர்த்தானமாயினார்.

அரதத்ததாசாரியர் இங்ஙனம் சிவபெருமானிடத்திலே மகாமந்திரமாகிய ஸ்ரீ பஞ்சாக்ஷரோபதேசம்பெற்று, அவைதிகர்களாகிய வைஷ்ணவர்களை உத்தாரணஞ் செய்யும் பொருட்டு எழுந்தருளிய சிவபிரானை ஒத்தார். குருமூர்தியாய்ப்போந்த சிவபிரானை நமஸ்கரிதது, அவரைத் தமது இதயகமலத்தின்கண்ணே இருத்திக் கொண்டு வீட்டுக்குப் போயினர். அவ்வேளையிலே பிதாவானவன வீட்டினுள்ளே கபாடபந்தனஞ்செய்து சயனித்திருந்தான்; தாயானவள் பாலனுடைய பசிநோயை நினைந்து வருந்திக்கொண்டிருந்தாள். சிவபக்த சிரோன்மணியாகிய அரதத்தாசாரியர் கதவிலே தட்டிப் பசியினுல் நொந்தேன், அன்னமிடுதி என்று உரத்து அழுதார்; உள்ளே நித்திரை செய்த பிதாவானவன் சிவபாதாபஜஸ்மாணராகிய அரதத்தாசாரியர் இயல்பை அறியாது அவர் வார்த்தையைக் கேட்டபோது கண்ணினை சிவப்பேறக் கோபத்தோடு விழித்து இவ்வாறு சொல்வான். நான் சொல்லும் சொல்லுக்கு அமை வையேல் உனக்கு அன்னமிடுவேன் நீ எப்போதாயினும் சிவனுக்குத் தொண்டு செய்தால், பாஞ்சராத்திர ஆகமங்களைப்படியாதிருந்தால், வெள்ளேறு ஏறுவோன் கோயிலுக்கு நீ போனுல் உன்னை நான் தண்டிப்பேன்; இங்ஙனம் அமையாது போவை யாகில் உன் கால்களைச் சேதிப்பேன் என்று சொன்னுன். இதைக் கேட்ட பாலா சிவ நிந்தையில் விருப்புற்ற திருசூலபாலராகிய தந்தையாரைப் புன்சிரிப்போடு நோக்கி, கௌதமமுனிவராலும், ததீசிமுனிவராலும், கண்ணுவமுனிவராலும், உபமன்னியு முனிவராலும், பிரமனுலும், நந்திகேசுரராலும் சபிக்கப்பட்ட பிராமணருள்ளே நீயும் அகப்பட்டனையன்றே வாதலின, நினக்கு பரமபதியான மஹாதேவருடைய உண்மை

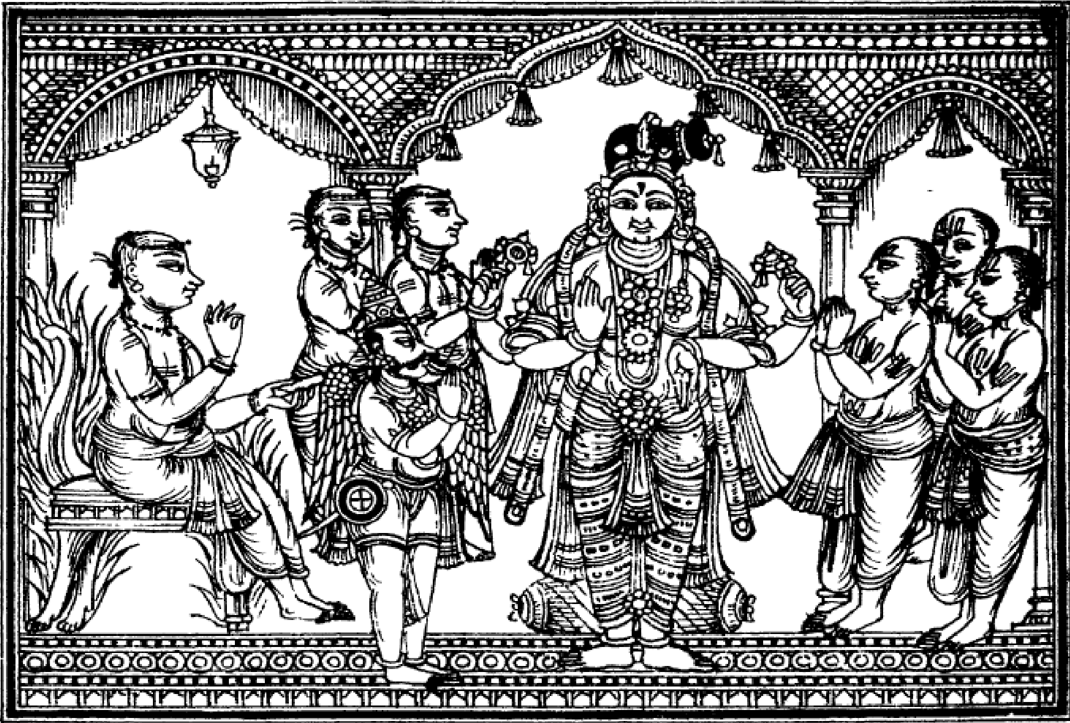
யொன்றுந் தெரியாது சொல்வேன் கேள் அந்தத் தத்துவப்பொருளாகிய சிவபிராஜ விஷ்ணுவானவர் நேத்திரகமலங்களினுலே பூசித்து வழிப்பட்டமையால், சிவபிரான் அவருக்குச் சர்வஞ்ஞத்துவத்தைக் கொடுத்தார் என்றறிகுதி. நீ யென்ஜ வேத முதலிய வித்தைகளிலே பரீக்ஷிதது்ப் பார்கதி; பின்னரும் சிவபிராஜ விஷ்ணுவா னவா நேத்திரத்திஞலே அர்ச்சித்தாரோ, அன்ஹே? சொல் என்று கேட்டார். அதற்குத் தந்தையானவன் உலகத்தை வஞ்சிக்குமாறு பூசித்தாராதலில், இப்பூசை யதார்த்த பூசை யாகாது என்றன். அதுகேட்ட சிவபக்தசிரோமணியார் இங்ஙனம் ஒருவாறு உத்தரஞ் சொல்லிய பிதாவைப் பார்த்து, விஷ்ணுவுடைய சர்வேசுரத்துவத்தை வேதாகம் முறைப்படி பேசுதி என்று வாதித்தார். பிதாவும் பாலரும் இவ்வாறு வாதிக் கும் போது, அக்கிராமத்திலே யுள்ள வைஷ்ணவர்களும் சிவனடியார்களும் ஒருங்கு கூடினர்கள்.

(உடனே அகர்த்தாவான அரியைக் கர்த்தாவகக் கருதிய பாஞ்சராத்திரிகளின் மனத்திருலிருக்கும் அஞ்ஞானவிருளகலுமாறு எழுந்தருளிய ஸ்வாமி யரதத்தரைப் போல சூரியனுதைய மாயினன். தந்தைக்கு மைந்தனுக்கும் அரி அரர்கஊப்பற்றிய தாரதம்மியவாத நடக்கின்றதென்று பிரஸித்தியாயிற்று. இதனுல் சைவர்களும் வை ணவர்களும் திரளாகச் சேர்நதார்கள். அன்றியுள்ள மதவாதிகளும் வந்து நெருங்கினர் களை. தினேதினே வாதம் விருத்தியாகியது. இதையுணர்ந்த ஊராள்வோனும பிறருங் கூடினர்கள். பின்னரொருநாள வைணவராதியா இங்ஙனம் தந்தையும் மைந்தருமா கிய நீவிர் வெறுமவாதஞ் செய்வதாற் பயனில்ஐல; தீயிலிட்டுப் பழுக்கக்காய்ச்சிய இரும்புப்பீடத்திலேறி நின்று அரியையேனும அரஜயேனும் நியாயமுகத்தால் சிறந்த பொருளென்று தாபித்தால் நாங்களந்த மதத்தை யடைகின்ருேமெனருர்கள். உடனே மஹாப்பிரபுவான அரதத்தர் யானவ்வண்ணமே செய்கின்றேனென்ருர்; இந்த அரியவிடயத்தைக் கண்டு களிக்க அனேகர் விரும்புவார்கள்; அதனுல் பலதேயத்தின ரும் உணர்ந்துவாத்தக்க ஒரு நன்னுளமைப்போமென நாளமைத்தனர்; அத்தினத்திற் திரண்ட சனங்கள் வந்து நெருங்கினர்கள) உடனே வைணவர்கஊப் பார்த்து, வைதிக ரைலவேதியா முதலியோர் பாஞ்சராத்திரியர்காள் வம்மின் எம்மிறைவனுகிய அக்கினச்சுரன் தாலயத்திற்கு அங்கே எங்கள் வைதீகவாரணா உங்களாலிடப்பட்ட ஒழுகக்காய்ந்த இரும்புப்பீடத்திலேறியிருந்து சிவபெருமானே பரமென்று தாபிப்பா ரென்றனர். அதற்கப்பாஞ்சராத்திரிகள் கோபத்துடன் நாங்கள் ஆஜ துரத்தினும் ஆலயம் நுழையேம் என்று நியமம்பூண்டவர்கள்; ஆதலால் அவ்வரனுலய மடை யேம்; எங்கள் பகவானுன ஸ்ரீஹரியின் ஆலயமும் அதிவிசாலமானதே, அதற்குள் வந்திச் சிறுவன் சிவனே பரமென்றுரைத்துத் தாபனஞ் செய்வானுயிற் சரிதானென்று - 'வயம்ருத்ரகுடீம்க்வாபி நபச்யமா:கதாசா' என்பவனவாதி வாக்கினங்களானுரைத்த னர், உடனே அரதத்தர் அதற்குஞ் சம்மதித்து, அவ்வூரிலுள்ள வரதராஜஸ்வாமி ஆலயத்துட்சென்று, அங்கு வீற்றிருக்கும சுவாமியான வரதராசரை யன்புடன் வணங்கி நமஸ்காரஞசெய்து துதித்து, -

"தேவதேவஜகந்நாதஹரபாதாப்ஜசிந்தக ।
ஶிவபூஜாஸக்தசித்தசிவபக்தசிரோமணே ॥

மஹாவிஷ்ணுேமஹாபாகசரணுகதவதஸல ।
ஸர்வோபநிஷதாமசாரம்சித்ததியவேதயதி ॥
ததாதவதஸந்நிதெளதப்தலோகபீடமிதமவிபோ ।
இமாம்புசீதளமபூயாதிதயுக்த்வாததபரதக்ஷிணம ॥
க்ருத்வாதயாதவாமஹாதேவமபார்வதீஸஹிதமவிபும் ।"

என்றுரைத்தாங்கு தேவதேஜகனனுதி வாக்கியங்களால் அரியை வணங்கி நினசந்நிதி யிலிருந்து சரவஸாரமான உபநிஷதார்த்தங்களால் சிவபரத்துவஸ்தாபனஞ் செய்யப் போகின்றேன். ஹே ஸ்வாமி' யான் ஏறப்போகின்ற காய்ந்த இரும்பு முக்காலியானது குளிர்ந்த ஜலத்தைப் போல ஆகவேண்டியது. என்றுரைத்து நின்றனர். உடனே வைணவர்கள் தீயிலிட்டு உருக்க காயச்சிய பெரிய இரும்பு முக்காலியைக் கொண்டு வந்து கருடனுக்கும வரதராஜஸ்வாமிக்கும் நடுவில் இட்டார்கள். உடனே அரத்ததா சாரிய சுவாமிகள் அதனைப் பிரதக்ஷிணஞ்செய்து, உமாதேவி சமேதராகிய சிவபெரு மானைத் தியானித்து, அந்த அயபீடத்திருத்து, சைவ வைஷ்ணவர்களுள்ளே சிவநிந்தகர்களாகிய வைஷ்ணவர்களை நோக்கி தத்துவார்த்தமாகிய **சதுர்வேத தாற் பரியசங்கிரகம்** என்னும் **சுருதிசூக்திமா**லையினுலும், அன்றியும் மந்திரசிரேஷ்ட மான கர்த்தாவாக இருத்தலினுலும், தசரதன் பிள்ளையான இராமன் இலிங்கந் தாபித்துப் பூசித்தமையானும், கண்ணன் ஸ்ரீகைலாயத்தையடைந்து துதிக்க அவற்குப் பிள்ளையை அளித்தமையானும், நூற்றிதழ்க் கமலமலர்களாலும், தங்கண்மலராலும் பூசிக்க வவற்குச் சக்கர மீந்தமையாலும் பசுபதி சகல தேவர்களுக்கும் முதல்வனுகி ன்றுன்;

ஹரிதததா எரிகிற இருமபு நாறகாலியின் மீது வீறறிருக்து சைவஸதாபனஞ் செய்தல.

ஹரிதத்தர் எரிகிற இரும்புநாற்காலியின்மீது வீற்றிருந்து சைவஸ்தாபனஞ் செய்தல்.

மன்மதனை யழித்தமையாலும், ஆலத்தை யுண்டமையாலும், எமனுடைய கர்வ பங்சஞ்செய்தமையாலும், அசுரர் வாழ்ந்த முப்புரங்களை யழித்தமையாலும், தக்கனுடைய யாகத்தை யழித்தமையாலும், அருச்சுனனுக்கு தன் பெயருள்ள அம்பினை அளித்தமையாலும், நரசிங்கத்தை வதைத்தமையாலும், கண்ணன்கொண்ட (மோகினி) பெண்ணுருவைக் கலந்து சாததனைப் பிள்ளையாகப் பெற்றமையாலும் பசுபதி சகல தேவர்களுக்கு முதல்வனுகின்றுன்.

காசியில் வியாசருடைய தோள்களைத் தம்பிக்கு மாறு செய்தமையாலும், முன்னர் திரிபுரஜயகாலத்தி லரியால் இடபவுருக்கொண்டு தாங்கப்பட்டமையாலும், பிரமகபாலாதிகளாலே அலங்கரிக்கப்படுதலாலும், பக்குவர்களுக்கு ஞானுேபதேசஞ் செய்தலாலும், உலகில் ருச்சித்த வனேகருக்கு வேண்டிய அபீஷடங்களை அளித்தமையாலும், பெண்ணுடம்பு கொண்ட அரிக்குப் பாதியுட லீந்தமையாலும், இன்ன மனேக காரணங்களாலும அரனே முதல்வனென்று குறிக்கின்ற பஞ்சரத்தின மாலையினுலும்,

॥ ओम् नमः शिवाय ॥

॥ श्री हरदत्तचार्यकृता पञ्चरत्नमालिका ॥

गायत्री वल्लभत्वात् दशरथतनय स्थापिताराधितत्वात्
शौरेः कैलासयात्लाव्रतमुदितयाऽभीष्ट सन्तानदानात् ।
नेत्रेणस्वेन साकं दशशतकमलैः विष्णुनापूजितत्वात्
तस्मै चक्रप्रदानादपि च पशुपतिः सर्वदेव प्रकृष्टः ॥१॥

कन्दर्पध्वंसकत्वात् गरलकबळनात् कालगर्वापहत्वात्
दैतेयावासभूतत्रिपुर विदळनात् दक्षयागे जयित्वात् ।
पार्थस्य स्वास्त्रदानात् नरहरि विजयात् माधवे स्वी शरीरे
शास्तुस्संपातकत्वादपि च पशुपतिः सर्व देवप्रकृष्टः ॥२॥

वाराणस्यां पाराशरि नियमि सुजस्तंभनात् प्राक्पुराणां
प्रध्वंशे केशवेनाश्रितवृषवपुषा धारित क्ष्मातलत्वात् ।
अस्तोकै ब्रह्माशीषै रनिशगलकृतालक्रिया भूषितत्वात्
दानात्प्रज्ञान मुक्त्योरपि च पशुपतिः सर्वदेवप्रकृष्टः ॥३॥

भूमौ लोकैरनेकैः सततविरचिताराधितत्वादमीषाम्
अष्टैश्वर्य प्रदानात् दशविधवपुषा केशवेनाश्रितत्वात् ।
हंसक्रोडाङ्गधारि द्रुहिण सुरहरान्विष्ट शीर्षांत्रिकत्वात्
जन्म ध्वंसा द्यभावात् अपि च पशुपतिः सर्वदेवप्रकृष्टः ॥४॥

वैशिष्टचे योनि पीठायितमुररिपु श्लिष्टभावेन शंभोः
सस्त्रीकार्द्ध प्रतीकायित हरिवपुषाऽलिंगतत्वेन यद्वा ।
अप्राधान्यात् विशिष्टाद्वय समधिगमे दानवानामरातेः
शंभोरुत्कृष्ट भावादपि च पशुपतिः सर्वदेव प्रकृष्टः ॥५॥

॥ ஓம் நமः ஶிவாய ॥

॥ ஸ்ரீ ஹரத3த்தசார்யக்ருதா பஞ்சரத்னமாலிகா ॥

கா3யத்ரீ வல்லப4த்வாத் த3ஶரத2தனய ஸ்தா2பிதாராதி4தத்வாத்
ஶௌரேः கைலாஸயாத்லாவ்ரதமுதி3தயா(அ)பீ4ஷ்ட ஸந்தானதா3னாத் ।
நேத்ரேணஸ்வேன ஸாகம் த3ஶஶதகமலैः விஷ்ணுனுபூஜிதத்வாத்
தஸ்மை சக்ரப்ரதா3நாத3பி ச பஶுபதிः ஸர்வதே3வ ப்ரக்ருஷ்டः ॥1॥

கந்த3ர்பத்4வம்ஸகத்வாத் க3ரலகப3ளனுத் காலக3ர்வாபஹத்வாத்
தை3தேயாவாஸபூ4தத்ரிபுர வித3ளனுத் த3க்ஷயாகே3 ஜயித்வாத் ।
பார்த2ஸ்ய ஸ்கா2ஸ்த்ரதா3னுத் நரஹரி விஜயாத் மாத4வே ஸ்வீ ஶரீரே
ஶாஸ்துஸ்ஸம்பாதகத்வாத3பி ச பஶுபதிः ஸர்வ தே3வப்ரக்ருஷ்டः ॥2॥

வாராணஸ்யாம் பாராஶரி நியமி ஸுஜஸ்தம்ப4னுத் ப்ராக்புராணும்
ப்ரத்4வம்ஸே கேஶவேநாஸ்ரிதவ்ருஷவபுஷா தா4ரித க்ஷ்மாதலத்வாத் ।
அஸ்தோகை ப்3ரஹ்மாஶீஷை ரநிஶக3லக்ருதாலக்ரியா பூ4ஷிதத்வாத்
தா3னுத்ப்ரஜ்ஞான முக்த்யோரபி ச பஶுபதிः ஸர்வதே3வப்ரக்ருஷ்டः ॥3॥

பூ4மௌ லோகைரனேகைः ஸததவிரசிதாராதி4தத்வாத3மீஷாம்
அஷ்டைஶ்வர்ய ப்ரதா3னுத் த3ஶவித4வபுஷா கேஶவேநாஸ்ரிதத்வாத் ।
ஹம்ஸக்ரோடா3ங்க3தா4ரி த்3ருஹிண ஸுரஹரான்விஷ்ட ஶீர்ஷாந்த்ரிகத்வாத்
ஜன்ம த்4வம்ஸா த்3யபா4வாத் அபி ச பஶுபதிः ஸர்வதே3வப்ரக்ருஷ்ட2ः ॥4॥

வைஶிஷ்டசே யோனி பீடா2யிதமுரரிபு ஶ்லிஷ்டபா4வேன ஶம்போ4ः
ஸஸ்த்ரீகார்த்3த4 ப்ரதீகாயித ஹரிவபுஷா(அ)லிங்க3தத்வேன யத்3வா ।
அப்ராதா4ன்யாத் விஶிஷ்டாத்3வய ஸமதி4க3மே தா3னவாநாமராதேः
ஶம்போ4ருத்க்ருஷ்ட பா4வாத3பி ச பஶுபதிः ஸர்வதே3வ ப்ரக்ருஷ்டः ॥5॥

என்னும் பஞ்சரத்தினத்தாலும்,

விஷ்ணுவாதி தேவர்களெல்லாம் முப்புரத்தசுரரைச் செயிக்க வன்மையிலராய், சிவபிரானைச் சரணடைந்து வணங்கி, சுவாமீ! நாங்களெல்லா, பசுக்கள் எங்களும்க்கெல்லாம் ஈசுரர் நீவிரே; அதனுல் உம்மைச் சரணடைந்தேம். பசுபதியே! முப்புரத்தசுரரினின்று விரைந்து காத்தருள்வீர் என்று துதிக்கப்பெற்ற அம்பிகாசமேதராகிய சிவபிரானிடத்தில் என்னிதயமானது இனிமையோடு மகிழ்ச்சி பூண்பதாகும். முப்புரத்தை அழிக்கப்போந்த காலத்திலே பசுபதியாகிய சிவபிரானுக்கு விஷ்ணு

பரணமாகவும், பிரமன சாரதியாகவும், மகாமேரு வில்லாகவும், நாணி சர்ப்பராசனுக வும், சூரிய சந்திரா சக்கரங்களாகவும், பூமிரதமாகவும் அமையக்கொண்டருளிய அம்பிகாசமேத சிவபிரானிடத்திலே என்னிதயமானது இனிமையோடு மகிழ்ச்சி பூண் பதாகும். ஓர்காலத்திலே நாராயணர் பிருகு முனிவருடைய மனைவிமீது தமது சக்கர த்தைப் பிரயோகஞ்செய்து கொன்று விடும்போது, அப்பிருகுமுனிவரானவா சிவமந்தி ரங்கொண்டு தன் மனைவியை எழுப்பிவிட்டுத் தன் மனைவியைக் கொன்ற லட்சுமீ சமேதராகிய அந்த நாராயணரை எந்தப்பெருமானுடைய அருளினுல் தம் சாபத்துக்கு இலக்காக்கினுரோ, சந்திரசேகரராகிய எந்தப்பெருமானை ஆகமாந்தங்களை உணர்ந்த வர் விசுவாதிகர் என்று புகழ்கின்றுர்களோ, அந்த அம்பிகாசமேதராகிய சிவபிரானிடத் தில் என்னிதயமானது இனிமையோடு மகிழ்ச்சி பூண்பதாகும்; எண்ணில்லாத ஆரண ங்களையும் புராணங்களையும் அருளிய வியாசமுனிவர் , ஸ்ரீகாசியிலே ஸ்ரீவிசுவேசர சந்நிதியிலே தமது கையை உயர்த்திச் சிவபிரானிலும் கேசவரே உயாந்தவரென்று கூற, நந்திதேவர் இட்ட சாபத்தினுல் அந்தக்கை நின்றபடியே நிற்குமாறு எந்தப் பெருமானுடைய அருளினுற் சபிக்கப்பட்டாரோ, அந்த அம்பிகாசமேதராகிய சிவபிரா னிடத்தில் என்னிதயமானது இனிமையோடு மகிழச்சி பூண்பதாகும்; ஸ்தாவர சங்கமங்களையுடைய பூமியைப் படைத்தவராகிய பிரமனுக்குத் தலைவராயுள்ள விஷ்ணுவானவர் ததீசிமுனிவரோடு ஓர்கால் யுத்தஞ்செய்து, விரைவிலே (எந்தப் பெருமானுடைய பக்தராகிய) ததீசியினுல் அபசயப்பட்டாரோ அந்த அம்பிகாசமேத ராகிய சிவபிரானிடத்தில் என்னிதயமானது இனிமையோடு மகிழ்சசி பூண்பதாகும்; காதி முதலிய அசுரர்களை அச்சுறுத்தினவரும், தூணினின்று தோன்றிய இரணிய னைக் கொல்லும் பொருட்டு ஸ்தமபத்திலே நின்று தோன்றி இரணியனைக் கொன்ற வருமாகிய நரசிம்மத்தின் கருவத்தை எந்தப்பெருமானுடைய அம்சரும் லோகேஸ்ரு மாயுள்ள சரபமூர்த்தி சிக்ஷித்து அடக்கினுரோ அந்த அம்பிகாசமேதராகிய சிவபிரானி டத்தில் என்னிதயமானது இனிமையோடு மகிழ்சசி பூண்பதாகும்; வைகுண்ட லோகத்தின் முதல்வாயிலிலே நின்ற விடுவேசன் என்பானுடைய பெரிய மார்பைத திரிசூலத்தினுலே பிளந்து தாங்கித்தேவர்களிடத்திலே முன்னர் இரத்தப்பிக்ஷை வாங்கப்பெற்ற பிரமகபாலத்திலே அவன் இரத்ததததை எந்தப் பெருமானுடைய அம்ச ராகிய பைரவமூர்த்தி நிறைக்கப போந்தாரோ, அந்த அம்பிகாசமேதராகிய சிவபிரானி டத்தில் என்னிதயமானது இனிமையோடு மகிழ்ச்சி பூண்பதாகும்; விஷ்ணுவுடைய புதல்வனுகிய மன்மதனை நெற்றிக்கண்ணினுற் பொடி செய்து அவனது சாம்பரைத் தரித்தவரும், பிரமனது ஐந்து சிரசுகளில் ஒன்றைச் சிதைத்து அதனைச் சபாலமாகக் கொண்டவரும், விஷ்ணு மூர்த்தியுடையகண் ஒன்றை மலராகக் கொண்டருளின வருமாகிய அந்த அம்பிகாசமேதராகிய சிவபிரானிடத்தில் என்னிதயமானது இனி மையோடு மகிழ்ச்சி பூண்பதாகும்; ஓர் காலத்துச சமுத்திரத்திலே தோன்றின ஆலகால விஷத்துக்கஞ்சி விஷ்ணு பிரமன் முதலாயினேர் பெருங்கவலையோடு கைலாசபதியை யடைந்தபோது, அவர்களை எல்லாம் அஞ்சற்க என்று அபயஸ்தம் கூறி, அவர்களை தத்தம் இடம் சாரும்படிசெய்து, நஞ்சைத் தமது கண்டத்திலே அடக்கி அருள் செய்தவராகிய அம்பிகாசமேத சிவபிரானிடத்தில் என்னிதயமானது இனிமையோடு மகிழ்ச்சி பூண்பதாகும்; சிவபெருமான் ஓர்கால் சாத்துவிக ராசச தாமச குணம் என்பவற்றைச் சிருஷ்டித்து அவற்றை மூவர்க்கும் அருளிச் செய்ய, சாத்துவிக குணம் ராசசகுணம் என்பவற்றை முறையேயுடைய விஷ்ணுவும் பிரமாவும் தாமசகுண ருத்திரரைத் தனித்தனி தூக்கியெடுக்க வலியிலராயப்போக,

காமசகுணத்தினராகிய ருத்திரர் அந்தப் பிரம விஷ்ணு என்னும் இருவரையும் எந்தப்பெருமானுடைய அருளிஞலே எடுத்து நடித்தாரோ, அப்படிப்பட்ட அந்த அம்பிகாசமேத சிவபிரானிடத்திலே என்னிதயமானது இனிமையோடு மகிழ்ச்சி பூண்பதாகும்; என்னும் -

श्री हरदत्ताचार्यविरचितम्

साम्बपरब्रह्म स्तोत्राणि

(भविष्योत्तरपुराणम्)

साम्बो नः कुलदैवतं पशुपते साम्ब त्वदीया वयं
साम्बं स्तौमि सुरासुरोरग गणाः साम्बेन सन्तारिताः ।
साम्बायास्तु नमो मया विरचितं साम्बात्परं नो भजे
साम्बस्य अनुचरोऽस्म्यहं मम रतिः साम्बे परब्रह्मणि ॥ १ ॥

विष्णवाद्याश्च पुरत्त्रयं सुरगणाः जेतुं न शक्तास्वयं
यं शंभुं प्रणता वयंतु पशवोऽस्माकं त्वमेवेश्वरः ।
तेनास्मिन्शरणागतान्पशुपते पाहीत्यवोंचं द्रुतं
तस्मिन्मे हृदयं सुखेन रमतां साम्बे परब्रह्मणि ॥ २ ॥

यस्येषुः कमलेक्षणः पशुपतेरब्जोद्भवस्सारथि
यस्य ज्याफणिनामिनोरथपदे यस्येन्दुसूर्यावुभौ ।
मेरुर्यस्य शरासनं रथवरो भूमिस्तु यस्याभवत्
तस्मिन्मे हृदयं सुखेन रमतां साम्बे परब्रह्मणि ॥ ३ ॥

यद्भक्तो भृगुरिन्द्रिापतिमहो शापस्थ लक्ष्यं भृशं
कृत्वा वां दयितां मृतां स्वमनुभिश्चैवैरयुङ्क्तासुभिः ।
यं ताराधिपचूडमागमशिरो विश्वाधिकं गायते
तस्मिन्मे हृदयं सुखेन रमतां साम्बे परब्रह्मणि ॥ ४ ॥

गोविन्दादधिकं न दैवतमिति प्रोच्चार्य हस्तावुभौ
उद्धृत्याथ शिवस्य सन्निधिगतो व्यासो मुनीनां पुरः ।
यस्यस्तम्भित्पाणिरानतिकृता नन्दीश्वरेणाऽभवत्
तस्मिन्मे हृदयं सुखेन रमतां साम्बे पराब्रह्मणि ॥ ५ ॥

विष्णुस्थावरजङ्गमात्मकजगत्स्वामी विरिञ्चाधिको.
यद्भक्तेन सहासुरेश्वररिपुर्युद्धं दधीचेन सः ।
कृत्वा शीघ्रमहो द्विजादपजयं तस्माद्गतोभूभृशं
तस्मिन्मे हृदयं सुखेन रमता साम्बे परब्रह्मणि ॥ ६ ॥

कादीनाञ्च भयंकरः स्वमहसा क्रूरैश्च कृत्यैर्भृशं
कोपान्धो जितदानवो नरहरिर्यस्यांशभूतेन सः ।
लोकेशश्शरभेण शिक्षितमदोभूल्लीलयाऽर्धक्षणात्
तस्मिन्मे हृदयं सुखेन रमतां साम्बे परब्रह्मणि ॥ ७ ॥

विष्वक्सेनमपीन्दिरापतिसमें तं रक्तभिक्षाच्छलात्
संहृत्याथ सभैरवश्शाशिधरो यस्यांशभूतो जटी ।
ब्रम्माद्यामरशिक्षकस्य बलिनो विष्णोर्मदञ्चाहरत्
तस्मिन्से हृदयं सुखेन रमतां साम्बे परब्रह्मणि ॥ ८ ॥

येनापादितमङ्गजाङ्गभसितं दिव्याङ्गरागैस्समं
येनस्वीकृतमब्जसंभवशिरस्सौवर्णपात्रैस्समम् ।
येनाङ्गीकृतमच्युतस्यनयनं पूजारविन्दैस्समम्
तस्मिन्मे हृदयं सुखेन रमतां साम्बे परब्रह्मणि ॥ ९ ॥

विष्णुब्रह्मसुराधिपप्रभृतयस्सर्वेपि देवा भृशं
संमृताञ्जलधेर्विषात्परिभवं प्राप्तायमेत्येश्वरं ।
स्वस्वथाननियोजिता गतशुचः स्वस्था बभूवुर्ध्रुढाः
तस्मिन्मे हृदयं सुस्खेन रमतां साम्बे परब्रह्मणि ॥ १० ॥

सृष्ट्वा यस्त्रिगुणावितातृमधुपिच्चूलायुधेभ्यश्शिवो
दत्त्वैतानथ तान् गृहीतुमनयोश्शक्त्या पुनर्हीँनयोः ।
ताभ्यां साकमहो गुणत्रयभृते रुद्राय साम्यं ददौ
तस्मिन्मे हृदयं सुखेन रमतां साम्बे परब्रह्मणि ॥ ११ ॥

ஸ்ரீ ஹரத3த்தாசார்யவிரசிதம்

ஸாம்ப3பரப்3ரஹ்ம ஸ்தோத்ராணி

(ப4விஷ்யோத்தரபுராணம்)

ஸாம்போ3 நः குலதை3வதம் பஶுபதே ஸாம்ப3 த்வதீ3யா வயம்
ஸாம்ப3ம் ஸ்தௌமி ஸுராஸுரோரக3 க3ணை: ஸாம்பே3ன ஸந்தாரிதா: ।
ஸாம்பா3யாஸ்து நமோ மயா விரசிதம் ஸாம்பா3த்பரம் நோ ப4ஜே
ஸாம்ப3ஸ்ய அனுசரோ(அ)ஸ்ம்யஹம் மம ரதி: ஸாம்பே3 பரப்3ரஹ்மணி ॥ 1 ॥

விஷ்ண்வாத்3யாஶ்ச புரத்த்ரயம் ஸுரக3ணை: ஜேதும் ந ஶக்தாஸ்வயம்
யம் ஶம்பு4ம் ப்ரணதா வயந்து பஶவோ(அ)ஸ்மாகம் த்வமேவேஶ்வர: ।
தேனுஸ்மின்ஶரணுக3தான்பஶுபதே பாஹீத்யவோஞ்சம் த்3ருதம்
தஸ்மின்மே ஹ்ருத3யம் ஸுகே2ன ரமதாம் ஸாம்பே3 பரப்3ரஹ்மணி ॥ 2 ॥

யஸ்யேஷு: கமலேக்ஷண: பஶுபதேரப்3ஜோத்3ப4வஸ்ஸாரதி2
யஸ்ய ஜ்யாப2ணிநாமினேரத2பதே3 யஸ்யேந்து3ஸூர்யாவுபௌ4 ।
மேருர்யஸ்ய ஶராஸனம் ரத2வரோ பூ4மிஸ்து யஸ்யாப4வத்
தஸ்மின்மே ஹ்ருத3யம் ஸுகே2ன ரமதாம் ஸாம்பே3 பரப்3ரஹ்மணி ॥ 3 ॥

யத்3ப4க்தோ ப்4ருகு3ரிந்த்3ரிாபதிமஹோ ஶாபஸ்த2 லக்ஷ்யம் ப்4ருஶம்
க்ருத்வா வாம் த3யிதாம் ம்ருதாம் ஸ்வமனுபி4ஶ்சைவைரயுங்க்தாஸுபி4: ।
யம் தாராதி4பசூட3மாக3மஶிரோ விஶ்வாதி4கம் கா3யதே
தஸ்மின்மே ஹ்ருத3யம் ஸுகே2ன ரமதாம் ஸாம்பே3 பரப்3ரஹ்மணி ॥ 4 ॥

கோ3விந்தா3த3தி4கம் ந தை3வதமிதி ப்ரோச்சார்ய ஹஸ்தாவுபௌ4
உத்3த்4ருத்யாத2 ஶிவஸ்ய ஸந்நிதி4க3தோ வ்யாஸோ முனீனும் புர: ।
யஸ்யஸ்தம்பி4த்பாணிரானதிக்ருதா நந்தீ3ஶ்வரேணு(அ)ப4வத்
தஸ்மின்மே ஹ்ருத3யம் ஸுகே2ன ரமதாம் ஸாம்பே3 பராப்3ரஹ்மணி ॥ 5 ॥

விஷ்ணுஸ்தா2வரஜங்க3மாத்மகஜக3த்கா2மீ விரிஶ்சாதி4கோ
யத்3ப4க்தேன ஸஹாஸுரேஶ்வரரிபுர்யுத்3த4ம் த3தீ4சேன ஸ: ।
க்ருத்வா ஶீக்4ரமஹோ த்3விஜாத3பஜயம் தஸ்மாத்3க3தோபூ4ப்4ருஶம்
தஸ்மின்மே ஹ்ருத3யம் ஸுகே2ன ரமதா ஸாம்பே3 பரப்3ரஹ்மணி ॥ 6॥

காதீ3னுஞ்ச ப4யங்கர: ஸ்வமஹஸா க்ரூரைஶ்வ க்ருத்யைர்ப்4ருஶம்
கோபாந்தோ4 ஜிததா3னவோ நரஹரிர்யஸ்யாம்ஶபூ4தேன ஸ: ।
லோகேஶஶ்ஶரபே4ண ஶிக்ஷிதமதோ3பூ4ல்லீலயா(அ)ர்த4க்ஷணுத்
தஸ்மின்மே ஹ்ருத3யம் ஸுகே2ன ரமதாம் ஸாம்பே3 பரப்3ரஹ்மணி ॥ 7 ॥

விஷ்வக்ஸேனமபீந்தி3ராபதிஸமேம் தம் ரக்தபி4க்ஷாச்ச2லாத்
ஸம்ஹ்ருத்யாத2 ஸபை4ரவஶ்ஶாஶித4ரோ யஸ்யாம்ஶபூ4தோ ஜடீ ।
ப்3ரம்மாத்3யாமரஶிக்ஷகஸ்ய ப3லிஞே விஷ்ணோர்மத3ஞ்ஶ்சாஹரத்
தஸ்மின்ஸே ஹ்ருத3யம் ஸுகே2ன ரமதாம் ஸாம்பே3 பரப்3ரஹ்மணி ॥ 8 ॥

யேனாபாதி3தமங்க3ஜாங்க3ப4ஸிதம் தி3வ்யாங்க3ராகை3ஸ்ஸமம்
யேனஸ்வீக்ருதமப்3ஜஸம்ப4வஶிரஸ்ஸௌவர்ணபாத்ரைஸ்ஸமம் ।
யேனாங்கீ3க்ருதமச்யுதஸ்யநயனம் பூஜாரவிந்தை3ஸ்ஸமம்
தஸ்மின்மே ஹ்ருத3யம் ஸுகே2ன ரமதாம் ஸாம்பே3 பரப்3ரஹ்மணி ॥ 9 ॥

விஷ்ணுப்3ரஹ்மஸுராதி4பப்ரப்4ருதயஸ்ஸர்வேபி தே3வா ப்4ருஶம்
ஸம்ம்ருதாஞ்ஜலதே4ர்விஷாத்பரிப4வம் ப்ராப்தாயமேத்யேஸ்வரம் ।
ஸ்வஸ்வதா2னநியோஜிதா க3தஶுச: ஸ்வஸ்தா2 ப3பூ4வுர்த்4ருடா4:
தஸ்மின்மே ஹ்ருத3யம் ஸுஸ்கே2ன ரமதாம் ஸாம்பே3 பரப்3ரஹ்மணி ॥ 10 ॥

ஸ்ருஷ்ட்வா யஸ்த்ரிகு3ணாவிதாத்ருமது4பிச்சூலாயுதே4ப்4யஶ்ஶிவோ
த3த்த்வைதானத2 தான் க்3ருஹீதுமனயோஶ்ஶக்த்யா புனஹீம்நயோ: ।
தாப்4யாம் ஸாகமஹோ கு3ணத்ரயப்4ருதே ருத்3ராய ஸாம்யம் த3தௌ3
தஸ்மின்மே ஹ்ருத3யம் ஸுகே2ன ரமதாம் ஸாம்பே3 பரப்3ரஹ்மணி ॥ 11 ॥

என்னும் பொருளைத் தருகின்ற இந்த பத்துசுலோகங்களாலும், அரிஹரதாரதம்மிய மென்னு நூலாலும், சிவபரத்துவ ஸ்தாபனஞ் செய்தனர். இதுநிற்க,

ஸ்ரீசுருதிசூதிமாலை முதலிய முதலியவைகளால் மகாதீரராகிய அரதத்தாசாரியர் சிவபெருமானுடைய பரத்துவஞ் சாதித்தபோது, அவருடைய திருவருளினலே ஒழுகக்காய்ந்த அப்பீடமானது சீதளமாகிய சந்தனச சேற்றை ஒத்துக் குளிர்ந்தது. அவர் இவ்வாறு வேதப்பிரமாணங் கொண்டும், புராணப் பிரமாணங்கொண்டும், ஸ்மிருதிப் பிரமாணங்கொண்டும் சிவபிரானுடைய பரத்துவததைள் தாபனஞ் செய்து, பண்டிதர் சபையிலே வைதிகாக்கிரராய் பிரகாசித்தார். சபையிலுள்ள பெரியோரெல் லாம வாசுதேவர்குமாரராகிய அரதத்தாசாரியரைச் சிவபெருமானேயாமென்று துதித்து அவருடைய திருவடித்தாமரைகளிலே வீழந்து நமஸ்கரித்துத் தத்தம் கிரகம் சார்ந்தார். பின்னர் அரத்ததாசாரியர் காவேரிலே போய் ஸ்நானஞ்செய்து, வைதிக சந்தியா கருமங்களை முடித்து, சனங்கள நாற்புடையிலும் சூழ்ந்து நிற்ப, அன்பினேடுஞ் சிவார்ச்சனை செயதார். அதன் பின்னர் தாயானவள் தனது புதல்வரைக் கிட்டித்தழுவி உரசிமோந்து, துனபத்தினுலும் இன்பத்தினுலும் நேர்ந்த கண்ணீரினுலே தனகுமாரனை அபிஷேகித்து, பாலனே நீ மிகுதியும் பசியினுலே வாடினை என்கண்மணியே வீட்டுக்குப் போசனஞ் செய்யுமாறு வருதி என்றுள். இங்ஙனங் கூறிய தம்மினிய தாயாருடைய வசனத்தைச் கேட்டு, அவர் வீடு சார்ந்து சிவபிரானைத் தியானித்துக்கொண்டு சிவநிவேதனத்தை அயின்றுர் அக்காலந்தொடுத்து எக்காலமுந் திரிகாலமுஞ் சிவபூசை சய்து, சிவஸ்தோத்திரஞ் செய்து இன்ப

த்தோடு வசித்தார். அப்போது அவர் பிதாவாகிய வாசுதேவர் தமது புதல்வருடைய அருள்வாக்கின் வன்மையை வியந்து, அவரை நோக்கி யான் அறியாமையினுலே செய்தவைகளை க்ஷமிக்குதிர் என்றார்.

ஹரிதத்தரின் தந்தை முதலினோர் அவரிடம் உபதேசம் பெற்றுக் கொண்டது

தபத முத்திரைகளாகிய சங்கு சக்கரங்களை யுடையரும், ஊர்த்துவ புண்டரமுடைய ருமாகிய வைஷ்ணவர்கள், அவரை நோக்கி காருண்ணிய மூர்த்தியே எங்களுக்குப் பிரயாச்சித்தம் என்னை, எங்களுக்குப் பரலோககதி எங்ஙனமாகும்? என்று வேண்டி னுர்கள். அதற்குப் பாலர் ஸ்மிருதிகளும் பெரியோர்களுஞ் சொல்லிய பிரயாச்சித் தமே உங்களுக்காகும் எங்ஙனமெனில், உங்கள் தேகத்தைச் சங்கு சக்கரமுத்திரைக ளினுற் சுட்டமைக்கும் பிராயாச்சித்தம் விபூதி உததூளன திரிபுண்டரமேயாம். எவ்வகைப்பட்ட பாவங்களையும் ஒழித்தற்கும், பிராமணுமுதல் சண்டாளா இறுதி யராம் எல்லோரையும் பாசத்தினின்று முத்தராக்குதற்கும் விபூதியே சிறந்த சாதன மென்று கொண்டு பெரியோர் தரித்தார் என்று திருவாய்மலர்ந்து, சிவபெருமானு டைய செவ்விய ஐந்து முகங்களுள்ளே பாவத்தைப போக்கும் அகோர முகத்தைத் தியானித்து, முன்னே தமது பிதாவுக்கும், பின்னர் வைஷ்ணவப் பிராமணர்களுக்கும் சிவத்துவப் பேற்றிற்கு அறிகுறியாகிய விபூதியிட்டு, திருவருட்பேற்றிற்கு அறிகுறி யாகிய உருத்திராக்ஷமுந்தரித்து, பஞ்சாக்ஷரோபதேசஞ்செய்து, சிவபூசை எழுந்தரு ளச் செய்து, சிவபூசாவிதியும் உபதேசித்தருளினுர். அங்ஙனம் உபதேசிக்கப்பட்ட வைஷ்ணவப் பிராமணர்க்ளெல்லாம் அரத்ததாசாரிய சுவாமிகளால் திரிகாலங்களி லும் உத்தமோததம சிவபுண்ணியமாகிய சிவபூசை செய்யும் பெரும்பாக்கியம் படை த்துக் காலங்கழிப்பாராயினுர்.

ஹரிஹரதாரதம்மியம்

அரதத்தாசாரியார் பால்பருகிவரும் பாலியாவஸ்தையிலேதானே சிவபெருமானிடத்திலே திருவருட்பிரசாதம் பெற்றமையும், பிறரொருவரிடத்திலே போய் வித்தை கல்லாது சிவப்பிரசாதத்தினலே சகல வேதசாஸ்திரங்களை உணர்ந்தமையையும் சிவலிங்க பூபதி என்னும் அரசன் கேள்வியுற்ருன். கேட்டபோதே சிவபக்தனும், சிவபெருமானுடைய திருவடித்தாமரையேயன்றி மற்றென்றனையும் மறந்து நினையாதவனுமாகிய அவ்வரசன் விம்மிதமடைந்து, அரதத்தாசாரிய சுவாமிகளை அடைந்து, அவரது திருவடித்தாமரைகளைத் தமது சிரசினுற்ருங்கி, எனது நாதரே! மதுராபுரிநாயகராகிய சுந்தரேசப்பெருமான் பாண்டி நாதனுகிய என்னைக் காக்கும்பொருட்டு இந்த வடிவத்தோடி ஈண்டு எழுந்தருளினரோ என்று சொல்லித் துதித்தான் அப்போது அங்குநின்ற வித்துவப் பிராமணர்கள் அரசனை நோக்கி, அரசனே! நீவிர் சொல்லியது ஒக்கும் அங்ஙனமில்லையாயின், வேதாதிகளையெல்லாம் ஓதாதுணர்ந்து எல்லோரையும வாதிலே செயிக்க, அரதத்தாராரிய சுவாமிகளுக்கு வன்மை எங்ஙனம் உண்டாகும் எனஙுர்கள அந்த வித்வான்கள் இங்ஙனம் சொல்லியபோது, "நேத்ரகமலத்தினலே சிவபெருமானை முன்னரே பூசித்த மகாவிஷ்ணுவே லோகத்தைக் காக்கும் பொருட்டும், சிவபக்தியை விளக்கும் பொருட்டும், வைதிக நெறியை நிறுத்தும்பொருட்டும் பின்னரும் பிராமணகுலத்திலே அரதத்தர் என்னும் நாமத்தோடு திருவவதாரஞ் செய்தார்" என்று சிவபெருமானுடைய திருவருளினலே அசரீரிவாக்கு அங்கு எழுந்தது. சனங்கள் அந்த வார்த்தையைக் கேட்டு ஆச்சரியமும் மகிழ்ச்சியு மெய்தி வேதசொரூபியாகிய அவருடைய பாதயுகளங்களிலே வணங்கினர்கள். அந்நகரத்துப் பிராமணர்களும் அவரைத் தன்னியரென்று வணங்கினர்கள். அதன்பினனர் அரசனும் அவரைச் சிவபிரானே என மதித்து வணங்கி மண் பொன் வஸ்திரம் என்பவற்றை உபகரித்து, சுவாமீ! உம்மையன்றி எனக்கு மற்ருேர் தெய்வமில்லை; ஆதலில், அடியேன் மீது நாதராகிய நீவிர் திருவருள் பாலித்தருளல் வேண்டுமென்று பிரார்த்தித்தான். அப்போது ஆசாரிய சுவாமிகள்' அவனை நோக்கி," அரசரே! உம்மை, ஒத்தார் திரிபுவனங்களிலும் இல்லை. நீவிர் சிவகிருபையை எய்தப் பெற்றீராதலில், சைவராதற்குரிய அருள் பூண்டீராயினீர் என்று திருவாய்மலாந்து, அவருக்கு ஸ்ரீபஞ்சாக்ஷரோபதேசஞ் செய்து, ஸ்படிகலிங்கபூசை யெழுந்தருளச் செய்து கொடுத்தார். அரசர் அதுகண்டு மகிழந்து அவருடைய திருவடிகளிலே சுவர்ண புஷ்பங்களை வேண்டிய மட்டும் இறைத்தார். சிவபெருமான் குபேரனேடு சினேகம் பெற்றுற்போல், ஆசாரியசுவாமிகளும் சிவலிங்க பூபதி எனனும் அரசனேடு சிநேகமுற்றிருந்தார். ஆசாரியர் அரசனுக்கு நெற்றியிலே விபூதி தரித்து, அரசரே! நீர் சிவபூசை செய்து, சிவகைங்கரியஞ் செய்து கொண்டிருக்குதிரென்று ஆஞ்ஞை செய்தருளினர். அரசனும் அதற்கியைந்து அன்பினேடு அவரைப் பிரதக்ஷிணஞ் செய்து நமஸ்கரித்து அநுமதி பெற்றுக்கொண்டு தனது சேனையோடு அரண்மனை சார்ந்தான்.

வெள்ளிய பல்லும், வெள்ளிய கோவணமும், வெள்ளிய பூணூலுமுடைராய், தண்டகமண்டலம் - கிருஷ்ணுசனம் - மௌஞ்சிமாலை - உருத்திராக்ஷம் - தர்ப்பை - பவித்திரம் என்பவைகளைத் தரித்து, அரதத்தாசாரியசுவாமிகள் பிரதமாச்சிரமமாகிய பிரமசரியத்தை அநுஷ்டிப்பாராயினர். காலை மாலைகளிலே சமிதாதானஞ் செய்வார். தமது லோக குருவாகிய தக்ஷிணுமூர்த்தி சந்நிதானத்திலே எப்பொழுதும் எழுந்தரு

ளியிருந்து, வேதாத்தியயனத்தினுலே முனிவர் கடன் கழித்தார பிதுர்க்கடன் தீர்க்கும் கிரகஸ்தாச்சிரம் விரதந் தொடங்குதற்கு முன்னே கோதானஞ் செய்து பிரமசரிய விரதங்களைச் சமாப்தி செய்தார். இது நிற்க,

அந்தக கமசாபுரத்திலே சதாசாரமுடையரும், சாந்தரும், பஞ்சயஞ்ஞும் செய்பவரும, அன்பினேடு திரிகாலமும் சிவபூசை செய்பவரும், வைதிக விபூதியி னுலே உத்தூளனஞ் செய்பவரும், உருத்ராக்ஷதாரணஞ் செய்பவரும், பஞ்சாக்ஷர செபஞ் செய்பவரும், சிவசந்நிதியிலே பிரதக்ஷிண நமஸ்காரஞ் செய்பவரும், சிவனடியார்க்குத் திருத்தொண்டு செய்பவருமாகிய சுப்பிரதீகர் என்னும் பிராமணர் ஒருவர் இருந்தார். வாதூலகோத்திரம் என்னுஞ் சமுத்திரத்துக்குக் கமலாக்ஷி என்னுஞ் சந்திரன அவருக்கு மனைவியாய் உதித்தது. இக்கமலாக்ஷி என்பார் தமது நாயகரை மிகுதியும் பிரீதிசெய்து, அருந்ததி அனசூயை என்போர் கற்பினிற்சிறந்து, அதி சௌந்தரியமுடையராய் நாயகருக்குத திருத்தொண்டு செய்தலில் மிகு பற்று டையரா யொழுகினுர் பூமிதேவியானவள் இரத்தினந் தரித்தாற் போல், இவவமமை யார் திருவயிற்றிலே ஓர் கர்ப்பம் எய்திற்று. இவருடைய லட்சுமீகரமாகிய உதரமா னது பெருக்கு மியல்பு பூண்டது; அவர் நாயகரும் சீமந்தாதி வைதிககனமங்களை ச்செயதார். பின்னர் மகா சௌந்தரியமான பெண் குழந்தை ஒன்று லட்சுமீகரத்தோடு பிறந்தது. அப்பெண் குழந்தை பிறந்ததினத்திலே பிதாவாகிய சுபபிரதீகர் மங்களோற சவம் நடத்தினர் சிவபக்தர்களுக்கும் பிராணர்களுக்கும் தனதான்னியங்களை வேண்டி யவாறு அளித்தார். தமது புதல்வியாரை வளர்த்துச சாதகருமம் நாமகரும் முதலி யன செய்தார். புதல்வியாருக்குக் கமலவல்லி என்று நாமகரணஞ்செய்தார். அக்கமல வல்லியும பூஷணங்களால் அலங்கரிக்கபபட்டுத் தவழ்ந்து சென்றும், சிறுபெண்க ளோடு மண் விளையாட்டயர்ந்தும, மழலை வார்த்தை பேசியும் தமது தந்தை தாய ரைப் பிரீதிசெய்து வந்தாள். இரத்தின மாணிக்க மேகலையினுலும், பலவித சித்திரமா கிய பட்டு வஸ்திரங்களினுலும், புஷ்பமாலைகளினுலும் சிறந்து, கண்டோர் யாரும் அதிசயமுறும்படி அக்குழந்தை விளங்கினுள்.

அக்காலத்திலே சிவலிங்கபூபதியானவர் கஞ்சாபுரத்துக்கு மீட்டுமினிது ஆசாரி யசுவாமிகளை நமஸ்கரித்து ஸ்தோத்திரஞ்செய்து அவர் தந்தையாராகிய வாசுதேவ ரை நோக்கி, எமது ஆசாரியருக்கு விவாகஞ் செய்தற்குரிய காலஞ் சமீபித்ததே என்று சொல்ல, சமீபத்திலே ஆங்கிருந்த சுபபிரதீகர் அரசனை நோக்கி, தாம் தமது புத்திரியை விவாகஞ் செய்து கொடுப்போம் என்றும், அது நோக்கித் தாமசஞ் செய்ய வொண்ணுதென்றும் அறிவித்தார். உடனே விவாகமகோர்சசவஞ் செய்ய ஆரமபித்து, சோதிடரை வருவித்து, முகூர்த்தஞ் நிச்சயித்து, பிதா முதலாயினரோடு தமது பந்து க்கள் யாவரும் வரும்பொருட்டு விவாகபத்திரம் அனுப்பிவிட்டு விரதாதிகளையும் கோதானுதிகளையும் நடாத்தி, கஞ்சாபுரத்து வீதிகளை வாழை கமுகுகள் நாட்டி, தோர ணங்களையும் கொடிகளையும் தூக்கி அலங்கரித்தார். அன்றியும் கம்சாபுரத்தார் தத்தம் கிரகங்களைச் சிறப்பித்து கோலங்களிட்டு சித்திரித்து அலங்கரித்தார்கள். பந்துக்களெ ல்லாம் பட்டுக்களையும், பீதாம்பரங்களையும், விலையுயர்ந்த மற்றைய பரிசுகளையுங் கொண்டு கல்யாண வீட்டுக்கு வந்தார்கள். நானுதேசங்களினின்றும் போந்து வந்த ஜனங்களினுலே கல்யாண மண்டபம் நிறைந்து போயிற்று. மகா யாகங்களிலே

எவ்வளவு சம்பாரங்கள் வேண்டப்படுமோ அவ்வளவு பொருள்களினுலும் கல்யாண மண்டபத்தைச் சிவலிங்கபூபதி நிறைப்பித்தார். கம்சாபுரத்திலுள்ள கிரகங்களெல் லாஞ் சிறப்பினுல் வாய்ந்தன. பிராமணர்களெல்லாம் ஒருங்கு குழுமிய விடத்திலே விவாகத்தின் பொருட்டுப் புத்திரர் அங்குராரப்பணஞ்செய்தார். அவர் தந்தையராகிய வாசுதேவரும் பற்பல இடங்களினின்றும் போந்த பந்துக்கள் முதலாயினேரை யெல்லாம் பற்பல உபசாரங்களினுலே மகிழ்வித்தார்.

சுப்பிரதீகரும் புதல்வியின் விவாகத்தின் பொருட்டுத் தமது கிரகத்தை அலங்காரஞ் செய்து முத்துச்சரங்ன்களினுலும். தீபஸ்தம்பங்களின்றும், பூரணகும்பங் கலினுலும், சந்தன அகிறபுகைகளினுலும், விவாகசாஜலயை மேன்மைவாய்ப்பச சிறப்பித்தார். இவருடைய பந்துக்களெல்லாம் நாஞவித வஸ்திராபரணுதிகளால் அலங்கரித்துக்கொண்டு வந்தார்கள். விவாகசாஜலயின் கண்ணே பலவகை வாத்திய ங்களும் வேதங்களும் கோஷிக்க, வேதோகதமாகப் பிராமணர்கள் புண்ணியாக வாசனஞ் செய்தார்கள்.

விவாகத்துக்கு முதற்றினத்திலே ஆசாரிய சுவாமிகளுக்கு இரக்ஷாபந்தனமும், அங்குரார்ப்பணமும், சமாவர்த்தனமும் விதிப்பிரகாரஞ் செய்து பிராமணர்களுக்குத் திரவியங்கஜள இறைத்தார், விவாகசபை மிகவும் பிரகாசித்தது. அக்கினியை ஓம்ப, அது வளர்ந்து வலஞ்சுழித்து ஓங்கிவாய்ந்தது. புஷ்பதூளிகளெல்லாம் மலிந்தன. விபூதி ருத்திராக்ஷ தாரணர்களாகிய சிவபக்தர்கள் பிரகாசித்தார்கள். தென்றல் மந்தமாய் வீசிற்று. பிராமணர்கள் அறுசுவையோ'டும் போசனஞ் செய்து வந்திருந்து, இதற்கு முன்னர் இப்படிப்பட்ட இனியரசங்கஜள புசித்தேமில்லை என்று புகழ்ந்து பாராட்டினுர்கள். அவரெல்லாம மிக திருப்திகரமுடையராய் அர அர அர என்று முழக்கினுர்கள். சிவபக்தர்கஜள உபசரித்தார்கள். வதூவரன் என்னும் இருவரும் அங்குரார்ப்பணஞ் செய்யப்பட்ட பாலிகையைச சல முதலிய பிரயோகஞ்செய்து வளர்த்தார்கள். வாசுதேவரும் சுபிரதீகரும முறையே தத்தம் புதலவர் புதல்விய ருடைய அங்குரார்ப்பண பாலிகையைக்கண்டு மகிழந்தார்கள். வாசுதேவர் தமது புதல்வரை விவாகோற்சவத்திற்கு உசிதமாகிய உயாந்த வஸ்திரங்களினுல் அலங்கரித்து, கல்யாணவேதி மத்தியிலிடப்பட்ட திவ்ய ஆசனத் திருத்தி, பரிமள திரவியங்கள் கலந்த சந்தனம் பூசி, சுகந்த ஜாதி புஷ்ப மாஜலகள் சூட்டி, பாதரசம் கடிசூத்திரம் முத்தாரம் நக்ஷத்திராகார மாஜல என்பவைகளால் அலங்கரித்து, சுவர்ன மும் முத்தும் கலந்து அமைக்கப்பட்ட உருத்திராக்ஷமாஜலகளைச் சிரசிலும் உரத்திலும் புயத்திலும் பொருந்த அணிந்து, விரல்கஜள மோதிரங்களினுலும், காதுகஜள இரத்தின குண்டலங்களினுலும் அலங்கரித்து, நெற்றியை நல்ல வெள்ளிய விபூதியினுலே விளங்கச்செய்து, பொன்னுற் செய்து முத்துக்களால் நிருமித்து அமைக்கப்பட்ட கிரீடத்தைச் சிவபெருமானுல் ஞானுபிஷேகஞ் செய்யப்பட்ட அரத்த தாசாரிய சுவாமிகள் சிரசிலே சூட்டினுர்கள். அவ்வாறு மணக்கோலஞ செய்யப்பட்ட ஞானமூர்த்தி அழகுக்கு அழகு செய்தாலொப்ப விளங்கினமையைப் பந்துக்களா னேரெலலாங் கண்டு மகிழ்ந்தார்கள். சபையினரால் திருஷ்டி தோஷம் விஜளயா வண்ணம் விபூதியையே அவருக்குப் பின்னும் அணிந்தார்கள். குருமூர்த்திகளாகிய ஆசாரியருடைய திருமேனியை தரிசித்துப பல்லோர் பணிந்தார்; பல்லோர் துதித்

தார், பல்லோர் சேவித்தார். இங்ஙனம் நிகழ; ஆசாரியர் அக்கினீசுவரப் பெருமானைத் தரிசிக்குமாறு பாதசாரியாயச்சென்று, ஆலயத்தைப் பிரதக்ஷிணஞ்செய்து, சுவாமியை நமஸ்கரித்துக்கொண்டு கிரகத்துக்கு மீண்டார். அப்போது அவரைப் பின்னர் முத்துசசிவிகையில் எழுந்தருளச் செய்து கிராமப்பிரதக்ஷிண செய்யத்தொடங்கினுர்கள். அப்போது பந்துக்களாயினுேரெல்லாம் தத்தம் வாகனங்களிலிவாந்து சென்றுர்கள். சங்கம் - காகளம் பேரி - மிருதங்கம் - சின்னமுதலிய வாத்திய தோஷங்களால் திக்குகளெல்லாம் நிறைந்தன; பட்டுக்கொடிகள் ஆகாயத்திலே மலிந்தன; அநேக கோடி சாமரங்கள் யாண்டும் அசைந்தன; சோமயாசிகளெல்லாம் அக்கினிகோத்திர சகிதராய் மனைவியரோடு புறப்பட்டார்கள்; அநேக கானங்கள். யாண்டுமெழுந்து செவிகளிற் புகுந்து சுவைத்தன; புருடரும் பெண்களும் சிவசோபையோடு விளங்கினுர்கள்; சிவகிங்கரர்களும் ஆண்டே குழுமினுர்கள், சாமாங்களும் வீசணிகளும் சிறக்க நாகவாகனத்தின் மீது வெண்கொற்றக்குடை விளங்குவது சமுத்திரத்தில் சந்திரோதயம் விளங்கினமையை நிகர்த்தது; வெண்சாமரங்களும் முத்து மாலைகளும் பல்லக்கச் சாளரங்களும் வாயுவினுலே அசைந்து சமுத்திர அலைகளை ஒத்தன; ஆசாரிய சுவாமிகள் வீதியிலே எழுந்தருளும்போது நகாவாசிகள் தத்தம் வீடுகளிலிருந்து பழங்களும் நாளிகேரங்களுங்கொண்டு பார்த்து சிறப்பித்தார்கள்; ஆசாரியா பந்துக்கள் சிவனடியார் முதலாயினுரோடு சுப்பிரதீகருடைய விவாக சாலையை நோக்கி எழுந்தருளினுர் அப்போது சுப்பிரதீகரும் தமது பந்து சனங்களோடு அவரை எதிர்கொண்டு உபசரிக்க, அவர் கிரகத்தினுள்ளே பிரவேசித்து, பூஷணங்களுக்கெல்லாம் அழகை விளக்கும் பிரகாசத திருமேனியையுடைய அவ்வாசாரியர் முத்துப்பல்லக்கினின்றும் இழிந்தருளி, பட்டுநடைப் பாவாடையின்மீது நடந்து போந்து விவாச மண்டபத்தை அடைந்து, வேதிகையி லிடப்பட்ட சுவாஞசனத்தின் மீது எழுந்தருளினுர்.

சுப்பிரதீகரும் தமது புத்திரியைச் சுவாணபூஷணுதிகளால் அலங்கரித்து ஊஞ்சல் மஞ்சத்திலிருத்தினுர். வதுவரா இருவரும் தம்முள் மாலை மாற்றிக் கொண்டார்கள்; ஆசாரியரோடு அவர் மனைவியாரையும் உடன் அமரச்செய்து இருவர் வமராவளிநாமங்கள் சொல்லி ஊஞ்சல் ஆட்டினுர்கள்; மாமி முதலாயினுேர் வதுவரா பாதங்களைப் பால் கொண்டு பிரக்ஷாளனஞ்செய்து அவ்விருவருக்கும் நீராஞ்சனஞ் சமர்ப்பித்துப் பிரதக்ஷிணஞ் செய்தார்; அதினின்றும் இறங்கிச் சபையின் கண்ணே நானுவித வாத்தியங்கள் கோஷிக்கக் கல்யாண மண்டபஞ்சார்ந்து நவரத்தின ஆசனத்தின்மீது வீற்றிருந்தார்கள். தமது மனைவியாரோடு அவ்விடத்தே சென்று சுப்பிரதீகர் தமது புத்திரியினுடைய வலக்கையைத் தமது கையினுலே பிடிப்ப, மனைவியார் கரகத்தினின்று தீர்த்தஞ்சொரிய , பழ முதலியவற்ருேடு தமது புத்திரியைப் பரமசிவரூபமாய் எழுந்தருளிய உமக்குத் தந்தேம். என்று தமது கோத்திரத்தைச்சொல்லி ஆசாரியர் கையிலே கொடுத்து, அவர் வலப்புறத்திலே கமலவல்லியை இருத்தினுர். பவளக்கொடிகளெல்லாம் நாட்டப்பட்ட கல்யாணமண்டபம் மிகுந்த சோபையுற வாத்திய கோஷங்களால் விளங்கிற்று. சங்குகள் எங்குந் தொனித்தன. வேதங்கள் கோஷித்தன வரா அக்கினியிலே ஓமஞ் செய்து அதனை வளர்ததார். வதுவரா இருவரும் தம்மிரு கரங்களினுல் பொரியை அக்கினியிலிட்டார்கள். வரா தமது கையினுல் வதுவின கையைப்பற்றி அஷ்டமூர்த்தியாகிய சிவாக்கினியைப்

பிரதக்ஷணஞ்செய்து, பின்னரும் தமது பாரியாரோடும் சிவபிரான் திருவடிகளை அடைவேன் என்னுந் தியானத்தோடு எஞ்சிய கனமங்களை முடித்தார். இங்ஙனம் மகானுகிய அரத்ததாசாரியருடைய விவாகம்மிகு விமரிசையோடு முற்றியது.

கல்யாணத்துக்கு வந்தோர் அனைவரும் இந்தப்பெருமான் சமஸ்த லோகத்தை யும் ரக்ஷிக்கும் பொருட்டே எழுந்தருளினுரென்று களிப்பினேடும் ஆரவாரித்துப் புகழ்ந்தார்கள். பின்னர் வதுவரா இருவரும் வீதி வலம் வருவாரெனக்கொண்டு நகரவாசிகள் தத்தம் கிரகங்களை அலங்கரித்தார்கள். கன்னியா கர்ப்பூரம் பச்சைக்கர்ப் பூரம் பொரி முதலியவற்றைக்கொண்டு புறப்பட்டார்கள். வீதிகளைத் தூய்மை செய்து சந்தனக்குழம்பு தெளித்து, சூரியகிரணங்கள் வீழாவண்ணம் விதானங்கள அமைத்தா ர்கள். தேவர்கள் புஷ்பமழை வருஷித்தார்கள். வாயு சந்தனபபுஷ்ப சுகந்தங்கொண்டு யாண்டுஞ் சேவித்தான். பூருவபுண்ணியம் ஞானிகளை உபசரித்தல் போல், நகரத்தார் ஆசாரிய சுவாமிகளை மங்களத்தோடு உபசரித்தார்கள். அரதத்தாசாரியரும் அவர் மனைவியாரும் ஊஞ்சல் விட்டிறங்கி விவாகசாலைக்கு வெளிநீங்கி, வாகனத்திலி வர்ந்து கிராமப்பிரதக்ஷிணஞ் செய்து, பினனர் அக்கினீசுவரர் ஆலயத்தை வலம் போந்து வணங்கி, உமாதேவியாருக்கும் சிவபெருமானுக்கும் புஷ்பாஞ்சலி எடுத்து, திருவருள் பெற்று ஆலயத்துக்குப் புறத்தே வந்து, வாசனமேற்கொண்டு வாத்திய கோஷங்களோடு தமது கல்யாண மண்டபம நோக்கி வந்து, ஆராத்திரிகம் நீராஞ்சன முதலியன பெற்று, ஔபாசனுக்கினியோடு கிரகப்பிரவேசஞ்செய்து, பிராமணர்க ளுக்கு முதலாயின நடத்தி, அவர் ஆசீர்வாதம் பெற்று, அவர்களிஷ்டப்படி சுவான தானுதிகளைக் கொடுத்தது மகிழ்வித்தனுப்பினுர். இங்ஙனம் அரதத்தாசாரியர் கமலவல்லியாராகிய மனைவியோடமர்ந்து சிவாராதன முதலிய செய்து இல்லறம் நடாத்துவாராயினர்.

அரதத்தாசாரியர் உதயகாலத்தில் எழுந்து சிவத்தியானஞ்செய்து, தந்த தாவன முதலியன செய்து, ஸ்நானஞ் செய்து, சாதியாவுபாசித்து, காயத்தரி செபம் ஓமம் சிவபூசை முதலியன செய்து, கிரகஸ்தாச்சிரம் விஷயத்தை விசாரித்துக் கொண்டு, மௌனத்தோடு போய் அக்கினீசுவரை வணங்கி, பின்னர்த திருக்கோடிகா, திருவாலங்காடு, திருவாவடுதுறை, ஆந்த்சகாயேசுரம், பிராணேசுராலயம், ஆம்மிரவ னேசுரம், அக்கினீசுரம் என்னும் ஏழுஆலயங்களையும் வணங்கி, மாத்தியான்னிகம் பிரமயஞ்ஞும் முடித்து, மத்தியான சிவ பூசை செய்து, வைசுவதேவஹோமஞ் செய்து, துவாரத்து அதிதிகளை நோக்கி உபசரித்து, பிராணுகுதி வாயிலாகச் சிவநிவேதனம் அயின்று , பிராமணர்களுக்குத் தாம்பூலம் அளித்து, சாத்துவிக சிவ புராணங்களைப்படித்து, தியானத்தோடு மாலையிலிருந்து, அக்காலையில் சந்தியை உபாசித்து, காயத்திரி செபம் ஓமம் முதலியன செய்து, சிவாலய தரிசனஞ் செய்து கொண்டு, கிரகத்துக்கு வந்து சிவ பூசை வைசுவதேவஹோமஞ் செய்து, அவர்களுக் குத் தாம்பூலம் கொடுத்து, தாமும் தாம்பூலம் சுவீகரித்து, சிறிது போது பிராமணர்க ளோடு சிவகதைகளைச் சொல்லிச் சிந்தனை செலுத்தி, இதபத்திலே உமாதேவியா ரோடு சிவபெருமானைத் தியானிதது, இராத்திரி சூக்தத்தையும் படித்தச் சயனஞ் செய்வார். இருது காலங்களிலே பத்தினி கமனஞ்செய்து, சிவ பாவனையோடு கிரகஸ்தாச்சிரமத்தை நடாத்துவாராயினுர்.

இதுநிற்க, ஒருநாள் அக்கினீசுவரர் ஆலயத்துக்குத் திருத்தொண்டு செய்யும் சில கணிகையர் ஓர்நாள் இராத்திரி சோவிற்றிருத்தொண்டுக்கு வராமையால் கோயிலதிகாரிகள் அவர்களை மறுநாட்காலையில் வருத்திக் கோவில் மண்டபத்தின் மேலே வெய்யிலிலே நிறுத்தி மலசல மோசனமின்றி பசியோடு வருந்தும்படி பீடிததார்கள். மத்யானமாயும் வீடுபோகப்பெறுமல் இங்ஙனம் பீடிக்கபபட்டு அவர்கள் அமும் போது, வழக்கமாய்த் தாம் வரும் காலாந்தப்பி மத்தியானத்துக்குப்பின் அரதத் தாசாரியர் ஆலய சேவையின பொருட்டு அங்கே எழுந்தருளினுர் அந்தக்கணிகையர் ஆசாரியரைத் தரிசித்து அத்துன்பத்தினின்று தங்களை விடுவிக்கும் பொருட்டு அழுது பிரார்த்தித்தார்கள். அப்பொழுது அவர் பக்கத்தினின்றவர்கள் வாயிலாக அக்கணிகை யர்கசு நிகழ்ந்த சமாசாரத்தைக் கேட்டுத் தாம் பூமியிலே வீழந்து தம்முடைய வயிற்றிலே அடிக்கடிமோதி, சிரசிலும் மோதி அழுது மூர்ச்சையினுலே நிலத்திலே விரைவில் வீழ்ந்தார். சிலர் அவர் நிலைமை நோக்கிப் பரிகசித்தார். வேறு பலர் இவர் இங்ஙனஞ்செய்தலை நிச்சயித்தறிதற்கு நமக்கு வன்மையில்லை என்றுர்கள். அப்போது கோவிலதிகாரிகள் அங்குவந்து நீங்கள் ஏன் இப்படி வருந்துகின்றீர்களென்று அவரைப் பிரார்த்திப்ப, அதற்கு அவர் கோவிலுக்குவந்து சேவிக்குமாறு தண்டிக்கப் பட்ட கணிகையருடைய பாக்கியமன்றே பாக்கியம்! இந்தப்பிரகாரம் ஆலய சேவை க்கு என்னை வந்திலை என்று பீடித்து என்னைக் கண்டிக்க எனக்கு அதிகாரி ஒருவரு மில்லையே என்று வருந்துகின்றேன் என்றுர் இந்த வார்த்தையைக்கேட்டு அதிகாரிகள் அக்கணிகையரை விடுதலை செய்தார்கள் அக்கணிசையரெல்லாம் அரதத்தாசாரியரை மிக மகிழ்வினேடு வாழத்தினுரகள் ஆசாரியரும் சிவதரிசனஞ் செய்து கொண்டு கிரகஞ்சார்ந்து சிவபூசை செய்ய ஆரம்பித்தார்.

அப்போது இருஷிகள் உபமன்யு முனிவரைநோக்கி, அரதத்தாசாரிய சுவாமி கள் பிராதக்காலத்தில் சிவசேவைக்கு எழுந்தருளியிருப்பாரேல், கணிகையா தம் விருத்தாந்தத்தை அவருக்கு விஞ்ஞாபனஞ் செய்திருப்பாரே. அங்ஙனம் அன்றைக்கு அவர் வாராமைக்குக் காரணம் என்னை என்று கேட்டார்கள். ஆசாரியரைக் கணிகை யா காலைப் போதிலே தரிசித்தும் தங்களை அதிகாரிகள் விரைவிலே விடுதலை செய்வ ராகளென்றெண்ணி அதை குறித்து அவருக்கு விண்ணப்பஞ்செய்திலர் என்று முனிவர் சொன்னுர் அங்ஙனமாயின் திருவிடைமருதூரைத் தரிசித்துக்கொண்டு சீக்கிரத்திலே அக்கினீசுவரர் ஆலயத்துக்கு வாராது அவர் காலந் தாழ்த்து மத்தியான த்துக்குப் பின் வரவேண்டிய காரணம் என்னை என்று இருஷிகள் கேட்ப, முனிவர் சொல்வாராயினுர்.

பௌர்ணமாசைகாலத்திலே அரத்ததாசாரியர் பிரமகத்தி நிவாரணஞ்செய்யும் காவேரி தீர்த்தததிலே ஸ்நானஞ் செய்து, மத்தியார்ச்சுனேசுவரரையும் ஆஞ்ஞா கணேசரையும் கற்பநாயகியையுமு பிறரையுந் தரிசித்துக்கொண்டு மத்தியானப் போதிலே தமது கிரகத்துக்குவந்து, மாத்தியானனிகஞ்செய்து சிவலிங்கப்பெருமா னுக்குப் பூசை செய்யத் தொடங்கி, அவருக்கு அபிஷேகஞ்செய்யும் போது, நாயொன்று தாகமேலீட்டினுலே அந்தத்தாராபிஷேகசலத்தை ஏந்நிச்சாப்பிடுமாறு நாக்கை நீட்டிற்று. அப்போது ஆசாரியர் அந்தச் சங்காபிஷேகசலத்தை அந்த நாயின் நாவிலே விட்டு எஞ்சிய சலத்தைச் சிவலிங்கப்பெருமானுடைய சிரசின் மீது

அபிஷேகஞ்செய்தார் சமீபத்திலே நின்றேர் அச்சரியத்தோடு அதஊ நோக்கி இங்ஙனஞ் செய்யலாமா? இங்ஙனஞ் செயதற்குக் காரணம் யாது என்று கேட்டார்கள் அதற்கு ஆசாரியர் என்மாட்டுள்ள அன்பிஞலே சிவபெருமானே இந்த நாயுருவத் தோடு எழுந்ததிஞல் யான் என் செய்யத்தக்கது என்று சொல்ல. அவர்கள் ஆசாரியருக்குச் சிவபெருமானிடத்திலே திடமான அன்பு இருந்தவாறு என்ஊ என்ஊ என்று சொல்லி சிவபூசாதரிசனஞ் செய்து கொண்டு தத்தம் வீடு சார்ந்தார் கள்.

அரணியில் அக்கினி அமைந்தாற்போல் அவருடைய பத்தினியார் கர்ப்பமுடை யராயிஞர். அக்கருப்பம் மாசந்தோறும் விருத்தியாக, ஆறும் மாசத்திலே சீமந்தாதி கருமங்கள் நடததபபடடன. உமாதேவியார் சுப்பிரமணியரைப் பெற்றுற்போல, அவர் பத்தினியார் ஒரு குழந்தையைப் பெற்றெடுப்ப, அக்குழந்தைக்கு அக்கினீசுரன என்று நாமகரணஞ் செயதார். அதன்பினனர் அவருக்குப் பின்னரும் எழுபுத்திரர்கள் பிறந்தா ர்கள் அவர்களுக்கு முறையே மகாதேவர், நீலகண்டர், சஙகரர், சநதிரசேகரா, சம்பு, மத்தியாாசசுனேசுவரர், கோவடு நாயகர் என்று நாமகரணஞ் செய்தார். அவர்களோடு கற்பகை மீனுட்சி என்னும் இரு புதல்விகளும் பிறந்தார்கள் . அவர்களெல்லாஞ் சிவநேசச செல்வர்சளாய், விபூதி உருத்திராக்ஷ தாரணாகளாய், சிவலிங்கார்சசனர் களாய், சதாகாலமும ருத்திரசெபஞ் செய்பவாகளாய், பஞ்சாக்ஷர செப்பிரியராய், பிதாவுக்குத் தொண்டு செய்யுங் காதலுடையராய், சறகன்ம நிரதராய், வேதசாஸ்திர பாடகர்களாய் ஒழுகிஞர்கள். இவர்களோடு ஆசாரியர் கிரகஸ்தாசசிரமத்தில் ஒழுகிய புத்திரர்கஊ வைதிக நெறியிலே சிவாஞ்ஞையிஞலே செலுத்தி, இருகன்னி யர்கஊயும் விவாகஞ செய்துகொடுத்து அன்பிஞேடு மூன்று காலமுஞ் சிவார்ச்சஊ செய்துகொண்டு வந்தார். .

ஒரு நாள் சிவலிங்க சிவலிங்க பூபதியானவர் அக்கினீசுவரப் பெருமானுக்குச் சமர்ப்பிக்கும பொருட்டு மிக விஊயேறப்பெற்ற பீதாம்பரம் ஒன்றை ஆசாரியர் சமுகத்துக்கு ஓர் பிராமணர் வாயிலாக அனுப்பிஞர் பிராமணர் பீதாமபரங் கொண்டு வந்த காலம ஆசாரியர் அக்கினியிலே ஓமஞ் செய்யுஞ் சமயமாயிருந்தது; அப்பிராமணர் வந்து அவர் பாதயுகளங்களிலே வணங்க, ஆசாரியர் அவரை எழுந்தி ருக்குமாறு செய்து ஆசீர்வாதஞ்செய்து அவர் இருக்குமாறு ஆசனஞ் கொடுத்தார். அவர் ஆசனத் திருந்து கொண்டு பீதாமபரத்தை எடுத்து ஆசாரியர் கையிலே கொடுத்து, அச்சா இதஊ அக்கினீசுரருக்கு அர்ப்பணஞசெய்யச்சொன்ஞர் என்றுரை த்தீந்தனர் அப்போது ஆசாரியர் அக்கினீசுவரப் பெருமாஊ அவ்வக்கினியிலே தானே சிந்தித்துக்கொண்டு அதஊ அவ்வக்கினியிலே அகுதி செய்து விட்டார். அவ்வக்கினி யிலே இட்ட க்ஷணப்போதிலேதானே பீதாம்பரம் பஸ்மீகரமாய்ப் போய்விட்டது அதைக்கண்ட விப்பிரர் அவரிடத்திலே விடைபெற்றுக்கொண்டு அவ்விடம் விட்டு நீங்கி, இராசாவை அடைந்து நடந்த சமாசாரத்தை அறிவித்தார் இதைக்கேட்ட அரசன் நமது ஆசாரியா சர்வஞ்ஞான்றே. யாது காரணத்திஞல் தகித்தாரோ என்று சிந்தித்து, அதன் உண்மை அறியும்பொருட்டு ஆசாரியரிடத்தில் வந்து, அவருடைய திருவடிக ளிலே சுவர்ன புஷ்பங்களிஞல் அரச்சித்து, ஆனந்தபாஷ்பம வாரா நிற்ப வீழ்ந்து நமஸ்கரித்தார். அவ்வரசரை ஆசாரியர் தம்முடைய திருக்கரத்திஞல் எடுத்து அவர்

தம்மைப் பூசித்த மகிழ்வினுல் அவர் க்ஷேமத்தை விசாரிக்க, பூபாலர் ஆசாரியரை நோக்கி, சுவாமி தங்களுடைய தர்மாதிகளுக்கெல்லாம் பயனுயும், பாவங்களாகிய வறுமையைத் தகிப்பதாயுமுள்ள தங்களுடைய கருணுசாரத்தில் அமிழ்ந்தின; எனக்குத் துக்கமென்னுளது அடியேன் கொடுத்தனுப்பிய வஸ்திரம பரமேசுரனுக்கு அர்ப்பணஞ் செய்யப்பட்டதா என்ருர். அதறகு அசாரியரும், பரமேசுரனுக்கு அர்ப்ப ணஞ் செய்தேமென்று அரசருக்குச் சொல்லி, அவரைக் கோவிலுக்கு அழைத்துக் கொண்டு போய்ச் சிவலிங்கப் பெருமான்மீது அவர் வஸ்திரம் தரிக்கபபட்டிருத்தஉல அரசருக்குத் தரிசிப்பித்தார். அரசரும் தான் கொடுத்த வஸ்திரமே அங்ஙனம் அலங்கரிக்கப்பட்டதென்று கண்டு அச்சரியமுற்று, ஆசாரியருடைய பாதங்களிலே வீழ்ந்து வணங்கி, எனது அகங்ராத்தை க்ஷமித்தருள வேண்டும் என்று பன்முறை பிராத்தித்தார். பாலிய தரையிலே தங்களுடைய மகிமையை கண்டிருந்தும் மயங்கிப் போனேனே என்று ஆனந்தக்கண்ணீரோடு பாராட்டினார். அப்போது அசாரியர் அரசஊ நோக்கி, நுமக்கு ஆசாரியர் மீதும் சிவபிரான் மீதும் அன்பானது சமமாய் உளதாக என்று ஆசிகூறி. அவர் நெற்றியிலே விபூதி தரிக்து, நீவிர் நமது பட்டணஞ் செல்வீராக என்று சொல்லி விடை கொடுததார். அப்போது அரசரும் மகிழ்வினோடு குருவினுடைய பாதாரவிந்தங்களிலே அநேக இரத்திஞபரணங்கஊயும் வஸ்திரங்க ஊயும் சமர்ப்பித்து நமஸ்கரித்து விடை நமஸ்கரித்து விடை பெற்றுத் தன் நகர மடைந்தார் ஆசாரியர் கணபதி சுப்பிரமணியரோடு, அம்பிகாபதியாகிய சிவபெருமா ஊச் சிவபூசாதி சற்கருமங்களிஞலே வழிபட்டுக்கொண்டு வருவாராயினுர்.

பின்னர் சிலநாட்கழிகது, ஓர் பிராமணன் அக்கிராமத்திலே பசுக்கஊப் பரிபாலனஞ் செய்துக்கொண்டு வருவானுயினன். ஓர்நாள் அவன் வைக்கோற் கட் டொன்றைக் கொண்டுவந்து உட்புறத்திலே அதஊப் போடும்போது, அவ்வுட்பக்கம் அவனுக்குத் தெரியாமையால் அவ்வைக்கோற்கட்டு அபுத்திபூர்வமாக இளங்கன் றென்றின் மீது வீழ, அந்தக் கன்று இறந்து போயிற்று. இறந்து போன கன்றைக் கண்டு பிராமணன் துக்கித்தான். அதை அறிந்த அக்கிராரத்து மற்றப் பிராமணரை ஊவரும் வந்து பார்த்து, அவன் கோகத்தி செய்தானென்று அவஊத் தூஷித்து, அவன் முகாவலோகனஞ் செய்தல் கூடாதென்று தவிர்த்தார்கள். தான் செய்த தீச்செயஉல நோக்கி வருந்தி நின்ற பிராமணனுக்குச் சனங்கள்கூறும் நிந்தாவார்த்தைகள் புண்ணிலே உப்புநீர் சொரிந்தாற்போல் விருந்தன தனது பாவ நிவாரணத்தின் பொருட்டுப் பிராமணர் ஒருங்கு கூடி சந்தியா செபம் செய்யும் மடத்துக்குப் போய் அபுத்தி பூருவமாகப் பசுவின் கன்றைக்கொன்ற பாவத்தை அடைந்தேனே! இதற்குப் பிராயச்சித்தஞ் செய்யவேண்டுமென்று அவர்கஊ நமஸ்கரித்துப் பிராத்தித்தான். இதைக் கேட்ட பிராமணர்கள் உதாசீனமாக, அவஊப் பார்த்து உன் முகத்தை நாம் பார்க்கமாட்டோம், நீ இவ்விடம் விட்டுப் போய்விடு என்று அவஊப்போக்க, உரைத்து அவஊப்பார்த்த தோஷம் நீங்குமாறு சூரிய தரிசனஞ் செய்தார்கள். தன்ஊப் பிராமணர்கள் குறசிதமாக நிந்தித்தமையால், அவன் அதிக துக்கமடைந்து பிசாசு பிடித்தவன் போலாயிஞன் அவன் போகும் மார்க்கத்தில் அக்கினீசுவரர ஆலயததைத் தரிசித்துப் பிரதக்ஷிணஞ்செய்து நமஸ்கரித்தான்; அப்பெருமாஞரைத் தரிசித்த விசேடத்திஞலே கலக்குண்ட அவனது மனசு சிறிது தெளிவு கொண்டு அதஞல் நிர்மலபுத்தி யுடையஞய், அரதத்தாசாரியரைச் சரண்

புகுவேனுயின், உறுதியாக அவர் தனது பாவநிவாரணத்திற்கு ஓாவழி காட்டுவாரெ ன்று கொண்டு, சிவபிரானிடத்திலே பாலியாவஸ்தையிலே அவர் ஞானம் பெற்றமை யும், ஒழுக்ககாச்சிய அயாசனத்திலிருந்து பிரசங்கித்தமையும் எவர்களாலுஞ் செய்த ற்கு எளியனவல்லவே என்று நிச்சயித்து, அவருடைய கிரகத்துக்குள்ளே வந்து பிரவேசித்தான்; பிரவேசித்தபோது, துவாரத்து வாசற்படி அவன் தஃலயிலே இடிக்க, உடனே "சிவசிவ" என்று சொல்லியிருந்தான். "சிவசிவ" என்று சொல்லிய சப்தம் கிரகத்தினுள்ளே இருந்த அரதத்தாசாரிய சுவாமிகள் திருசெவியில் எய்திற்று எய்தியவுடனே, தாம் செய்த காரியததை விடுத்து ஆனந்தசாகரத்தில மூழ்கி, யாரோ பெரியவர் இவ்வேஃாயிலே சிவநாமத்தை உச்சரித்து கொண்டு வந்தாரென்று நிஃனந்து வாசலிலே வந்து அவஃன எதிர்கொண்டார். அவர் எழுந்தருளி வந்த போது, அப்பிராமணன் ஆசாரியருடைய திருவடிகளிலே தண்டாகாரமாக வீழ்ந்து வணங்கி ஞன். அப்போது ஆசாரியர் அவஃனத் தமது திருக்கரத்திஞல் எடுத்தஃணத்து ஆலிங்கனஞ் செய்தார். "சிவபக்தசிரோட்டரே" நீவீர் எனது கிரகத்துக்கு எழுந்தருளி னமையால், நான் தன்னியனுயினேன்; எனது கிரகமும் தன்னியமாயிற்று" என்று இங்ஙனஞ்சொல்லி, அவரை ஆசனத்தின்மீதிருத்தி உபசரித்ததார். ஆசாரியர் தமக்கு இத்துஃண மரியாதை செய்தமையால் மிகுதியும் ஆனந்தமடைந்து, அப்பிராமணன் பின்னர் இங்ஙனம் ஆலோசிப்பானுயினன். ஐயோ! நான் இருமுறை "சிவசிவ" என்று சொன்னமையால் இந்த மரியாதை கிடைத்ததே என்னிடத்தில் மற்ருேர் துக்கம் நிகழ் ந்து கொண்டிருக்கின்றதே அதஃன இவரிடம் விஞ்ஞாபனஞ் செய்யாதொழியில் தனக்குப் பிராயச்சித்தம் கிடையாதெனறெண்ணி, ஆசாரிய சுவாமிகளே! அடியேன் அபுத்திபூருவமாகக கோகத்தி செய்து விட்டேன் உமது பாதங்கஃாயே சரண் என்று அடைந்தேன் அடியேஃனப் பாதுகந்த்தருளுதிர என்று வேண்டி, ஆனந்தபாஷபஞ் சொரிய அவர் திருவடிகளிலே வீழந்து நமஸ்கரித்தான். இப்படிச் சொல்லிய பிராமணஃனக் காருண்ணியசாகரராகிய ஆசாரியர் நோக்கி, "நீர் செய்த கோகத்திக்குப் பிராயச்சித்தம் முடிந்து போய்விட்டது. உமக்கு மோக்ஷமும் எய்தியது" என்ருர். சுவாமீ! அடியேனுக்குப் பிராயச்சித்தம் எப்படிப்போநதது? மோக்ஷம் எப்படி எய்திற்று? திருவாய்மலர்நதருளல் வேண்டும் என்ருன். அப்போது அவர் நீவிர் முதற்சொல்லிய "சிவ" சபதத்திஞல் சோகத்திக்குப் பிராயச்சித்தம் எய்திற்று; இரண்டாவது "சிவ" சபதத்தால் முத்தியும் எய்திற்று என்ருர். கிருபாமூர்த்தியுடைய அமிர்தவார்த்தை யைக் கேட்டு, இருநிதியடைந்த வறியோன் போல ஆனந்தமடைந்து, அந்த அமிர் தவார்த்தையைக் கேட்ட ஆசாமையிஞலே மீட்டும் மீட்டும் ஆசாரியசுவாமிகஃா நமஸ்கரித்து ஆனந்தக்கூத்தாடிஞன். இதயத்திலேயுள்ள தாபம் அவனுக்குச் சாந்தி யாயிற்று. அவனது முகமும் பிரசன்னமாயிற்று. இங்கு நிகழ்ந்தவஃன கதையுங் கண்டுகொண்டிருந்த பார்ப்பான் ஒருவன் அப்பிராமணஃன நோக்கி, அதிகுரூரமாகிய சோகத்திபாவம் சிவநாமத்திஞலே நிவாரணமாகுமா? இரும்பைத்தின்று சுக்குகஷா யஞ் சாப்பிட்டால் சீரணமாய்விடுமா? பாவஞ்செய்யாதவராலே சிவன் துதிக்கற்பாலா பாவிகள் அந்த நாமத்திஞலே எப்படிப் பரிசுத்தராவார என்ருன் அதைக் கேட்ட ஆசாரியா தம்மோடிருந்த பிராமணஃன நோக்கி, சிவபிரானுடைய மாயை பிரம விஷ்ணுகரஃாயும் மயக்கிவிடுமே, இவஃனயா அது தப்பவிடும் என்ருர். சிவநாமத்தி ஞலே ஒழிக்கத்தக்க பாவததைச செய்பவர் இவ்வுலகிலே இல்ஃலயாமாதலின், ஸ்மிருதிகளிலே இந்தச்சிவநாமம் பிராயச்சித்தமாக எடுத்துச் சொல்லப்படாது;

அவ்வப்பாவங்களுக்கு இயைந்த பிராயச்சித்தங்கள் ஆங்குச்சொல்லப்பட்டுள்ளன. பாசுபதாஸ்திரத்துக்குக் கொசுகுகள் இலக்கில்லையாமாறு போல, சிவநாமத்துக்குச சர்வபாவசமூகங்களும் இலக்கில்லையாமென்க. இவ்விஷயத்திலே எவனுக்குச் சந்தேகமுளதோ அவனுக்கு இன்பம் இல்லையாம் என்று இங்ஙனம் சொல்லிவிட்டு, இதைக்குறித்து விவாதஞ் செய்பவனைப் பார்ததல் பாவமாய முடிதலின், அதுபற்றி இவ்விடத்திலே யாதும அறியாது குதாக்கஞ்செய்கின்ற உன்னை நோக்குதல் எமக்கு இகழ்ச்சியாமாதலின், நீ இவ்விடம் விட்டுப் போய்விடு என்று சொன்னார். சிவநாமத் திலே சந்தேகங் கொண்டமையால், ஆசாரியரால் உடனே திரஸகரிக்கப்பட்டு, அவன் அதிக பாவமும் பயமும் எய்தி தன் வீடு நோக்கிப் போயினன். கோகத்தி பாவத்தினின்று நீங்கிய பிராமணரை நோக்கி, நீர் எப்போதும் சிவநாமகீர்ததனஞ் செய்யுமென்று சொல்லி, அவரை கிரகத்துக்குப்போகுதிர் என்று ஆஞ்ஞாபித்தார். இங்ஙனஞ் சந்தோஷத்தோடு சிவநாம கீர்ததனஞ் செய்து கொண்டு போகும்பொழுது, அவன் பிராமணர்களை நோக்கி, சிவனருடைய கிருபையினலே சர்வஞ்ஞாதி குணங் களையுடைய அரத்ததாசாரியர் எனது பாவங்களெல்லாம் ஒழிந்து போய்விட்டன என்று சொன்னர் என்றன். அதைக்கேட்டுப் பிராமணர்கள் உனக்கு மகாபாதகமானது எப்படி விமோசனமாயிற்று என்று கேட்டார்கள். அதற்கு அவர் அவர்களை நோக்கி, நான் அவர் வாயிலில் நுழைந்தபோது, இருதரஞ் சிவநாமஞ்சொன்னேன், அவர் என்னை உபசரித்து, பக்தருடைய பீடையைப் போக்கும் சிவனுடைய நாமம் இரு முறை உச்சரிக்கப்பட்டபோதே, உமது கோகத்தி சந்தேகமின்றி நாசமாயிற்று. நீரும் சம்சாரத்தினின்று முக்தராயினீர் என்று சொன்னர் என்றன். இதைக்கேட்ட பிராமணர் கள் நன்று! நன்று!! நீ சிவநாமத்தை உச்சரித்தமாத்திரத்தினலே மகாகொடிய பாவம் எப்படி நீங்கும்! என்று பரிகசித்தார்கள். உடனே அவர்கள் சொல்லிய வார்த்தையைக் கேட்ட பிராமணன் ஆசாரியர் கிரகத்துக்கு வந்து அவர்கள் சொல்லிய வார்த்தையை அவருக்கு விண்ணப்பஞ் செய்தான். அதைக்கேட்ட ஆசாரியர் அவனைப் பார்த்து, ஓ பிராமணனே! நீ அந்தப் பிராமணனிடத்திலே மீட்டும் போய் என்ன செய்தால் பாவம் நீங்கினமையையுற்று அவருக்குத் திருப்தி யுண்டாகுமென்று கேட்டு வந்து எனக்குத் தெரிவி என்றர். அப்போது அவர் பின்னும் அங்கு நின்றும் போய்ப் பிராமணர்களை நோக்கி, தமது ஆசாரியர் சொன்னமொழியைச் சொல்லி, உங்கள் மனத் திருப்தியா தற்குத் தாம் யாது செய்தல் வேண்டும் என்று கேட்டார். அதற்கு அவர்கள் அக்கினீ சுரர் சன்னிதானத்திலுள்ள சிலாவிடபதேவர் நீர் கொடுக்கும் அறுகம்புல்லைச் சாப்பிடு மாயின், உமது சிவநாமத்தால் பிராயசித்தம் எய்தியது நிச்சயந்தான் என்றர்கள். அப்போது அவர் விரைந்து ஆசாரியரிடத்தில் வந்து சிவசொரூபமாய் விளங்கும் ஆசாரியரை நமஸ்கரிதது, அவர்கள் சொல்லிய வார்த்தையைச் சொன்னர். ஆசாரியர் அவரை நோக்கி தீவிர சிவபிரானைத் தியானித்துக்கொண்டு அறுகிருக்கு மிடஞ் சென்று, அதனை எடுத்து நன்றகத் தீர்த்தங்கொண்டு கழுவிக் கொண்டு போய்க் கொடுக்குதிர, சந்தேகிக்க வேண்டாம் என்று ஆஞ்ஞாபிப்ப, அவர் அப்போது போய், அறுகெடுத்து அதனை நன்றகக் கழுக்ச் சுத்திசெய்து அப்பிராமணர்களையும் அழைத்து க்கொண்டு அக்கினீசுவரர் ஆலயத்துக்கும் போந்து, அக்கினீசுவரப்பெருமானை நமஸ் கரிதது, இடபதேவருக்கு வலப்புறத்திலே அறுகம்புல்லைப் பிடித்துக்கொண்டு நின்று, அஷ்டமூர்த்தியாகிய சிவபிரானை வகிப்பவரே! தயாநிதியே! சிவநாமோச்சாரணத்தி னல் என் பாவம் விமோசன மானல், இந்தப் புல்லைச் சாப்பிட்டு என்னை எப்போதும்

ரக்ஷித்தருளுக என்று பிரார்த்திப்ப, அவ்விர்ஷபதேவர் தமது நாக்கை வலப்புறமாக நீட்டி, அவர் கையிலிருந்த புல்லைக் கிரகித்து சாப்பிட்டார். அப்போது அங்கு நின்ற பிராமணர் அனைவரும் ஆச்சரியமும் ஆனந்தமும் அடைந்து, அவ்வானந்த மேலீட்டி னாலே அரதத்தாசாரியரைத் தோத்திரஞ் செய்து, அவரை நோக்கி பிராமணரே! இப்படி ப்பட்ட சமாசாரம் எவ்விடத்துண்டு என்று வாழ்த்தி, உமது பாவமெல்லாம் போய் விட்டன, நீர் கிருதார்த்தராயினீர் என்றார்கள். அந்தப் பிராமணரெலலாம் பின்னர் ஆசாரியரிடத்திலே வந்து அவரைச் சங்கரசொரூபி என்றும், அவருக்கும் சிவனுக் கும் பேதமில்லை என்றும் துதித்து வணங்கினார்கள். சிவபெருமான் சந்த்தவடிவராகிப் பாண்டியன் சாணக கல்லானைக்குக் கரும்பு கொடுத்த துணபித்தாரென்று சொல்லப் படுமாறு போல, உமது ஆஞ்ஞையினாலே இந்த இடபமும புல்லை வாங்கி உண்டு விட்டது. உமக்குஞ் சிவபிரானுக்கும் பேதமில்லைனுமது பெருமையை யார் புகழாது முடித்தல் கூடுமென்று துதித்தார்கள் அப்போது சுவாமிகள் அவர்களைத் தத்தம் கிரகத்துக்குப் போமாறு ஆஞ்ஞைசெய்ய, அவர்கள் சிவநாமத்துக்கு இத்துணை மகி மையுளதோ என்று வியந்து வீடு சார்ந்தார்கள் அறுகூட்டிய பிராமணா நேத்திரங்க ளிலே நின்று ஆனந்தபாஷ்பஞ் சொரியச் சம்சாரபந்தத்தினின்றும் விமோசனராகி ஆசாரியா சந்நிதியிலே நமஸ்காரஞ்செய்து, சுவாமீ! மகாபாதகனாகிய நான் உமது கிருபைக்குப் பாத்திரனாயினேன் என்றார். அப்போது ஆசாரியர் அவரை நோக்கி, இன்று முதல் சிவநாமோசசாரணஞ்செய்து சிவபூசை முடித்துச் சிவாலயதரிசனஞ் செய்து வருதிரென்று கூறி அவரைக் கிரகத்துக்கு அனுப்ப, அவர் சந்தோஷத்தோடு வீடுசார்ந்து சிவத்தியானாதி செய்துகொண்டு ஆசாரியர் நெறிபற்றி ஒழுகுவாராயி னார்.

பின்னர், அந்த கஞ்சாபுரக் கிராமத்திலே வேதங்களை அத்தியயனஞ் செய்த வரும், தனமில்லாமையினால் வறுமையுற்றுப் பீடிக்கப்பட்டவருமாகிய பிராமணர் ஒருவர் இருந்தார். அவர் பிராமணர்கள் பாராயணஞ்செய்யும் சந்தியாமண்டபத்திலே போய், நான் தரித்திரத்தினாலே வருந்துகின்றேன் என்றார். அதற்கு அவர்கள் சாஸ்திர ங்களை ஆராய்ந்து சொல்வார்களாயினர் தானப்பிரகரணத்திலே சொல்லப்பட்ட தான ங்கள் அனைத்தையும் எவன் பிராமணர்களுக்குச் செய்கின்றானோ, அவனுக்குச் சகலசம்பத்துகளும் எய்தும்; அதற்குச் சக்தியில்லையாயின், இயன்றவாறு சிறிது கொடுத்தாலும் சம்பத்து உண்டாகும் என்றார்கள். இதைக் கேட்ட பிராமணர் இந்தத் தானத்தை எவரிடத்திற் கொடுப்பதென்று ஆலோசித்து, சிவபக்தாககிரராகிய அரதத் தாசாரியருக்குத் தான் சமர்ப்பணம் பண்ணுவதினாலே புண்ணியம் அக்ஷயமாய்ப் பலிக்குமென்று நினைந்து, இந்தச் சதாசிவா என்னும் பிராமணர் அரத்ததாசாரிய ருடைய கிரகம் அடைந்து, அவரை வணங்கி, தமது கிரகத்துக்குப் போசனத்துக்கு எழுந்தருளல் வேண்டும் என்று பிரார்ததித்தார் அதற்கு ஆசாரியா "ஓம் வருகின் றோம்" என்று உத்தரமளித்தார். அந்தச் சதாசிவா தமது கிரகத்துக்கு வந்து பஞ்சமகா யஞ்ஞமுதலியன செய்து, சிவார்ச்சனை செய்து, ஆசாரியரைத் தமது கிரகத்துக்கு அழைத்துவந்து, பாதப்பிரக்ஷாளனஞ்செய்து, அந்தத் தீர்த்தத்தை உள்ளும் பூரித்துப் புறத்தும் புரோக்ஷிதது, ஆசனங்கொடுதது, அவர் முன்னே கதலிபத்திரத்தை யிட்டு, அதிலே மிளகு - சாலியனனம் - பருப்பு - வியஞ்சனம் - சாகபாகாதிகள் - அபூபாதிகள்

- க்ஷீரான்னம் - பாயசம் - பழமுதலியன படைத்துப் போசனம் பண்ணுவித்து, போசனம் முடிந்த பின்னர் நமஸ்காரஞ்செய்து, அவருக்குத் தமது அபிப்பிராயத்தைச் சொல்வாராயினர். அரதத்தரே சிவபாதாபஜசிந்தகரே! அநேக புத்திரரோடுகூடத் தரித்திரத்தினாலே வருந்துகின்றேன். இப்படிப்பட்ட என்னைக் கிருபாதிருஷ்டி செய்து ரக்ஷிக்க என்று வேண்டினார். இங்ஙனம் பிரார்த்தித்தபோது, ஆசாரியர் ஆசி கூறி, மங்களாக்ஷதையும் விபூதியும் கொடுத்து அனுக்கிரகம்பண்ணி, தமது கிரகஞ்சார்ந்தார்.

அவ்வேளையிலே சிவலிங்க பூபதியானவர் அப்பிராமணரை அழைத்துவரும்படி ஒரு தூதனை அனுப்ப, அப்பிராமணர் தன்னை அரசர் யாது காரணத்தினால் அழைக்கின்றார் யான் யாதாயினும் அபராதஞ் செய்தேனோவென்று திகிலடைந்து கொண்டு போனார் அரசர் இப் பிராமணர் வரவை நோக்கி, இவர் சிவபிரானே யாமென விளங்கக்கண்டு எழுந்து வணங்கி, அவர் காலைக் கழுவி, அத்தீர்த்தத்தைப் புரோக்ஷிததுக்கொண்டு அரக்கியங்கொடுத்து, சுவர்ணமுங் குங்குமமுங்கொண்டு அவர் பாதங்களிலே அர்ச்சித்து, திவ்ய வஸ்திரங்கள், பீதாம்பரங்கள், தனுதிகள், தானியபூமிகண முதலியவைகளையும் பாலகற்குங் கோககளையும் கொடுத்துபசரிக்க, அவர் அவற்றையெல்லாம் பெற்றுக் கொண்டு வீடு சாரநதார்.

ஒருகாலத்தில் சிவலிங்கபூபதியானவர் நானூறுதானிய அரிசிப்பொதிகளை இருநூறுகாளைகளின் மேலிட்டுத் தமது குருவாகிய அரத்ததாசாரியருக்கு அனுப்பினார். இதற்குள்ளே பசுபதி என்னும் பிராமணச் சிவபக்தசிரேஷ்டர் ஒருவர் அரத்ததாராரியருடைய தாயாரித்திலே பதக்குநெல்லுத் தானியம் கொடுத்திருந்தார் அவ்வம்மையார் அதனை வாங்கி வெய்யிலிலே உலருமாறிட, ஒரு காளை புறப்பட்டுவந்து வழியிலே கிடந்த அந்த நெல்லைச் சாப்பிட்டது, அப்போது சமீபத்திலிருந்த அரதத்தாசாரியர் அந்தக்காளையின் சமீபத்திலே போய், நெல்லைக் கூட்டிக்கூட்டி அந்தக் காளைக்கு உபசாரமாகக்கொடுத்து உண்பித்தார். அதைக்கண்ட தாபார் ஓடிவந்து தண்டத்தினாலே காளையைப் புடைத்து அதனை வெருட்டி யோட்டினாள். அவ்வாறு ஒட்டிய தாயாரை அரதத்தாசாரியர் பார்த்து, பசியோடு வந்த காளையை நீ யேன் அடித்து ஓட்டினை என்று கேட்க, அதற்கு அவள் சிவபூஜா நிவேதனத்துக்கு ஒன்றுமில்லையே இதைக்கொண்டே அது நடத்தல் வேண்டுமாதலில், அங்ஙனஞ் செய்தேன் என்று சொல்லி, வீட்டுக்குள்ளே போய் வாளாவிருந்தாள். இந்த வேளையிலே அரசனாலே அனுப்பப்பட்ட பிராமண தூதர்கள் ஓடிவந்து ஆசாரியரை நமஸ்கரித்து, அஞ்சலியஸ்தராய் நின்று, சுவாமி சிவலிங்கபூபதியானவர் தங்களுக்கென்று அனுப்பிய அரிசிமூட்டைகள் நானூற்றிலே இருநூறு மூட்டைகள் நதிப்பிரவாகத்திலே போய்விட்டன. இருநூறு மூட்டைகள் தான் வந்து சோந்தன என்றார்கள். அதைக் கேட்டுப் பின்னர்த் தமது தாயாரை அழைத்து, நீ காளையை உண்ணவொட்டாது அடித்து ஒட்டிய துாசசெய்கையினாலன்றோ நானூறு அரிசி மூட்டைகளுள்ளே பாதிமூட்டைகள் சேதமாயின என்றார். இதைக்கேட்ட தாயார் வியாகுலமுடையராயினர்.

அரதத்தாசாரியருடைய மனைவியார் ஓர்நாள் அரிசி கழுவும் போது நெருப் பணைந்தது கண்டு அதனை எரிக்கப் போயிருந்தார். அந்த வேளையில், நாயொன்று வந்து அந்த அரிசியைத் தின்றது. இதைக் கண்ட மனைவியார் அரிவாளை யெடுத்து எறிந்து விட, அதுபோய் நாய் மீது வீழ்நது, அதன் கழுத்தை வெட்டிவிட, நாய் மூர்சசையாய் வீழந்தது. இது தெரியாது நேர்ந்ததே எனறு பஞ்சாக்ஷரத்தைச் செபித்தார். அப்போது மாத்தியானனிகஞ் செய்துவந்த அரத்ததாசாரியர் இது மூர்ச்சையாய் கிடத்தலைக்கண்டு, தமது மனைவியை இஃதென்னை என்று கேட்க, அவர் நடந்த சமாச்சாரஞ்சொல்ல, அதனால் சிறிது வருத்தமுற்று அவரை நோக்கி நீ வாயிலை அடைத்துவையாமையினால் இது நேர்ந்தது, அதனால் இது உனமேற்றேஷ மேயன்ற இந்நாயின்மேற் குற்றமில்லையென்று கண்டித்துச்சொல்லி, அந்த நாயைத் தமது மடித்தலத்திலெடுத்து வைத்து, அதற்கு உருத்திராக்ஷம் தரிதது, விபூதியை அதன் சரீரமெங்கும் பூசி, பஞ்சாக்ஷரோபதேசஞ் செய்தார். அப்போது கோடி சூரியப்பிரகாசமுடைய இரதமொன்று கைலாசத்திலிருந்து வர, இதைக்கண்ட நாய் தனது பூதசரீரத்தை யொழிதது, தேவசரீரத்தை யெடுத்துக் கொண்டு கைலாசத்தை அடைந்தது. அதறகுச் சிவபெருமான கணபத்தியததைக கொடுத்தார். அந்த நாய் கைலாசமடைந்தமை அறிந்து அரத்ததர் மிகவும் களிப்புடையராயினர்.

நமது கிரகத்திலே நமது தாயாரும் பாரியும் காளையை அடித்து வெருட்டித் தண்டத்தாற புடைத்தும், நாயை அரிவாளால வெட்டியும் துஷ்டகாரிய மிரண்டு செய் தார்களே. இவர்களை இப்பாபத்தினின்றும் விமோசனஞ் செய்தல் வேண்டுமென்று ஏகாந்தத்திலே யிருந்து சிந்தித்தார். அப்போது அவர் ஒர் பத்திரிகையைக் கையிலெடு த்துத் தெரிந்துந் தெரியாதுஞ்செய்த மகாபாபங்களுக்கு

ஞாநாஞ்ஞாநபரயுகதாநாமபாபாநாமமஹதாமபி ।

என்னும் கருத்தையுடைய இப்பாதிர சுலோகத்தை எழுதிக் கிரகத்திலே வைத்து விட்டு, மனுடர்களுடைய பாபங்களை ஒழிப்பதும், மகா புண்ணியம் வாய்ந்ததும், இருஷிகவரர்களாற் சேவிக்கப்பட்டதுமாகிய காவேரிக்கு ஸ்நானத்துக்குப் போயிருந் தார். அப்போது அக்கினீசுவரப்பெருமான் அரதத்ததாசாரியர் வடிவு பூண்டு அவர் வீட்டுக்கு வந்து, அப்பத்திரத்தை அவர் மனைவியார் வாயிலாகப்பெற்று ஏகாந்தத் திலே யிருந்து சிவநாமத்தை உச்சரித்தலே பிராயச்சித்தமாம் என்னுங் கருத்தை யுடைய -

ஏகாந்தநிஷ்கரதிச்சமபோஸ்ஸகிரதேவஹிகீர்த்தநாத ।

இந்த மற்றைப் பாதிச்சுலோகத்தை எழுதிப் பத்திரிகை அவர் கையிலே கொடுத்து விட்டு அந்தர்த்தானமாயினர். அரத்ததாசாரியா ஸ்நானஞ் செய்து வந்து சிவாராத னம் பண்ணி, பஞ்சயஞ்ஞும் வைசுவதேவம் முதலிய செய்து அதிதி பிராமணர்க ளுக்குப் போசனங்கொடுத்து, தாமும் புத்திரர்களோடு போசனஞ்செய்து, ஆசனத்திரு ந்து பத்திரிகையை எடுத்துப் பார்த்தார், பார்த்தபோது உத்தரார்த்தம் எழுதப்பட்டிருப் பது கண்டு தமது பாரியை அழைத்து, இப்பத்திரிகையை யார்கையிலெடுத்துக்கொடு த்தனை என்றார். அதற்கு அவர் ஸ்நானஞ்செய்யப்போந்த நீவிரே மீண்டு வந்து பத்திரி கையைக்கேட்டு எழுதித் தந்துவிட்டுப் போயினீர் என்றார். சிவநாமத்தின் மகிமை யறிந்த அரதத்ததாசாரியர் நாம் இருதயத்திலே சிந்தித்தபிரகாரம் சங்கரரே இங்ங னஞ் செய்தாரென்று கண்களிலே நின்று ஆனந்தபாஷ்பம் பொழியப பவரசராயினர்.

ஓர்நாள் அவர் வைசுதேவஞ்செய்து தமது கிரகத்து வாயிலிலே வந்து அதிதிகள் வருகின்றார்களா வென்று பார்க்குமிடத்து, ஒரு சிவபக்தர் ஆங்கு வந்தார். அவரை அழைத்துக் கொண்டுபோய் அறுசுவையோடு போசனஞ் செய்வித்து, தாமும் போசனஞ்செய்து அவரோடு தாமும் தாம்பூலஞ் செய்துகொண்டிருக்குங்கால், அந்த அதிதிப்பிராமணர் ஆசாரியரை நோக்கி, சுவாமீ! தங்களுக்கு க்ஷேத்திரமிருக்கிறதா? தாங்கள் செய்யும் உபசாரம் ராஜோபசாரமாயிருக்கின்றதே என்று கேட்ப, அதைக் கேட்ட ஆசாரியர் எனக்குள்ள க்ஷேத்திரம் உழப்படாததும், சலம்பாய்சசப்படாததும், தீர்வை கொடுக்கப்பெறுததும், இருபோகமின்றி ஒருபோக முடையதும், குளிர்ச்சி யாகிய முளையுடைய நதிப்பிரவாக முடையதும், எப்பொழுதும் உபாதியின்றி போக முடையதாயுமுளள க்ஷேத்திரமேயாம். என்று-

அந்யேவநக்ஷேத்ரமர்கிஷ்டபசயமநர்க்கபாகதவிதீயோபபந்தம் ।
ஊஷ்பௌஷதேசாம்குரமுந்நதீகமதயத்ஸதாபோகமுபாதிசூந்யம் ॥

என்னும் இந்த சுலோகத்தை சொல்லக்கேட்ட பிராமணர் ஆச்சரியமடைந்து, பின்ன ரும் அநேக சிவகதைகளை ஆசாரியர்வாயிலாக்கேட்டு, தாம் கிருதார்த்தராயினேம் என்று சந்தோஷததோடு விடைபெற்றுககொண்டு தம் வீடு சார்ந்தார்.

அரதத்ததாசாரியர் ஓர்நாள் சிவத்தியானபராயணராய் பிரமயஞ்ஞுத்தின் பொருட்டுக்காவேரி தீர்தத்ததுக்குப் போயிருந்தார் அப்போது அங்குவந்த சண்டாளன் சண்டாளி என்னும் இருவருள்ளே சண்டாளியானவள் காவேரியைப் பரிசிக்கும் பொருட்டுப் போக, புருஷன் அவளை நோக்கிக் காவேரி சலத்தைத்தொடாதே என்றான். அதைக் கேட்ட நாயகி ஸ்நானஞ் செய்தலினாலும் தரிசித்தலினாலும் காவேரி மகா பாபங்களை யெல்லாம் போக்குகின்றதென்று சொல்லப்படுகின்றதே, பிராணநாயகரே இங்ஙனம் நீவிர் சொல்லி என்னைத் தடுக்கவேண்டியது என்னை என்றாள். அதற்கு அவன் அவளை நோக்கிக் காவேரி தீரத்திலே எவ்வளவு மணலுண்டோ அவ்வளவுஞ் சிவலிங்கரூபமாம் நாம் கையினாலே பரிசிக்கப்படாது என்றான் இந்த வார்த்தையைக் கேட்ட ஆசாரியர் சமீபத்திலே நின்ற அச்சண்டாளனுடைய பாதத்திலே வீழ்ந்து வணங்கி, அவன் கழற்றிவிட்ட செருப்பைத் தமது தலையிலேவைத்து, ஆனந்தக்கூத் தாடி, உலகத்திலே சிலா ஞானத்தை அவலம்பனஞ்செய்கின்றா, வேறுசிலர் கனமத்தை அவலம்பிக்கின்றார், நாமோ சிவபக்தருடைய பாதரக்ஷையை அவலம்பிக்கின்றோம், -

ஞாநாவலமபிந்கேசிதகேசிதகாமாவலம்பிந ।
வயந்துசிவபக்தாநாம்பாதரக்ஷாவலம்பிந: ॥

என்னுங் கருத்தையுடைய இந்த சுலோகஞ் சொல்லிச் சமஸ்தபபிராணிகளையும் சிவசொரூபமாகப் பாவித்து வருவாராயினார்.

ஓர்நாள் இவருக்குப் பாகஞ் செய்யப்பட்ட சாலையினுள்ளே நாயொன்று பிரவேசித்து அன்னத்தை உண்ண, இதைக்கண்ட அரதத்தாராரியர் சிவபிரானே நாய்ரூபமாய் வந்துண்டாரென்று நினைந்து, அதனால் அதனைச் சிவநின்மாலியமாயக்கொண்டு சிவத்தியானத்தோடு பந்துக்களுடன் அதனைப் புசித்தார்.

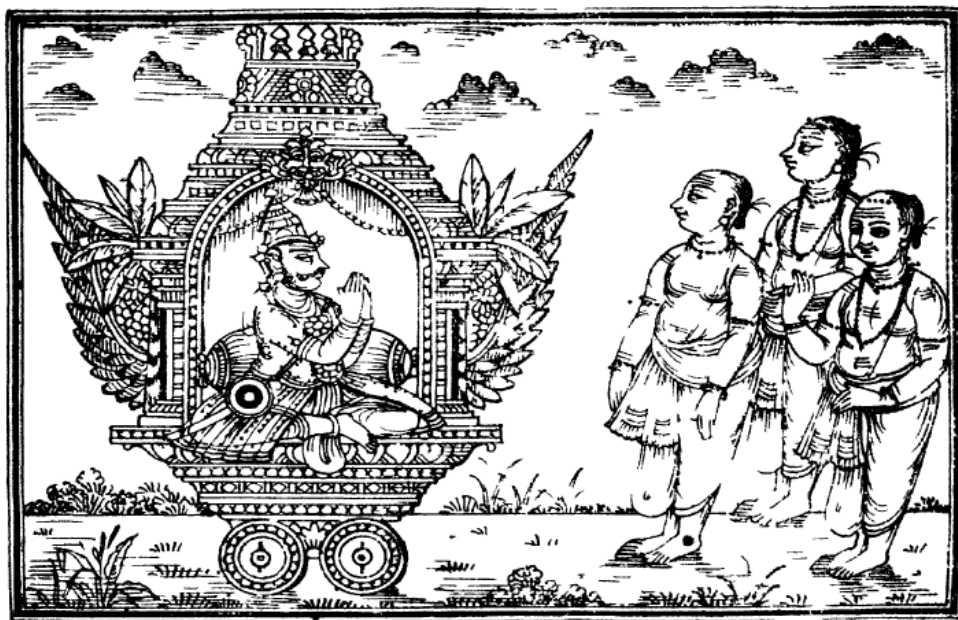
மற்றோர்நாள் அரதத்தாராரியர் அப்பியங்க ஸ்நானஞ் செய்து விட்டுக் காவேரிக்குப் போயினார் மடிசஞ்சி பாத்திர முதலியன எடுத்துக்கொண்டு போகும் போது சிவபிரான் ஒர் விருத்த சண்டாளனாய்க் கோலை யூன்றிக்கொண்டு தீனவார்த்தை பேசி அவரைச் சமீபித்து, நாதரே ‘தாகத்துக்குச் சலமில்லை’ பசி என்னை வாட்டுகின்றது. அதற்கொரு வழிகாட்டல் வேண்டுமென்று கேட்க, உடனே அவர் தமது கிரகத்துக்கு வந்து வடித்தகஞ்சி கொண்டு வந்து அவருக்கு வார்த்துவிட, அவரும் அதைக் குடித்துப் பசிதீர்த்தார்.

சோழராஜாவானவர் தக்ஷிணயன வுத்தராயண புண்ணிய காலங்களிலே சிவபிரானை தயிலம் அன்னம் பால் தயிர் பழ முதலிய கொண்டு மிகுதியும் மகாபிஷேகஞ்செய்து வருவாராயினர். அப்போது சிவபிரானும் அவ்வரசருக்கு அபிஷேகஞ் செய்த அன்றிரவு சொப்பனத்திலே தோன்றி, அன்பனே! நீ செய்த மகாபிஷேசத்தினால் மிகவும் உவந்தேமென்று திருவாய்மலர்ந்தருளுவாராயினார்; ஓர்நாள் அக்கினீசுவரப் பெருமானுக்கு மிக விசேஷமாகப் பூசிக்க ஆரம்பித்து பஞ்சாமிர்தம், பஞ்சகவ்வியம், மாம்பழம், பலாப்ச்பழம், இளநீர், கருமபிரசம், சர்க்கரை, தேன்,

சந்தனம், எலுமிச்சம்பழம், ஏலம், இலாமிச்சை சேர்ந்த சுத்தோதகம் என்பவைகளால் வாசா மகோசரமாக அபிஷேகஞ் செய்து, பீதாம்பரம் தரித்து, ஆரங்கள் பதக்கங்கள் முதலிய கொண்டு அலங்கரித்து, மல்லிகை நீலோற்பலம் சம்பகம் முதலிய புஷ்பங் களினுல் அர்ச்சித்து, தூதீபாதிகளினுல் ஆராதித்து, சிறுபருப்புப் பொங்கல், சக்கரைப் பொங்கல், மாஷான்னம், கடுகன்னம், தேன் அன்னம், பாயசம், சுத்தான்னம், திலோதனம், பாலன்னம் முதலிய அன்னபேதங்களை நாநாவித பதார்தங்களோடு படைத்து, கட்டித்தயிர், புத்துருக்குநெய், வாழைப்பழம், பேரீச்சம்பழம், வடகம், அதிரசம், இளநீர் முதலியன கொண்டு வாக்குக்கடங்காத பிரகாரம் உபசரித்தார், நீராஞ்சனம், தாம்பூலம், சத்திச்சாமரம், நவரத்தினக்கண்ணுடி, பிரதக்ஷிண நமஸ்காரம், மந்திர புஷ்பம், ஸ்தோத்திர முதலியவற்றால்வைப்பித்து, பிராமணர் களுக்கும் அந்நைவேத்தியங்கொண்டு உபசரித்தார். இராத்திரியிலே பின்னருஞ் சிவபிரானை வணங்கிப் போசனஞ்செய்து நித்திரைக்குப் போயினுர் நித்திரையிலே அவருக்குச் சிவபிரான் ஒன்றுஞ் சாதிக்காமை கண்டு, சுவாமி வந்திலரே! என்று விசாரமும் துக்கமுமுற்று, பின்னரும் நித்திரை செய்தார். அப்போது சிவபெருமான் சிவனடியாராக ஆங்குக் கனவில்வந்து, உனக்கு முதற்றினத்திலே ஒருவர் செய்த உபசாரத்துக்கு நீ செய்த உபசாரமெல்லாம் மீடாகா திருபதியுமின்றும். பூருவதினத் திலே சண்டாளனுய்ப் போன போது அரதத்தாராரியர் எனக்கு எள்ளுப்பிண்ணுக்கும் கஞ்சியுங் கொடுத்தமையினுல் மிகத்திருப்திகரமாயினேன் என்று திருவாய்மலர்ந் தருளினார். உடனே சோழராஜா மிக வியந்து ஸதோத்திரஞ்செய்து, உதயகாலத் திலே நித்திய கருமமுடித்து, அரதத்தாசாரியர் வீட்டுக்கு வந்து, அவர் பாதத்திலே வீழந்து வணங்கி சொப்பன விருத்தாந்தத்தால் தங்கள் பெருமை அறிந்தேனென்று தோத்திரம் பண்ணினுர். அக்கிராமத்தாரெல்லாம் இதனைக் கேட்டு, ஆசாரியருடைய பெருமையை அறிந்து தோத்திரஞ்செய்தார்கள். இதைக்கேட்ட அரதத்தாசாரியர் சிவப்பிரசாதமிங்ஙனமா என் சொல்லிப் பேரானந்தமுற்றுர்.

துஷ்ட நிக்கிரக சிஷ்டபரிபாலகராய்ச சமஸ்த தருமங்களினுலும் உலக பரிபாலனஞ் செய்து வந்த சோழமகாராஜா அநேக தீர்த்தயாத்திரை செய்து, பல சிவஸ்தலங்களைப் பணிந்து கொண்டு (அக்கினியின் சாபந் தீர்த்தமையால் அக்கினீ சுரனெனப் பெயர்கொண்ட) அக்கினீசுவரத்துக்கு வந்து, கங்கையின் பாபத்தைப் போக் குகின்றதும் நிர்மலமாயுமிருக்கிற காவேரியிலே ஸ்நானஞ்செய்து, கற்பக விநாயக ரைத் தரிசித்து, சுவாமி தரிசனஞ் செய்து ஆலயத்தை வலம்வந்தார். அப்போது பஸ் மோத்தூளன திரிபுண்டரதாரியாய் உருத்திராக்ஷதாரணராய் நாசாக்கிர திருஷ்டி யோடு நேரிய சிரத்தோடு கூடிய சரீரத்தினராய், சிவதேஜசினுலே சொலிக்கின்றவ ராய், பதுமாசனத்திருந்து சிவத்தியான பராயணராயிருக்கும் உலகப்பிரசித்தி பெற்ற அரத்ததாசாரியரைச் சோழராசாவானவர் தரிசனஞ் செய்து, சாஷ்டாங்க நமஸ்காரஞ் செய்து அடியேனை ரக்ஷிக்க என்றுர். அப்போது ஆசாரியரும் அவரை நோக்கி தமது ராச்சியம தனகோசம் பந்துவாசகமெல்லாம் க்ஷேமமாவென்று வினுவ, அதற்கு அரசர் சுவாமிகள் கிருபாதிருஷ்டியினுல் எல்லாம் க்ஷேமமே என்றுர். இங்ஙனஞ் சொல்லி, பின்னரும் அவரை நமஸ்கரித்து, சுவாமி இந்த சரீரத்தோடு நான் கைலாசதுக்குப் போதல் வேண்டும், அதற்கு வேண்டிய உபாயத்தை உபதேசித்த ருளல் வேண்டுமென்று பிரார்த்தித்தார். அப்போது அரத்ததாசாரியர் நீவிர் இவ்வக்கி

னீசுவராலயத்துக்குச் சமீபத்திலேயுள்ள ஏழு தலங்களையும் அரையாமத்தினுள்ளே தரிசித்து வருவீரேல் உமது மனோபீஷ்டம் சித்தியாகும் என்றார். அரசர் அதற்கியைந்து சில பரிசாரகர்களுடனே சுவேதசத்திரத்தோடு குதிரைமேற்கொண்டு அரையாமத்துக் குள்ளே எழுதலங்களையுந் தரிசித்துக்கொண்டு வந்தார். குதிரையையும் சேவகர்க ளையும் வெளியே நிறுத்தி, அரசர் கோயிலினுள்ளே புகுந்தபோது, ஓடிவந்த வேகத்தி னால் குடைபிடித்து வந்தவன் குதிரையோடு கீழேவிழுந்து மூர்ச்சையாயினான் குதிரையும் குடைபிடந்த்தவனும் தேகத்தோடு ஆங்கு வந்த விமானத்திலேறி ஆகாயமார்க்கமாகக் கைலாசத்துக்குப் போகும்போது, ஆலயத்தைய பிரதக்ஷிணஞ் செய்துவந்த அரசரோடு ஆசாரியரும் கோபுரவாயிலுக்குவந்து, அச்சரியமுற்று அவ்விமானத்தின் மீது சென்ற குதிரையையும் குடைக்காரனையும் சோழராஜாவுக்குக் காண்பிக்க, அரசர் தம்மை மிகவும் நொந்து கொண்டு, ஆசாரியரைப் பார்த்து தமக்கு விமானம் வராமைக்குக் காரணத்தை வினவினார்.

ஹரதத்தர் சோழமகாராஜாவை உயிருடன் சுவர்க்கத்திற்கு அனுப்பினது

அதற்கு ஆசாரியா நீர் எபபடிப் பிரத்க்ஷிணஞ் செய்துவந்தீர் என்று கேட்டார். நான் குதிரை மீதேறிவரக் குடைக்காரன் குடைபிடித்துக்கொண்டுவரப் போய்த தரிசனஞ் செய்து கொண்டு வந்தேன் என்றார் சிரமமடைந்து வந்தபடியால் குதிரைக்கும் குடை பிடித்தவனுக்கும் விமானங் கிடைத்தது; நீரும் பாதசாரியாய் அரையாமத்துக்குள்ளே வருவீராகில் தேகத்தோடு கைலாயம் வாய்ப்பதாகும் என்றார். அதுகேட்ட அரசன் அந்தப் பிரகாரம் ஏழுதலங்களையும் தரிசித்துக்கொண்டு அக்கினீசுவரர் ஆலயத்தை வலமவந்து புறத்தேபோந்து ஆசாரியரைத் தரிசித்து வணங்கி, சுவாமீ நீர்சொல்லிய பிரகாரம் செய்து முற்றியது என்று சொல்லி முடித்தற்கு முன்னே, கோடி சூரியப் பிரகாசத்தோடு நாநாரத்தினங்களால் அலங்கரிக்கப் பட்டதாய், அநேக வாத்திய கோஷங்களோடு பொருந்தினதாய், ஆகாயத்தினின்றும் போந்த விமானத்திலே விநாயகர் சுப்பிரமணியர் நந்தி முதலியோர் சேவிக்க பிரமவிஷ்ணுக்கள் சயசப்தம்

செய்ய, உமாதேவி சமேதராய் இடபவாகன மேற்கொண்ட சிவபெருமானைத் தரிசித்து, அரதத்தாசாரியரும் சோழராசாவும் அங்குள்ளாரும் மகிழ்ந்து துதிக்க, அரசரைமாத்திரம் இறைவர் விமானத்திலெடுத்துவைத்துக் கொண்டு போம்போது; அரசர் ஆசாரியரை நமஸ்கரிதது; கைலாயத்துக்குப் போய்வருகின்றேன் என்று சொல்லி கைலாயம் அடைந்தார்.

மற்றோர் நாள் சிவபிரான் ஒர் பிராமணவடிவம் பூண்டு, அரத்ததாராரியா வீட்டுக்குவந்து, ஒ சாத்திரிகளே என்று உச்சசுவரத்தோடு அழைத்தபோது, ஆசாரியர் நாம் கவியுமல்லேம், சாஸ்திரியுமல்லேம், பௌராணிக நாடக சமர்த்தருமல்லேம், பின்னைச் சிவநாமவாச்சியராகிய சிவானந்தத்திலே அமிழ்த்தின்மைபற்றிச் சிவானந் திகளென்று அழைக்கற்பாலேம். –

நவயமகவயோகசாஸ்திரிஞ்ஞேவாநசபௌராணிகநாடிகபரவீண: ।
சிவநாமநிதேவதாவிசேஷபரமானந்தபயோநிதௌநிமகநா ॥

என்றுரைத்தார்.

அந்தக்கஞ்சாபுரத்திலே மற்றேர் தேசத்துப் பிராமணன் போந்து விலைமாதொரு த்தியின் வீட்டினுள்ளே புகுந்து, தான் அவளை கூட நினைந்து, தான் அரதத்தாசாரியர் புத்திரன் என்றும், தான் அவளுக்குப் பொருள் உதவுவேன் என்றும் உரைக்க, அதனைக் கேட்ட அவ்விலை மாது அவனைத் தன் செயற்கையினுல் பிரதிசெய்தாள்; இப்படி நெடுநாட் கலந்திருந்துவிட்டு, அப்பிராமணன் அவளுக்கு யாதுங்கொடாது தன் கிராம த்துக்குப் போய்விட்டான். அவள் பின்னர் அரத்ததாசாரியார் வீட்டுக்கு வந்து சுவாமீ! தங்கள் புத்திரர் நெடுநாளாக என்னேடு கலந்திருந்துவிட்டு, யாதுங்கொடாது போய் விட்டார் என்றுள். ஆசாரியர் சிவபிரானே அவளோடிருந்து போயினுரென்று கொண்டு, அவளுக்குத் தம்மிடத்துள்ள ஆயிரமகழஞ்சுள்ள சுவர்ணுபரணத்தைக் கொடுப்ப, அவளும் அதனை வாங்கிக் கொண்டுபோயினுள். இவருடைய எட்டுப் பிள்ளைகளும் சன்மார்க்க நெறி பூண்டவர்களென்று முன்னரே அறிந்த அக்கிராமத் தார் அனைவரும் அவளிடத்திலே போய், "நீ ஆசாரியரிடததில அவ்வாபரணத்தைக் கொண்டுபோயக்கொடுத்துவிடு என்று கண்டிததார்கள அதை அவளறிந்து பயந்து, ஆசாரியரிடத்திலே வந்து பழயபடி அதனை வைத்து மீளவெடுத்துக்கொள்ளும் வண்ணம் பிரார்த்தித்தாள் அப்போது ஆசாரியர் ஒ குமாரி! நான் உனக்குக் கொடுக் கும் போது சிவார்ப்பணமென்றே கொடுத்தேன், நீயே கொண்டு போவாயாக; அதனை நான் மீண்டு எடுக்கமாட்டேன் என்றுர். அதனைக்கேட்ட போது, அவளுக்குச் சித்த சுத்தி பிறந்து அவள் அவ்வாயிரங்கழஞ்சு சுவர்ணுபரணத்தையும் சிவார்ப்பணம் பண்ணி கோயில் மண்டபம் விமான முதலியவைகளுச் செலவுசெய்தாள்.

ஒர் காலத்திலே அக்கினீவரர் ஆலயத்திலே சர்வசனங்களுக்குங் காட்சி கொடுக்கும் பொருட்டு இரதோற்சவம் நிகழ்ந்தது சிவபிரான் இரதாருடாய் எழுந்தருளினுர்; அப்போது பேரி முதலிய வாத்தியங்களும் முழங்க, நாநாவித கொடிகள் சலிப்ப, அநேகசனங்கள் குழும, சுகந்ததூபம்நறுமணங்கமழ, வீதிகளிலே

புரோஷிக்கப்பட்ட சந்தனக்குழம்பு விளங்க, மாலைகளினுலே தெருக்களெல்லாம் பிரகாசிப்ப, தோரணங்கள் தொங்க, ஆச்சிரமிகளெல்லாம் நெருங்க, அம்மையாரும் சுப்பிரமணியரும் விநாயகரும் சண்டேசுரரும் மகாதேவரும் தத்தம் இரதங்களிலே இவரந்தருளினுர்கள்; கஞ்சாபுரத்திலுள்ள பெண்கள் அனைவரும் உற்சவதரிசனத்தின் பொருட்டு நாநாவித ஆபரணங்களால் அலங்காரஞ் செய்து கொண்டு புறப்பட்டார்கள். அப்போது அரதத்தாராரியருடைய புத்திரிகள் இருவர் உற்சவத்துக்குப் புறப்படுதற்கு மற்றைப் பெண்களுக்குப் போல ஆபரணம தங்களுக்கு இன்மையால், பிதாவை அடைந்து எங்களுக்குத் தரித்தற்கு ஆபரணமின்மையால் நீவிர் ஆபரணங் கொடுத் தருளல் வேண்டுமென்று வேண்டினுர்கள்; துக்கத்தோடு இவ்வாறு ஆபரணம் இவ்வாறு ஆபரணம் வேண்டுமென்று பிரார்த்தந்த்த குழந்தைகள் இருவரையும் ஆசாரியர் நோக்கி, நீங்கள் உங்கள அவயவங்களிலே பூசும்விபூதியே பூஷணம், நீஙள சிரவணஞ்செய்யும் சிவநாமமே காதுக்கு அலங்காரம், நீவிர எப்பொழுதும் செய்யும் சிவலிங்காரச்சனையே கரபூஷணம், நீங்கள செய்யும் சிவலிங்கபிரதக்ஷிண நமஸ்காரமே பாதபூஷணம், ஆதலினுல் நீங்களேன் கவலைப்படுகின்றீர்கள என்றுர். அவர்கள் பின்னரும் பிதாவே, தாங்கள் சொல்லிய ஆபரணங்கள் உள்ளபடியே இரு க்கின்றன; இருந்தும் எங்களையொதத தோழியர்கள் மிகுதியும் நிந்திக்கின்றுர்கள், ஆதலினுல் லௌகிக பூஷணமுங் கொடுக்கவேண்டுமென்று பிரார்த்திததார்கள். அது கேட்ட பிதாவானவர் சிறிது வருத்தத்தோடு அவர்களை நோக்கி முற்செனனத்திலே இவை வேணுமென்று உபாசனை செய்தவர்களுக்கன்றி மற்றவர்களுக்கெப்படி வாயக் குமென்று சொல்லக் கேட்ட புதல்விகள் பிதாவே உமக்கு அவை ஏன்கிட்டா; ஆவசி யாம் கொடுத்தருளல் வேண்டுமென்று கேட்டார்கள். அப்போது அரதத்தாசாரியர் சிறிது போது தியானபாராயணராயிருக்க, எருதொன்று அவ்வழியே செல்லக்கண்டு அவர்களை நோக்கி, அந்த எருது வைத்துக்கொண்டுபோன பாதக்குளம்பினிடத்திலே வேண்டிய பூஷணங்களெல்லாம் அகப்படும். அவ்விடத்தே போய் எடுத்துக் கொள்ளு ங்கள என்றுர் குழந்தைகள் இருவரும் விரைந்து போய் அது கால்வைத்துபோன குளம்பிடங்கடோறும் விசித்திரமாகிய ஆபரணங்கள் இருக்கக்கண்டு அவற்றை எடுத்துக் கொண்டு தங்கள் பிதாவுக்குச் சமீபத்திலே வந்து அவர் எவை எவை என்று கேட்க, அவர்கள் மகிழ்ச்சியோடு பாதமோதிரம், பாதகடகம், சிறுகிங்கிணிமாலை, மேகலை, கடிசூத்திரம், கடிபந்தனம், ஆரம், பவளமாலை, அங்கதம், கங்கணம், பதக்கபேதம், பவளவலயம், விரல்மோதிரம், சுவஸ்திகம், காதோலை, திலகாகாரமா கிய பொட்டு, தலையாபரணமுதலாயின அகப்பட்டன என்று சொல்லிப்போய், அந்தத் தானங்களிலே இவ்வாபரணங்களினுல் தங்களுக்கு அலங்காரஞ்செய்யவேணுமெ ன்று தம் தாயாரை வேண்டினுர்கள்; தாயார் அவ்வாறு அலங்காரஞ் செய்து முடிந்த பின்னர், அவர்களுக்கு அணிந்து எஞ்சிய ஆபரணங்களை அக்கினீசுவரர் கற்பகிநாயகி இருவருக்கும் அலங்கரிப்பிக்கும் பொருட்டுப் பழம கர்ப்பூரம தாம்பூலமுதலிய கொணடு சகிகளோடு கூட ஆலயத்துக்குப்போய் நிவேதிப்பனவறறை நிவேதிதது, ஆலயததைப பிரதக்ஷிணஞ் செய்து, ஆசாரியருடைய மகிமையையும் சிவபெருமா னுடைய திருவருளையும் நினைந்து சந்தோஷமுடையராயினுர். ஊரிலுள்ள சனங்கள் இவ்வாபரணங்களை யெல்லாங் கண்டு யாவும் அறிந்து அரதத்தாசாரியருடைய மகிமையே மகிமையாம் என்று வாழ்த்தினுர்கள்.

ஹரிஹரதாரதம்மியம்

ஓர்நாள் இராத்திரிப்போதிலே கோவடு எனப்படும் திருவாடுதுறையாலயத் திலே அரதத்தாசாரியர் சுவாமி தரிசனஞ் செய்துகொண்டு வழியே போம் போது, மழையும் காற்றும் உண்டாகி இருள் மிகுந்த போது, சிவபிரான் இவருக்குச் சகாய மாகக் கோபால வேஷந் தரித்துக்கொண்டு அவருடன் சென்றுர். ஆசாரியர் அவரை நோக்கி நீ ஆர் என்றுர். அவர் நான் கோவடு க்ஷேத்திரத்திலுள்ள கோக்களை மேயக்கும் இடையன், உமக்குச் சகாயஞ்செய்யப் போந்தேன் என்றுர். இவ்வார்ததை அவருக்கு இனிமை பயந்தமையால், அங்ஙனமாயின நீ வருவாயாக என்று கூட்டிக் கொண்டு வந்து, பின்னர்த் தமது கிரகத்திலே ஆகாரஞ் செய்து போவாயோவென அவர் நீர் என்கையிலே ஆகாரத்தைக் கொடுத்து விடின், நான் என் வீட்டுக்குக் கொண்டுபோய்ச் சாப்பிடுகின்றேன் என்றுர். அதற்கு ஆசாரியர் இயைந்து, பாகற் காய்க் குழம்பும் அன்னமும் கொடுப்ப, அவர் அதை வாங்கிக் கொண்டு தமது வீடா கிய ஆலயத்தினினுள்ளே பிரவேசித்து, இலிங்கத்துக்கும் இடபதேவருக்கும் இடை யேயுள்ள அரத்தமண்டபத்திலே அவற்றை சிதறிவிட்டு லிங்கத்திலே அந்தர்ததான மாயினர். காலையிலே அர்ச்சகர்கள் வந்து சிந்துண்டு கிடந்த கறியையும் அன்ன த்தையும பார்த்து, இஃதென்னை! என்று ஆச்சரியமுற்று நின்றுர்கள். பின்னர்க் கோயிலதிகாரியானவர் வந்து பார்த்து, பரிசாரக வேலைக்காரரையெல்லாம் தண்டிக் கத் தொடங்கினர். அவர்கள் நாங்கள் இந்தக் காரியம் செய்தேம் இல்லை என்றும், நாங்கள் வீட்டுக்குப் போம்போது உள்ளே எங்கும் நன்றுகப் பரிசோதித்து, திருக்'காப் பிட்டுக் கொண்டு போனேம் என்றும், இதுசெய்தார் மற்றியாருமில்லை என்றும் சொல்லித் தலைகுனிந்து சும்மாவிருந்தார்கள். அப்போது முதற்றினத்து இராத்திரி யிலே அரத்ததாசாரியர் தரிசனத்துக்காக இங்கே வந்திருந்தார். போகும்போது வழியிலே மழைபெய்யத் தொடங்கிற்று; ஆதலினுல் அவருக்கு சகாயமாகக் கோடு வநாதர் கோபாலவேஷத்தோடு போயினர் அவர் தமது கிரகஞ் சார்ந்த போது ஆசாரியர் அவரைப் போசனத்தின பொருட்டுத் தடுப்ப, அவர் அதற்கு உடன்படாமை கண்டு பாகற்காயக் குழம்பும் அன்னமுங் கொடுப்ப, பாலசந்திர சிகாமணியாகிய கோவடு நாதப்பெருமான் இடைய ரூந்த்தோடு அவற்றைவாங்கிக் கொண்டு வந்து, இந்தப்பிரகாசஞ் செய்து விளையாடினர் என்று ஓர் அசரீரிவாக்கு ஆகாயத்திலே எழுந்தது. அதைக்கேட்ட யாவரும் ஆச்சரியமுற்று அரத்ததாசாரியருக்குச் சிவபெரு மான் இத்துணைக் கிருபை செய்தாரோவென்று யாவரும் புகழ்ந்தார்கள். இங்ஙனம் அரத்ததாசாரியர் நெடுங்காலம் அதிதி பூசைமுதலிய அநேக தருமங்களைச் செய்து கொண்டுவந்தார். வயசு முதிர்வுறுந் தமது தள்ளாமைப் பருவத்திலே ஏழுதலத் துக்குந் தினந்தோறுஞ் செல்ல மாட்டதவராய், தமது ஆன்மார்த்த பூசையிலே ஏழுதலத்துச் சிவலிங்கங்களையும் ஸ்தாபித்து பூசித்து தரிசித்து மோக்ஷப் பிராப்தி யின் பொருட்டு ஒருமையோடும் வழிபட்டுவந்தார்.

திரியகமபர் என்னும் பிராமணர் ஒருவர் யதீசுவரர் ஒருவரை அடைந்து சேவை செய்து, அநேக வித்தியாபபியாசம் பண்ணினர். ஓர்காலத்திலே தமது குரு ஏகாந்தத்திலிருந்த போது, எல்லாவித்தைகளும் அப்பியசித்தேன் பஞ்சாக்ஷரோபதேச மும் பெற்றேன் இவற்றிற்கு மேலறியறபாலது யாது? என்று தமது குருவைக் கேட்க, அவர் யோசித்து உலகத்திலே சுருதிஸ்மிருதிகளுள்ளும் ஸ்ரீபஞ்சாக்ஷரத்தின் மேலானதும் ஒன்றுமில்லை. ஒப்பானதும் ஒன்றுமில்லை இந்த இரகசியம இவனுக்குத்

தெரியவில்லையே. இவன் சந்தேகமில்லாமல் மூடனென்று நினைந்து சில இரசசியம் இன்னும் கண்டு காலாந்தரத்திலே சொல்லுகின்றேன் என்றார். இது நோக்கிக் காலம் பாத்துக்கொண்டிருந்தான், இப்படி வெகு காலமாய் பின்னர், ஒர்நாள் சீஷன்போசனத் தின் பொருட்டு வெளியே போயிருப்ப, யதீசுரருக்குத் தேகவியோக காலம் கிட்டி விட, சீஷனுக்கு யாதோ சொல்லவேண்டியிருந்த தென்பதை அவர் யோசித்து ஸ்ரீபஞ்சாக்ஷரத்தினும் மேலாய் அறியற்பாலது மற்றொன்றில்லை என்று நிலத்தில் எழுதிச் சரீரத்தியாகம் பண்ணினார். அதனை அருகில் நின்ற ஒரு கழைக்கூத்தியான தாசி கண்டு ஓலையில் எழுதிக் காதோலையா யிட்டுக் கொண்டு மணலெழுத்தைக் கையாலழித்து வீடுசார்ந்தாள். சீஷன வந்து பார்த்து, தனது ஆசாரியார் இறந்துகிடத் தலைக் கண்டு துக்கததோடிருப்ப, அங்கிருந்தவர்கள் உமது ஆசாரியர் எழுதிவைத்த இரகசியத்தை ஒர் தொம்பச்சி எழுதிக்கொண்டு போய்விட்டாள் என்று சொல்ல, சீஷன் அவள் வீடு தேடிப் போய், அவளைப் பலவகையாலும் உபசரித்து காதோலையை தால் வேண்டும் என்று கேட்டான், நீ என்னோடிருந்து சாப்பிட்டு என்னோடு கூட உண்பையாயின், நான் காதோலையைத் தருவேன் என்றாள்; அதற்கு அவன் உடன்பட்டு, அவளுக்கு வேண்டிய தொழில்களை யெல்லாஞ் செய்து, அவளைப் பிரீதி செய்து காதோலையை வாங்கிக்கொண்டான் அவன் தன் குரு எழுதிய பத்திரிகையைப் பார்தது, அதிலே எழுதப்பட்ட அக்ஷரங்களைக் கண்டு மகிழந்து, பின்னரும் அவளை இதுகாறுங் கூடியிருந்த தோஷமற யாது பிராயசித்தமாமோ என்று நினைந்து தைப்பூசத்திலே திருவிடைமருதூருக்குப் போய்ச் சுவாமி தரிசனஞ் செய்து, மத்தியார்ச்சுனரோடு காவேரிக்குப்போய் ஸ்நானஞ் செய்து, மகாலிங்க மூர்த்தி தரிசனஞ் செய்து கொண்டு போகும் போது, அரதத்தாசாரியர் கிரகத்துக்கு வந்து அவரை நோக்கி, சுவாமி! எனக்கு அன்னங் கொடுத்தருளல் வேண்டுமென்று பிரார்த்திப்ப, ஆசாரியர் அவரைத தமது ஒரே பந்தியிலிருத்திப் போசனங் கொடுத் தார். போசன முடிந்தபின் அவர் வெளியிலேவர, அதைக்கண்டு கிராமத்தார் இவன் தொம்பாசி சகவாசம் பண்ணினவனென்று அரத்ததாரரியருக்குப் பிரஸ்தாபிததார்கள். பின்னர் அவர்கள் திரியம்பகரை நோக்கி நீ எந்தப்பந்தியிலிருந்து சாப்பிட்டாயெனறு வினவ, அவர் உள்ளவாறு சொல்ல, அதைக் கேட்டு அவர்கள் அசாரியரிடத்திலே போய், மகாபாதகனுகிய இவனோடு நீ சாப்பிட்டது நிந்தையாமன்றோ என்றார்கள்; அப்போது அவர் அவர்களை நோக்கி, தைப்பூசத்திலே மகா காவேரியிலே ஸ்நானம் பண்ணி மகாலிங்கமூர்த்தி தரிசனம் பண்ணியிருக்கின்றார்; ஆதலினால் அவர் மகாபா தகங்களினின்று நீங்கினார் என்றார். கோடி சென்மங்களிலே செய்த பாவம் சிவதரிசன த்தினாலே அக்கினியிலிட்ட பஞ்சு போல நசித்துப்போம் என்றார். இந்த வாக்கிய த்தைக் கேட்டு அவர்கள் பின்னுஞ் சொல்வாராயினர். அவளோ தாசி, அகோசாத்தி ரம் அவன் அவளோடு இருந்தமையால், அவையெல்லாம் கேவலம் காவேரி ஸ்நான த்தால எவ்வாறு நீங்கும் என்றார்கள். உடனே அரதத்தாராரியர் அந்தப்பிராமணரைத் திரியம்பகரே என்றழைத்து, நீர் இவர்களோடு திருவிடைமருதூருக்குச் சென்று, நான் புஷ்யநக்ஷத்திரத்திலே காவேரியில் ஸ்நானஞ் செய்து உம்மைத் தரிசனம் பண்ணி னமையால் என் பாவம் போய்விட்டதோ, சுவாமீ! சொல்லும் என்று கேளும் என்றார். இங்ஙனம் அரத்ததாசாரியர் அறிவுறுத்தக்கேட்ட திரியமபகர் அப்பிராமணர்களோடு திருவிடைமருதூருக்குப் போயிருந்த சமயத்திலே, ஆலயம் சிவனடியாரால் நிறைந்

திருந்தது திரியம்பகர் சுவாமியைப் பார்த்து, தேவாதி தேவரே தயாசமுத்திரரே, புஷ்யநக்ஷத்திரத்திலே காவேரி ஸ்நானத்தினுலும், உமது தரிசனத்தினுலும் அவ்வே சியோடு யான் சங்கமஞ் செய்துண்டு வாழ்ந்த தோஷம் போய்விட்டதா சொல்லும் என்று பிரார்த்தித்தார் அது கேட்ட பக்தரக்ஷகராகிய மருதப்பெருமான் அவரை நோக்கி, ஏ குழந்தாய்! நீ செய்த அந்தபாவம் தீர்ந்து போய்விட்டது என்றுர். சரணு சதரக்ஷசராகிய சிவபெருமானுடைய வாக்கியத்தை அவர்கள் கேட்டு இது எதிரொலி வாக்கியமேயன்றி, ஈசுவரனுடைய வாக்கியமன்று என்று மறுத்தார்கள். இதைக் கேட்டு திரியமபகர் கண்ணீர் வார அழுது, மீட்டும் ஆசாரியரிடம் வந்து இவர்கள் அதனை ஒப்புக்கொண்டிலா என்று விண்ணப்பஞ் செய்தார். அப்போது அரதத்தாசாரி யர் அவரோடு தாமுங்கூட ஆலயத்துக்குப் புறப்பட்டுப் போய், அந்தச சபையிலே சுவாமியைப் பார்த்து பின்னுங் கேளும் என்றுர். அவரும் அப்படியே முன்போல் வணங்கி வேண்டினுர். சுவாமியும் மகா மேக கோஷம் போல, மகாலிங்க தரிசனத்தினுலும், காவேரி ஸ்நானத்தினுலும் உன்பாவம் போயது போயது என அசரீரிவாக்கினுல் அருளினுர் உடனே எல்லாரும் ஆச்சரியப்பட்டு அரதத்தாசாரி யரைப் புகழ்ந்தார்கள். இது நிற்க,

அரதத்தாராரியருடைய சகோதரியாருக்கு ஓர் முடப்புதலவர் அவதரித்திருந் தார். இவர் ஓர் நாள் தமது மாமனுருடைய பாதங்களிலே வீழந்து வணங்கி, சுவாமி உமது அருளினுலே காசி மகாக்ஷேத்திரத்து மணிகர்ணிகையிலே ஸ்நானஞ் செய்ய விரும்புகின்றேன் என்று ஆசையோடு வேண்ட, ஆசாரியர் கிராமத்திலேயுள்ள சரசிலே ஸ்நானஞ் செய்யுமாறு ஆஞ்ஞாபித்தார் மேன்மை தங்கிய புத்தியையுடைய இவர் உடனே அதில் ஸானஞ்செய்ய, அவர் மணிகர்ணிகையிலே தோன்றி, பின்னர் கங்காஸ்நானஞ் செய்து, விசுவேசுரர் தரிசனஞ் செய்து கொண்டிருந்தார். இங்ஙனம் சிலவருஷம் கழித்தபின், ஒர் நாள் விசுவேசுரர் ஆலயத்துக்குச சமீபத்திலே ஒருவர் தமது பாரியாரோடு சொக்கட்டான் ஆடிக்கொண்டிருந்தார். அப்போது அவர் இவரை நோக்கி, ஒ பிராமணேத்தமரே! நுண்ணறிவுடையவரே' நுமது கிராமத்திலே காசிபகோத்திரரும், நல்லோரும், வைதிகருமாகிய அரதத்தர் எனபவர் ஒருவர் இருக்கின்றுரா? என்று கேட்டார். அதற்கு அவர் நான் வசிக்கும் கஞ்சாபுரத்திலே அரதத்தர் எனப் பெயரிய என் மாதுலர் வசிக்கின்றுர். அவர் சைவேந்திரா க்ஷேமத்தோடிருக்கின்றுர் என்றுர். அப்போது அவர் இவரது வார்த்தையைக்கேட்டு சந்தோஷமுற்று, காசியிலே ஒருவர் அவரது க்ஷேமம் விசாரித்தார் என்று சொல்லுதிர் என்றுர்; அவரோடு அங்கிருந்த பாரியும் புன்முறுவலோடு நானும் விசாரித்தேன் என்று சொல்லுதிர் என்றுர். அதைக்கேட்ட மருகனுர் நான் நீங்கள் இருவருங்கேட்ட வசனம் சொல்வேனென்று சொல்லி, நான் இனி எப்படி அங்கே போகும் வன்மையுடையவனுவேன் என்றுர். அதற்கு அவர் நீர் எப்படி இங்கு வந்தீரெ ன்று கேட்க, அவர் என் கிராமத்திலே பிரமதீர்த்தம் என்று ஒன்றுளது அதிலே ஸ்நானஞ் செய்யுமாறு என் மாமனுர் ஆஞ்ஞாபிக்க, அப்படியே ஸ்நானஞ்செய்து இங்கே மணிகர்ணிகையிலே வந்து தோனறினேன. இனி அவ்வாறுபோகச் சக்தியு டையேனல்லேன் என்றுர். அதைக்கேட்ட பெரியவர் நீர் இப்பொழுதும் போய் மணிகர் ணிகையிலே ஸ்நானம் செய்யும் என்றுர். அவர் அவ்வாறு மணிகர்ணிகையிலே ஸ்நானஞ்செய்து, உடனே பிரமதீர்த்தத்திலே தோன்றி, மகிழச்சியோடும் மாமனுரை

அடைந்து வணங்கி, சுவாமீ! உமது கிருபையினுல் கங்காஸ்நானஞ் செய்து போந்தேன் என, ஆசாரியர் அவரை நோக்கி, காசியிலே யாராயினும் என்ஊ அறிந்தார் உளரோ? என்று கேட்ப, அதற்கு மருகஞர் ஆம் காசியிலே விடரூபத்தோடு சொக்கட்டான ஆடிக்கொண்டிருந்த தம்பதிகள் தங்கள் க்ஷேமத்தை விசாரித்தார்கள் என்ருர் அதைக் கேட்ட அரதத்ததர் அவர்கள் கேட்டார்களா! கேட்டார்களா!! என்று சொல்லிக் கண்ணீர்வார ஆனந்தபரவசராய் நிருத்தனஞ்செய்தார். இதைக் கேட்ட கிராமத்தாரெல்லாம் வந்து ஒருங்கு கூடிச் சிவாஞ்ஞையினுலே மணிகர்ணிகை யிலே ஸ்நானஞ் செய்து, பிரமதீர்தத்ததிலேவாது தோன்றினமையால், இத்தீர்த்தத்து க்கும் மணிகர்ணிகை என்று பெயர் வழங்குக என்றும், இதிலே ஸ்நானஞ்செய்தவர் களுடைய பாவமெல்லாம் ஒழியும் என்றும் ஓர் அசரீரிவாக்கு எழுந்தது. அரதத்தாசா ரியர் முதலிய யாவரும் அற்புதமாகிய இவ்வசரீரி வாக்கைக் கேட்டு, இது அடியார்கள் பொருட்டுச் செய்யப்பட்ட சிவலீஊ என்று அறிந்து கொண்டார்கள். அரதத்தாசாரியரிடத்திலிருந்து அவர் மருகஞர் யாவும் அறிந்து சர்வஞ்ஞராயினர். இவர் தமது மாமஞர் செய்த சுருதி சூக்தி மாஊக்கு வியாக்கியானஞ் செய்து மிகக்கீர்த்தி படைத்தார். சனங்கள் இவருடைய பக்தி விஷயத்தை நோக்கி இவருக் கும் அரதத்ததர் என்று பெயர் கொடுத்தார்கள்.

அக்கஞ்சாபுரத்திற் சிவப்பிரியரென்னு மொரு மறையவ ரருமையாகப்பெற்ற சுமதி, தருமபாலன் என்னும் இரண்டு சிறுவர்களும் ஒரே தினத்தில் வாந்திபேதியா லும் பாம்புகடியாலும் இறந்தமையாலவர் மிகவுந் துக்கித்து இறந்த இருமக்களுடல ங்கஊயும் தகனஞ்செய்ய இட்டமில்லாதவராக அழுது கொண்டிருந்தனர். இதஊ யுணர்ந்து அரதத்ததர் அவ்விடத்திற் கெழுந்தருளி பிரேதங்கஊ வைத்திருப்பது சரியல்லவென்றுரைத்துப் புத்திரசோகத்தாலவர் அவ்வண்ணஞ் செய்யாமையால், மந்திரவிபூதியை அவ்விறந்த இருவருடலின் மீது மிட்டனர்; உடனே அவர்கள உயிர் பெற்றெழுந்து அஞ்சலியஸ்தராக நின்று, சுவாமீ! நாங்கள் முற்பிறப்பில் இச்சிவப்பிரி யருக்கு அடிமைகளான நந்தனும் வீரனுமாக விருந்தேம், இவரெங்களுக்குச் சரியான கூலிகொடாமையினு லிவர் மக்களாகப் பிறந்தேம் , கடனெழிந்தமையாலுடலிழந் தேம்; உம்மாலிடப்பட்ட மந்திர விபூதியினுல் உயிர்பெற்றெழுந்தேமென்று அநேக விடயங்கஊக் கூறினுர்கள். அப்பொழுது சிவகணங்கள் விமானத்துடனுகாயத்திற் றேன்றி அரதத்தருடைய விபூதிப்பேற்றினுல் உங்களுக்குச சிவலோகங் கிடைத்தது என்றனருடனே அவ்விருவரும் அவ்வுடலங்கஊ விட்டு தேவ உருவமெய்திச் சிவலோகமடைந்தார்கள். இந்த ஆச்சரியத்தைக் கண்டவர்களுங் கேட்டவர்களு மானந்த மடைந்தார்கள்.

இப்படி இருக்குங்காலத்தில் ஓர் நாள் திருடன் ஒருவன் இராசாவின் கிரகத் திலே திருடிக்கொண்டு புறப்பட்டுப்போக காவற்காரர்கள் அவனைத் தொடர்ந்து வர, அதுகண்ட கள்வன் ஓடிவந்து அரதத்தாசாரியரை நமஸ்கரித்து, சுவாமீ! காவற் காரர்கள் தொடர்ந்து வருகின்ருர்கள்; என்ஊக்கண்டால் கொன்று போடுவார்கள்; காத்துக்கொள்ளல் வேண்டுமென்று வேண்ட, உடனே அவர் அந்தத்திருடனுக்கு விபூதிதாரணஞ்செய்து யஞ்ஞோபவீததாரணஞ் செய்து, தாலபாத்திரத்திலே போச னங் கொடுத்து உண்பித்தார். உண்டுக்கொண்டிருக்கும்போது, முன்னே ஓடிவந்த

கள்வன் எங்கே என்று காவற்காரர்கள் அரதத்தாசாரியரைக் கேட்டார்கள். அதற்கு அவர் நமது பிள்ளை உள்ளே உண்டு கொண்டிருக்கின்றுன், ஐயமுளதேல் உள்ளே பிரவேசித்துப் பார்த்துக்கொள்க என்றுர். அவர்கள் எங்குஞ் சுற்றிப் பார்த்தும் மற்றெரு வரையுங் காணுது தம்வழியே போய் விட்டார்கள்.

ஹரிதத்தர் இறந்த பிராமணவணயெழுப்பி சிவலோகத்திற்கனுப்பியது

அரதத்தாசாரியர் சர்வகர்த்தாவாகிய சிவபெருமானையே பூரணபாவனு தியானஞ் செய்து கொண்டிருந்தார். அப்போது சிவபெருமான் அவருக்குச் சாயுச்சி யங்கொடுக்கவேண்டி, தாம் பிருங்கி நந்தி மகாகாளர் பிரமா விஷ்ணு முதலாயினே ரோடு வாத்திய கோஷங்கள் முழங்க, அட்டதிக்குகளெல்லாம் அளவிலாப் பிரகாசம் விளங்க, சடையிலே அமைந்த கங்கைப்பிரவாகத்திலே சந்திரன் விளங்க, காதிலே சர்ப்பங்கள் இரத்தின குண்டலங்களாய் விளங்க, தமது மடித்தலத்திலே உமாதேவி யார் அமர, கபோலங்கனிலே தமது குண்டலங்கள் பிரதிவிம்பிப்ப, பவளக்கொடியின் மத்தியில் விளங்கும் முத்துக்கள் போல உதடுகளின் மத்தியிலே தந்த வரிசைகள் பிரகாசிப்ப, மந்தரசத்தினுலே முகம் சோபிக்க, மான் மழு வாதம் அபயம் விளங்க, உருத்திராக்ஷ மாலாதாரணராய் இடபாருடராய் இடபத்தின் பிடரியிலே சர்ப்பகங்கள் அணிந்த முகம் அமைய, உருகும் நெய்க்கட்டிபோல சச்சிதானந்த சொருபமாகிய சிவபிரான் அர்தத்தாசாரியருக்குச் சாய்ச்சியம் கொடுக்கவெண்ணி குருவடிவத்தோடு எழுந்தருளினுர். இவ்வாறு தமக்கு முன் எழுந்தருளி மோக்ஷங் கொடுக்க விருமபும் சுவாமியை ஆசாரியர் நோக்கி, அவரை ஆராமையினுலே மீட்டும் நமஸ்கரித்துத் தோத்திரம் பண்ணினுர். பண்ணவே, ஆசாரியர்மீது சிவபிரான் பிரீதி செய்து, ஏ அரதத்த பக்தசிரோமணியே! உனது திரிகால பூசை செபம் ஸ்தோத்திரம் தியானம் என்பனவற்றுல் நம்மை வழிபட்டனை; உனக்கு வேண்டிய வரத்தைக் கேள் என்றுர். அதற்கு ஆசாரியர் உமாசமேதராகிய கைலாசபதியை நோக்கி, சுவாமீ! நீர் இப்போது அடியேனுக்குப் பிரசனனராய் வரங்கொடுப்பது மெய்யேயானுல், எனக்கு இருபுறத்து

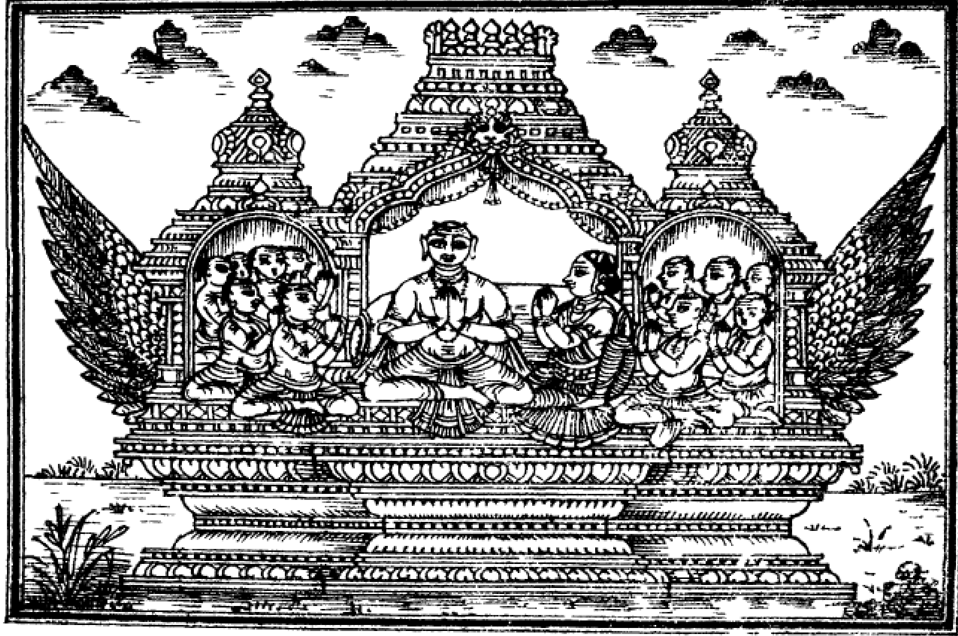
முள்ள பதினன்கு வீட்டுக்காரரையும் மீண்டு வாரா நெறியாகிய முத்தியிலே சேர்த்தருளும் லோகநாதரே! உமக்கு நமஸ்காரம் என்றர். இங்ஙனம் பிரார்த்திக்கச் சிவபிரான் அங்ஙனமாகுக என்று அங்கீகாரஞ்செய்ய, ஆயிரங்கிண்கிணி சாலங்களாலும் நவரத்தினக் கால்களாலும் அலங்கரிக்கப்பட்ட கோடிசூரியப் பிரகாசமாகிய விமானமொன்று வந்திறங்கிற்று. அதிலே பதின்மூன்று வீட்டுக்காரரும் அவர்கள பந்துக்களும் சிநேகிதர்களும் வந்தேறினர்கள். சுவாமி அரதத்தரை நோக்கி, பதின்மூன்று வீட்டுக்காரர்கள் வந்து ஏறினர்கள். மற்றேர் வீட்டுக்காரர் எங்கே என்று சிவபிரான் அரதத்தாசாரியரை வினவ, அவர் பதினன்காம் வீட்டுக்காரி ஓர் கிழவி, அவள் சரீரமெலலாம திரைந்து வெளுத்து நடுங்கப்பெற்றவள், நெடுங்காலத்தாள்; ஒவ்வோர் நாளும் விக்கினேசுரருக்கு மோதகம் நிவேதிப்பவள் என்று கூறி, அவளை அழைத்து வருமாறு ஒருவரை அனுப்ப, அக்கிழவி அழைக்கவந்தவரை நோக்கி, நான் விநாயகக்கடவுள் பொருட்டு அடுப்பிலே மோதகம் பாகமாமாறு வைத்தேன், அது நிவேதிக்கப்பட்டபின் வருவேன், போகின்றவர்கள் கைலைக்கு முந்திப் போகலாம். நான் விக்கினேசுவரருக்கு நிவேதனம் பண்ணிவிட்டுப் பின்பு வருகின்றேன் என்று சொல்லியனுப்பினள். அவர் அவள் வார்ததையை ஆசாரியருக்குச் சொல்ல, அவர் நாங்கள் இப்போது பிரஸ்தானமாவேம், அக்கிழவி விக்கினேசுவரருக்குப் பூசை செய்து சொண்டு வருகின்றளாம் என்றர். அப்போது சுவாமி புன்சிரிப்படைந்து பக்கத்லிருந்த கணபதியை நோக்கி, அக் கிழவியுடைய பூசையை அங்கீகரித்துக்கொண்டு அவளை கைலைக்கு இட்டுக்கொண்டு வருக என்று அவரை ஆலயத்தின் புறத்திலே இருக்கசசெய்தார். அரதத்தாசரியர் விமானத்தில் ஏறும் பொழுது, அவருடைய வைவசுதான்னம் நாடோறும் புசித்துவந்த ஒரு சுவானமானது இரக்கத்தினலே அழ, அதனையும் எடுத்து இரதத்தின் மேலேற்றி வைத்துத்தாமும் ஏறினர். சிவபிரான் அரதத்தாசாரியர் முதலிய பக்தர்களோடு கைலையை யடைந்தாா. இதற்குள்ளே மோதகம் பாகஞ்செய்து முடித்து, அவற்றை மற்றைய உபகரணங்களோடு கொண்டு போந்து, சர்வகாசமாக விநாயகருக்குப் பூசைசெய்து முடிப்ப, அவ்விநாயகர் அவளை நோக்கி உனது பூசைகொண்டு பிரீதியுற்றேம். உனக்கு வேண்டிய வரத்தைக் கேளென்ன, அவள் லோகோபகாரமாக ஓர் வார்ததைக் கேட்கின்றள், சுவாமீ! இப்படிப்பட்ட ஓர் கிழவி பூசித்து வந்தாளென்ற புகழ் நிலைக்குமாறு நீர் இவ்விடத்திலே சாந்நித்தியராயிருந்து, உமக்கு மோதக முதலியன வைத்து நிவேதித்து உம்மைப் பிரதக்ஷிண நமஸ்காரஞ் செய்கின்றவர்களுக்குக் கைலாயத்தைக் கொடுத்தருளல் வேண்டு மென்று உரைத்து, தனக்குக் கைலாய பிராப்தியைத் தந்தருளல் வேண்டு மென்று பிர்ர்த்தித்தாள். அதற்கிசைந்து விநாபகர் அவள் கைலாசத்தை அடையத்தக்க சக்தியைக் கொடுத்து அவர் ஆங்கே எழுந்தருளி யிருந்தார். இரதத்தின் மீதிவர்ந்து போந்தவர்கள் பாதித்தூரஞ் செல்லற்கு முன்னரே இவள் அவர்களைக் கண்டு சேர்ந்தாள். அங்குளளோா நீ இவ்வளவு வேகமாய் வந்தாயோ என்று கேட்ப, அவள் "குதிரையுங் காதம்கிவியும் காதம்" என்பது அறியீர்களோ என்றள். அந்த வாத்தையைக் கேட்டுக்கொண்டு அவர்கள் எல்லோரும் அழியாததும், பழிப்பற்றதும், ஆனந்தமே உருவமானதும் , ஞானிகளுள்ளமபோல வெண்ணிறம் பொருந்தியதும், பாவிகளா லடையக்கூடாததும; அருவியை ஒலியாலும், ஐராவதத்தை மதநீராலும், சந்திரனைக் களங்கத்தாலும், அன்னத்தை நடையாலும் அறிய வேண்டிய வெண்மையையுடையதும், பகலு மிரவு மற்றதும், பரமேசுவரனையே ஒத்ததுமான ஸ்ரீ

கைலாசத்தை அடைந்தார்கள். பதினுன்கு வீட்டுக்காரரும் சந்திரகலா சூடராகிய சம்புவுடைய சாரூபத்தைப் பெற்றார்கள்.

சரித்திரம் முற்றிற்று.

ஸ்ரீ அரதத்தாசாரியரடிமலர்வாழ்க

ஹரிதத்தர் சிவலோகத்திற்கெழுந்தருளியது.

பாயிரம்

விநாயகர்

சீர்பூதத் திருமறு மார்புடையவனே பரமெனனச் செருககுற்றோர்கள்
கார்பூதத் சிந்தையிடி விழுமாறு கண்ணன கொளகரிய பொல்லா
நீர்பூதத் விழியினமஃலபடாபென்னுமுருவமதை நீக்கியாண்ட
வேர்பூதத் வைங்கரத்துப் பெம்மான் தடிமலரை யிறைஞ்சி வாழ்வாம்.

பசுபதி

என்றஃலகளமுதலபலவிலங்குமெழிலுறப்புடனேயேயநதநினனை
ஒன்றியுணர்ந்தேத்தாமலுறபொல்லார்கெடுகவெனவுயாமால்கூறி
நின்றுபணிந்திடுகஞ்சபுரமதனிலமரெணடோளநிமலனசெய்ய
பொன்றிகழுமடிமலரைமுடிமலராவெநநாளும்பொருத்திவாழ்வாம்.

அம்பிகை

எழிலுறுவைகுநதமதிலேயந்தவனேபரமெனனவிசைப்பேராசிநதை
வழியிலுறுமகநதையுடனவாழ்நாளுமகனறெழியவலியபொல்லா
மொழியதனுலரிமகஊயிறக்குமாறுரைசெய்தமுகினமெனகூந்தற்
பழிதபுநல்லுமையவடனவனசமலரடியிஊணயைபணிந்துவாழ்வாம்.

குமாரசுவாமி

எந்தமரியேபரமென்றிசைக்குமவாமொழிப்பொருளகளில்லாதோடச்
சந்தமுறுமரிகன்றனறஃலநான்குநனிகுலுங்கத்தட்டிக்குட்டிக்
கந்தகிரியுவளகத்திறகாவலுடனேவைத்துக்கடனீர்வைப்பி
லெந்தவுயிரும்படைத்தவிஊயபெருந்தகையடியையிறைஞ்சிவாழ்வாம்.

ஸ்ரீஞானசம்பந்த சுவாமிகள்

ஆழிதரித்தறுசெங்கையண்ணலயனமுதலானோரங்கைகூப்பி
யேழிசையின்றவப்பயனே யெழிலுறுமாமறைப் பொருளே யெந்தன்சிந்தை
வாழுறுநல்லிறையவனேயெனவென்பைமடமாதாவகுத்துதந்த
காழியாகோனடிமலரையகத்துன்னிப்பவத்துன்பங்கழித்துவாழ்வாம்.

ஸ்ரீ திருநாவுக்கரசு சுவாமிகள்

கரியநிறத்திருமாலுந்தேவாகோனுங்காணாத்திருவுருவிற்கண்மூன்றுற்ற,
பெரியவனைவிடமுண்டன்றன்னைப்பேணுதார்கொடியரெனப்பேசும்வாய்மை,
உரியமறைப்பொருளனைத்துந்தமிழிலாக்கி யுறுவாசிகாமணியாகியுற்றுநின்ற,
வரியதிருவாகீசவடிகள்செய்யவடிமலரைமுடிமலராவமைத்துவாழ்வாம்.

ஸ்ரீ சுந்த்ர்ரமூர்த்தி சுவாமிகள்

தேனுறுங்குல்லைமுடிநல்லோன்றன்னைத்தினநாடுமடியவாகளசிந்தையையந்,
தானுறவிழிமலர் ற்பூசையாற்றத்தனியாழியவறகிநத்தகைவன்றன்னை,
ஊனுறியொளிர்வடிவேனமுருகையீனறவுத்தமனைப்பத்தியுடனுவந்துபாடி,
வானுறுபுகழ்படைத்தசுந்தரேசவளளலடியிணைமலரைவழுந்திவாழ்வாம்.

ஸ்ரீ மாணிக்கவாசக சுவாமிகள்

பந்தமுறுமானசொற்றபொல்லாக்கொள்கைப் படிற்றொழுக்கப் புத்தரினம்பாறியோட,
நிந்தையறுமறையிலுரைபொருளாமெங்கள்நிமலனு ருவித வென்னநின்றுகாட்டி,
அந்தமிலதீர்மானமதத்தையழித்த வெங்களணணலதிருவாதவூரடிகள் செய்ய,
சந்தமலரடியணையனமலாகடுவித்தாழ்ந்திரைஞ்சியாழந்தபிறப்பகற்றிவாழ்வாம்.

அரதத்தாசாரிய சுவாமிகள்

ஏறுகிப்பூண்ணீயாமெனபாகியனபாகியெழிலகொணமேனி
நீறுகிப்பூந்தொடையாநிலையாகிக்கலையாகிநிமலனபாலோர்
கூறுகிப்பவளவிதழ்க்கொம்பாகியம்பாகிக்குலவியீசன்
பேறுகியுறத்தவஞ்செயசக கரமாலடிமலரைப்பேணி வாழ்வாம்.

ஆசாரியர்

பந்தவியலொடுமுத்தியியலீதென்னப் பகர்ந்தருளிச்சிவானந்தப் பரவைமூழ்கி,
நந்திலிலாதிருக்குமுயாமநுவுமீந்துநாயேன்றனுடலாதி மூன்றுங்கொண்டு,
நிந்தையறுமுறுவாசிகாமணிகளபோற்றநின்றசிவஞானியெனநிகிலங்கூறு,
மெந்தைதிருவடிமலர்கடமமையென்றுமேததியெழினமலர்தூவியிறைஞ்சிவாழ்வாம்.

அவையடக்கம்

மந்தியும்புகுந்தாரவறிகலா
துந்துகோட்டிலுறுங்கனியுண்குவான்
சிந்துநீட்டுஞ்செழுங்கரமேயென
வெந்தையார்புகழ்யான்சொல்வேய்ந்ததே.

உ
சிவமயம்.
திருச்சிற்றம்பலம் .
சிவாய நம:

॥ हरिहरतारतम्यम् ॥

॥ ஹஸிஹஜதாஜதஜ௵ ॥

ஹரிஹாதாரதம்மியம்.

சுலோகம்.

एकस्समुद्रसलिले वटपत्र शायी
त्वन्यस्समुद्रशरधिस्त्रिपुर प्रभेत्ता ।
को वानयोरधिकइत्यनुचिन्त्य वृद्धाः,
सत्यं ब्रुवन्तु तमिमं वयमाश्रयामः ॥ १ ॥

ஷகஸ்ஸமுஜஸலிலெ வடவகு ஶாயீ
க்வநூஸ்ஸமுஜஶரயிஷிவுர வூஹெத்தா ।
கொ வாநயொாயிகஊதூநுவிஷூ வூஜாஃ,
ஸதூம் ஸுவநு தஜிஜம் வயஜாஶுயாஜஃ ॥ க ॥

ஏகஸ்ஸமுத்³ரஸலிலே வடபத்ர ஶாயீ
த்வன்யஸ்ஸமுத்³ரஶரதி⁴ஸ்த்ரிபுர ப்ரபே⁴த்தா ।
கோ வானயோரதி⁴கஇத்யனுசிந்த்ய வ்ருத்³தா⁴:
ஸத்யம் ப்³ருவந்து தமிமம் வயமாஶ்ரயாம: ॥ 1 ॥

மொழிபெயர்ப்பு

மன்னுங் கடலி னீரினிடை மருவுஞ் சிறிய வாலிஇலமேற்
றுன்னுங் கரிய மேகமெனத் துலங்கி யொருவன் றுயிலுற்றுன்
பன்னுங் கடஇலத் தூணியெனப் படுத்தே யொருவன் பகையட்டா
னென்னு மிவருட் சிறந்தவன்யா ரிசைத்தாற்பெரியீரிறைஞ்சுதுமே. (1)

வடமொழி - பதப்பொருள்

ஏக:	=	ஒருவன்,
ஸமுத்³ரஸலிலே	=	கடல் நீரில்,
வடபத்ர ஶாயீ	=	ஆலிஇலயிற்கிடக்கிறவன்,
அந்ய:து	=	இன்ஞெருவனுனல்

ஸமுத்[3]ரஶரதி[4]	=	அந்தக்கடலை அம்புக்கூடாகவுடையவனும்
த்ரிபுர ப்ரபே[4]த்தா	=	திரிபுரங்களைப் போதித்தவனுமாகவுள்ளவன்
அநயோ:	=	இவ்விருவருக்குள்
அதி[4]க	=	சிறந்தவன்
கோவா	=	யாவன?
இதி	=	இதனை
வ்ருத்[3]தா[4]:	=	பெரியவர்கள்
அநுசிந்தியா	=	ஆலோசித்து
ஸத்யம்	=	உண்மையை
ப்[3]ருவந்து	=	சொல்லலாம்
தமிமம்	=	அந்த இவனை
வயம்	=	நாங்கள்
ஆஶ்ரயாம:	=	ஆஶ்ரயிக்கின்றோம்.

பொழிப்பு

ஒருவன் கடலின் நீரிலே ஒரு ஆலிலையின் மீது கிடந்தான், இன்னொருவன் அக்கடலையே அம்புக்கூடாக உடையவனும் திரிபுரங்களைப் பேதித்தவனுமாக உள்ளவன்; இவ்விருவருக்குள் (யார் சிறந்தவனென்று கேட்குமெமக்கு) இவர் சிறந்தவரென்று ஞானிகளாகிய நீங்கள் கூறுவீர்களானல், உங்களாற் சொல்லப்படு பவரையே நாங்கள் சரணமாக அடைகின்றேம்

விதப்பு.

கடலி லாலிலையிற்கிடந்தானென்றது- ஹரியை; எங்ஙனேயென்னின், பிரமப்பிரளயகாலத்தில் உண்டாகிற சமுத்திர நீரினடுவிலோ ராலிலையிற் குழந்தை யுருவமாக ஹரி கிடந்தமையால். இதனை -

"*அண்டபித்திகையினளவுநீரலதறிந்துகூறவொருபொருளிலை*
கண்டுபுத்திமிகநொந்திளைப்பினிருகணகவற்சியுறுபோதினிற்
கொண்டலொத்ததிருமேனியோடொருகுருந்துபச்சையிலைமீதுவந்
தண்டிநிற்கவதுகண்டெனக்குமனமாதரத்தின்மகிழ்வானதே"

என்னும் பாரதம் ஆரணியபருவத்தாலுணர்க.

ஒருவன் அக்கடலை அம்பராத்தூணியாக்கி திரிபுரதகனஞ் செய்தானென்றது - ஹரனை; ஹரன் திரிபுரசங்காரஞ் செய்தகாலத்தில், மேருவாகிய வில்லில் நாரயண ஞகிய அம்பினை வைத்துவிட்டனன். இதனை -

"*மேருமாமலைவலியையோர்வில்லதாததிரட்டி*
யோருஞ்சேடனைநாரியாபபொறித்துலகளந்த
காருலாவுடல்விண்டுவைக்கணைவடிவாக்கி

நேருமங்கிமாருதமுனையிறகதாநிறைத்தார்" எனவும்,

"*வளைத்தவெஞ்சிலைதாங்கினேன்மால்கணைசெலுத்தி*
இளைத்தநுண்ணிடைபங்கர்பார்ததிளநகைவிளைப்பத
திளைத்தழுவெயிற்றீமலிந்தொருகணஞ்செலாமுன்
றெளைத்ததீமையோர்மாய்ந்தனசாம்பராயொழிந்தே"

எனவும் வரும் ஸ்ரீமகாபாரதங் கனனபருவக்கவியாலுணாக.

வ்ருத்தா வென்றது - ஞானவைராக்கியாதி நற்குணமுடையவர்களை. ஒருபொருளினுயர்வையோ தாழ்வையோ கூறவேண்டுமாயின், ஞானமுடையோர் களாலன்றி யேனையோர்களால் ஆகா. அளவையை முன்னே யுணராளேல், பதார்த்த நிச்சயம எவ்வாற்றிவான்? அறியினும் நூலாதரவில்லாதவன்தறிவு முற்றநில்லா. ஆதலாலிவ்விடத்தில் வ்ருத்தாவென்றது - விதவான்களையே இவ்விடத்தளவை யென்றது - அட்டாதச வித்தைகளை. கற்றவர்களே நடுவுநிலைமைக் குரியவர்களே னையரல்லா ஏனெனி லவர்களிடத்து நூலாதாரமின்மையால், இதனை -

"*அரங்கின்றிவட்டாடியற்றேநிரம்பிய*
நூலின்றிக்கோட்டிகொளல்" என்றும்,

"*கல்லாதான்சொற்காமுறுதன்முலையிரண்டு*
மில்லாதான்பெண்காமுற்றற்று"

என்றும் நாயனர் திருவாய்மலர்ந்தருளி யிருத்தலாலுணர்க.

ஸத்யம்ப்ருவந்து என்றது - தம்மதம் பிறர்மதம் என்னும் தாரதம்மியங்களி னுலும், பொய்யென்றுணர்ந்தாலும் நமது மதமானல் மௌனஞ் சாதித்தாலும், அவ்வாறிருக்கினும் இது தான் சரியானது என்று கூறுதலும் ஆகிய குணங்களைச் சிலரிடத்துக் காண்கின்றோம். அவ்வாறுள்ளவர் ஒருதலையாகவே தீருமானஞ்செய்வ துலகத்திற் சில விஷயங்களிற காண்கின்றோம், அப்படிப்பட்டவர்களையல்ல நாம் வினவுவது என்றதாம்.

“சமஞ்செய்துசீர்தூக்குங்கோல்போலமைந்தொருபாற்
கோடாமைசான்றோர்க்கணி" என்னுந் திருக்குறளின்படி,

தம்மதம் வேறு மதமென்று பாராது உண்மை கூறுமவர்களைச் சுட்டியே யவ்வாறு கூறியது

தமிமம்வயமாசரயாம என்றது - மெய்யறிவுடையோர்களாற் கூறப்படுவது உண்மைப் பொருளாதலால், அவ்வுண்மையின்வழி நிற்பதே தக்கோருககழகு என்பதாம் இதனை

"பொருளல்லவற்றைபபொருளென்றுணரு

மருளானுமாணுப்பிறப்பு" என்னுந் திருக்குறளின்படியென்றுணர்க.

தாத்பர்யம்.

கடலினடுவிற் றிருமால் கண்ணுறங்கினு . சிவபெருமானவரையே அம்பாகக் கொண்டு திரிபுரசங்காரஞ் செய்தனர் என்பதே.

தாரதம்மியம்.

ஒருவருக்குள்ள அம்பராத்தூணி அம்பு என்னும் இவைகளைவிட அவைகளையு டையவர் சிறந்தவரென்பது தேற்றம். ஒருவனது செருப்புங் குடையும் அம்புமெல்லா மவனிட்டம்போல் உபயோகிக்கப்படுபவை. அதுபோல திருமாலுஞ் சிவபிரானுல் உபயோகப்படுத்தப்பட்ட ஒருவஸ்துவேதவிர வேறின்மையினுற் சிவபெருமானே சிறந்தவரென்றறியப்படுவதனுல், நாம் தாழ்வுபொருந்திய திருமாலைப் பொருளல்ல வென்று தள்ளி உயர்வு பொருந்திய ஹரனைச் சரணமாக அடைகின்றேம். - என்றவாறு. (1)

सूनुञ्चकार चतुराननमेव चैकः,
सूतञ्चकार चतुराननमेव चान्यः ।
को वानयोरधिकः इत्यनुचिन्त्य वृद्धाः,
सत्यं ब्रुवन्तु तमिमं वयमाश्रयामः ॥ २ ॥

ஸூநுஞ்சகார சதுராநநமேவ சைகஃ,
ஸூதஞ்சகார சதுராநநமேவ சாந்யஃ ।
கோ வாநயோரதிகஃ இத்யநுசிந்த்ய வ்ருத்தாஃ,
ஸத்யம் ப்ருவந்து தமிமம் வயமாச்ரயாமஃ ॥ ௨ ॥

ஸூனுஞ்சகார சதுரானனமேவ சைக꞉,
ஸூதஞ்சகார சதுரானனமேவ சான்ய꞉ ।
கோ வானயோரதி⁴க꞉ இத்யனுசிந்த்ய வ்ருத்³தா⁴꞉,
ஸத்யம் ப்³ருவந்து தமிமம் வயமாஶ்ரயாம꞉ ॥ 2 ॥

மொழிபெயர்ப்பு.

ஐந்தி லொன்று குறைந்தமுகத் தவனை மகனு வாண்டுள்ளா
னிந்த வுலகி லொருவன்மற் றெருவ னெழில்கொள் சாரதியா
வந்த மகனை யேயுடையானதனுற் சிறந்தா னுரென்னுச்
சிந்தை புரிந்து பெரியவர்நீர் செப்பி ல்வரைச் சேருதுமே. (2)

பதப்பொருள்

ஏக:ச = ஒருவனுனல்,

சதுராననமேவ = நான்குமுகமுள்ளவனையே,
ஸூனும = பிள்ளையாக,
சகார = செய்து கொண்டான்,
அன்ய ச = மற்றெருவனேவென்றால்,
சதுராननமேவ = அந்த நான்குமுகமுள்ளவனையே,
ஸூதம = சாரதியாக,
சகார = செய்து கொண்டான்,
அநயோ: = இவர்களுக்குள்,
அதி⁴க: = சிறந்தவன்,
கோவா = எவன்?,
இதி = இதனை,
அநுசிந்தியா = ஆலோசித்து,
வ்ருத்தா: = பெரியவர்கள்,
ஸத்யம் = உண்மையை,
ப்³ருவந்து = சொல்லலாம்; சொன்னுல்,
வயம் = நாங்கள்,
தம் இமம் = அப்படிப்பட்ட அந்த இவனை
ஆச்ரயாம: = அடைகின்றேம்.

பொழிப்பு.

ஒருவன் நான்முகமுள்ளவனைத் தனது மகனுய்ப் பெற்றுன்,
இன்னெருவன் அந்த நான்முகனையே சாரதியாகக்கொண்டான்;
இவர்களிலார் சிறந்தவர்கள் அறிவுடையவர்களே கூறுங்கள்!
நாங்களந்தப் புருஷனைச் சரணமாக அடைந்து வணங்குகின்றேம்.

விதப்பு

ஒருவன் நான்குமுகமுள்ளப் பிள்ளையைப் பெற்றுனென்றது -
திருமால் நான்முகனை மகனுப்பெற்றதை இதனை -

"*வெண்டிருக்கனகடல்நெடுவேலிமுதுலகம்*
உண்டுபைத்தலைநாகபோகத்தினிலுறங்கும்
தண்டுழாய்முகிலுந்தியந்தடத்தினிற்றுளைத்தாட்
புண்டரீகமொன்றலர்ந்ததுபுவியெலாமபூப்ப' எனவும்,

"*நீலமால்வரைநெற்றியிற்பொடித்தசெங்கதிரே*
போலவான்சுடர்பொழிதருமுளரியம்பொகுட்டின்
மேலதாகவந்தெழுந்ததுவெயில்விரிபசும்பொற்
கோலமேவியகுலமறைமழலைவாய்ககுழவி" எனவும்,

"*கொங்குவிம்மியகொழுமடற்றுமரைக்குழவி*
யெங்குவந்தனகெவ்வழியிருந்தனமென்று
வங்கண்மாதிரமனைத்தையும்பார்த்ததுபரர்ப்பத
திங்கள்போற்றிகழ்திருமுகநான்செனச்சிறந்த" எனவும்

வரும் பாகவதச்செய்யுட்களா லுணர்க.

அவன்போலறையொருவனென்றது - வேதாமங்களிலே கேட்கப்படுகிற ஹரனை தனது சூதனுவுறுவானந்தச் சதுர்முகலென்றது -

ஹரியின் மகனுகிய சதுர்முனென் றழைக்கப்படுகிற பிரமனை ஹரன் தன திரதத்திற்குச சாரதியாகக் கொண்டதை -

"*உருகெழுநிலமொருவையமு*
மிருசுடரிருபுடையாழியுஞ்
சுருதிகடுகளறுவாசியும்
மருமலரனையவனவலவனும்" என்ற காஞ்சிமானமியத்தாலும்,

"*மறுவிலாமறைநான்குநலவடங்களாப்பிணித்து*
நிறுவியேசமயங்களாறையுமபரிகளாநிரப்பித்
தெறுவிலாப்பெருங்குடிலைமுட்கோலெனத்திருத்தி
அறிவினீண்டவமபுயத்தனைப்பாகனுவமைத்தார்"

என்று கூறப்படுகிற ஸ்ரீமகாபாரதத்தாலுமுணர்க

தாத்பர்யம்.

ஹரிமைந்தனை ஹரன் சாரதியாககொண்டான் என்பதாம்.

தாரதம்மியம்

ஒருவன் தன் மகனை வேறொருவனுக்குத தேரோட்டும்படி விடுவானுயின், தேரையுடையவனைக்காட்டிலும் தேரோட்டுபவனும் அவன் றந்தையுஞ் சிறந்தவர்க ளல்லரென்பது தேற்றம். ஆதலால் சதுர்முகனை மைந்தனுகவுடைய ஹரியினும் சதுர்முகனைச் சாரதியாகவுடைய ஹரன் சிறந்தவன் இவ்விஷயத்தால் ஹரிஹரரென்னும இருவருககுட்சிறந்தவன் யாவன் என்று ஆயுமிடத்தில் ஹரனே

என்று அறியப்படுகின்ருன். ஆதலால், இவ்விஷயத்திலிழிந்த அரியை அப்பிரதான மாக அகற்றி, உயாந்த ஹரஊ நாங்கள் சரணமாக அடைந்து வணங்குகின்ரேம். - என்றவாறு. **(2)**

एकः पुनर्भुवि दधौ नवनीतखण्डं
न्यो दधौ नवसुधामयचन्द्रखण्डम् ।
को वानयोरधिकः इत्यनुचिन्त्य वृद्धाः
सत्यं ब्रुवन्तु तमिमं वयमाश्रयामः ॥ ३ ॥

ஏகஃ புநர்பு4வி த3தௌ4 நவநீதக2ண்ட3ம்
ந்யோ த3தௌ4 நவஸுதா4மயசந்த்3ரக2ண்ட3ம் ।
கோ வாநயோரதி4கஃ இத்யநுசிந்த்ய வ்ருத்3தா4ஃ
ஸத்யம் ப்3ருவந்து தமிமம் வயமாஶ்ரயாமஃ ॥ 3 ॥

ஏகஃ புனர்பு4வி த3தௌ4 நவனீதக2ண்ட3ம்
ந்யோ த3தௌ4 நவஸுதா4மயசந்த்3ரக2ண்ட3ம் ।
கோ வானயோரதி4கஃ இத்யனுசிந்த்ய வ்ருத்3தா4ஃ
ஸத்யம் ப்3ருவந்து தமிமம் வயமாஶ்ரயாமஃ ॥ 3 ॥

மொழிபெயர்ப்பு

வண்ணக் கடலே யுடையாக வஊந்த வுலகில் வெண்ணெய்தஊ
உண்ண வெடுத்தா ஞெருவனமற் ௌருவ னழகா ரமுதுடனே
நண்ணு மதியின் கஊயொன்றை நயந்து தஊயின் மீதணிந்தான்
எண்ணி லிவரு ளுயாந்தவனயா ரிசைத்தாற் பெரியீரிறைஞ்சுதுமே.

பதப்பொருள்

ஏக:புந:	=	ஒருவஞனல்,
பு4வி	=	உலகத்தில்,
நவனீதக2ண்ட3ம்	=	வெண்ணெயத்துண்டை,
த3தௌ4	=	தரித்தான்,
அந்யோ:	=	மற்ௌருவன்,
நவஸுதா4மய	=	புதிய அமிர்தமயமான
சந்த்3ரக2ண்ட3ம்	=	நிலாத்துணடத்தை
த3தௌ4	=	தரித்தான்,
அந்யோ:	=	இவ்விருவருக்குள்,
அதிக:	=	சிறந்தவன்,
கோவா	=	எவன்?

இதி	=	இதனை,
அனுசிந்த்ய	=	ஆலோசித்து,
வ்ருத்³தா⁴:	=	பெரியவர்கள்,
ஸத்யம்	=	உண்மையை,
ப்³ருவந்து	=	சொல்லலாம்,
தமிமம்	=	உங்களாற் சொல்லப்பட்ட அந்த இவனை,
வயம்	=	நாங்கள்,
ஆஶ்ரயாம:	=	ஆச்ரயிக்கின்றோம்.

பொழிப்பு

ஒருவன் (புதிய) வெண்ணெய்த துண்டை (கையில்) வைத்திருக்கின்றான், இன்னொருவன் புதிய சந்திரகலையந்த் (தலையில்) வைத்துக்கொண்டிருக்கின்றான்; இவ்விருவருக்குள் சிறந்தவரை பெரியவர்களாகிய நீங்கள் சொல்லுவீர்களாயின, நாங்களந்த மஹாபுருஷனைச் சரணமாக அடைந்து வணங்குகின்றோம்.

விதப்பு.

ஒருவனுலகிற் புது வெண்ணெ யுறு துண்டெடுத்தானென்றது - ஹரியை, அது அவ்வரி அவ்வண்ணஞ் செய்திருத்தலால் ஹரி துவாபரயுகத்தில் மதுராநகரத்திற் பிறந்து, கஞ்சலுக்குப்பயந்து, தனது தந்தையாலிரவிலாயர்சேரியிற் கொண்டுவரப் பட்டு, அசோதையின் பிரசவ்வீட்டி லவளை யறியாதிடப்பட்டு, அங்கிருந்த பெண் குழந்தையை யாதவ க்ஷத்திரியராகிய வசுதேவர் தன வீட்டிற்கு எடுத்துக்கொண்டு வரப்பட்டதற்குப் பின்பு, அசோதை தனது குழந்தையே இது என்று கருதி எடுத்துக் கண்ணனென்று பெயரிட்டு வளர்த்துக் கொண்டுவருங்காலத்தில், இக்கண்ணன் வெண்ணெயுண்பதி லதிகவிருப்பமுள்ளவனாய் வீட்டிலுள்ள வெண்ணெயை யுண்பது வும் போதாமல், அயல்வீடுகளிலுஞ் சென்று வெண்ணெய் திருடியுண்டு, நவநீத சோரன் - வெண்ணெய் திருடி என்னும் பெயருமபெற்றனன் இவைகளை -

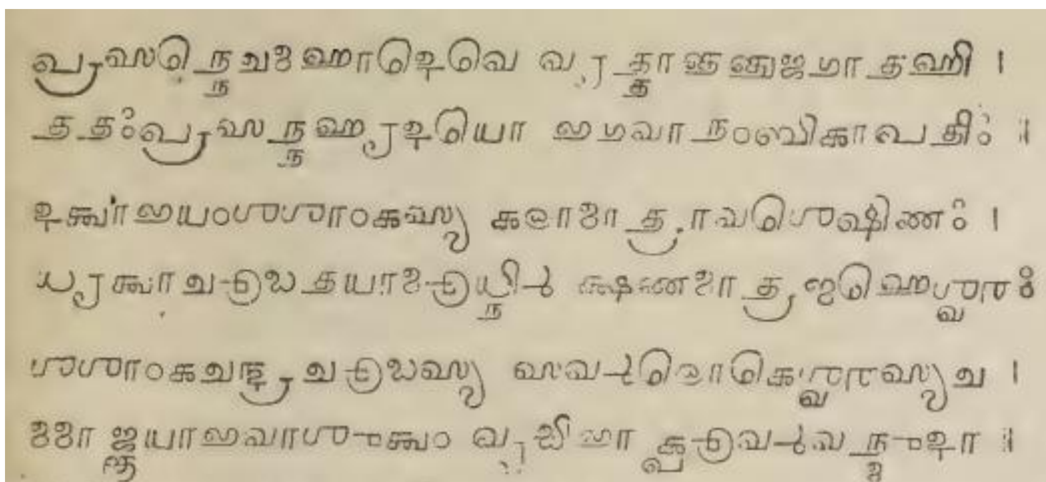
“*எறித்தவெண்டிங்களூறமின்றுளியமுதமென்னத*
தெறித்தவெண்டயிர்நுண்புள்ளிதிருமுகஞ்சிறப்பநின்றம்,
உறைப்பசுங்கொண்டலன்னானுடைத்தன்னறடந்த்தாழி
மறைத்தனள்வைத்தவெண்ணெய்வாரினானேடினானல்" என்று

"*களவுசெய்மால்காணுமற்காலமார்மனைகடோறுந்*
தளவலர்நகையார்வைத்தவுறிதனைத்தடவிமல்கு
மளைநெய்பால் வெண்ணெயெல்லா மசோதைசேய் கலனார்தன்மெய்
ஒளிவிழக்கவினைக்காட்டவுண்டையாற்றெறித்தேயுண்டான்"

என்றும் வரும் பாகவதங்களின் செய்யுட்களாலுணர்க. இச்சரித்திர பிரிவை பாகவ தாதிபுராணங்களில் காண்க.

மற்றெருவன் புதியகலை மதித்துண்டைத்தரித்தான் என்றது - ஹரனை, அது அவ்வரன் அவ்வண்ணஞ் செய்தமையால்.

முன்னெரு காலத்தில் பிரமபுத்திரனுகிய தக்கன் என்னும் உபப்பிரமா தன் புத்திரியர்களில் அசுவனி முதல் இரேவதி ஈருகிய இருபத்தேழு பெண்களையும் அழகிய (சோடச பதினுறு) கலைகளையுடைய சந்திரனுக்குக் கல்யாணஞ் செய்து கொடுத்தனன் அச்சந்திரன் அவ்விருபத்தேழுமாதாகளில் சிலரிடத்தில் அதிக விருப்பத்தையும், பலரிடத்தில் அதிக வெறுப்பையும் பொருந்தினவனுக இருந்தான் அதனுல் அவன் மனைவியர்கள் தங்கள் தந்தையினிடத்திற்சென்று சந்திரனது பக்ஷ பாதங்களை யெடுத்துக் கூறினுர்கள். அவனும் உடனே குபிதனுய் மருகனுகிய சந்திர னைக்குறித்து நின்னழகு கெட்டொழிக, குறைந்தழிக என்று சபித்தனன், பின்னர் தக்கனிடத்து நின்றுங் கிடைத்த சாபத்தினுற் சந்திரன் ஒளிகுன்றினவனுய் மிகவும் பயந்து இனி யெனசெய்வதென றஞ்சி யிந்திரனையடைந்து, தேவராஜ! மாதுலனுகிய தக்கனிட்ட சாபத்தா லொளியிழந்தவனுயினேன் நீ விரைவில் அவன் சாபத்தை ஒழித்தருள் என்னலும். அவ்விந்திரன, சந்திர! யான் தக்கனுக்குக் கீழ்ப்படிந்து நடப்பவன், அது பற்றி யவனென் சொல்லை யொரு பொருளாக மதியான், நீ நின்கவலையை நீக்கித் தரும்படி யவன் றந்தையாகிய பிரமனை வேண்டிக்கொள் என்றனன் உடனே சந்திரனிந்திரனைவிட்டுப் பிரமனிடஞ்சென் றவனது கால்களில் வணங்கி, ஐய! எனது கவலையை யொழித்தருள்க வென்றனன். விதாதா- பிரமன். குமுதநணப? நின்சோக மொழித்தற்கியானருகனல்லேன். தக்கன் என்மகனுக விருந்தாலும் என்னை மதியான். ஆதலா லவனிட்ட சாபத்தை யானெவ்வாறு நீக்குவேன், நின் கவலையை யொழித்தற்கென்னு வியலா. அதற்குத்தக்கவன் சர்வபூத தயாபரனுகிய ஹரனே ஆம். அதனுல் நீ அவரிடஞ்செல் என்றனன். உடனே சந்திரன் கைலைமலையை யடைந்து, அங்கு நந்திதேவரருளினுல் உள்ளே புகுந்து, ஸ்ரீகண்ட மூர்த்தியை வணங்கி, பெருமானே! அந்தோ? என் உடலழகெல்லாம் தக்கனு லழிந்து வருகின்றதாற் றேவரீரை சரணமாக அடைந்தேன் அடியேனை இரக்ஷிக்கவேண்டும் என்று கதறியழுது குறைகூறினுன் சந்திரனது தத்கால நிலைமையைக்கண்ட கருணைக்கடலாகிய ஸ்ரீ-அரனென்று திருநாமமுள்ள சிவபெருமானுர் அவனை ஆதரித்து அபயாத்தமளித்து, ரோகணிகாந்தநீ தக்கனது சாபத்திறகாக அஞ்சறக நின்னை யாமாதரிப்பேமென்று கூறி யவனித்ட தபபோழ்கிருந்த ஒற்றைக்கலையை வாங்கித் தனது திருமுடியினமீது ஓராபரணமாகத் தரித்து அழிவற்ற யாமிதனைத் தரித்தமையால் இனி உன்னுடலிலுள்ள கலைகள் முறையே நிரம்புதலும், பின்னர்க் குறைதலுமாகிய தன்மையையடைந்து இவ்வுலகததிற சுக்கில க்ருஷ்ணவென்னும் பெயரோடு கூடிய பக்ஷமாகவாகி விளங்கக்கடவதென்றருளிச்செய்தனர். இதனுற் சிவபெருமானும், பிறைசூடி - சந்திரசேகரன் என்னு மபிதான முற்றவனுயினுன். இதனை - எனவரும் சிவரகஸ்யகண்ட சுலோகங்களாலும்,

"இன்னபலகிளைகண்மல்கவிருந்திருக்கக்கனபின்னாத்
துன்னியநாணமீந்த்துட்டொகைபெறமிருபானேழு
கன்னியாதம்மைநல்கிக்கடிமணவிரியினீராற்
றன்னிகரில்லாப்பொற்பிற்றணமதிக்கடவுட்கீந்தான்

கந்தபினமதியைநோக்கியார்க்குமோர்பெற்றித்தாக
வாயந்திடுமார்வமுயத்துமருவுதிசிலாபாலன்பிற
றேய்நதொருசிலரையெள்ளிச்சுளிகிறபாயல்ஊயென்னு
வாயந்திவைபுகன்றுதேற்றியஊயரோடகலச்செய்தான்.

இன்னணபுணர்ச்சிபோற்றிமேகியதிங்கட்புத்தேன்
பன்னியரஊயாதம்மிற்பழுதிலாவாரருனும்
பின்னவடானுமாற்றப்பேரெழிலுடையராக
வன்னவாதிறத்துமேலாமாவமோடணுகலுற்றன்.

ஏஊயர்தம்பாற்சேரானிருதுவின்வேஊபூத்த
தேனிமிரசொல்லார்மாட்டுச்சேருருக்கணவரேபோல்
வானிடைமதியப்புத்தேண்மறுத்தனன்றிரியும்வேஊ
யானதோர்பான்மைநோக்கியவரெலாம்முனிந்துபோனர்.

போந்தவர்தக்கன்றன்பாற்பொருமியேபொலம்பூட்கொங்கை
யேந்திழைமாதர்தங்கள்கேள்வனதியற்கைகூறக்
காந்தியவுளத்தனுகக்கனனறவன்கஊகளெல்லாந்
தேயாதிலவாகவென்றுதீமொழிச்சாபஞ்செய்தான்.

செப்பருந்திருவிலவைகுஞ்சிறுவிதியென்பான்சொற்ற
விபபெருஞ்சாபந்தன்னுலென்றமெஞ்சந்த்திங்கள்
ஒப்பருங்கஊகளவைகரகோரொருகஊயாய·:காப
பொய்ப்பெருஞ்செல்வம்பெற்றேனபுகழெனக்குறைந்தவன்றே

மூன்றுறழைந்துவைகன்முடிந்துழிமதியமென்போ
ஞன்றதன்கலையின்மூவைந்தழிதலுமவனேயென்னச்
சான்றுரைசெயதல்போலோர்தண்கலையிருத்தலோடு
மான்றனன்மெலிந்துவெள்கிவானவாகோனையுற்ருன்

தக்கனெனபவன்சாபத்தாற்றண்கலையனைத்தும்போகி
யிக்கலையொன்றுநின்றதீதுமின்றிறக்குமென்னின்
மிக்கவென்னியல்புகுன்றும்வியன்பெயாதொலையும்யாண்டும்
புக்கதொல்புகழும்போகும்புகல்வசையாகுமன்றே

ஈங்கினிச்செயலதென்ஞேவுணர்கிலேனெற்கோர்புந்தி
தீங்கறவுரைத்தியென்னச்செப்பின்னிரங்கியேங்கித்
தாங்கருமபையுள்வேலைசார்தலுந்தழுவியெற்கோர்
பாங்கனையஞ்சலெனஞவிவைசிலபகாதலுற்ருன்

இதுபழியொன்றுநிற்கவின்றுநீதக்கனறனஞற்
புதியதோரகுறையும்பெற்ருய்பொலிவோடுதிருவுந்தீர்ந்தாய்
மதியினைமதியதற்ருய்மற்றினிவல்லைசென்று
விதியொடுபகர்திசேயைவேண்டியீதகற்றுமென்ருன்.

தாமரையென்னுந்தண்பூந்தவிசிடைதிகழ்ந்தவண்ணன்
மாமலரடியின்வீழாமாதுலன்வெகுண்டுசொற்ற
தீமொழியுணர்த்தியுன்றன்சேயினைத்தெருட்டித்தீயேன்
றேமுறுகவலைமாற்றித்துடைத்தியிச்சாபமென்ருன்.

அன்னதுமொழிந்ததிங்கட்கம்புயன்மொழிவானீண்டுத்
தன்னுளநெறிப்பாலன்றிச்சார்கிலன்றக்கனென்பா
னென்னுரையிறையுங்கொள்ளான்யானவன்மாட்டுஞசெல்லேன்
முன்னுளனல்லன்யார்க்குமுதல்வனேயாகிநின்ருன்.

ஆதலினீண்டுநின்ருதிநாயகன்
காதலினமேயவககைலயுற்றவன்
பாதமிங்கரணெனப்பற்றிவல்லைநின்
பேதுறவொழிமதிபெருந்தணமாமதி

என்றலுமயனபதமிறைஞ்சியெம்பிரா
னனறிவைபுகன்றனைஞானமூர்த்திபாற
சென்றடைவேனெனச்செப்பிவெள்ளியங்
குன்றினையணைந்துபொற்கோயிலெயதினன்

நங்கஊயஇலத்திடுநண்ணலன்ணே
யிங்கிவண்டுதுமெனறிருட்கள்சூழ்ந்தென
மங்குலினிறங்கொடுவடிவம்வேறதாந்
திங்கணின்றெம்பிராறகிஊயசெப்புவான்

வனறிற்றறக்கனமுனவழங்குதீச்சொலாற
றுன்றிடுங்கஇலயெலாந்தொஇலந்துபோந்திட
வொன்றிவணிருத்தலாலுதுவுந்தேயந்திடு
மின்றினிவிஊயினேனியாதுசெய்வதே

எஞ்சியவிக்கஇலயிருக்கத்தேயதரு
விஞ்சியகஇலயெலாமேவநல்குதி
தஞ்சநின்னலதிஇலயென்ந்த்தணமதி
யஞ்சஇலயென்றனன்ருளிஞழியான்

தீர்ந்தனவன்றியேதிங்கடன்னிடை
யாரந்திடுகஇலயிஊயங்கையாற்கொளா
வார்ந்திடுசடைமிசைவயங்கச்சேர்த்திஞன்
சாந்திலதவ்விடைத்தக்கன்சாபமே.

நின்னதொல்கஇலயைந்துமுப்பகலிடைநிரம்பிப்
பின்னரவ்வழிதேய்ந்துவந்தோர்கஇலபிரியா
தின்னபான்மையேநிகழுமெக்காலமுமென்ருன்
முன்ஊயாவிதோறிருந்தெலாமியற்றியமுதல்வன்"

என்னுங் கந்தபுராணக்கவிகளாலு முணர்க.

தாரதம்மியம்.

அரி வெண்ணெயையும், அரன் சந்திரகஇலயையுந் தரித்தனர் என்பதாம் வெண் ணெயோ விரைவிலழிந்து படும்பொருள், சந்திரகஇலயோ நித்தியமான பொருள் அழிவுபடும் பொருஊயுடையவஊக் காட்டிலும், நித்தியமான பொருஊயுடைய வனே சிறந்தவனென்பதுதேற்றம். ஆதலால் வெண்ணெயையேந்திய ஹரியிலும் சந்திரகண்டந்தாங்கிய ஹரனே சிறந்தவன் ஆதலால், நாங்களரியை இவ்விஷயத் திற சிறந்தவனல்லவென் றெழித்துச் சிறந்தவஞன ஹரஊயே சரணமாக விடைந்து வணங்குகிரேம் - என்றவாறு **(3)**

एकोऽस्ति नन्दकुटिलव्रजमन्दिरेषु
चान्योऽस्ति मेरुशिखर स्थितकन्दरेषु ।
को वानयोरधिकः इत्यनुचिन्त्य वृद्धाः
सत्यं ब्रुवन्तु तमिमं वयमाश्रयामः ॥४॥

𑌏𑌕𑍋𑌽𑌸𑍍𑌤𑌿 𑌨𑌨𑍍𑌦𑌕𑍁𑌟𑌿𑌲𑌵𑍍𑌰𑌜𑌮𑌨𑍍𑌦𑌿𑌰𑍇𑌷𑍁
𑌚𑌾𑌨𑍍𑌯𑍋𑌽𑌸𑍍𑌤𑌿 𑌮𑍇𑌰𑍁𑌶𑌿𑌖𑌰 𑌸𑍍𑌥𑌿𑌤𑌕𑌨𑍍𑌦𑌰𑍇𑌷𑍁 ।
𑌕𑍋 𑌵𑌾𑌨𑌯𑍋𑌰𑌧𑌿𑌕𑌃 𑌇𑌤𑍍𑌯𑌨𑍁𑌚𑌿𑌨𑍍𑌤𑍍𑌯 𑌵𑍃𑌦𑍍𑌧𑌾𑌃
𑌸𑌤𑍍𑌯𑌂 𑌬𑍍𑌰𑍁𑌵𑌨𑍍𑌤𑍁 𑌤𑌮𑌿𑌮𑌂 𑌵𑌯𑌮𑌾𑌶𑍍𑌰𑌯𑌾𑌮𑌃 ॥௪॥

ஏகோ(அ)ஸ்தி நந்த³குடிலவ்ரஜமந்தி³ரேஷு
சான்யோ(அ)ஸ்தி மேருஶிக²ர ஸ்தி²தகந்த³ரேஷு ।
கோ வானயோரதி⁴க: இத்யனுசிந்த்ய வ்ருத்³தா⁴:
ஸத்யம் ப்³ருவந்து தமிமம் வயமாஶ்ரயாம: ॥4॥

மொழிபெயர்ப்பு.

அழிந்த சாணங் கோமயமென் றறையு மவற்று லழகினங்க
ளொழிந்த விடையர் குடிலகளிடத் துற்று ரெருவன் மற்றெருவன்
கழிந்த கருமைப் பொற்கிரியின் கண்ணு குகையன் காதன்மை
யிழிந்த விவருட் சிறந்தவன்ய ரிசைத்தாற் பெரியீ ரிறைஞ்சுதுமே.

பதப்பொருள்.

ஏக:	=	ஒருவன்,
நந்த³குடிலவ்ரஜமந்தி³ரேஷு	=	இடையர்களுடைய (அல்லது, நந்தனுடைய) அபரிசுத்தமான மாட்டு கொட்டில்களை யுடைய வீடுகளில்,
அஸ்தி²	=	இருந்துகொண்டிருக்கிறுன்,
அந்ய:ச	=	இன்னெருவனுனல்
மேருஶிக²ர ஸ்தி²தகந்த³ரேஷு	=	மேருமலையிலுள்ள சிகரத்திலுள்ள குகை களில்,
அஸ்தி²	=	இருக்கிறுன்,
அநயோ:	=	இவ்விருவருக்குள்,
அதிக:	=	உயர்ந்தவன்,
கோவா	=	யாவன்?
இதி	=	இதனை,
அனுசிந்தியா:	=	ஆலோசித்து,
வ்ருத்³தா⁴:	=	பெரியவர்கள்,
ஸத்யம்	=	யதார்தத்தை,

ப்³ருவந்து	=	சொல்லுங்கள்,
தமிமம்	=	உங்களாற் சொல்லப்பட்ட அந்த புருஷனையே
வயம்	=	நாங்கள்,
ஆஶ்ரயாமः	=	ஆச்ரயிக்கின்றோம்

பொழிப்பு

ஒருவன் நந்தவிரச மந்திரமென்னுங் கன்றுகளோடு கூடிய மாட்டுத்தொழுவத்திலிருப்பவன், அல்லது நந்தகோபனுடைய ஒழுங்கீனமான குடிசைகளில் வசிப்பவன், இன்னொருவன (பொன்மயமான மஹா) மேருமலையின் சிகரத்திலுள்ள குகையினிடத்தை இடமாகக்கொண்டவன், இவ்விருவர்களில் யாவர் சிறந்தவர்? உண்மை ஞானத்தையுடைய நீவிர் கூறுவீர்களாயின், நாங்கள் அம்மஹாபுருஷனைச் சரணமாகவடைந்து வணங்குகின்றோம்.

விதப்பு.

ஒருவனநந்தவிரசமந்திரத்திலிருந்தானென்றது - ஹரியை, அது அவ்வரி அவ்வண்ணமிருத்தலால்.

(ஹரியாகிய) கண்ணன் நந்தகோபனுடைய கன்றுகளுங் காலிகளும் பொருந்திய ஒழுங்கீனமான தழைகளிட்டிழைத்த வீடுகளிலிருந்தனன்; மாடமாளிகைகளோடு கூடியதன்றே நந்தகோபனது வீடுகளெனின், அன்றென்பேம். யாதாலெனில், நந்தகோபன் முல்லைநிலத்தலைவன்; முல்லைநிலத்தினர்களுக்கு நாகரீகமான வீடுகளுமுடைகளுமில்லை. இதனை -

"*முடையுறிபொறுத்தசுவலினுவெளுத்தநறியாதளவிள*
முகையெனுமெயிற்றினவழிவிரவுகொச்சையுடையமொழியச்ர்
முடலைப்படுநெட்டையுடலினரழுக்குறுமுறுகுமறுவையா
முருகொழுகுவெட்சியிதழிநறைக்ககுபிடவமதுமலா
இடைவிரவியிட்டகுழையினுகுலத்தினமுதன்மையறன்வழி
யெமதுமகள்சுறகமிதுவெனவிதிப்பமுதலுமொருபகல்" எனவும்,

"*தளவுகாட்டுமவெணமுறவறவழுந்துவாவாயசோதைபச்சைத்*
தழைக்கூரையினின்முடைப்பகுவாயத்தடந்த்தாழிநெட்டுறியின்" எனவும்,

"*கோதூளிமொயப்பமருணமாலையிற்கொண்டலவண்ணன்*"
எனவும் வருவனவற்றுலுணர்க

ஸ்ரீஹரியானவர் - நந்தகோபனது வீடுகளிலிருந்தாரென்பதை -

"*வாயால்வீழ்குருதிந்திநிகராயோடவடவரைபோலமாண்டுவிழப்பெகஜனக்கொன்ற,*
தூயோஜனத்துதித்தனர்களமுனிவரெல்லாஞ்சுருதியுறத்தும்புருநாரதர்கள்பாட,
வோயாமலமலாமாரிசொரிந்தார்வாஞேருயாதேவதுந்துபிசங்கொலிப்டவெய்தி,
ஆயோாகளநந்தன்மகிழ்வெய்தப்புக்காரசோதையுரோகணியாகத்தஜணத்தாரன்றே."

"*படர்சுடர்விட்டொளிகாலுஞ்செம்மணிச்சூட்டரவரசாமபரமன்றுனும்,*
தொடர்சுடர்விட்டொளிமாழைமலராதனத்தவடன்றுடோய்வானும்,
அடர்சுடர்விட்டொளிர்வானத்தண்டாபுகழண்டாபிரானகத்துளாயர்,
பிடர்சுடர்விட்டொளிர்மணிப்பொன்ணிப்பூவைகளிதூங்கப்பிறங்குவாரால்"

என்னும் பாத்மோத்தரபுராணத்தாலும்,

"*தந்தமுறியிலவர்வைத்ததயிர்பால்வெண்ணெயெட்டாமற்*
குந்தியுரலின்மிசையேறியினங்கோவியர்முன்கூத்தாடி
நந்தன்மஜனயில்சோதையிருநயனங்களிக்கவிஜளயாடு
மைந்தனிருதாளொருநாளுமறவாதாரேபிறவாதார்"

என்று ஸ்ரீமஹாபாரதத்திலும வருதஜலக்கொண்டுணர்க.

ஒருவன் மேருசிகரத்திலுள்ள குகையி லிருக்கினறு னென்றது ஹரஜன, அது அவ்வரன் அவ்வண்ணமிருத்தலால் இதஜன -

"*சிகரியெண்ணில்சேர்ந்தெழுந்துயாந்துமீச்சென்றே*
பகருமுக்குவடுயாந்துறுமபங்கயனறிருமால்
முகங்கஜளந்துளானமூவர்க்குமுதன்மைசாலபதிகள்
அகநெடுந்தஜலமூன்றினுமாமெனவறிவாய்" என்று பாரதத்திலும்,
"*மேருவரையதற்குநடுப்பிரமனமூதூர்மிக்கமஞேவதியதற்குமேஜலத்திக்கி,*
ஞரணனவாழ்வைகுண்டமவடகீழ்பாலிஞதனமாசோதிட்கந்திசைகளெட்டுஞ்,
சீரியவிந்திரன்முதலாமெணமாதேயந்தெற்குமுதல்வடக்களவுமருங்குதன்னி,
னேரியதோரதேயமதுசெவ்வேபோகுநெடும்பூழையொன்றுளதுநிஜனகமாதோ"

என்று ஸ்ரீகந்தபுராணத்திலும்,

"*மாதிரத்தஜலவாதத்தமதிசையின் மருவியகுவட்டிடைவதிவ,*
ரோதியசிரத்திஞப்பணுங்குடாதுமுதீசியின்குணக்குமுச்சிகர,
மேதகவிளங்குமயனரியீசனவிளம்பியமுறையின்வீற்றிருப்பா,
ரேதமில்வற்றின்பெயர்மஞேவதிவைகுண்டமேசோதிவெற்பெனக"

என்று தணிகைப்புராணத்தும்,

"*தண்ணறுங்கமலத்துறைதஇலவனுள்விரும்பும்*
எண்ணரும்புகழீசனுமாயனுமிருப்பக்
கண்ணகனறிருகடிநகரிரண்டெழில்கலந்து
விண்ணுயர்ந்தவமமேருவின்முகட்டினில்விளங்கும்"

என்று பாகவதத்தும் வருதலாலுணர்க.

தாத்பர்யம்.

ஒருவனிடைக்குடிலிலும், மற்றொருவன் மேருமஇலயிலும் இருக்கின்றுர்கள் என்பதாம்.

தாரதம்மியம்

உவஇலக்குடிலென்று பிறர் கூறியபடி காணப்படும் இடையர் சேரியிலுள்ள நந்தனது வீட்டை யிடமாகக்கொண்டிருப்பவஇனக்காட்டிலும், பொன்மயமான மஹா மேருமஇலயை இருப்பிடமாகக்கொண்டிருப்பவனே இவ்விருப்பு முறையிற் சிறந்தவ ஞகின்றுன் அதனுல் இம்முறையிற் ருழ்வடைந்த ஹரியைத் தாழ்ந்த பொருளாக வும், ஹரஇனச் சிறந்த பொருளாகவுமறிந்த நாங்க ளரியையொழித் தரஇன வணங்கு கின்ருேம் - என்றவாறு.

एकः सहस्रकमलैर्यसुपाच्र्य तस्था
वन्यस्तु वैरुपचितस्तुमुमोद तस्मात् ।
को वानयो रधिकः इत्यनुचिन्त्य वृद्धाः
सत्यं ब्रुवन्तु तमिमं वयमाश्रयामः ॥५॥

ஏக꞉ ஸஹஸ்ரகமலைர்யஸுபாச்ர்ய தஸ்தா
வன்யஸ்து வைருபசிதஸ்துமுமோத தஸ்மாத் ।
கோ வானயோ ரதிக꞉ இத்யனுசிந்த்ய வ்ருத்³தா꞉
ஸத்யம் ப்³ருவந்து தமிமம் வயமாஶ்ரயாம꞉ ॥௫॥

ஏக꞉ ஸஹஸ்ரகமஇலர்யஸுபார்ச்ய தஸ்தா[2]
வன்யஸ்து வைருபசிதஸ்துமுமோத[3] தஸ்மாத் ।
கோவானயோ ரதி[4]க꞉ இத்யனுசிந்த்ய வ்ருத்[3]தா[4]꞉
ஸத்யம் ப்[3]ருவந்து தமிமம் வயமாஶ்ரயாம꞉ ॥5॥

மொழிபெயர்ப்பு

தேனுர் கமல மாயிரத்தாற் சிறந்த பூசை தஇனயொருவன்
வானேர் புகழ்ச் செய்தானவ வளங்கொ ணறிய கமலத்தைத்

தானே யேற்றுப் பின்னெருவன் றவரு மகிழ்ச்சி தனையுற்றுன்
ஏனே யிவருட் சிறந்தவனயா ரிசைத்தாற் பெரியீ ரிறைஞ்சுதுமே.

பதப்பொருள்.

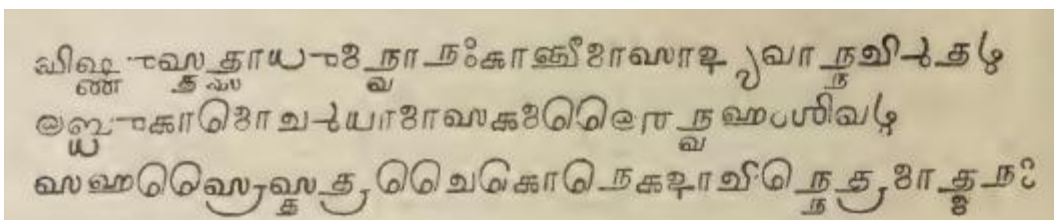
ஏக:	=	ஒருவன்,
ஸஹஸ்ரகமலை:	=	ஆயிரந்தாமரைமலர்களால்,
யம்	=	எவனை,
உபார்ச்சிய	=	அர்ச்சித்து,
தஸ்தௌ	=	இருந்தானே,
ஸ:	=	அந்த,
அநய:து	=	இன்னெருவன்,
தை:	=	அந்தத் தாமரைப்புட்டங்களால்,
உபசித:	=	பூஜிக்கப்பட்டவனுய்,
தஸ்மாத்	=	அந்த பூஜையினுலே,
முமோத³	=	சந்தோஸித்தான்,
அநயோ:	=	இப்படிப்பட்ட இவ்விருவருக்குள்,
அதிக:	=	சிறந்தவன்,
கோவா	=	எவனென்று,
இதி	=	இதனை,
அனுசிந்த்ய	=	ஆலோசித்து,
வ்ருத்³தா⁴:	=	பெரியவர்கள்,
ஸத்யம்	=	யதார்தத்ததை,
ப்³ருவந்து	=	சொல்லுங்கள்,
தமிமம்	=	உங்களாற் பெரியவனென்று கூறப்பட்ட அந்தச் சிறந்தவனை,
வயம்	=	நாங்கள்,
ஆம்ரயாம:	=	கர்த்தாவாக வாசரயிக்கின்றேம்

பொழிப்பு.

ஒருவன் ஆயிரந் தாமரைமலர்களால் அர்ச்சனை செய்தனன், அவனைப்போல் விளங்கவெடுத்துக்காட்டிய வின்னெருவன் முன்சொன்னவனுற் செய்யப்பட்ட பூசை யைப்பார்த்து மகிழுகின்றுன்; இவர்களில் யார் சிறந்தவரென்று கேட்குமெமக்குச் சத்தியமும் கல்வியுந் தவமுமுள்ள பெரியவர்களாகிய நீங்கள் இவர் சிறந்தவரெ ன்று சொன்னுல், நாங்களந்த மஹாபுருஷனை ஆச்ரயிக்கின்றேம்.

விதப்பு.

ஒருவனுயிரந் தாமரைமலர்களாற் பூசித்தானென்றது- ஹரியை. அது அவ்வரி அவ்வண்ணஞ் செய்திருத்தலால். இதனை -

என்று ஸ்ரீ மஹாஸ்காந்தத்திலும்,

"*மாயிருங்கமலப்போதுகைக்கொண்டுமாக்ஷிசான்ற*
வாயிரந்திருநாமத்தானித்தலுமருச்சித்தேத்தி
மேயினன்திருமாலனஞேனபத்தியின்விஊவுகாண்பான்
பாயிரமறைக்டேறுப்பரம்பொருளொருநாளங்கண்" என்று காஞ்சிமான்மியத்திலும்,

"*வடகிழக்காசைதன்னிலவாளியொன்றேடுந்தீர*
நெடியவனெயதித்தூயவிலிங்கமொன்றியற்றிநீரார்
கடிமலராதிகொண்டுகவினுறுபூசைசெய்தான்
படியிலப்பரஊனச்சுந்தரேசப்போபகருகிறபார்" என்று சுருதிபுமான்மியத்திலும்,

"*பூவாயிரீந்தோட்டிருங்கமலப்போதாயிரத்தால்வழிபட்டா*
ஞவேறுயாததோனிவனிஊமையறிவாஞேக்கியக்கமலத
தோவாவொருபூக்கிடையாதுவருந்தப்புரிந்தாஞெருநாளிற்
தேவாதிபன்றுட்கொருநயனமலரிற்சாத்திக்குறைதீர்ந்தான்"

என்று உபதேசகாண்டத்திலும் வருதலால், திருமால் சிவபெருமாஊ ஆயிரங்கமலத் தாற் பூசித்தனரென றறியப்படுகின்ருர்.

"ஒருவனதற்குமகிழ்வாகி யுறைந்தானென்ப" என்றது - ஹரியாற் செய்யப்பட்ட பூசைக்கு மகிழ்ந்த ஹரஊ இதஊ -

"*திருவிஞயகனவ்வழியருச்சஊதிருத்தக்*
கருமணிக்களத்தெம்பிரான்கருஊமீக்கூர்ந்து
பொருவிடைப்புறத்தினிதெழுந்தருளினன்புகுந்தான்
குருதிவெண்ணிணத்திரியானிருகரங்குவித்தான்"
என்று உபதேசகாண்டத்திலும்,

"*ஆங்கவஊ நோக்கி நின்பூசைக்ககமகிழ்ந்தே முனக்கிஞ்ஞான்று,*
தேங்கமவ்விழியளித்தேம்பதுமாக்கனெனும்பெயரிற்றிகழ்வாயவ்வூர்,
பாங்குபெறுதிருமாற்பேறெனப்பொலிகவென்றருளிப்பானுகோடி,
தாங்குகதிரச்சுதரிசனப்பெயராழித்தனிப்படையுமுதவியெங்கோன்"

என்று காஞ்சிமான்மியத்திலும் வருதலாற் சிவபெருமாஞகிய ஹரனே மாயோன் செய்த பூசையை மகிழ்ந்து நின்றவஞக வறியப்படுகின்றுன்.

தாத்பர்யம்

திருமா லாயிரந் தாமரைமலர்களாற் பூசைசெயதவர்; சிவபெருமா னப்பூசையையேற்று மகிழ்ந்தவர் என்பதாம்.

தாரதம்மியம்.

உலகத்திற் கண்கூடாகப் பூசைசெய்பவனிலும், பூசையை யேற்றுக்கொள்பவனே சிறந்தவனென்பது தேற்றம் ஆதலால் ஆயிரந்தாமரைமலர்களாற் பூசைசெய்த ஹரி, அப்பூசையை யேற்றுககொண்ட ஹரன் என்னும் இருவர்களில் ஹரனே சிறந்தவனென்று அறியப்படுதலால், இவ்விடயத்திற்ருழவடைந்த ஹரியை அப்பிரதானமாக வொதுக்கி, மஹாபுருஷனுகிய ஹரஜனயே சிறந்த பொருளாக வறிந்து நாங்கள் அவ்வரனுகிய சிவபெருமாஜனச் சரணமாக வடைகின்றேம்.

गाढ़ान्धकार घननील शरीर एको
ज्योत्स्नातिनिर्मल विशुद्ध शरीर एकः ।
कोवानयो रधिकः इत्यनुचिन्त्य वृद्धाः
सत्यं ब्रुवन्तु तमिमं वयमाश्रयामः ॥ ६ ॥

஗ாஊாஙகார வநநீ஬ ஶரீர ஏகொ
ஜ்யொத்ஸ்நாதிநிர்஬ விஶுஃ ஶரீர ஏகஃ ।
கொவாநயொ ரயிகஃ ஐத்யநுசிந்த்ய வ்ருஃாஃ
ஸத்யம் ப்ருவந்து தமிமம் வயமாஶ்ரயாமஃ ॥ ௬ ॥

கா3ஃடா3ந்த4கார க4னநீல ஶரீர ஏகோ
ஜ்யோத்ஸ்னுதிநிர்மல விஶுத்3த4 ஶரீர ஏகஃ ।
கோவானயோ ரதி4கஃ இத்யனுசிந்த்ய வ்ருத்3தா4ஃ
ஸத்யம் ப்3ருவந்து தமிமம் வயமாஶ்ரயாமஃ ॥ 6 ॥

மொழிபெயர்ப்பு.

மதியு முடுவு மில்லாமன் மறைக்குள் கொண்மூ வுறுமிரவி
லதிக மான கருகிறத்தை யடைந்தா ஞெருவ வயலோருவன்
துதிசெய் மதியின் கிரணமெனத் துலங்கு முருவனிவர் தம்மி
லதிக மெவரோ வவர்தம்மை யறைந்தாற் பெரியீ ரடைகுதுமே.

பதப்பொருள்.

ஏகஃ	=	ஒருவன்,
கா3ஃடா3ந்த4கார	=	காடாந்தகாரத்தைப்போல கனமானதும்,

க⁴னநீல ஶரீர:		நீலமானதுமான சரீரத்தையுடையவன்;
ஏக:	=	இன்னொருவன்,
ஜ்யோத்ஸ்னதி	=	நிலாவைப்போல மிகவும்,
நிர்மல	=	பரிசுத்தமானதும்,
விஶுத்³த⁴	=	சுத்தமானதும், வெண்மையானதுமான
ஶரீர:	=	சரீரத்தினையுடையவன்,
அநயோ:	=	இவ்விருவருக்குள்,
அதிக:	=	சிலாகனீயமானவன்,
கோவா	=	யாவன்?
இதி	=	இதனை-என்று,
அநுசிந்தியா	=	ஆலோசித்து,
வ்ருத்³தா⁴:	=	பெரியவர்கள்,
ஸத்யம்	=	இதன் உண்மையை,
ப்³ருவந்து	=	சொல்லலாம் சொன்னால்
தமிமம்	=	உங்களா லக்கிரனுகக்கூறப்பட்ட அந்த விவனை
வயம்	=	நாங்கள்,
ஆஶ்ரயாம:	=	ஆஶ்ரயிக்கின்றோம்.

பொழிப்பு.

ஒருவன் காடாந்தகாரமான திருமேனியையுடையவன், மற்றொருவன் நிலவைப்போல சொலிக்கின்ற திருமேனியையுடையவன்; இவ்விருவர்களிற் சிறந்தவனை நீங்கள் சொன்னால், அறிவிற் சிறந்தவர்களே! நாங்களந்த மகாபுருஷனைச் சரணமாக அடைகின்றோம்.

விதப்பு.

காடாந்தகாரமான சரீரத்தை யுடையவனென்றது - ஹரியை, அது அவ்வரி அவ்வாறான சரீரத்தோடு இருத்தலால். இதனை -

"*கருவிமாமுகிற்கொழுந்தெனக்கண்கவர்மேனி*
திருவில்கான்றொளிசிந்திடச்செய்யதாமரைக்கண்
அருள்பொழிந்திடவற்புதக்குழவியாய்ததோன்றும். என்றும்,

கண்ணேமணியேகருநாயிறுபோலவாய்
உண்ணேயொழியவுனைப்பெற்றேனுனுவந்து
மண்ணேமகிழ்வளராமற்போக்குவனே
பெண்ணுகயான்பிறந்துபீழையினைப்பெற்றேனே" என்றும் பாகவத்ததும்,

"*பெரியவனைமாயவனைப்பேருலகமெல்லாம்*
விரிகமலவுந்தியுடைவிண்ணவனைக்கண்ணுந்

திருவடியுங்கையுமெழில்சிறந்தகனிவாயுஞ்செய்ய
கரியவனைக்காணாதகண்ணென்னகண்ணே
கண்ணிமைத்துக்காணபாரதங்கண்ணெனனகண்ணே'

என்று சிலப்பதிகாரத்திலும் வருதலைக்கொண்டுணர்க

ஒருவனிலவினிற்மாகவுற்ற வொளிகொளுருவுடையான் என்றது - ஹரனை, அது அவ்வரன் அவவண்ணமிருத்தலால். சிவபெருமான் சுத்த ஸ்படிகம் போன்ற வெண்ணிறமுடையவனாதலால், வெண்ணிறமுள்ள சந்திரிகை போன்ற வுருவின னென் றுரைக்கப்பட்டது. இதனை -

"*ஒளிவளர்விளக்கேயுலப்பிலாவொன்றேயுணர்வுசூழ்கடந்ததோருணர்வே,*
தெளிவளர்பளிங்கினறிரண்மணிக்குன்றேசித்தததுட்டித்திக்குந்தேனே,
அளிவளருள்ளத்தானந்தக்கனியேயம்பலமாடரங்காக,
வெளிவளர்தெய்வக்கூத்துகந்தாயைத் தொண்டனேன் விளம்புமா விளம்பே'

என்று திருவிசைப்பாவிலும்,

ओतं येन जगच्चराचरमिदं प्रोतं च सर्वं सदा
च्योतन्ते पशवोऽपि पाशनिकराद् यस्य प्रसादेन तत् ।
ओमित्यादिमनूच्चरध्वनिगतं ज्योतिष्मतां द्योतकं
व्योमव्यापि परं शिवाख्यमकलं ज्योतिः प्रपद्ये धिया ॥१॥

ஒதம் யெந ஜமஹ்ராவாமிஉம் ப்ராதம் வ ஸவம் ஸஊ
வெ்யாதஹெ் வஶவொ௨வி வாஶநிகமாஃ் யஸ்ய ப்ரஸாஒெந தக் ।
ஒமிக்யாஉிஉந௨ஹ்ராயஙிமஹம் ஜெ்யாதிஷ்தாம் ஜெ்யாதகஂ
வெ்யாஊவ்யாவி வமஂ ஶிவாவ்யஉகஒஂ ஜெ்யாதிஃ ப்ரவெ்ஜெ யியா ॥க॥

ஓதம் யேன ஜக³ச்சராசரமித³ம் ப்ரோதம் ச ஸர்வம் ஸதா³
ச்யோதந்தே பஶவோ(அ)பி பாஶநிகராத்³ யஸ்ய ப்ரஸாதே³ன தத் ।
ஓமித்யாதி³மனூச்சரத்⁴வனிக³தம் ஜ்யோதிஷ்மதாம் த்³யோதகம்
வ்யோமவ்யாபி பரம் ஶிவாக்²யமகலம் ஜ்யோதிঃ ப்ரபத்³யே தி⁴யா ॥1॥

என்று ஶித்தாந்தசாராவளியிலும்,
"*உலகெலாமுணர்ந்தோதற்கரியவன்*
நிலவுலாவியநீர்மலிவேணியன்
அலகில்சோதியன்மபலத்தாடுவான்
மலர்சிலம்படிவாழ்த்திவணங்குவாம்"

என்று பெரியபுராணத்திலும் வருதலைக்கொண்டுணர்க.

தாத்பர்யம்

அரி கறுப்பன், அரன் வெளுப்பன் என்பதாம்.

தாரதம்மியம்

உலகத்திற் கருநிறமுள்ளவனை விட வெண்ணிறமுள்ளவன் சிறந்தவனுக அறியப்படுகிறுன், என்று மகாகவியாகிய காளிதாசனுரைத்தபடி, ஹரி இவ்விஷயத்தில் தாழ்ந்தவனுகிறுன் ஆதலால் கருநிறமுள்ள திருமாலைக்காட்டிலும், வெண்ணிற முள்ள ஹரனே இவ்விஷயத்திற் சிறந்தவன், அதனுல் நாம் தாழ்ந்த ஹரியை அப்பிரதானுக வொதுக்கி உயாந்த ஹரனைப் பிரதானமாகக்கொண்டு அவ்வரனையே சரணமாகவடைந்து வணங்குகின்றோம். **(6)**

एकः कुमारमभजत्सुतरामनङ्ग मन्यः
प्रयाति किल शक्तिधरं कुमारम् ।
कोवानयो रधिकः इत्यनुचिन्त्य वृद्धाः
सत्यं ब्रुवन्तु तमिमं वयमाश्रयामः ॥७॥

ஏகஃ கூமாரமஹஜத்ஸூதராமநங்க மந்யஃ
ப்ரயாதி கில ஶக்திதரம் கூமாரம் ।
கொ வாநயொ ரயிகஃ இத்யநுசிந்த்ய வ்ருத்தாஃ
ஸத்யம் ப்ருவந்து தமிமம் வயமாஶ்ரயாமஃ ॥எ॥

ஏகஃ குமாரமப^{4}ஜத்ஸுதராமனங்க^{3} மன்யஃ
ப்ரயாதி கில ஶக்தித^{4}ரம் குமாரம் ।
கோவானயோ ரதி^{4}கஃ இத்யனுசிந்த்ய வ்ருத்^{3}தா^{4}ஃ
ஸத்யம் ப்^{3}ருவந்து தமிமம் வயமாஶ்ரயாமஃ ॥7॥

மொழிபெயர்ப்பு.

மின்னுர் பூண்க ளிலங்கொருவன் மிகவு மனங்க மானுனைத்
தன்னேர் மகனுத் தானுற்றுன் றன்போ லொருவன் ருரணியில்
ஒன்னுர் குடரை மாலையிடு மொளிர்வேற குமரன் றனையுடையா
னினனேதம்மிற் சிறந்தவனயா ரிசைத்தாற்பெரியீரிறைஞ்சுதுமே.

பதப்பொருள்

ஏக:	=	ஒருவன்,
ஸுதராம்	=	மிகவும்,
அனங்க^{3}	=	அங்கமில்லாதவனுக விருக்கிற

குமாரம்	=	மகனை,
அபஜத	=	அடைந்தான்,
அந்ய:	=	மற்றொருவன்,
ஶக்தித⁴ரம்	=	வேற்படையைத் தரித்திருக்கிற,
குமாரம்	=	குமாரனை,
ப்ரயாதிகில	=	அடைந்திருக்கிறனல்லவா,
அநயோ:	=	இவ்விருவருக்குள்,
அதிக:	=	சிறந்தவன்,
கோவா:	=	எவன்,
இதி	=	இதனை,
அனுசிந்த்ய	=	ஆலோசித்து,
வ்ருத்³தா⁴:	=	பெரியவர்கள்,
ஸத்யம்	=	உண்மையை,
ப்³ருவந்து	=	சொல்லலாம் சொன்னால்,
தமிமம்	=	உங்களாற் சொல்லப்பட்ட அந்த இவனை,
வயம்	=	நாங்கள்,
ஆஶ்ரயாம:	=	ஆஶ்ரயிக்கின்றோம்.

பொழிப்பு

ஒருவன் அனங்கனென்று சொல்லப்படுகிற மகனையுடையவனாக இருக்கின் றன், அவனைப்போன்ற இன்னொருவன் சக்திதரனாகிய மகனையுடையவனாக இருக்கி ன்றன்; இவ்விருவர்களிற் சிறந்துள்ளவனை பெரியவர்களே நீங்கள் சொன்னால் நாங்களந்த மகாபுருஷனைச் சரணமாக அடைகின்றோம்.

விதப்பு.

அனங்கனை மகனாகவுடையானென்ற தரியை, அது அவ்வரி அவ்வண்ணமு டையவனாக விருத்தலால்

ஹரி தனக்குப் புத்திரப்பேறில்லாதிருந்தகாலத்தில் அரனை நோக்கி அநேகாலந் தவஞ்செய்தனன் ஹரியின் தவத்துக்கிரங்கி ஹரன் உமாதேவியாருடன் அரிக்குக் காக்ஷியளித்தனன். உடனே அவ்வரி வணங்கி வேதமந்த்ரிங்களாற் றுதித்தனன். சிவபெருமன், ஹரியே! நின் தவத்துக்குந்தேம், காக்ஷியளித்தேம், வரங்கேள் தருகின்றோம் என்றனர். திருமால், சுவாமின்! கிருபைக்கடலாகிய தேவரீரது கருணையால் அடியேனொரு புத்திரனுடையவனாக வேண்டுமென்றனன்.

ஹரன் ஹரியைப் பார்த்து நீ யவ்வாறே மகனையுடையவனாவை என்றனன். அப்பொழுது அருகிலிருந்த உமாதேவியார், நாரண! நின்னிடத்துண்டாகும் அம்மகன் இவ்விறைவனாலேயே இறந்துபடுவானாக என்றனள். உடனே ஹரி, ஹே கல்யாணீ! அடியேன் சிவபெருமானது வருகையா லானந்தம் கொண்டு நின்னை வணங்காதிருந் தேனே அன்றி அகம்பாவத்தாலன்று. ஆதலா லெனதிப்பெரிய குற்றத்தை மன்னித்து,

என்ஜனக் கிருதார்த்தனுக்கவேண்டுமென்று ஜகதம்பிகையின் பாதங்களில் விழுந்து வணங்குதலும், தயாஸிந்துவாகிய அவ்வம்மை, முகுந்த! நின்மகன் இவ்விறைவனு லிறந்துபடினும், பின்னுமிவாரலேயே அநங்கனுய் இருப்பவனுவான் என்று அநுக்கிர த்தனர். அதனுல் மன்மதன் ஹரியின் மனத்தின் வழியாகத்தோன்றி பஞ்சபாணங்க ஊயுங் கரும்புவில்ஜலயுமுடையவனுய், காமத்துக்கதிகாரியாய் காமனென்று பெயர் பெற்றனன். மனதிற் பிறந்தமையால் மன்மதனென்று கூறப்படுகிற வவன், ஒரு கால த்திற் கைலாசத்திற் சிவபெருமான் கல்லாலநிழலில் தக்ஷிணுமூர்த்தியாய் ஜனகாதி யர்களுக்கு உபதேசஞ் செய்து கொண்டிருந்த சமயத்திற்சென்று பஞ்சபாணங்கஊயும் அவர்மீது விட்டு நெற்றிக்கண் நெருப்பாற் சாம்பிராயினன். பின்னர் அவன் மஜனவி யாகிய இரதியின் வேண்டுகோளால் பார்வதீ கல்யாணத்தில் இமையமஜலயில் யாவருங் காணும்வண்ண மெழுந்து இரதிக்குமாத்திரம் உருவமுள்ளவனுகவும், ஏஜனயோருக்கொல்லாம் அருவமானவனாகவும் விளங்கித்தன்றெழில் நடத்தற் கரனளித்த வரத்தால் அநங்கனுய் விளங்கினுன். இதஜன -

தவஙஹாஉாவுவதெ,ாஜெ்ஜ-யாஉஉ)கூ)வாநியெ !
நிஙவகூவெ்வெ்ாதஷஜெ்ாவாகூ ஙகூஷணாவு ||
உதிவாஓுவஙா ஜுயாஜஙஹ்வா ஜெ்ாநுஉாஹஙி|
தயெ் விவாவஉஒதிநாயெ்ாவாகூாஷாஜெ்ஹ்ஷா |
கூஷெ்தவஜெஙவெ்ாகூ) வாவி் தீவிகூா।தஙாஜ
யஹா நஹெ்ஜுது ஜஙவெ யிஓுாஜவாஊஹஙி :
வுவாஓுவஙி நாஊவ ஜாதவெஜெ்நூவா தயா
வெஜெ்வுஒஜூிடி நிஉ ஜெ்ாவெகூஒவயஉடியா நியெ்
வணுகெ்ாஜஹாஜாயீஜெ்ாஹயிகூஒஜெ்ாவிஓுாஜ
வஙஹாஹீதிாடிாஜஹெஹயிஜெஙஹணிஜா, வ
கூஓுஜீவி கூஹ்ஸீவஙு ஜொஜா ஹிஜாஙீயஹீ

என்று ஸ்காந்த மஹாபுராணத்திலுள்ள சங்கரசங்கிதையில், சிவரகசியகண்டத்தில் தேவகாண்டத்துள்ள சுலோகங்களாலும்,

"*உந்தியாலுலகைத்தந்தவொருதனிமுதல்வன்முன்ன*
மைந்தர்தாமினமையாலேமன்னுயிர்த்தொகுதிக்கெல்லாந்
தந்தையாயிருந்ததங்கோன்சரணமேயரணமென்னுச்
சிந்தைசெய்தூழிகாலஞ்செய்தவமியற்றியிட்டான். என்றும்,

தவமுழந்திருந்தகாஜலச்சாரதப்புணரிசுற்றக்
கவுரியுந்தானுமையன்கருஊணயால்வந்துதோன்றப்
புவிதஜனயளந்தமாயோன்பொள்ளெனவெழுந்துபோற்றிச்
சிவனடிவணக்கஞ்செய்துசெங்கையாற்றெழுதுநின்றுன். என்றும்,

மாதொருபாகன்மகிழ்ந்தருள்செய்து
நீதவமாற்றிநெடும்பகனின்று
யேதிவண்வேண்டுமியமபுதியென்னச்
சீதானின்னனசெப்புதலுற்றுன். என்றும்,

அந்தமிலாயுவுமாருயிர்காப்புஞ்
செந்திருவோடுறைசெல்வமுமீந்தாய்
மைந்தனிலாமல்வருந்தினனெந்தாய்
தந்தருளாய்தமியேற்கினியென்றுன். என்றும்,

குன்றினையாற்றிடுகோனிவைசெப்ப
நனறெனவேநகையாநகையில்லா
வொன்றெருசெம்மலுனக்குதவுற்று
மென்றருள்செய்தனன்யாரினுமேலோன். என்றும்,

கழையிசைபோற்றுகருங்கடல்வண்ணன்
முழுதுலகீன்றிடுமுற்றிழைபாதந்
தொழுதிலனின்றுதுதித்திலனன்பால்
வழிபடுநீரினவணங்கிலன்மாதோ. என்றும்,

முறையினுற்றனக்கிளையவெளென்றேமுன்னினன்கொலொமூலமுநடுவு,
மிறுதியுமில்லாபபரமனுக்கெமபோலிவளுமோர்ந்த்தியெனநினைந்தனனெ,
மறுவிலாமலைமகளெனவுளத்தேமதித்தனன்கொலோமாயவன்கருத்தை,
யறிகிலேமுமையம்மைபாற்சிறிதுமன்புசெய்திலன்முன்புசெய்வினையால். என்றும்,

ஆன்றவைம்புலனெருவழிப்படுத்தியார்வம்வேறுத்தையமொன்றின்றி,
வூன்றிரிந்திடினுந்நிலைதிரியாவுண்மையேபிடித்துலகங்கள்முழுதும்,
ஈன்றவெம்பெருமாட்டியைநீக்கியெமபிரானையேவழிபடுமியற்கை,
மூன்றுதாளுடையவொருவனுக்கல்லாலேனையோர்களான்முடியுமோமுடியா.
என்றும்,

அன்னகாலையிலெம்பெருமாட்டியாழியம்படையண்ணலைநோக்கி,
யென்னைநீயிவணவமதித்தனையாலெம்பிராற்குநீயன்புளனன்றுன்,
முன்னநீபெறுமதலையுமையன்முனிவினெல்லையின்முடிந்திடவென்னுப்,
பன்னருங்கொடுமொழிதனையியமபிப்பராபான்றனைநோக்கியேபகர்வாள். என்றும்,

ஆனதோர்பரப்பிரமமும்யானே யல்லதில்லையென்றறிவிலாப்பேதை,
மானுடப்பெரும்பசுக்களையெல்லாமருட்டியேதிரிவஞ்சகன்முன்ன,
ஞானநீரினலறிவினலன்றிநணுகுறுதநீயேணுகிநிற்பதுவோ,
வூனுலாவியவுயிரினுக்குயிரா மொருவசெல்லுதும்வருகென வுரைததாள். என்றும்,

இறைவிதாண்மலர்பணிந்தமினெம்பிரான்பதமு
முறையினுற்பணிந்திருவர்தஞ்சீர்த்திகண்முழுது
மறையின்வாய்மையாற்பன்முறையால்வழுத்துதலு
நிறையுநல்லருள்புரிந்தனன்றனக்குநேரிலாதான். என்றும்,

மாதுநீயிவற்கருள்புரியென்னவம்மாது
சீதரன்றனைநோக்கியேநம்பெருந்தேவ
னேதுமவாய்மையும்யான்முனிந்துரைத்திடுமுரையும்
பேதியாவினியாவரேயன்னவைபெயாப்பார். என்றும்,

எங்கணுயகன்விழிபொழியங்கியாலிறந்து
துங்கமேன்மையோய்பின்முறைமுன்புபோற்றேன்றி
யிங்குன்மாமகனிருக்கவென்றுரைத்தனளுமையா
ளங்கதாகவென்றருளியேமறைந்தன்னையன்" என்றும் வருங்கந்தபுராணத்துக் கந்த விரதப்படலத்துக் கவிகளாலும்,

"*திங்கண்மேவுசெஞ்சடைத்தேவனமாரவேள்*
இங்குநின்றெய்யவும்மெரிதரும்நுதல்விழிப்
பொங்குகோபஞ்சுடப்பூனைவீயன்னதன்
அங்கம்வெந்தன்றுதொட்டனங்கனேயாயினுன்" என்றும் வருங்கம்பராமாயணத்தாலும்,

மீகத்திலும் வருதலைக்கொண்டு, ஹரியின் குமாரனை அனங்கனென்றுணர்க.

ஒருவன் சந்திதரனெனும் பேருற்ற மகனை யுடையவனுமென்றது - ஹரனை, அது அவ்வரன் அவ்வண்ணமுடையவனுகவிருத்தலால். சிவபெருமான் தனது நெற்றிக்கண்ணின தீப்பொறியின் வழியாய் குமாரஸ்வாமியை உண்டாக்கி வேலாயுதமளித்து வேலாயுதக்கடவுளென்று சொல்லுகிற சக்திதரனுக இருக்க்ச்செய்தனன் இதனை -

என்றும்,

என்றும்,

"குடர்க்கொழுந்தொடர்மிலைச்சியசெவ்வேற் குரிசில்வாழ்குமரகோட்டமுரைப்பாம்" என்றும்,
"வேலுலாந்தடக்கைவேந்தனென்சேந்தனென்னுமென்மெல்லியளே" என்றும்,

"மறங்குலவுவேலெடுத்தகுமரவேள்சேவடிகள்வணக்கஞ்செய்வாம்" என்றும் வருவன வற்றுல் சத்திதரனே அரன மகனென்றுணர்க.

தாத்பர்யம்.

ஒருவன் அநங்கனுமகஊனயுடையவன், மற்றெருவன் சத்திதரனுகிய மகஊன யுடையவனென்பதாம்.

தாரதம்மியம்.

அனங்கனுகிய மகஊனக்காட்டிலும், அங்கனுபுஞ் சத்திதரனுயும் உள்ள மைந்தன சிறந்தவனென்பதற் கென்னதடை. ஆதலால் அனங்கனுகிய மகஊனயு டைய ஹரியைக் காட்டிலும், அங்கனுகியும் சக்திதரனுகியுமுள்ள மகஊனயுடைய ஹரனே இவ்விஷயத்திற் சிறந்தவன்; ஆதலால் நாம் இவ்விஷயத்தில் தாழ்வடை ந்த ஹரியை அப்பிரதானமாக அகற்றிச் சிறந்த ஹரஊன பிரதானமாகக்கொண்டு அம்மஹாபுருஷனுடைய சரணங்களில் அடைக்கலம் புகுகின்றேம். - என்றவாறு. (7)

स्त्रीरूपमाप किल पूर्वमभीष्ट मेक
स्त्वन्यस्तमेव भजते पुरुषः स्वरस्यै ।
कोवानयोरधिकः इत्यनुचिन्त्य वृद्धाः
सत्यं ब्रुवन्तु तमिमं वयमाश्रयामः ॥ ८ ॥

ஸ்ரீரூபமாப கில பூர்வமபீஷ்ட மேக
ஸ்த்வந்யஸ்தமேவ ஹஜதே புருஷஃ ஸ்வரஸ்யை ।
கொவாநயொரதிகஃ இத்யநுசிந்த்ய வ்ருத்தாஃ
ஸத்யம் ப்ருவந்து தமிமம் வயமாஶ்ரயாமஃ ॥ அ ॥

ஸ்த்ரீரூபமாப கில பூர்வமபீ⁴ஷ்ட மேக
ஸ்த்வன்யஸ்தமேவ ப⁴ஜதே புருஷ꞉ ஸ்வரஸ்யை ।
கோவானயோரதி⁴க꞉ இத்யனுசிந்த்ய வ்ருத்³தா⁴꞉
ஸத்யம் ப்³ருவந்து தமிமம் வயமாஶ்ரயாம꞉ ॥ 8 ॥

மொழி பெயர்ப்பு

பொன்னங் கொம்பு நறுமலரைப் பூத்தா லன்ன வணியுடனே
மின்னுங் கோல மாதாகி மிளிர்ந்தா ளெருவன் மேலொருவ
அன்ன மாதா மவன்றன்ஊன யணைந்து புணர்ந்து சுகித்திட்டா
னின்ன விவருட் சிறந்தவன்யா ரிசைத்தாற் பெரியீரிறைஞ்சுதுமே.

பதப்பொருள்.

ஏக:	=	ஒருவன்,
பூர்வம்	=	முன்னே,
அபீஷ்டம்	=	விரும்பப்பட்ட,
ஸ்திரீரூபம்	=	பெண்ணுருவத்தை,
ஆப-கீல	=	அடைந்தான் அல்லவா?
அந்ய:	=	மற்றொருவன்,
ஸ்வரத்யை	=	தன்னுடைய சம்போகத்தின் பொருட்டு
தமேவ	=	அவனையே,
பஜதே	=	அடைந்திருக்கிறன்,
அநயோ:	=	இவ்விருபுருடர்களுக்குள்,
அதிக:	=	சிறந்தவன்,
கோவா	=	யாவன்,
இதி	=	இதனை,
அநுசிந்திய	=	ஆலோசித்து,
வ்ருத்³தா⁴:	=	பெரியவர்கள்,
ஸத்யம்	=	உண்மையை,
ப்³ருவந்து	=	சொல்லாம். சொன்னல்,
தமிமம்	=	உங்களாற் சொல்லப்பட்ட வந்த விவனை,
வயம்	=	நாங்கள்,
ஆஶ்ரயாம:	=	ஆஶ்ரயிக்கின்றோம்.

பொழிப்பு.

ஒருவ னழகிய மோகினிப்பெண் ணுருவத்தை முன்ன மடைந்தனன், இன்னொருவன் அந்தப் பெண்ணுருவமானவனையே தனது சுகத்தின் பொருட்டுப் புணர்ந்து மகிழ்வடைந்தனன், இவ்விருவர்களிற் சிறந்தவனிவனென்று இனிமையி னையுடைய பண்டிதர்களான நீங்கள் சொல்லுவீர்களானல், உங்களாற் சிறந்தவனென்று சொல்லப்பட்ட அந்த மஹாபுருஷனை நாங்கள் சரணமாக வடைந்து வணங்குகின்றோம்.

விதப்பு

ஒருவன் மாதர் மோகினியா யுற்றுனென்ற தரியை, அது அவ்வரி அவ்வண்ணம் மோகினியுருவுற்றமையால்

முன்னொருகாலத்திற் றேவர்கள் துருவாசமுனிவரது சாபத்தால் நரை திரை பிணி மூப்பாதிகளை யடைந்து மிகவுங் கஷ்டப்பட்டு கஷ்ட நிவிர்த்தியை யுத்தேசித்து ஸாக்ஷாத் ஸ்ரீவைகுந்தவாசி பகவானையடைந்து அவரது சரணசரோருகங்களை வணங்கி ஸ்வாமின், தயாநிதே! நாங்கள் துருவாசமுனிவரது சாபத்தா லியற்கை யழகை யிழந்தவர்களாக விருக்கின்றோம், அதுமாத்திரமோ நோயினுலும் வருத்தப்

படுகிறேம், இத்தருணததிற் பகைவர்களாகிய அசுரர்களும் உபத்திரவிக்கின்றுர்கள்; வலியற்ற நாங்களென் செய்வோம்; தேவரீரைச் சரணமாக வடைந்தோம் என்று கூறினுர்கள் அதைக் கேட்ட பகவான் ஆலோசித்து இனி நீங்க ளமிரதமுண்டா லொழிய உங்களுக்கு அமரத்துவம ஸித்திக்காது என்றுகூற, அவர்கள் அமிர்தத்தை எப்படி யுண்டாக்குகிறதென்று கேட்கப் பாற்கடலில் உலகங்களிலுள்ள சிறந்த வோஷதிகஊயிட்டுக் கடைந்தா லமிர்தந் தோன்று மென்று கூறிப் பாற்கடலின் கரையையடைந்து அனந்தஊக்கொண்டு மந்தரமஊயைக் கொண்டுவரச்செய்து அதை மத்தாக்கி சந்திரஊ யம்மத்திற்குக் காம்பாக்கி வாசுகியை அதைக் கடையுங் கயிறுக்கி கடைவிக்க வார்டிபித்தனர். தேவர்களால் தனியே அதஊக் கடைய முடி யாமையினல், திருமா லசுரர்கஊயுங் கூடச்சோதது நீங்களிரண்டு 'வகுப்பினர்களு மாகக் கடையுங்கள் என்று கூறவே, அசுரர்க ளொரு புறமுந் தேவர்க ளொருபுற முமர்கக கடைந்தார்கள; கடைதலும் அக்கடலினின்றும் விஷமுதலியவைகள் தோன்றியானதற்குப் பின்பு கடைசியில் அமுதகும்பம் பிறக்க, அதஊக்கண்ட தேவர்களு மசுரர்களு மாரவாரஞ்செய்த சமயத்தில், அசுராகள் துராகிருதமாயமிர்தத் தை எடுத்துக்கொண்டிது எங்களுக்கென்று கூறுதலும், இனி யென் செய்வோமென்று கவஊயுற்ற தேவர்கஊ யாதரித்து நின்ற திருமால் அசுரர்கஊ வஞ்சிக்கும் பொருட் டொரு பெண்ணுருவங் கொண்டனன். இதஊ -

"*செய்யமணிமேகஊசிலபொடுசிலம்ப*
மையொழுகுமராகுழலின் உணடிசைமிழற்ற
வெய்யமுஊயாரமொடுவெள்வஊயெறிப்ப
பெய்யுமுகில்வண்ணனெருபெண்ணுருவெடுத்தான்" என்று பாகவதத்திலும்,

“ஆற்றல்மிகையாற்சுதைக்குடத்தையடல்வாளவுணர்கைப்பற்றத
தோற்றுமறுகிப்புத்தேளிரலமந்தேங்குந்துயர்நோக்கிக்
காற்றுந்துளவநறும்பிரசக்கமஞ்சூற்கொண்டலிஊவிழிக்குக்
கூற்றம்பதைக்குமோகினியாம்வடிவமாங்குக்கொண்டனனல்"

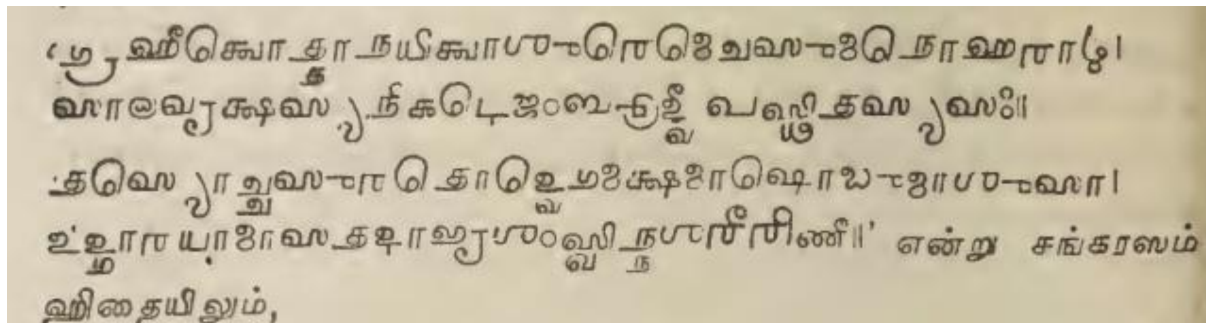
என்று காஞ்சிப்புராணத்திலும்,

"எம்மாலிதுவந்துளதாமிலமக்கேயீதென்றே
தம்மாசையினுற்சுரர்தானவர்தம்மினமாறுய்த்
தெம்மானமுடன்பொரவுன்னலுந்தீர்வுநோக்கி
அம்மால்விரைவினெருமோகினியாயினனே" என்று கந்த புராணத்திலும் வருதஊக் கொண்டுணர்க.

ஒருவன் அந்த மோகினியான ஹரியைப் போகித்தானென்றது ஹரஊ, அது அவ்வரன் அவ்வண்ணஞ் செய்திருத்தலால்.

கடல்கடைந்த திருமால்கொண்ட பெண்ணுருவத்தி னழகைக்கண்டு மகிழ்வு டன் புணரவிரும்பிச் சிவபெருமான் ஹரியைப்பார்த்து, மாலே! நினது பெண்ணுருவ த்தை நீ காட்டு என்றனர், உடனே அவரும் அவ்வுருவத்துட னெதிரில் நின்றனர்; சிவபெருமா னவ்வுருவத்தைப்பார்த்து மகிழ்ந்து புணரவிரும்பி மேருமஊயின் தென்

புறத்திலுள்ள சாலமரச்சோலையி லவளை யழைத்துக்கொண்டு சென்று புணர்ந்தனர். இதனை -

"*பற்றியேகிப்படியிசைநாவலாற்*
பெற்றதீவிற்பெருங்கடற்சார்பினின்
மற்றுநேரில்வடதிசைவைப்பினி
லுற்றசாலத்தினெண்ணிழனண்ணினன். என்றும்,

நண்ணியேதனிநாயகனவ்விடைப்
பெண்ணினீர்மையைப்பெற்றிடுநாரண
னுண்ணெகிழ்ந்துமயக்குற்றுருகியே
யெண்ணிலின்புறக்கூடினனென்பவே' என்று கந்தபுராணத்திலும்,

"*மையல்செய்மோகினிவடிவங்காட்டுபு*
வெய்தெனநடந்தனன்வேளைவென்றகோ
னெய்யெனவெழுந்துசென்றுற்றுப்புல்லவுங்
கையகன்றேடினன்கரியமேனியான். என்றும்,

"*மறுவலுமெம்பிரான்வலிந்துபற்றியாங்*
கிறுகுறத்தழீஇயினனினையகாலையில்"
என்றும் வருங் காஞ்சிப்புராணத்திலும் வருதலைக்கொண்டுணர்க.

தாத்பர்யம்.

ஹரி மோகினியானன், அரன் அம்மோகினியைக்கூடிச் சுகித்தான் என்பதாம்.

தாரதம்மியம்.

பெண்ணுருவத்தைக்காட்டிலும் பெண்ணுருவத்தைப்புணர்ந்து சுகித்த ஆணுருவஞ் சிறந்ததும் ஆண்பாலுருவத்திற்குப் பெண்பாலுருவமடங்கி நடத்தலும் உலகிற் கண்கூடாகவே காண்கின்ற நாம் பெண்ணுருவடைந்த திருமாலைக்காட்டிலும் அத்திருமாலை மனைவியாகக்கொண்டு புணர்ந்த சிவபெருமானை யுயர்நதவராக இவ் விஷயத்திலறிகின்றேம். அதனு லிவ்விஷயத்திற் முழ்வடைந்த ஹரியை அப்பிரதா

னப் பொருளாகத் தள்ளி ஹரஐனப் பிரதானப்பொருளாகக் கொண்டு, அரியை யொழித்து அரனது திருவடிகளிற் சரணம் புகுகின்றேம்; உயர்ந்ததை கைக்கொண்டு இழிந்ததை அப்பிரதானமாக்க லுலகத்தி லுயர்ந்தவர்களது வழக்காதாலா லவ்வாறே செய்கின்றேம்.- என்றவாறு. **(8)**

मुष्णाति वल्लभगृहे नवनीतमेक
श्चान्यो ददाति सुधियां परमामृतं तत् ।
कोवानयोरधिकः इत्यनुचिन्त्य वृद्धाः
सत्यं ब्रुवन्तु तमिमं वयमाश्रयामः ॥१॥

𑌮𑍁𑌷𑍍𑌣𑌾𑌤𑌿 𑌵𑌲𑍍𑌲𑌭𑌗𑍃𑌹𑍇 𑌨𑌵𑌨𑍀𑌤𑌮𑍇𑌕
𑌶𑍍𑌚𑌾𑌨𑍍𑌯𑍋 𑌦𑌦𑌾𑌤𑌿 𑌸𑍁𑌧𑌿𑌯𑌾𑌂 𑌪𑌰𑌮𑌾𑌮𑍃𑌤𑌂 𑌤𑌤𑍍 ।
𑌕𑍋𑌵𑌾𑌨𑌯𑍋𑌰𑌧𑌿𑌕𑌃 𑌇𑌤𑍍𑌯𑌨𑍁𑌚𑌿𑌨𑍍𑌤𑍍𑌯 𑌵𑍃𑌦𑍍𑌧𑌾𑌃
𑌸𑌤𑍍𑌯𑌂 𑌬𑍍𑌰𑍁𑌵𑌨𑍍𑌤𑍁 𑌤𑌮𑌿𑌮𑌂 𑌵𑌯𑌮𑌾𑌶𑍍𑌰𑌯𑌾𑌮𑌃 ॥௧॥

முஷ்ணுதி வல்லப[4]க்[3]ருஹே நவனீதமேக
ஶ்சான்யோ த[3]தா[3]தி ஸுதி[4]யாம் பரமாம்ருதம் தத் ।
கோவானயோரதி[4]கः இத்யனுசிந்த்ய வ்ருத்[3]தா[4]ः
ஸத்யம் ப்[3]ருவந்து தமிமம் வயமாஶ்ரயாமः ॥9॥

மொழிபெயர்ப்பு.

மட்டார் கொன்றை நிழறேறு மருவு மிடையர் பாடிகளிற்
கட்டான் வெண்ணெய் தஜையொருவன் கருதுமவன்போ லுறுமொருவன்
கட்டார் சுதிக டமக்கெல்லாஞ் சிறந்த வமிர்த மெனுமொன்றை
யிட்டா னிவருட் சிறந்தவன்யா ரிசைத்தாற் பெரியீரிறைஞ்சுமே.

பதப்பொருள்.

ஏக:	=	ஒருவன்,
வல்லப[4]க்[3]ருஹே	=	இடையர் வீடுகளில்,
நவநீதம்	=	வெண்ணெயை,
முஷ்ணுதி	=	திருடிக்கொண்டிருக்கிறன்,
அந்ய:	=	இன்னெருவன்,
ஸுதீயாம்	=	பண்டிதர்களுக்கு,
தத்	=	பிரசித்தமான,
பரமாமிர்தம்	=	சிறந்த மோக்ஷத்தை,
ததாதி	=	கொடுத்துக்கொண்டிருக்கிறன்,
அநயோ:	=	இவ்விருவருள்,
அதிக:	=	சிறந்தவன்,

கோவா	=	எவன்?
இதி	=	இதனை,
வ்ருத்³தா⁴:	=	பெரியவர்கள்,
அநுசிந்தியா	=	ஆலோசித்து,
ஸத்யம்	=	உண்மையை,
ப்³ருவந்து	=	சொல்லலாம்,
தமிமம்	=	உங்களாற் சொல்லப்பட்ட அந்த இந்தச் சிறந்தவனை,
வயம்	=	நாங்கள்,
ஆஶ்ரயாம:	=	ஆஶ்ரயிக்கின்றோம்

பொழிப்பு

ஒருவன் இடையர்களது தழைகளிட்டுக்கட்டிய வீட்டினுள்ளிந்த வெண்ணெய் (மொத்தைகளைத்) திருடினான், இன்னொருவன் தன்னையடைந்த அடியவர்களுக்கு அழியாத அமிர்தத்தைக் கொடுக்கிறான்; இவ்விருவர்களி லுயர்ந்தவரை பெரியவர் களே நீங்கள் கூறினால், நாங்க ளந்த மஹாபுருஷனைச் சரணமாக வடைந்து வணங்கு ன்றோம்.

விதப்பு.

ஒருவன் வெண்ணெய் திருடினானென்றது - ஹரியை, அது அவ்வரி அவ்வண்ணந் திருடியிருத்தலால்

ஹரி கிருஷ்ணாவதாரஞ் செய்தபோது பலராமனும் மற்றைய கோபாலச் சிறு வர்களும் உடன்வரவும் வராமலும் சென்று வெண்ணெயைத் திருடினான் இதனை -

"*அறுபொருளிவனென்றேயமரர்கணந்தொழுதேத்த*
உறுபசியொன்றின்றியேயுலகடையவுண்டனையே
உண்டவாய்களவினாலுறிவெண்ணெயுண்டவாய்
வண்டுழாய்மாலையாய்மாயமோமருட்கைத்தே" என்று சிலப்பதிகாரத்திலும்,

"*எந்தைபுகுந்தொளித்தமனையுறிவெண்ணெயெட்டாமற்*
குந்தியுரன்மீதேறிக்கல்லினாற்குழிசியுடைத்
தந்தளிரக்கையாலேந்தியினிதருந்தியாங்கெய்து
மைந்தருக்குமிகவளித்துப்பூசைக்கும்வழங்கினான்" என்று கூர்மபுராணத்திலும்,

"*களவுசெய்மால்காணாமற்காளமார்மனைகடோறுந்*
தளவலர்நகையார்வைத்தவுறிதனைத்தடவிமல்கு
மளைநெய்பால்வெண்ணெயெல்லாமசோதைசேய்கலனார்தமெய்

யொளிவிழக்கவிஜெக்காட்டவுண்டையாற்றெறித்தேயுண்டான்"
என்று நாரதபாகவதத்திலும் கூறப்படுதஜலக்கொண்டுணர்க.

இன்னெருவன் மாருவமுதளித்துள்ளான் என்றது - ஹரஜெ, அது அவ்வரன் அவவண்ணமளித்திருத்தலால் ஹரன் ஞானுசாரியனுயெழுந்தருளி, பக்குவர்களாகிய ஜனகாதிகளுக்கும், நந்தி மார்க்கண்டேயன் முதலியவர்களுக்கும் ஞானுேபதேசத்தாற் பிறவியை யொழித்தருளி ஞானுமிர்தத்தை யருளினுன். இதஜெ -

"*என்றும்பிறந்திறந்தாழாமேயாண்டுகொண்டான்*
கன்றுல்விளவெறிந்தான்பிரமன்காண்பரிய
குன்றுதசீரத்தில்ஜலயம்பலவன்குணம்பரவித்
துன்றுர்குழலினீர்தோணுேக்கமாடாமோ" என்று திருவாசகத்திலும்,

என்று சுருதியிலும்,

"*மைந்தநீநமைவழுத்திமாசிலா -முந்துபூசஜெமுயன்றதன்மையா*
லந்தமில்லதோராயுள்நிற்கியாந் - தந்துநல்கினுமென்றுசாற்றினுன்"
என்று கந்தபுராணத்திலும்,

"*வழுத்தல்கேட்டலுமதிமுகிழணிந்தவார்சடைமேற்*
குழைத்தபைந்தளிர்க்கொன்றைதாழ்குழகன்வந்தாவி
யழிக்குங்கூற்றுவனுன்னுழையணுகிடானென்று
தழைத்தகாதலாற்றஜலயின்மேற்றன்கரம்வைத்தான்" என்று இலிங்கபுராணத்திலும்,

"*அருமறைச்சிறுவவுருத்திரசமகஞ்செபித்திடலொழியளவிறந்த,*
மருமலர்ப்பொகுட்டுப்பிரமர்தங்கற்ப மல்லலந்திருவொடும்பொலியா,
வருகெழுதோற்றக்கணங்கடம்பதியாயினிதினிலுறைந்தொளியெறிக்கும்,
பொருவருஞானச்சுடர்ப்பிழம்பாகு மெனதுழைப்பொருந்துதியென்றுன்"
என்று கூர்மபுராணத்திலும் வருதஜலக்கொண்டுணர்க.

தாத்பர்யம்.

ஹரி திருடுபவன், ஹரன தன்ஜெயடைந்தவர்களுக்கு அமிர்தங் கொடுப்பவனென்பதாம்.

தாரதம்மியம்.

(திருடுபவன் தாழ்ந்தவன்.) அவனிலும் கேவலமான பொருஜளத் திருடினவஜெயும், சிலாகனீயமான பொருஜளத் திருடினவஜெயுங் கூறுங்கால், (சிறந்த திருடஜெப் புகழுகிருர்கள். தாழ்ந்த திருடஜெச் இவன் சாமான்ய திருடனென்கிருர்கள்.) அவனிலும் இழிந்தசாதியார்களது வீட்டிற்சென்று சாமான்யமான வஸ்துவை திருடினவஜெ உலகினர் சீ! இது ஒரு பொருளாகத் திருடினுனே இது ஒருபிழைப்பா! அது

கெட்டகேடு காலணு போட்டால் வருது என்று ஸாமான்ய ஜனங்களுஞ் சொல்வதை நாம் கேட்டிருக்கின்ருேம் ஆதலால் கேவலம் இடையர்களது குடிசைக்குணுழைந்து சாமான்யமான வெண்ணெயைத்திருடின ஹரியையும், திருடர்களுக்குள்ளேயும் மதிக்கப்படாத கேவலம ஸாமானய சிருடனாக வெண்ணவேண்டியதாகின்றது.

உலகினிற் கொடையாளிகஐளப் புகழாதவர்களில்ஐல கொடையாளிகளுள்ளும் சிறந்த பொருள்கஐளக் கொடுத்தவர்கஐள மிகவும் புகழுகிருர்கள ஹரன் தன்ஐனயடைந்தவர்களுக்கு அமிர்தத்தையே - சாவாமையையே அளித்திருக்கின்ருன். ஆதலாலவனது புகழுக்களவில்ஐல. இதனுல் நாங்கள் கேவலம் இடையர்குடிசையுட் புகுந்து வெண்ணெய் திருடி யபகீர்த்தியடைந்த ஹரியை இவ்விஷயத்திலப் பிரதானமான வனுக ஒதுக்கி ஈயுந்தன்மையாற் சிறப்படைந்த ஹரஐனயே சரணமாகவடைந்து துதிக்கின்ருேம். - என்றவாறு. **(9)**

एकः प्रयाति हि सकाम इति प्रसिद्धि
मुन्योऽङ्गमन्निहत काम इतिप्रसिद्धिम् ।
कोवानयोरधिकः इत्यनुचिन्त्य वृद्धाः
सत्यं ब्रुवन्तु तमिमं वयमाश्रयामः ॥ १० ॥

ஏகஃ ப்ரயாதி ஹி ஸகாம இதி ப்ரஸித்தி
முந்யோऽங்கமந்நிஹத காம இதிப்ரஸித்திம் ।
கோவாநயோரதிகஃ இத்யநுசிந்த்ய வ்ருத்தாஃ
ஸத்யம் ப்ருவந்து தமிமம் வயமாஶ்ரயாமஃ ॥ கo ॥

ஏகꞏ ப்ரயாதி ஹி ஸகாம இதி ப்ரஸித்³தி⁴
முன்யோ(அ)ங்க³மன்னிஹத காம இதிப்ரஸித்³தி⁴ம் ।
கோவானயோரதி⁴கꞏ இத்யனுசிந்த்ய வ்ருத்³தா⁴ꞏ
ஸத்யம் ப்³ருவந்து தமிமம் வயமாஶ்ரயாமꞏ ॥ 10 ॥

மொழிபெயர்ப்பு

மன்னு நின்றச காமனென மருவுங் கீர்த்தி தஐனயொருவன்
துன்னு நின்ருன் மற்றெருவன் துகடீ ருலகி லுள்ளவர்கள்
துன்னு நிகத காமனெனச் சொற்ற பெயரை யுற்றுள்ளான்
இன்னேர் தம்மிற் சிறந்தவன்யா ரிசைத்தாற் பெரியீரிறைஞ்சுதுமே.

பதப்பொருள்.

ஏக:	=	ஒருவன்,
ஸகாம:	=	காமத்தோடு கூடினவன் (மன்மதனேடு கூடினவன்)
இதி	=	என்று

ப்ரஸித்திம்	=	ப்ரஸித்தியை
ப்ரயாதிஹி	=	அடைந்திருக்கின்றனல்லவா?
அந்ய:	=	இன்னொருவன்
நிஹதகாமம்	=	காமத்தைத் தள்ளினவன், அழித்த காமனை யுடையவன்,
இதி	=	என்று,
ப்ரஸித்திம்	=	ப்ரஸித்தியை,
அகமத்	=	அடைந்தான்,
அநயோ:	=	இவர்களுக்குள்,
அதிக:	=	அதிகமானவன்,
கோவா	=	யாவன்?
இதி	=	இதனை,
அநுசிந்தியா	=	ஆலோசித்து,
வ்ருத்³தா⁴:	=	பெரியவர்கள்,
ஸத்யம்	=	உண்மையை,
ப்³ருவந்து	=	சொன்னால்,
வயம்	=	நாங்கள்,
தமிமம்	=	உங்களாற்சொல்லப்பட்ட அந்தவிவனையே,
ஆஶ்ரயாம:	=	ஆஶ்ரயிக்கின்றோம்.

பொழிப்பு.

ஒருவன் அழகுபொருந்திய ஸகாமனென்று (காமத்தோடு கூடியவன் எனவும், மன்மதனோடு கூடியவன் எனவும்) பொருந்திய திருநாமத்தைக்கொண்டிருக்கிறான், இன்னொருவன் நிஹிதகாமனென்று (காமம் இல்லாதவனெனறு - மன்மதனை அழித்த வனென்று) சொல்லப்பட்ட திருநாமத்தைக்கொண்டவனாக இருக்கின்றான், இவ்விருவ ர்களில் இவ்விஷயத்தி லெவன் சிறந்தவனோ அவனை நீங்கள் சொன்னால், நாங்கள் அந்த மஹாபுருஷனைச் சரணமாக அடைந்து வணங்குகின்றோம்.

விதப்பு.

ஒருவன் ஸகாமனென்றது - ஹரியை, அது அவ்வரி அவ்வாறிருத்தலால். இதனை -
நாங்கள்

"*முளிசினைத்தருக்கள்யாவுமுன்னையிற்பசுமையெய்தித்*
தளிர்குழைத்தரும்புதோற்றப்பாடியதையறன்னைக்
களியொடுகண்ணனேக்கியாசைநோய்கவற்றமாழாந்
தளிபெறுவாயில்காணன்பார்த்தனதருகுசாந்தான்" என்று கூர்ம புராணத்திலும்,

"*ததையுமலர்தாரண்ணலிவ்வண்ணமயலுழந்துதளருமேல்வை,*
சிதையுமனத்திடருடையசெங்கமலமுகமலரசெய்யவெய்யோன்,

புதையிருளினெழுகின்றபுகர்முகயாஊனயினுரிவைப்போர்வைபோத்த,
உதையகிரியெனுங்கடவுள்நுதல்கிழித்தவிழியேபோலுதயஞ்செய்தான்"
என்று ராமாயணத்திலும்,

"*இக்கொடுமொழிபுகன்றெரியைமூட்டியே*
புக்குயிர்துறந்தனள்புலம்பியாங்கவள்
அக்குறுசுடஊலநீறுடிவாடிஞன்
மைக்கடன்மேனியன்மாலின்மூழ்கியே' என்று கந்தபுராணத்திலும்,

[illegible]
என்று சிவரகஸ்யகண்டத்திலும்,

"*மெல்லெனமுல்ஊலமூரலாள்வியந்தெடுத்தகாஊலயாழ்*
வல்லமாதவத்தனெய்திவாணெடுங்கண்மங்கையிவ்
வெல்லிளங்குழவிமாயனீன்றதோன்றல்வேனிலஞ்
செல்வனின்மஞளனென்றுதேர்ந்துதன்மைசெப்பிஞன்"
என்று பாகவதத்திலும் வருதஊலக்கொண்டுணர்க.

ஒருவன் நிஹிதகாமனென்றது - ஹரஊன. அது அவ்வரனவ்வண்ணமிருத்த லால். இதஊன, -

"*மேஞளகிலந்தரமெல்லியலா - வாஞவருடன்ஊனயளித்தொரு பால்*
தாஞகவிருத்தியதற்பரஊன - நாஞமயல்செய்வதுநன்றிதுவே"
என்று கந்தபுராணத்திலும்,

"*விட்டவெம்பகழிமுற்றும்வியத்தகுவிமலன்மீது*
பட்டலுஞ்சிறிதேவேஊளப்பார்த்தனன்பார்த்தலோடும்
கட்டழல்பொதிந்தநெற்றிக்கண்ணதுகடிதேகாற்
சுட்டதுகைஊலமுற்றுஞசூழ்புகைபரவிற்றனறே."
என்று கந்தபுராணத்திலும் வருதஊலக் கொண்டுணர்க

தாத்பயம்.

ஹரி ஸகாமன், ஹரன் நிஹிதகாமன் என்பதாம்.

தாரதம்மியம்

உலகத்தில் காமமுள்ளவஊனக்காட்டிலும் காமமில்லாத இந்திரியவசியினும் மன்மதஞேடு ஸகவாஸம் செய்பவஊனவிட கொடிய காமஊன அழித்தவனும் சிறந்த

வஞகின்றுன், ஆதலா லிந்தவிஷயததில் தாழ்வடைந்த ஹரியை அப்பிரதானமான வஞகத்தள்ளி நாம் பிரதானமான ஹரஜனத் தஜலயால் வணங்குகின்றேம். **(10)**

एकोविभाति रविचन्द्रसमद्विनेत्र
स्त्वन्योऽरविन्द सख सोमशिखित्रिनेत्रः ।
कोवानयोरधिकः इत्यनुचिन्त्य वृद्धाः
सत्यं ब्रुवन्तु तमिमं वयमाश्रयामः ॥ ११ ॥

ஏகொவிஹாதி ரவிசந்ஐஸமஐிநெசு
ஸ்வநொ்ரவிநு ஸவ ஸொமஶிவிசிநெசுஃ ।
கொவாநயொரயிகஃ ஐதுநுசிநுு வுஐாஃ
ஸதுஂ ஐுவநு தமிமஂ வயமாஶ்ரயாமஃ ॥ கக ॥

ஏகோவிபா⁴தி ரவிசந்த்³ரஸமத்³விநேத்ர
ஸ்த்வன்யோ(அ)ரவிந்த³ ஸக² ஸோமஶிகி²த்ரிநேத்ர: ।
கோவானயோரதி⁴க: இத்யனுசிந்த்ய வ்ருத்³தா⁴:
ஸத்யம் ப்³ருவந்து தமிமம் வயமாஶ்ரயாம: ॥ 11 ॥

மொழிபெயர்ப்பு.

பரிய கடலி னடுவுதையம் பண்ணு மதியும் பரிதியுமே
பெரிய விழிக ளாக்கொண்டு பிறங்கு மொருவன் மற்றெருவன்
அரியு மதியுஞ் சிகியமென வறையு நயனத் தொடுசிறந்தான
இருவர் தம்மிற் சிறந்தவன்யா ரிசைத்தாற் பெரியீ ரிறைஞ்சுதுமே.

பதப்பொருள்

ஏக:	=	ஒருவன்,
ரவிசந்த்³ரஸமத்³வி	=	சூரியசந்திராகளென்னுஞ் சமானமான,
நேத்ரா:	=	இருவிழிகளுள்ளவஞக,
விபாதி	=	பிரகாசிக்கின்றுன்,
அந்யது	=	மற்றெருவஞனல்,
(அ)ரவிந்த³ஸக²	=	சூரியன் சந்திரன் அக்கினியென்னு மூன்று
ஸோமஶிகி²த்ரிநேத்ர		கண்கஊயுடையவஞக,
விபாதி	=	பிரகாசிக்கின்றுன்,
அநயோ:	=	இவர்களுக்குள்,
அதிக:	=	அதிகமானவன்,
கோவா	=	யாவன்?
இதி	=	இதஊ,
அநுசிந்தியா	=	ஆலோசித்து,

வ்ருத்³தா⁴:	=	பெரியவர்கள்,
ஸத்யம்	=	உண்மையை,
ப்³ருவந்து	=	சொன்ஞல்,
வயம்	=	நாங்கள்,
தமிமம்	=	உங்களாற்சொல்லப்பட்ட அந்தவிவஊேயே,
ஆஶ்ரயாம:	=	ஆஶ்ரயிக்கின்ருேம்.

பொழிப்பு.

ஒருவன் சூரியனென்றும் சந்திரனென்றும பேர்பெற்றுள்ள இரண்டு கண்களையுடையவன். இன்னொருவன் சூரியனும் சந்திரனும் அக்கினியுமாகிய மூன்று கண்களையுடையவன், அறிவுள்ளவர்களே இவ்விருவர்களிற் சிறந்தவ னிவனென்று நீங்கள் சொன்ஞல் நாங்க ளந்த மஹாபுருஷனைச் சரணமாக அடைகின்ருேம்.

விதப்பு.

பரிதிமதியெனும் பேருற்ற விழிகள் இரண்டுள்ளானென்றது - ஹரியை, அது அவ்வரி அவ்வாருன இருவிழிகளை யுடைமையான். இதனை -

"*மண்டலமபாதமாவானம்மேனியா*
முண்டகன்முதலினோர்மொழியுறுப்பதாய்
பண்டநல்வதனமாம்பரிதிமாமதி
விண்டிருவிழிகளாவிளங்குவேனியான்" என்னும் ஸ்ரீ மாபாரதத்தாலுணர்க

இன்னொருவன முச்சுடர்களையும் விழியாகவுடையானென்றது - அரனை, அது அவ்வரன அவ்வண்ணம் முச்சுடர்களையும் மூன்று கண்களாகக்கொண்டிருத்தலால் இதனை -

"*இருசுடர்தமக்காதாரமாகியவெமதுகஞ்சத்*
திருவிழிபுதைத்தவாற்றுற்படைப்பாதிசெய்கைமாறி
உருகெழுதீமைநின்னையுற்றதாலதற்குத்தீர்வு
மருமலர்க்குழலிஞய்நீமரபுளியியற்றலவேண்டும் என்றும்,

இருந்தவாறிருந்துபம்புமெண்ணிலாவுயிரும்வாடி
வருந்திடுமிடும்பைநோக்கிவள்ளலார்வறிதேநெற்றித்
திருந்தழல்விழியைவல்லேதிறந்தனரிளமகார்கள்
கருந்துயருழப்பவீனருேர்காண்பரோசிறிதுபோதும்"

என்றும் வரும் காஞ்சிப்புராணத்தாலுணர்க

தாத்பரியம்

இரண்டுகண்களுள்ள ஹரியைவிட மூன்று கண்ணுள்ள ஹரனே சிறந்தவன் என்பதாம்

தாரதம்மியம்.

பிரபஞ்சத்தி லொளிப்பொருளாகவுள்ளவைகள் சூரிய சந்திர அக்கினிகளே யாம். அவைகளில் ஹரி சூரியனையும் சந்திரனையும் இரண்டு கண்களாகக் கொண்டிருக்கின்றனன், ஹரன் சூரிய சந்திரர்களுடனே அக்கினியையும் கண்ணுகக் கொண்டிருக்கின்றனன்; ஒன்றைக் குறைவாகவிட்ட ஹரியிலும் சுடர்களனைத்தை யும் கண்ணுகக் கொண்டுள்ள ஹரனன்றே இந்தவிஷயத்திற் சிறந்தவன். ஆதலால் நாங்கள் முச்சுடர்களையும் மூன்று கண்களாகக்கொண்டுள்ள ஹரனை இவ்விஷயத் திற் சிறந்தவனுக அறிந்து ஊரியை கண்களின் விஷயத்தில் தாழ்ந்தவனுக அகற்றி உயர்வான ஹரனைச் சரணுகதியாக அடைந்து வணங்குகின்றேம். - என்றவாறு. (11)

गोपालकत्वमधिगम्य विभाति चैक
स्त्वन्यो वृषाधिपतिनायक इत्यभाणि ।
कोवानयोरधिकः इत्यनुचिन्त्य वृद्धाः
सत्यं ब्रुवन्तु तमिमं वयमाश्रयामः ॥ १२ ॥

ഗൊവാലകത്വമധിഗമ്യ വിഭാതി ചൈക
സ്ത്വന്യൊ വൃഷാധിപതിനായക ഇത്യഭാണി ।
കൊവാനയൊരധികഃ ഇത്യനുചിന്ത്യ വൃദ്ധാഃ
സത്യം ബ്രുവന്തു തമിമം വയമാശ്രയാമഃ ॥ ൧൨ ॥

கோ^{3}பாலகத்வமதி^{4}க^{3}ம்ய விபா^{4}தி சைக
ஸ்த்வன்யோ வ்ருஷாதி^{4}பதிநாயக இத்யபா^{4}ணி ।
கோவானயோரதி^{4}கஃ இத்யனுசிந்த்ய வ்ருத்^{3}தா^{4}ஃ
ஸத்யம் ப்^{3}ருவந்து தமிமம் வயமாஶ்ரயாமஃ ॥ 12 ॥

மொழிபெயர்ப்பு

தளவ மொளிரு முல்லைநிலந் தனனிற் கோபா லகனுகி
உளவ னெருவன மற்றெருவன் உயர்ந்த விடப வதிபதியாய்
மிளிரு மவற்கு நாயகனு மேவி நின்று னின்னவரில்
எளிய ரல்லார் தமைநீங்க ளிசைத்தாற பெரியீரிறைஞ்சுதுமே.

பதப்பொருள்.

ஏகஃச = ஒருவனுனல்,

கோபாலகத்வம்	=	கோபாலகத்துவத்தை,
அபிகம்ய	=	அடைந்து,
விபாதி	=	பிரகாசிக்கின்றுன்,
அந்ய:து	=	இன்னெருவன் ஆனுல்,
வ்ருஷாதிபநாயக	=	இடபாதிபதிநாயகன்,
இதி	=	என்று,
அபாணி	=	சொல்லப்படுகின்றுன்;
அநயோ:	=	அவர்களுக்குள்,
அதிக:	=	சிறந்தவன்,
கோவா	=	எவன்?
இதி	=	இதனை,
அநுசிந்தியா	=	ஆலோசித்து,
வ்ருததா:	=	பெரியவர்கள்,
ஸத்யம்	=	உண்மையை,
ப்³ருவந்து	=	சொல்லலாம் சொன்னுல்,
தமிமம்	=	அந்த விவனை,
வயம்	=	நாங்கள்,
ஆஶ்ரயாமஃ	=	ஆஶ்ரயிக்கின்றேம்.

பொழிப்பு.

ஒருவன் பசுக்களை ரக்ஷிப்பவனென்று பிரவித்தியானவன், ஒருவன் பசுக்களுக் குள் சிறந்த வ்ர்ஷபங்களுக்கு அதிபதியாகிய மஹாவ்ருஷபத்துக்கு அதிபதியென்று யாவருங்கூறுகின்றனர், இவ்விருவர்களிற் சிறந்தவனின்னுரெனறு அறிவிற்சிறந்த நீங்கள் சொன்னுல், நாங்கள் அந்த மஹாபுருஷனைச் சரணமாகவடைந்து வணங்கு கின்றேம்.

விதப்பு.

ஒருவன் கோபாலகத்துவமுடையவனென்றது - ஹரியை, அது அவ்வரி அவ்வண்ணமுடையவனுக விருத்தலால். இதனை -

"*வேலிக்கோல்வெட்டிவிளையாடுவில்லேற்றித்*
பீலித்தழையைப்பிணையைப்பிணைத்துபிறகிட்டுக்
காலிப்பின்போவார்க்கோர்கோல்கொண்டுவா
கடல்நிறவண்ணற்கோர்கோல்கொண்டுவா. என்றும்,

ஆநிரைமேய்க்கநீபோதியருமருந்தாவதறியாய்
கானகமெல்லாந்திரிந்துன்கரியதிருமேனிவாடப்
பானையிற்பாலைப்பருகிப்பற்றுதாரெல்லாஞ்சிரிப்பத்
தேனிலினியபிரானேசெண்பகச்சூட்டவாராய்"

என்றும் வரும் நாலாயிரப்பிரபந்தத்தாலும்,

"*குராமலர்முருகுவிம்மிக்குழவியமல்லன்முல்லை*
விராய்மலர்த்துளவம்பூத்தமேதகுதண்ணங்கானின்
மராமெனமருளுமேனிவள்ளலோடெழுந்துசெஞ்சூட்
டராவணைதுயின்றவண்ணலானிரைமேயக்கலுற்றான்." என்று சுகபாகவதத்திலும்,

"*ஆயரெல்லாமகிழநந்தகோபனருட்கமலக்கண்ணனையு*
மவன்முன்னோனும்,
சேயினையுந்தமருடனுங்கூடச்சென்றுசிறந்தவிளங்கன்று
களைமேயமினென்றான்,
தூயவிளஞ்சிறுவருடன்பாலின்வண்ணன்
றுலங்கிடநற்காயாம்பூவண்ணனெய்தி,
வேயினிசையூதியெங்குங்கவணிற்கல்லை
வீசியவன்சொற்படியின்மேய்க்குநாளில்"
என்று நாரதபாகவதத்திலுங் கூறப்படுதலைக் கொண்டுணர்க.

ஒருவன் வ்ர்ஷாதிபனென்றது - ஹரனை, அது அவ்வரன் அவ்வண்ணமிருத்த லால்,

பெண்களுக்குப் புருடர் தலைமையாவதைப்போல, பசுக்களுக்கு ளெருதுகள் சிறந்தன; எருதுகளிற்சிறந்தது தர்மரூபமான வ்ர்ஷபம்.

தர்மவ்ர்ஷபத்துக்கும ஹரிகொண்ட வ்ர்ஷபரூபத்துக்கும் ஹரனே தலைவன். இதனை -

"*ஒடிவிலாவூழிதோறெவ்வொன்றாகநல்*
அடியொருமூன்றிழந்தண்ணனல்லறம்
படிமிசையோர்பதம்பாவும்பாலதாய்
விடையுருத்தாங்குபுமெலிந்துநின்றதால்" என்று சுகபாகவததிலும்,
"*ஆறுலாஞ்சடையண்ணலைச்சேர்வனே*
லீறிலாதென்றுமுற்றிடுவேனெனாத்
தேறியேயறத்தெய்வதஞ்செங்கணா
னேறதாயொரெழிலுருக்கொண்டதே.

ஈங்குனதிடத்தினில்யாமெக்காலமும்
நீங்கலமிருந்தனம்நீயுமவந்துநம்
பாங்கரினடைந்தனைபரிவொடூர்தியாய்த்
தாங்குதியாரினுந்தலைமைபெற்றுளாய்"
என்று கந்தபுராணத்திலும் வருதலாலுணர்க.

இவ்விடபரூபமான தருமத்தெய்வம் ஒரு மஹாப்ரளயத்தில் எல்லா மொழி ந்துபோவதை நோக்கி நாம் எவ்விடஞ்சென்றாற் பிழைக்கலாமென்றாலோசித்துப் பிரளயத்தி லழியாது நின்று நடிக்கின்ற நடராஜனையடைவோமென எண்ணித்

தாண்டவரூபியாக நிற்கின்ற ஹரனையடைந்து வணங்கி என்னை ரக்ஷிக்க வேணுமென்று வேண்டிக்கொண்டது. உடனே ஹரன் அதந்த்ன தன்னடிமையாக்கி வாகனமாகக் கொண்டான். இதுவன்றியும் திருமாலும விடையுருக்கொண்டு சுமந்தான். இதனை - "இடபமதாய்த் தாங்கினுன் றிருமால்காண் சாழலோ" என்று திருவாசகத்தில் வருத லாலுமுணர்க.

தாத்பரியம்.

ஹரி பசுநாயகன், ஹரன் வ்ர்ஷாதிபதிநாயகன் என்பதாம்.

தாரதம்மியம்.

கோபாலகனைக்காட்டிலும இடபாதிபதி நாயகனே சிறந்தவனென்பது சொல்லாதேயமையும். நாம் பசுபாலகனுன ஹரியை இவ்விஷயத்தி லப்பிரதானமானவனுக ஒழித்து இடபாதிபனுகிய ஹரனை சிறந்தவனுக அறிந்து அமமஹாபுருஷனைச் சரணுகதியாக அடைந்து வணங்கின்றேம் - என்றவாறு. **(12)**

एको ह्यगाधतरदुग्धनिधौ निमग्नः
कैलासशैलशिखरे खलु वर्ततेऽन्यः ।
कोवानयोरधिकः इत्यनुचिन्त्य वृद्धाः
सत्यं ब्रुवन्तु तमिमं वयमाश्रयामः ॥ १३ ॥

𑌏𑌕𑍋 𑌹𑍍𑌯𑌗𑌾𑌧𑌤𑌰𑌦𑍁𑌗𑍍𑌧𑌨𑌿𑌧𑍌 𑌨𑌿𑌮𑌗𑍍𑌨𑌃
𑌕𑍈𑌲𑌾𑌸𑌶𑍈𑌲𑌶𑌿𑌖𑌰𑍇 𑌖𑌲𑍁 𑌵𑌰𑍍𑌤𑌤𑍇𑌽𑌨𑍍𑌯𑌃 ।
𑌕𑍋𑌵𑌾𑌨𑌯𑍋𑌰𑌧𑌿𑌕𑌃 𑌇𑌤𑍍𑌯𑌨𑍁𑌚𑌿𑌨𑍍𑌤𑍍𑌯 𑌵𑍃𑌦𑍍𑌧𑌾𑌃
𑌸𑌤𑍍𑌯𑌂 𑌬𑍍𑌰𑍁𑌵𑌨𑍍𑌤𑍁 𑌤𑌮𑌿𑌮𑌂 𑌵𑌯𑌮𑌾𑌶𑍍𑌰𑌯𑌾𑌮𑌃 ॥ ௧௩ ॥

ஏகோ ஹ்யகா³த⁴தரது³க்³த⁴நிதௌ⁴ நிமக்³ன꞉
கைலாஸஶைலஶிக²ரே க²லு வர்ததே(அ)ன்ய꞉ ।
கோவானயோரதி⁴க꞉ இத்யனுசிந்த்ய வ்ருத்³தா⁴꞉
ஸத்யம் ப்³ருவந்து தமிமம் வயமாஶ்ரயாம꞉ ॥ 13 ॥

மொழிபெயர்ப்பு.

பன்னு மொருவன் பாற்கடலிற் படிந்தா னெருவன் பகர்வேலை
மன்னுங் கோடி மதியங்கள் மருவிப் பூத்த நிலவென்னத்
துன்னுங் கைலை மலைமீதே சுடருஞ் சிகர மீதுற்றுன்
இன்னர் தம்மிற் சிறந்தவன்யா ரிசைத்தாற் பெரியீ ரிறைஞ்சுதுமே.

பதப்பொருள்

ஏக:	=	ஒருவன்,
அகாததரதுக்தௌ	=	மிகவும் ஆழமான பாற்கடலில்,
நிமக்நோஹி	=	மூழ்கினனல்லவா,
அந்ய:	=	இன்னொருவன்,
கைலாஸஶைஶிகரே	=	கைலாயமலையின சிகரத்தில்,
வர்த்ததேகலு	=	இருக்கின்றனல்லவா,
அநயோ:	=	இவ்விருவருக்குள்,
அதிக:	=	சிறந்தவன்,
கோவா	=	எவன்?
இதி	=	இதனை,
அநுசிந்திய	=	ஆலோசித்து,
வ்ருததா:	=	பெரியவர்கள்,
ஸத்யம்	=	உண்மையை,
ப்³ருவந்து	=	சொல்லலாம் சொன்னல்,
தமிமம்	=	அந்த விவனை,
வயம்	=	நாங்கள்,
ஆஶ்ரயாமः	=	ஆஶ்ரயிக்கின்றோம்.

பொழிப்பு.

ஒருவன் மிகவும் ஆழமான பாற்கடலில் மூழ்கினனல்லவா, இன்னொருவன் கைலாயமலையின் சிகரத்திலிருக்கின்றனல்லவா? பெரியவர்களே இவர்களிருவருட் சிறந்தவனை நீங்கள் சொன்ன லவனை நாங்க ளாச்ரயிக்கின்றோம். ஆஶ்ரயித்தல் - அன்புபூண்டொழுகிநிற்றல்.

விதப்பு.

ஒருவன் பாற்கடலின் மூழ்கினனென்றது - அரியை, அது அவ்வரி அவ்வண் ணம் முழுகியிருத்தலால். இதனை -

"*உயருமந்தரங்கீழுததியில்விழலுமும்பர்களுடன்புருகூதன்*
றுயருறவவர்க்கவவிடரினையகற்றச்சுந்தரனவருடனமர்ந்து
மியல்புடைக்கமடமாகித்தன்வெரிநினிலங்கியவோங்கருனெழநீள்
கயலுடையுவரியழுவத்துளெய்திக்கவினுறத்தாங்கினன்றே'

என்று நாரதபாகவதததும்,

"*அழியும்பணிவெண்டிரைபுரட்டுமாழிவயிறுகிடங்கெழுந்து*
கிழியநெடுமால்வரைதுளங்கிக்கீழ்வீழ்ந்திடலுந்தனிநின்று
சுழலும்பசும்பொற்கிரிமுதுகுசொறிந்தாங்கணிதினிளநறவம்
முழுகுந்துளவோன்மோட்டாமையுருவமெடுத்துத்தாங்கினனல்"

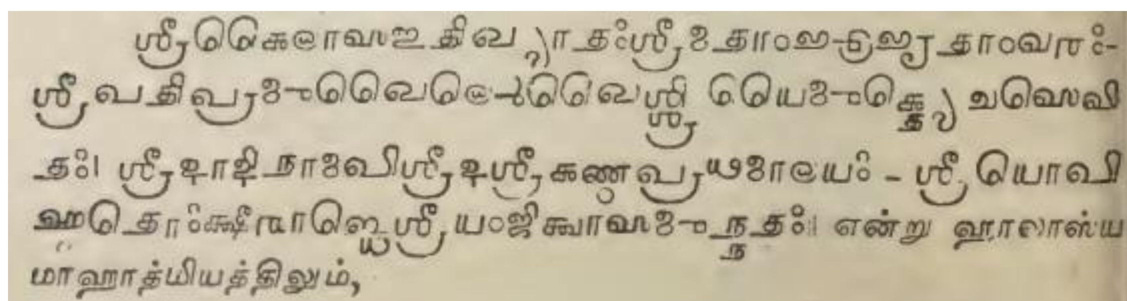
என்று சுகபாகவதத்தும் வருதலாலுணர்க.

ஒருவன் கைலாய சிகரத்தி லிருந்தானென்றது - ஹரனே, அது அவ்வரன் அவ்வண்ணமிருத்தலால். இதனை -

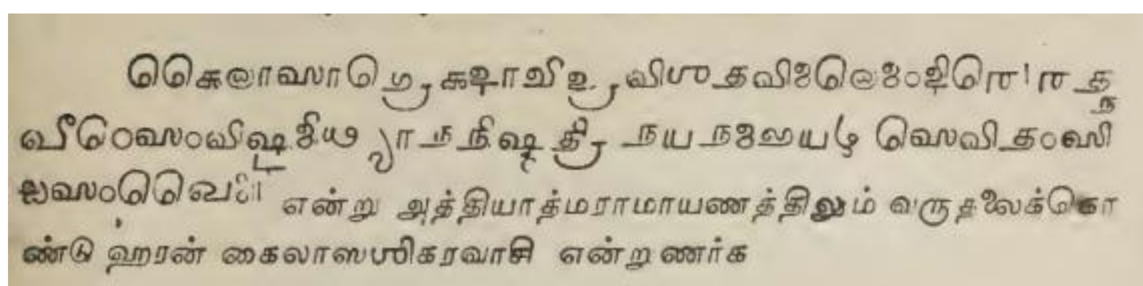
"*தெய்வமேருவின்தென்புலத்திருப்பெருங்கைலைத்*
தையல்பாகன்முத்தலைநெடுஞ்சூற்படைப்பெருமான்
ஐயனாலமுண்டிருண்டகண்டத்தினனுறைவான்" என்று உபதேசகாண்டத்திலும்,

"*அன்னதோர்கைலைநாப்பணம்பொனின்சுடர்மேற்கொண்ட*
நன்னெடுஞ்சிமயத்தோங்கனவையொரீஇநண்ணிற்றென்ன
கன்னியங்காப்புமேவிக்கதிர்மணிக்கற்றைசுற்றப்
பொன்னெடுங்கோயிலொன்றுபொலிவொடும்பொருந்திற்றன்றே."

சோதிசேருமத்தூமணிமண்டபத் - தாதியானவரியணையும்பரிற்
காதலாகுங்கவுரியோபாங்குற - வேதநாயகன் வீற்றிருந்தானரோ"
என்று கந்தபுராணத்திலும்,

[illegible] என்று ஹாலாஸ்ய மாஹாத்மியத்திலும்,

என்று ஹாலாஸ்ய மாஹாத்மியத்திலும்,

[illegible] என்று அத்தியாத்மராமாயணத்திலும் வருதலைக்கொண்டு ஹரன் கைலாஸஶிகரவாசி என்றுணர்க

என்று அத்தியாத்மராமாயணத்திலும் வருதலைக்கொண்டு ஹரன் கைலாஸ ஶிகரவாசி என்றுணர்க

தாத்பரியம்,

ஹரி கடலின் முழுகினன், ஹரன் மலைமீது இருந்தான் என்பதாம்.

தாரதம்மியம்

கடல்கடைந்த நாளில் பாற்கடலின் முழுகிய ஹரியினும் ஸதா ஸ்ரீகைலாஸ சிகரத்திலிருக்கும் ஹரன் சிறந்தவனேயாம் கீழே போவோனில், மேலே யிருப்பவன் சிறந்தவன் தானே? ஆதலால் நாங்கள் கடலிலழுந்திய ஹரியை அப்பிரதானமாக அகற்றி மலைமீது இருந்த ஹரனைச் சரணமாக அடைகின்றேம் - என்றவாறு. **(13)**

एकस्तु नैल्यमुपयाति शरीरमात्रे
ह्यन्यस्तु नैन्यनुपयच्छति कण्ठमात्रे ।
कोवानयोरधिकः इत्यनुचिन्त्य वृद्धाः
सत्यं ब्रुवन्तु तमिमं वयमाश्रयामः ॥ १४ ॥

𑌏𑌕𑌸𑍍𑌤𑍁 𑌨𑍈𑌲𑍍𑌯𑌮𑍁𑌪𑌯𑌾𑌤𑌿 𑌶𑌰𑍀𑌰𑌮𑌾𑌤𑍍𑌰𑍇
𑌹𑍍𑌯𑌨𑍍𑌯𑌸𑍍𑌤𑍁 𑌨𑍈𑌨𑍍𑌯𑌨𑍁𑌪𑌯𑌚𑍍𑌛𑌤𑌿 𑌕𑌣𑍍𑌠𑌮𑌾𑌤𑍍𑌰𑍇 ।
𑌕𑍋𑌵𑌾𑌨𑌯𑍋𑌰𑌧𑌿𑌕𑌃 𑌇𑌤𑍍𑌯𑌨𑍁𑌚𑌿𑌨𑍍𑌤𑍍𑌯 𑌵𑍃𑌦𑍍𑌧𑌾𑌃
𑌸𑌤𑍍𑌯𑌂 𑌬𑍍𑌰𑍁𑌵𑌨𑍍𑌤𑍁 𑌤𑌮𑌿𑌮𑌂 𑌵𑌯𑌮𑌾𑌶𑍍𑌰𑌯𑌾𑌮𑌃 ॥ ௧௪ ॥

ஏகஸ்து நைல்யமுபயாதி ஶரீரமாத்ரே
ஹ்யன்யஸ்து நைன்யனுபயச்ச²தி கண்ட²மாத்ரே ।
கோவானயோரதி⁴க: இத்யனுசிந்த்ய வ்ருத்³தா⁴:
ஸத்யம் ப்³ருவந்து தமிமம் வயமாஶ்ரயாம: ॥ 14 ॥

மொழிபெயர்ப்பு.

மன்னுங் கரிய நீலநிற மருவு மொருவ னுடன்முழுதுந்
துன்னுங் களத்தி னளவுமே துலங்குநீல வன்னத்தை
மன்னுமாறு கொண் டொருவன் மகிபால் விளங்கி மன்னினன்
என்னு மிவருட்சிறந்தவன்யா ரிசைத்தாற் பெரியீ ரிறைஞ்சுதுமே.

பதப்பொருள்.

ஏக:து	=	ஒருவனானல்,
ஶரீரமாத்ரே	=	உடன் முழுமையும்,
நைல்யம்	=	நீலவன்னத்தை,
உபயாதி	=	அடைந்திருக்கின்றான்,
அந்ய:து	=	மற்றொருவன்,
கண்டமாத்ரே	=	கண்டத்தின்மாத்திரமே,
நைல்யம்	=	நீலவன்னத்தை,
உபயச்சதி	=	அடைந்திருக்கின்றான்;
அநயோ:	=	இவ்விருவருக்குள்,

அதிக:	=	சிறந்தவன்,
கோவா	=	எவன்?
இதி	=	இதஊ,
அநுசிந்திய	=	ஆலோசித்து,
வ்ருததா:	=	பெரியவர்கள்,
ஸத்யம்	=	உண்மையை,
ப்³ருவந்து	=	சொல்லலாம் சொன்னுல்,
தமிமம்	=	அந்த விவஊ,
வயம்	=	நாங்கள்,
ஆஶ்ரயாமஃ	=	ஆஶ்ரயிக்கின்றேம்.

பொழிப்பு

ஒருவன் சரீராதியந்தம் நீலநிறமுடையவனுக விருக்கின்றுன், இன்னெருவன் கழுத்தில்மாத்திரம நீலவன்னத்தை உடையவனுக விருக்கின்றுன்; இவ்விருவரில் எவன் சிறந்தவனே அவஊப் பெரியோர்களே நீங்கள் சொன்னுல் நாங்களந்த மஹா புருஷஊச் சரணமாக வடைகின்றேம்.

விதப்பு.

ஒருவன் உடன் முழுமையும் நீலவன்னமுடையவனென்றது - ஹரியை, அது அவ்வரி அவ்வண்ணமுடையவனாக இருத்தலால். இதஊ -

“*பாயுநீரரங்கந்தன்னுள்பாம்பஊப்பள்ளிகொண்ட*
மாயனுர்திருநன்மார்புமரகதவுருவுந்தோளும்
தூயதாமரைக்கண்களும்துவரிதழ்ப்பவளவாயும
ஆயசீர்முடியுந்தேசுமடியரோர்க்ககல்லாமே” என்றும்,
“*வருந்திரைமணிநீர்க்கங்கையின்கரைமேல்வதரியாச்சிரமத்துள்ளாஊ,*
கருங்கடல்முந்நீர்வண்ணஊயெண்ணிக் கலியன்வாயொலிசெய்தபனுவல்,
வரஞ்செய்தவைந்துமைந்தும்வல்லார்கள்வானவருலகுடன்மருவி,
இருங்கடலுலகமாண்டுவெண்குடைக்கீழிமையவராகுவர்தாமே" என்றும்,

"மரகதவுருவும்,' 'கருங்கடல்வண்ணஊ' என்றும் நாலாயிரப்பிரபந்தந்தத்துள் வருதஉலக்கொண்டுணர்க.

ஒருவன் கந்த்தின்மந்த்திரம் நீலவன்னமானவனென்ற தரஊ, அது அவ்வரன் அவ்வண்ணமிருத்தலால். இதஊ -

“*உமாஸகாயம் நீலகண்டம்*" என்று மண்டலப் பிரமனேபநிஷத்தும்,

"*காலஊவீழச்செற்றகழலடியாண்டும்வந்தென்*

மேலவாயிருக்கப்பெற்றேனமேதகத்தோன்றுகின்ற
கோலநெய்த்தானமென்னுங்குளிர்பொழிற்கோயின்மேய
நீலம்வைத்தனையகண்டநினைக்குமாநினைகிலேனே"
என்று திருநறித்தமிழ்வேதத்தும்,

"*நீலகண்டனேபோற்றியெண்குணங்களானிறைந்த*
மூலகாரணபோற்றிமுன்சிறுவனுக்கிரங்குங்
காலகாலனேபோற்றியின்றெம்முயிர்காத்த
வேலவார்குழல்பங்கனேபோற்றியென்றிசைததார்" என்று காஞ்சிப்புராணத்தும்,

"நீலம்வைத்தகண்டனை" என்றும், 'நீலகண்டனே' என்றும் பிறவிடங்களிலும் வருதலா லுணர்க.

தாத்பரியம்.

ஹரி முழுக்கறுப்பன், அரன் கழுத்தின்மாத்திரங் கறுப்புநிறமுள்ளவன் என்பதாம்.

தாரதம்மியம்.

இவ்வுலகி லனைவருங் குறைந்த கருமையுடையவனையே சிறந்தவனாகக் கருதுதலாலும், அரனிடத்திலுள்ள இக்கருமை இயற்கையின்மையாலும், லோகோபகாரமாகத் தோன்றியதாதலாலும், ஹரியின் கறுப்பு லோகோபகாரமாகத் தோன்றிய தன்மையாலும், இவ்விஷயத்திற் றாரதம்மிய மாயுங்கால் ஹரி தாழ்ந்து ஹரன் உயர்ந்து நிற்றலால், நாங்கள் இவ்விஷயத்தில் தாழ்வடைந்த ஹரியை அப்பிரதானமாக விட்டுப் பிரதானமான ஹரனை ஆஶ்ரயிக்கின்றேம். - என்றவாறு. **(14)**

एक: सदाष्ट महिषीरुपयातिशीघ्र
मन्यो विभर्ति नितरामिति चाष्टमूर्ती: ।
को वानयोरधिक: इत्यनुचिन्त्य वृद्धाः
सत्यं ब्रुवन्तु तमिमं वयमाश्रयाम: ॥ १५ ॥

ஏக: ஸதாஷ்ட மஹிஷீரூபயாதிஶீக்ர
மந்யோ விஹதி நிதராமிதி சாஷ்டமூர்தீ: ।
கோ வாநயோரதிக: இத்யநுசிந்த்ய வ்ருத்தா:
ஸத்யம் ப்ருவந்து தமிமம் வயமாஶ்ரயாம: ॥ கரு ॥

ஏக: ஸதா³ஷ்ட மஹிஷீருபயாதிஶீக்⁴ர
மன்யோ விப⁴ர்தி நிதராமிதி சாஷ்டமூர்தீ: ।
கோவானயோரதி⁴க: இத்யனுசிந்த்ய வ்ருத்³தா⁴:
ஸத்யம் ப்³ருவந்து தமிமம் வயமாஶ்ரயாம: ॥ 15 ॥

மொழிபெயர்ப்பு

சீத வமுத மதியிலொளி சிறந்த முகத்தி லுறுநகையான்
மாதா விஜளக்கு மட்டமஜன மருவ வொருவன் மன்னுவான்
ஏத மறுமெண் மூர்த்திகஜள யிலங்க வொருவ னெய்தினுன்
ஈதிற் பெரியார் தமைநீங்க ளிசைத்தாற் பெரியீ ரிறைஞ்சுதுமே.

பதப்பொருள்.

ஏக:	=	ஒருவன்,
அஷ்டமஹிஷீ	=	எட்டுமஜனவியரை,
சீக்கிரம்	=	விரைவாக,
உபயாதி	=	அடைகின்றுன்,
அந்ய:ச	=	இன்னெருவனுனல்,
அஷ்டமூர்த்தி:	=	அஷ்டமூர்த்திகஜள - எண்வகையுடல்கஜள,
நிதராம்	=	மிகவும்,
விபர்தி	=	பரிக்கின்றுன்;
அநயோ:	=	இவருள்,
அதிக:	=	அதிகமானவன்,
கோவா	=	யாவன்,
இதி	=	என்று,
அநுசிந்தியா	=	ஆலோசித்து,
ஸத்யம்	=	உண்மையை,
ப்³ருவந்து	=	சொல்லலாம் சொன்னல்,
தமிமம்	=	அந்த விவஜன,
வயம்	=	நாங்கள்,
ஆஶ்ரயாம:	=	ஆஶ்ரயிக்கின்ரேும்.

பொழிப்பு.

ஒருவன் ஸதா எட்டுமஜனவியரை விரைவாக அடைகின்றுன், இன்னெருவன் ஸதா அஷ்டமூாத்திகஜள யடைகின்றுன், இவ்விருவருள் எவன் சிறந்தவன பெரியவர்கள் சொல்லலாம். நாங்களந்த மஹாபுருஷஜன ஆஶ்ரயிக்கின்ரேும்.

விதப்பு.

ஒருவன்ட்டமகிஷிகஜள அடைகின்றுனென்றது - ஹரியை, அது அவன் எட்டு மஜனவியர்கஜள யுடையவனுதலால்.

எட்டுமனைவியராவார்.

உருக்குமணி, சத்தியபாமை, காளிந்தி, மித்திரவிந்தை, சத்தி, பத்திரை, இலக்கணை, சாம்பவதி என்பவர்களாம்.

ஹரி உருக்குமணியை மணந்தது.

கடலாடை நிலமாதைக் கைப்பற்றியாண்ட மன்னர் பலருளொருவனாய் விதர்ப்பநாடாளும் வேந்தனாகிய வைதர்ப்பமன்னன் தன்னருந்தவத்தாலொரு மகனை யும் ஒரு மகளையும் உடையவனாகி மகனுக்கு உருக்குமி என்றும், மகளுக்கு உருக்கு மணியென்றும் நாமகரணஞ் சூட்டிவளர்த்தனன் மூத்தவனாகிய உருக்குமி யுவராஜா வாகியிருந்த இளையவளாகிய உருக்குமணி மணப்பருவமடைந்திருந்தனள்; மகளின் மணப்பருந்த்தையுணர்ந்த மன்னவன் கண்ணனுக்குத் தன் மகளைக் கொடுக்குமாறு தானே தீர்மானித்தா னதனையுணர்நத வவன்மக னுருக்குமி தநதையை வணங்கி, தந்தையே! இது தகுதியன்று, இடையர்குலத்திலிருந் திசைக்குழலூதிய கண்ணன் என்னிளையாட்கேற்றவனல்லன். என்றங்கைகற்ற மணவாளன் சேதிபனாகிய சிசுபா லனே என்று வறபுறுததிக்கூறித் தந்தையின் சிந்தையைக்கரைத்து சிசுபாலனுக்கே கொடுப்பதாகத் தீர்மானித்தான்; இதையுணர்ந்த அவனிளைவள், கண்ணனையன்றிப் பிறரை மணம்புரியுங் கருத்தில்லாதவளாதலால், ஒரு பார்ப்பன்மகனை துவரைக் கினுப்பினாள். அவனாண்டுச்சென்று கண்ணனைக்கணடு ஸ்வஸ்திகூறிப் பின்னர் உருக்குமணியினபிப்பிராயத்தை யுணர்த்தினான் அதனையுணர்ந்த கண்ணனும் அலாயுதன் முதலியோருடன தேரேறி விதர்ப்ப நோக்கிச் சென்றான். முன்னரே உருக்குமியி னேவலையால் சிசுபாலனாதியர்கள் நகரில்வந்து நெருங்கியிருந்தார்கள் அப்பொழுது சைனியங்களுடன் கண்ணன் வருவதை யுணர்ந்த விதர்ப்பன் மணங் காணிய வந்தானெனறு கருதி உபசாரத்துட னெதிரேற்றனன் பின்னர்க் கண்ணனுங் காலம்பார்த்தவனாக விருந்தனன்.

பார்ப்பனத்தூதனா லெல்லாமறிந்த உருக்குமணி அலங்கரிக்கப்பட்ட சரீரத்தின ளாய் ஸ்ரீதுர்ககாதேவியி னாலயத்திற்குச்சென்று துர்க்கையை வணங்கி, இமாசலதனமே! அடியேற்கு தேவகிநந்தனனே வரனாக வேண்டும் என்று பிரார்த்தித் துப் பூசைமுடித்துக் கோயிலுக்கு வெளியில் வந்து எங்குளான் கண்ணன் என்று பங்கய விழிகளைப் பரப்பினவளாக நின்றனள்.

மறையோன்முகத்தால் நடந்த முறைகளையுணர்ந்த கண்ணன் பரிவாரங்க ளுடன் அவள் நிற்குமிடத்தடைந்து தேரினின்றும் இறங்கித் தன்கையா லவளை எடுத்துத் தேரில் வைத்துக்கொண்டு தன்னகரை நோக்கி இராமனுடன் திரும்பினான். திரும்பியகாலத்து வந்தெதிர்த்த உருக்கிமியாதியனர அவமானப்படுத்தியோட்டித் துவரையடைந்து அவளை முதன் மனைவியாக மணம்புரிந்த கொண்டனன் இதனை -

"*சேறுற்றநாண்முளரிசெம்முகநகைக்கும்*
வீறுற்றதண்பணைவிதர்ப்பன்மகள்பைந்தேன்

ஊறுற்றமென்மொழியுருக்குமணிதன்னை
மாறற்றபொற்றிகிரிமாயன்மணயர்ந்தான்" என்பதால் உணர்க.

ஹரி சத்தியபாமையை மணந்தது

துவாபரயுசத்து, கண்ணனிருந்த காலத்திருந் திவ்வுலகாண்ட மன்னர்வகளி லொருவனுன சத்திசித்து என்னுமோரரசன் இருந்தான். அவன் ஸ்ரீபானுமூர்த்தியை உபாசித்தான் அவரவனெதிரிற்றேன்றி நாராயணன் மார்பிலணிந்துள்ள நல்ல கவுத்து வம் போன்ற தன்மையானதாகியதும் ஸீமந்தமென்று பேருள்ளதுமான ஒரு மணி யையளித்து மறைந்தனர்; அதனை அவன் காதிற்றரித்திருந்தான். அம்மணியின்மீது டேரவாகொண்ட ஹரி அம்மன்னவனையடைந்து அம்மணியைக் கேட்டான். அதற்க வன் நீ என்னவளித்தாலும் நான் இதனை யளியேனென்றனன். பின்னர் கண்ணன தனை கேளாதுவிட்டனன். ஒருநாள்ம்மணியை அச்சத்திசித்துவின் தம்பியான பிரசே னனென்பவன் வாங்கந்த் தரித்துக்கொண்டு கட்டில் வேட்டைக்குச் சென்றுன், சென்ற விடத்தொரு சிங்கமவனைக் கொன்று அம்ம்ணியை யபகரித்தது அச்சிங்கத்தை சாம்பவனென்னும் ஒரு கரடி கொன்று அம்மணியைத் தானபகரித்த தன் குகைக் குட்சென்று தன்மகளின் றெட்டின்மீது விளையாட்டாகக் கட்டியது

இவ்விஷயங்களொன்றையு முணராத சத்திரசித்து வேட்டைக்குச்சென்ற பிரசேனன் திரும்பிவராமையாலவனைக் கண்ணனே மணியாசையினுற் கொன்றுனெ ன்று தூற்றினுன். அதனையுணர்ந்த கண்ணன் காட்டிற்குச்சென்று கரடியின் வீட்டுக்குள் நுழைந்து அக்கரடியுடன் ஒன்பது தினம் வன்போர்புரிந்து அதனை வென்று மணியை யபகரித்துத் திரும்பவந்து சத்திரசித்திற்கு நடந்தவற்றைக்கூறி மணியையளித்தான். உடனே அவன் கண்ணன் செய்த காரியத்தில் மகிழ்வடைந்து மணியையும் தான்பெற்ற சத்தியபாமை யென்பவளையும் அவனுக்கு அளித்தான். கண்ணன் சத்தியபாமையை இரண்டாவது மனைவியாக விவாகமுகத்கா லங்கரித் துக் கொண்டு சமந்தகமணியை அவனிடமே அளித்தனன். இதனை -
"*பிழைத்தனமென்றுவேந்தன்பிழைத்தவப்பிழைப்புதந்தீர்ப்பான்*
விழைத்தகுமணியினுேடுவெண்டலைப்புணரிவேலை
தழைத்தமெள்ளமுதின்சாயற்சத்தியபாமைதன்னை
மழைப்புயலன்னமேனிவள்ளலுக்குதவினுனே." என்னும் சுகபாகவதத்தாலுணர்க.

ஹரி காளிந்தியை மணம் புரிந்தது.

அருச்சுனனுடன் கண்ணன் ஒருகாலத்து யமுனை நதியின் கரையை யடைந் தான், அப்பொழுதங்கொரு பாரிசாத நிழலிலோ ரழகிய கன்னியொரந்த்தி நின்றனள், அவளைக்கண்ட கண்ணன் காமுற்று அருச்சுசனனைக்கொண் டவளை யாரென்று கேட்பித்தா னதற்கவள் யான் பானுபுத்திரி காளிந்தியென்று பேருள்ளவள் என்றுள். பின்னரும் பார்த்தன் நின்னபிப்பிராயம் என்னை என்றனன்; அதற்கவள் என்னபிப் பிராயம் கண்ணனுக்கு மனைவியாதலென்றுள், உடனே அருச்சுனன் அவளைக்

கண்ணனெடு சேர்த்துத் துவரைக்கனுப்பினுன். கண்ணனும் அவளை மூன்ருவது மனைவியாக மணம்புரிந்து கொண்டனன். இதனை -

"*தெளிந்தவானெழுகுகங்கைத்திருந்திநீரமாந்தி*
வளாந்தமந்தாரத்தம்பொன்மலர்மழையமரர்தூற்றக்
களங்கனிவண்ணத்தண்ணல்கற்பகக்கொழுந்துபோல
விளங்குகாளிந்திமன்றல்விதியுளியியற்றினுனே" என்னும் பாகவதத்ததாலுணர்க.

கண்ணன் மித்திரவிந்தையை மணம் புரிந்தது.

கண்ணனுக் கத்தைமகளாக மித்திரவிந்தை யென்பவ ளொருத்தி யிருந்தனள். அவள் கண்ணனையே விரும்பினுள். இவள் தமையனாகிய அவந்திமன்னவ னிவிளந் துரியோதனனுக்குக் கொடுப்பதாகத் தீர்மானித்து அவனையுமழைத்தனன். இதனையுணர்ந்த கண்ணனங்குச்சென்று துரியோதனனெதிரிலேயே அம்மித்திர விந்தையைப் பலாத்காரமாகக் கைப்பற்றினுன். இதனைக்கண்ட துரியோதனன் எதுவும் பேசாது போய்விட்டான். கண்ணனவளைத் தன் நகரிற் கொண்டுவந்து நாலாவது மனைவியாக மணம் புரிந்தனன். இதனை -

"*மருவுயிரத்தலர்ந்தமாலைவாள்வசுதேவன்றன்னே*
டொருவயிற்றுதித்தநங்கையுயிர்த்தவள்வரிவண்டூத
விரையெடுத்தெறிபூங்கோதைமித்திரவிந்தைவையம்
திருவயிற்றெருபால்வைத்தசெம்மல்மேல்விழைதல்செய்தாள். என்றும்,

நடாக்கரும்பெழுதிநட்டநாகுவேயன்னமென்றேட்
படாக்களியிளமென்கொங்கைப்பவளவாய்மயிலனுளை
விடாக்களிச்சுரும்புண்கோதைவிதியினிற்புனைந்துவேட்டான்
கடாக்களிறழைப்பவந்தகாயழற்றிகிரிமாலோன்."

என்றும் வரும் பாகவதச் செய்யுட்களாலுணர்க.

ஹரி சத்தியை மணந்தது.

கோசலநாட்டரசனுகிய நக்னசித்தென்பவன் தன் மகளாகிய சத்தியை என்பவளை தன்னுல் விடப்படுகிற ஏழெருதுகளைத் தழுவினவர்களுக்குக் கொடுப்ப தாகப் பிரஸ்தாபித்து ஏழுவிடைகளையும் நிறுத்தினுன் இதனைக்கேட்ட வனேகம் மண்ணுளும் மன்னவர் பெண்ணுசையின் கொடுமையாலெய்தி யேறுதழுவச் சென்ற ங்கவீனர்களானுர்களப்பொழுது கண்ணன் அருச்சுனனுடன் கோசல நாட்டை யடை ந்து இடபங்களைத் தழுவினுன். அதுகண்ட மன்னவன் சந்தாஷத்துடன் தன் மகளை யவனுக்களந்த்தனன். அவனும் அவளை ஐந்தாவது மனைவியாக மணஞ்செய்து அருச்சுனனுடன் திரும்பித் துவரைபை நோக்கிச் செல்லுங்காற பொறுமையினுலெய்திப் போர் புரிந்த மன்னவர்களை வென்று துவரையடைந்தனன். இதனை -

"*திலகவெண்கவிகைமன்னவனுவந்துசெஞ்சிலைவளங்கொள்பொற்கோட்டு,*
மலைபகவிடிக்குமத்தமால்யானைமணிமருப்பொசித்தகார்வண்ணற்,
கிலவிதழ்குலிகமூட்டிவைத்தன்னவின்னகைச்செய்யவாய்க்கருங்கட்,
கலவமாமஞ்ஞைகடுக்குமஞ்சாயற்கதிர்முலைக்கன்னியைக்கொடுத்தான்"
என்றுரைக்கும் பாகவதச்செய்யுளாலுணர்க.

ஹரி பத்திரையை மணந்தது.

கேகயராஜனுக்கு மனைவியும் வசுதேவனுக்குத் தங்கையும் கண்ணனுக்க த்தையும் ஆகிய சுதகீர்ததி யெனபவள் பெற்ற புத்திரியான பத்திரை யென்பவள் பேதைப்பருவத்திலேயே கண்ணனை வரனுகக் கருதினவளாக விருந்தனள், இவளபிப் பிராயத்தை யுணர்ந்த இவள் தமையன் கண்ணனைத் தனது நகரத்திற்கழைப்பித்து அவளையவனுக்களித்தனள். கண்ணனும் பத்திரையை ஆறுவது மனைவியாக மணந் தனன் இதனை -

"*தழலும்வெஞ்சினவாட்படைவசுதேவன்றங்கைதண்டுளிமுகில்வயிறு*
கிழிபடநிவந்ததண்டலைவேலிக்கேகயநாட்டினுக்கிறைவன்
எழில்வரையகலம்புணர்சுதகீர்த்தியின்றசெவ்வாயபசுங்கிள்ளை
மழலையந்தீஞ்சொற்பத்திரைபூவைவண்ணன்மேற்காதல்கூாந்தனளால். என்றும்,

''*பொன்னிணரமரர்தூற்றப்புரிவளையலறமுந்நீர்*
இன்னமுதனையசாயலேரிளமுலையினளை
முன்னவனளித்தல்செய்தான்முழங்கழல்சான்றதாகக்
கன்னியந்துளவுசூடுங்கார்முகில்வண்ணற்கன்றே'
எனும் பாகவதச்செய்யுட்களாலுணர்க.

ஹரி இலக்கணையை மணந்தது.

மத்திரநாட்டரசன் மகள் இலக்கணங்களையுடைய இலக்கணை, இவளை இவள் தந்தை தன்னுலமைக்கப்பட்ட வில்லை வளைத்து மச்சயந்திரத்தை அடித்தவர்களுக்கு இவள் மனைவியாகத் தகுந்தவளென்று மணமுறை யோலையை ஒவ்வொரு மன்னவ ர்களுக்கு மனுப்பினுன். வந்த மன்னவர் கூட்டத்துள் எவனும் அந்தவில்லை வளைத்த னில்லை; கண்ணனே வளைத்தான. அதனுல் இலக்கணை யவனுக்கு மாலையிட்ட னள். அவளுடன் துவாரகையடைந்து அவளை ஏழாவது மனைவியாக மணந்தனன். இதனை -

"*அளவிலவெங்காதற்பவ்வத்தளறெழவழுந்தலுற்ற*
இளமயிலன்னசாயலிலக்கணைமன்றலாற்றி
முளையிளமுல்லைமூரன்முருக்கிதழமுதந்தய்த்தான்
தளையவிழந்தடைந்தோர்க்கீறிறனியின்புதருநந்தொல்லோன்."
என்னும் பாகவதத்தாலுணர்க

கண்ணன் சாம்பவதியை மணந்தது.

சத்தியபாமையின் சிறிய தந்தையின் பொருட்டுச் சாம்பவனிடம் போர்புரிந்து மணியைப் பெற்றுக்கொண்டவுடனே அவன் தன்மகளான சாம்பவதியையும் கண்ணனுக்கு மனைவியாகவளித்தனன். அவளையுந் துவாரகைக்கு கொண்டுவந்து எட்டாவது மனைவியாக மணந்துகொண்டனன். இதனை -

"*எண்கின்வேந்தளித்தசாம்பவதியெனுமிலவச்செவ்வாய்*
பண்கனிமழலைத்தீஞ்சொற்படாமுலைப்பவளவல்லி
கண்கவர்மணியினேடுகாண்டகவிளங்கக்கொண்டு
மண்கவர்கமலத்தாளான்மாகடலென்னமீண்டான்"

என்று வரும் பாகவதச்செய்யுளாலுணர்க.

ஒருவன் அஷ்டமூர்த்திகளை யடைந்தானென்றது ஹரனை. அது அவ்வரன் அவ்வண்ண மஷ்டமூர்த்தியாக விருத்தலால்.

அஷ்டமூர்த்திகளாவார்.

சருவன், பவன், பசுபதி, ஈசானன், வீமன், உருத்திரன், மஹாதேவன், உக்கிரன் என்பவர்களாம்.

ஹரன் பிருதிவியைச் சரீரமாகக்கொண்டு தான் சரீரியாக நின்றவவதரத்துச் சருவன் என்றும், அப்புவைச் சரீரமாகக்கொண்டு தான் சரீரியாக நின்ற வவதரத்துப் பவன் என்றும், அக்கினியைச் சரீரமாகக்கொண்டு தான் சரீரியாக நின்ற வவதரத்துப் பசுபதி என்றும், வாயுவைச் சரீரமாகக் கொண்டு தான் சரீரியாக நின்ற வவதரத்து ஈசானன் என்றும், ஆகாயத்தைச் சரீரமாக கொண்டு தான் சரீரியாகநின்ற வவதரத்து வீமன் என்றும், சூரியனைச் சரீரமாகக்கொண்டு தான் சரீரியாகநினற வவதரத்து உருத்திரன் எனறு, சந்திரனைச் சரீரமாகக் கொண்டு தான் சரீரியாகநின்ற வவதரத்து மகாதேவன் என்றும், ஜீவனை அல்லது யஜ்வாவைச் சரீரமாகக்கொண்டு தான் சரீரி யாக நின்ற வவதரத்து உக்கிரன் எனறும் பெயர் பெற்று நிற்கின்றுனெனக் கேட்கப் படுதலால், ஹரன் எட்டுமூர்த்திகளை யடைகின்றுன் என்பது பெறப்பட்டது. இதனை –

"*விரியப்படைப்பாயெனலோடும்விழைந்துமலரோன்போற்றுவான்*
மருவுமணஞ்சேர்ந்தகன்றுவிரிமண்ணினுருவாஞ்சருவனு
யிரதமன்ந்த்னதெண்ணீரினுருவாயுறையுமெழிற்பவனுய்
உருவம்பொருந்திக்கனல்வடிவாயுற்றேயுறையும்பசுபதியாய்.

ஊறுயுலவையுருவாகியொழியாதுறையீசானனுய்
ஆறுவொலியாய்வெளியுருவாயமர்நதேயுறையும்வீமனுய்
வீறுரொளிசேர்ந்திரவியுருமேவியுறையுமுருத்திரனுய்
மாறுத்திரைநீரமுதாகிமதியாயுறைமாதேவனுய்.

உரைத்தற்கரியவியமானனுருவாய்த்தோன்றுமுக்கிரனைய்
விரித்தற்குரியனைய்வேறுய்விளம்பலாகாத்தனிமுதலாய்த்
திருத்துமறிவாலறிபொருளேசெழுஞ்சேவடிப்போதென்றலமே
லிருத்தியாள்வாயெனப்பரவியிறைஞ்சிப்படைக்கலுற்றனனல்"
என்று கூறப்படுகிற வாயுசங்கிதையாலுணர்க

தாத்பரியம்

ஹரி அஷ்டமகிஷிகளை யடைந்தவன், ஹரன் அஷ்டமூர்த்தங்களை அடைந்த வனென்பதாம்.

தாரதம்மியம்.

ஸாமான்யமான எட்டுப் பெண்களை இஷ்ட அநிஷ்டங்களுடன் கைப்பற்றிய ஹரியினும் சிறந்த அஷ்டமூர்த்தங்களையடைந்த ஹரன் சிறந்தவனென்னத் தடை யென்னை? ஹரனுடைய அஷ்டமூர்த்திகளையன்றி உலகே இல்லை. ஆனால், விதந்த தென்னையோ கூறுவது. ஆதலால், நாங்கள் இவ்விஷயத்தில் தாழ்வடைந்த ஹரியை அப்பிரதானமாகத்தள்ளிச் சிரேஷ்டனான ஹரனை ஆஶ்ரயிக்கின்றோம். **(15)**

एको लुठत्यनुदिनं यमुनाजलौघे
ष्वन्यो दधाति शिरसा महतीं च गङ्गाम् ।
कोवानयोरधिकः इत्यनुचिन्त्य वृद्धाः
सत्यं ब्रुवन्तु तमिमं वयमाश्रयामः ॥ १६ ॥

ஏகோ லுட²த்யநுதி³நம் யமுநாஜலௌகே⁴
ஷ்வந்யோ த³தா⁴தி ஶிரஸா மஹதீம் ச க³ங்கா³ம் ।
கோவாநயோரதி⁴க꞉ இத்யநுசிந்த்ய வ்ருத்³தா⁴꞉
ஸத்யம் ப்³ருவந்து தமிமம் வயமாஶ்ரயாம꞉ ॥ கசு ॥

ஏகோ லுட^{2}த்யனுதி^{3}னம் யமுனாஜலௌகே^{4}
ஷ்வன்யோ த^{3}தா^{4}தி ஶிரஸா மஹதீம் ச க^{3}ங்கா^{3}ம் ।
கோவானயோரதி^{4}க꞉ இத்யனுசிந்த்ய வ்ருத்^{3}தா^{4}꞉
ஸத்யம் ப்^{3}ருவந்து தமிமம் வயமாஶ்ரயாம꞉ ॥ 16 ॥

மொழிபெயர்ப்பு.

கல்லாக் கயவ ருள்ளமெனக் கறுத்த யமுனை நீர்ப்பெருக்கி
லுல்லா சத்தோ டெதிரந்ததனி லுருண்டா னொருவ னுற்றொருவன்
விலலார் கங்கை தனைத்தரித்து விளங்கா நின்று னிவரிலிழுக்
கில்லார் தம்மை யிவரென்ன விசைத்தாற் பெரியீரிறைஞ்சுதுமே.

பதப்பொருள்

ஏக:	=	ஒருவன்,
அனுதி³னம்	=	எப்பொழுதும்,
யமுனுஜலௌகே⁴ஷு	=	யமுனுஜலப்பெருக்குகளில்,
லுடதி	=	புரளுகின்றுன்,
அன்ய:து	=	இன்னெருவனுனல்,
ஶிரஸா	=	தலையினுலே,
மஹதீம்	=	பெரிதான,
க³ங்கா³ம்	=	கங்கையை,
த³தா⁴தி	=	தரித்துக்கொண்டிருக்கின்றுன்;
அநயோ:	=	இவ்விருவருக்குள்,
அதிக:	=	சிறந்தவன்,
கோவா	=	எவன்?
இதி	=	இதனை,
அநுசிந்தியா	=	ஆலோசித்து,
வ்ருத்³தா⁴:	=	பெரியவர்கள்,
ஸத்யம்	=	உண்மையை,
ப்³ருவந்து	=	சொல்லலாம் சொன்னுல்,
தமிமம்	=	அந்த விவனை,
வயம்	=	நாங்கள்,
ஆஶ்ரயாம:	=	ஆஶ்ரயிக்கின்றேம்.

பொழிப்பு.

ஒருவன் பிரவாகமான யமுனையாற்று நீரிலே விழுந்து புரளுகின்றுன், மற்றெருவன் மகத்தானகங்கையை யணிந்து கொண்டிருக்கின்றுன்; இவருக்குட்சிறந் தவனை இன்னவனென்று பெரியவர்களே நீங்களுரைத்தால் நாங்களந்தமஹா புருஷனை ஆஶ்ரயிக்கின்றேம்.

விதப்பு.

ஒருவன் யமுனையாற்று நீர்ப்பெருக்கிற புரளுகின்றுனென்றது - ஹரியை, அது அவ்வரி அவ்வண்ணம் புரளுதலால் இதனை -

"*மாயனைமனனுவடமதுரைமைந்தனைத்*
தூயபெருநீர்யமுனைத்துறைவனை" என்று நாலாயிரப்பிரபந்தத்தம்,

"*அளக்குகுமண்ணுலகருந்திவெண்ணெயுணவாயர்பாடிவளர்செங்கணுன்,*
தொளைக்கைமால்களிறபோலநின்றுதனிதுளையவெம்பியெழுவாளரா,

வளைத்துவால்கொடுநெடும்பணுடவியினவள்ளன்மேனியைமறைக்குபு,
முளைத்தநாணமதிமருட்டும்வாலெயிறுமூழ்குறும்படிகடித்ததால்"
என்ற பாகவதத்தும் வருதலைக்கொண்டுணர்க.

ஒருவன் கங்கையைத் தலையிற் றரித்திருக்கின்றுனென்றது - ஹரனை, அது அவ்வரன் அவ்வண்ணந் தரித்திருத்தலால்.

முன்ஞெருகாலத்தி லுமாதேவியுஞ் சங்கரனும் ஒருவிதான நீழலிலிருந்து அன்யோன்னிய ஸல்லாபாலாபங்களாற் குதூகலிக்கின்ற சமயத்தி லம்பிகை தன் கணவனிருவிழிகளையும் பொத்தினுள்; அதனுல் உலகமிருளடைதலையுணர்ந்த உமாகாந்தன நெற்றிக்கண்ணைத் திறந்து உலக மொளியுடையதாக வியற்றினன். பின்னர் நாணமுற்ற நாராயணி நாமென் செய்தோமென மூடியவத்தங்களை விரைவி லெடுத்தனள். உடனே அக்கரங்களினின்றும் பத்து நீர்த்துளிகள் கீழே சிந்தின, அவை அதிக பிரவாகமாய உலகனைத்தையும மூடின; இதனுற் கட்டமடைந்த தேவர்கள் பிறையணி மவுலிப பெருந்தகையையடைந்து, பிரவாகத்தை யகற்றவேண்டுமென்று பிரார்த்தித்தார்கள். ஈசனவர்களின் வேண்டுகோளுக்கிரங்கி, அப்பிரவாக கங்கையைத் தன் சடையிலணிந்து கொண்டனன் இதனை -

"*மலைமகளையொருபாகம்வைத்தலுமேமற்றெருத்தி*
சலமுகத்தாலவன்சடையிற்பாயுமதுவென்னேடி
சலமுகத்தாலவன்சடையிற்பாயந்திலளேற்றரணியெல்லாம்
பிலமுகத்தேபுகப்பாயந்துபெருங்கேடாஞ்சாழலோ" என்று தமிழ்வேத்ததும்,

என்று ஸகாந்தபுராணத்தும் வருதலைக் கொண்டுணர்க.

தாத்பரியம்.

ஹரி யமுனையாற்றின முழுகினுன், ஹரன் கங்கையைத் தலையிலணிந்தான் என்பதாம்.

தாரதம்மியம்.

கங்கையினும் யமுனை தாழ்ந்ததாதலால், பிரவாகமான யமுனை நீரிற்கிடந்து புரளுபவனைவிட, கங்கையைத் தலையிலே வைத்திருப்பவன் இந்த விஷயத்திற் சிறந்தவனே. ஆதலால், இவ்விஷயத்தில் தாழ்வடைந்த ஹரியை நாங்க ளப்பிரதான மானவனென்று ஒதுக்கி இவ்விஷயத்திற் பிரதானமடைந்த ஹரனை ஆம்ரயிக்கின் ருேம். **(16)**

एकस्सुवर्ण वसनं निदधाति कट्या
मन्यः सुवर्णगिरिचाप मधात्कराग्रे ।
को वानयोरधिकः इत्यनुचिन्त्य वृद्धाः
सत्यं ब्रुवन्तु तमिमं वयमाश्रयामः ॥ १७ ॥

𑌏𑌕𑌸𑍍𑌸𑍁𑌵𑌰𑍍𑌣 𑌵𑌸𑌨𑌂 𑌨𑌿𑌦𑌧𑌾𑌤𑌿 𑌕𑌟𑍍𑌯𑌾
𑌮𑌨𑍍𑌯𑌃 𑌸𑍁𑌵𑌰𑍍𑌣𑌗𑌿𑌰𑌿𑌚𑌾𑌪 𑌮𑌧𑌾𑌤𑍍𑌕𑌰𑌾𑌗𑍍𑌰𑍇 ।
𑌕𑍋 𑌵𑌾𑌨𑌯𑍋𑌰𑌧𑌿𑌕𑌃 𑌇𑌤𑍍𑌯𑌨𑍁𑌚𑌿𑌨𑍍𑌤𑍍𑌯 𑌵𑍃𑌦𑍍𑌧𑌾𑌃
𑌸𑌤𑍍𑌯𑌂 𑌬𑍍𑌰𑍁𑌵𑌨𑍍𑌤𑍁 𑌤𑌮𑌿𑌮𑌂 𑌵𑌯𑌮𑌾𑌶𑍍𑌰𑌯𑌾𑌮𑌃 ॥ ௧௭ ॥

ஏகஸ்ஸுவர்ண வஸனம் நித³தா⁴தி கட்யா
மன்யஃ ஸுவர்ணகி³ரிசாப மதா⁴த்கராக்³ரே ।
கோ வானயோரதி⁴கஃ இத்யனுசிந்த்ய வ்ருத்³தா⁴ஃ
ஸத்யம் ப்³ருவந்து தமிமம் வயமாஶ்ரயாமஃ ॥ 17 ॥

மொழிபெயர்ப்பு.

பொன்ஊன யுருக்கிச் சாயத்தடித்துப் பொருத்து மியல்ப தாகுமிஃ
தென்ன விசைக்கும் பீதவுடை யிடையனெருவ னெழி லொருவன்
பொன்னின் மஊலயை வில்லாகப் பொருந்தக்கரத்திற் பிடித்துள்ளான்
என்னு மிவருட் சிறந்தவன்யா ரிசைத்தாற் பெரியீரிறைஞ்சுதுமே.

பதப்பொருள்

ஏக:	=	ஒருவன்,
கட்யாம்	=	அரையில்,
ஸுவர்ணவஸநம்	=	பொன்மயமான வஸ்திரத்தை,
நித³தா⁴தி	=	தரிக்கின்றுன்,
அந்ய:	=	மற்றெருவன்,
கராக்³ரே	=	கை நுனியில்,
ஸுவர்ணகி³ரிசாபம்	=	பொன்மஊலயாகிய வில்ஊல,
அதாத்	=	பிடித்தான்,
அநயோ:	=	இவ்விருவருக்குள்,
அதிக:	=	சிறந்தவன்,
கோவா	=	யாவன்?
இதி	=	இதஊன,
அநுசிந்தியா	=	ஆலோசித்து,
வ்ருத்³தா⁴:	=	பெரியவர்கள்,
ஸத்யம்	=	உண்மையை,
ப்³ருவந்து	=	சொல்லலாம் சொன்னுல்,

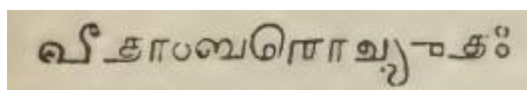
தமிமம் = அந்த விவஊன,
வயம் = நாங்கள்,
ஆஶ்ரயாமः = ஆஶ்ரயிக்கின்ஂறேம்.

பொழிப்பு.

ஒருவன் பீதாமபரத்தை இடையிலணிந்திருக்கின்ருன், இன்ஒெருவன் பொன் மஊலயை வில்லாகக கையிற பிடித்திருக்கின்ருன்; இவ்விருவருக்குள் சிறந்தவஊனப் பெரியவர்கள் நீவிர் கூறிஞல், நாங்கள் உங்களால் உண்மையாக உரைக்கப்பட்ட மஹாபுருஊனச் சரணமாக அடைகின்ஂறேம்.

விதப்பு.

ஒருவன் பீதவாடையைத் தரித்திருக்கின்ருனென்றது - ஹரியை, அது அவ்வரி அவ்வண்ணந் தரித்திருத்தலால். இதஊன -

என்றுரைக்கும அமரகோசத்தாலும்,

"*சூதாம்பரஞர்செயலென்றுசனன்சொல்லவு*
மீதாம்பரிசென்றுணர்மாவலியீந்துவப்பப்
பாதாம்புயம்பாருயர்வானிற்பரந்தவந்நாட்
பீதாம்பரமல்கியபேரொளிவாழிவாழி"என்ற ஸ்ரீமஹாபாகவதத்தாலும் உணர்க.

ஒருவன் கை நுனியாற் பொன்மஊலயான வில்லிஊனப் பிடித்துக் கொண்டிருக் கின்ருன் என்றது - ஹரஊன, அது அவ்வரன் அவ்வண்ணம் பிடித்திருத்தலால் இதஊன-

"*திருநெடுமாலிந்திரனயன்வாஞேர்திருக்கடைக்காவலினெருக்கிப்*
பெருமுடிமோதியுகுமணிமுன்றிறபிறங்கியபெரும்பற்றப்புலியூர்ச்
செருநெடுமேருவில்லின்முப்புரந்தீவிரித்தசிற்றம்பலக்கூத்த
கருவடிகுழைக்காதமலசெங்கமலமலர்முகங்கலந்ததென்கருத்தே"
என்று திருவிசைப்பாவிலும்,

"*பொன்மஊல வில்லி*" என்று பாகவதத்தும்.

"*பரிந்துதற்பதங்குறுகினர்பழையதீவிஊனபோ*
லெரிந்துமுப்புரம்பொடிபடவிறந்திடாதுயிர்கொண்
டிருந்தவப்பெருங்கொடியரையெம்பிரான்கண்டு
பொருந்துபொற்சிஊலவாங்கினன்சிலீமுகம்பூட்டி"
என்று கூவபுராணத்திலும் வருதஊலக்கொண்டுணர்க.

தாத்பர்யம்

ஹரி பொன்னுடையுடையவன், ஹரன் பொன்மலையாகிய வில்லினையுடைய வன் என்பதாம்

தாரதம்மியம்

கொஞ்சம் பொன்னினுலாகிய வோராடையை இடையிலணிந்தவனைக்காட்டி லும், பெரிய பொன்மலையைக கை நுனியிற் பிடித்திருக்கின்றவன் பொன்னின் விஷயத்திற சிறந்தவனெனபது ஸ்பஷ்டம். "இதெனெல்லையோசனையோ ரிலக்க மாகு மிதற்கு நடுப்பொறபிறங்கல்" என்று பார்த்ததும்,

என்று அமரத்திலும் கேட்கப்படுதலால், மகாமேருமலை பொன்னுருவமான மலையெ ன்று கேட்கப்படுகின்றது இதனுல் ஒருபெரிய பொன்வஸ்திரத்தைவிட, மிகவும் பெரிய பொன்மலையே ஒருவனிடத்திலிருந்தால்வனை பொன்னின் விஷந்த்திலெவ ன்தான் இழித்துக் கூறுவான். இவ்விஷயத்தில் தாழ்வடைந்த ஹரியை குறைந்த பொன்னுடையவனுகக்கருதி அப்பிரதானமாக்கி மிகுந்த பொன்மலையினையுடைய ஹரனை நாங்கள் சரணமாக வடைகின்றேம். (17)

एको दधौ शिरसि बर्हि णपिच्छमात्र
मन्योमयूरवर वाहन पुत्रदृष्टिः ।
कोवानयोरधिक इत्यनुचिन्त्य वृद्धाः
सत्यं ब्रुवन्तु तमिमं वयमाश्रयामः ॥ १८ ॥

ஏகொ உயௌ ஶிரஸி ஬ஹிர் ணபிச்சமாத்ர
மந்யொமயூரவர வாஹந புத்ரத்ருஷ்டிঃ ।
கொவாநயொரயிக ஐத்யநுசிந்த்ய வ்ருத்தாঃ
ஸத்யம் ஬்ருவந்து தமிமம் வயமாஶ்ரயாமঃ ॥ ௧௮ ॥

ஏகோ த³தௌ⁴ ஶிரஸி ப³ர்ஹி ணபிச்ச²மாத்ர
மன்யோமயூரவர வாஹன புத்ரத்³ருஷ்டி꞉ ।
கோவானயோரதி⁴க இத்யனுசிந்த்ய வ்ருத்³தா⁴꞉
ஸத்யம் ப்³ருவந்து தமிமம் வயமாஶ்ரயாம꞉ ॥ 18 ॥

மொழிபெயர்ப்பு.

எம்மா தென்னக கணடவர்க ளிசைக்கு மயிலின் றேகை தனைத்
தம்மோா தலையின் மீதணிந்து தயங்கு மொருவன் றவிரொருவன்
அம்மா மயிலை வாகனமா வடைந்த மகன்மே லார்விழியான்
இம்மா னவருட் சிறந்தவன்யா ரிசைத்தாற் பெரியீரிறைஞ்சுதுமே.

பதப்பொருள்.

ஏக:	=	ஒருவன்,
ஶிரஸி	=	தலையில்,
பர்ஹிணபிஞ்சமாத்ரம்	=	மயிலினெருதோகையையே,
ததௌ	=	தரித்தான்,
அந்ய:	=	இன்னெருவன்,
மயூரவரவாஹன	=	சிறந்த மயிலை வாகனமாகவுடைய
புத்ரத்³ருஷ்டி:	=	பிள்ளையினிடத்திற் பார்வையுள்ளவன்;
அநயோ:	=	இவ்விருவருக்குள்,
அதிக:	=	சிறந்தவன்,
கோவா	=	யாவன்?
இதி	=	இதனை,
அநுசிந்தியா	=	ஆலோசித்து,
வ்ருத்³தா⁴:	=	பெரியவர்கள்,
ஸத்யம்	=	உண்மையை,
ப்³ருவந்து	=	சொல்லலாம் சொன்னல்,
தமிமம்	=	அந்த விவனை,
வயம்	=	நாங்கள்,
ஆஶ்ரயாம:	=	ஆஶ்ரயிக்கின்றோம்.

பொழிப்பு.

ஒருவன் தன் றலையி லொரு மயிலிறகை வைத்திருக்கின்றன், இன்னெருவன் மயிலை வாகனமாகவுடைய பிள்ளையைப்பார்த்து மகிழ்கின்றன்; இவ்விருவருக்குட் சிறந்தவனை நீங்கள் சொன்னல் நாங்களந்த மஹாபுருஷனைச் சரணமாக வடைகின்றோம்.

விதப்பு.

ஒருவன் மயிலிறகந் தரித்தானென்றது - அரியை, அது அவ்வரி அவ்வண்ண மணிந்திருத்தலால் இடையர்கள் முன்காலத்திற் சிரோ பூஷணமாக மயிற்றழையை யணிவது வழக்கம ஹரியுங் கண்ணவதாரத்தி லவ்வண்ணமணிந்தனன் இதனை –

"*சிந்துரப்பொடிக்கொண்டுசென்னியப்பித்திருநாமமிட்டங்கோரிலையந்தன்னல்,*
அந்தரமின்றித்தன்னெறிபங்கியையழகியநேத்திரததாலணிந்து,
இந்திரன்போல்வருமாயப்பிள்ளையெதிர்நின்றங்கினவளையிழவேலென்னச்,
சந்தியில்நின்றுகண்டீர்நங்கைதன்துகிலொடுசரிவளைகழல்கின்றதே" என்றும்,

"*சாலப்பன்னிரைப்பின்னேதழைக்காவினகீழ்*" என்றும் நாலாயிரப்பிரபந்தத்தும்,

"*தழைதவழ்ந்தபூந்தாதவிழ்தாழிருங்கூந்தற்*
குழைதவழ்ந்தகட்டேலகிபச்சிளங்குழவி
இழைதவழ்ந்தபேரொளிக்கதிர்மின்னெனவிமைப்ப
மழைதவழந்தெனமருதிடைத்தவழ்ந்தனன்மன்னே" என்று பாகவதத்தும்,

"*பரிபுரங்கள்பாதமிசைக்கதிரைக்காட்டப்பசும்பொன்னிஞைடயுடைதிகழத்துய்ய,*
தரளவடமொடுதாமந்திவளக்காதிற்றயங்கியகுண்டலமஜலயப்பீலிப்பின்னல்,
சிரமிசையிற்கவினுறவேகேயூரங்கடிரண்டுபுயமிசையினெழிஜலக்காட்டாக்,
கரமிசையின்வயிரமணிக்கடகமின்னக்கந்தர்ப்பனெனக்கழைகொடூதிஞைல்"
என்று ஸ்ரீநாரதபாகவதத்தும் வருதஜலக்கொண்டுணர்க.

ஒருவன் மயிஜல வாகனமாகவுடைய பிள்ஜளயைப் பார்த்துக்கொண்டிருக்கின்றுனென்றது - ஹரஜன, அது அவ்வரன் அவ்வண்ணம் பார்த்துக்கொண்டிருத்தலால். இதஜன -

"*எண்காரும்புனக்குறவர்தமக்குறவனெனவணுகியேனல்காத்துத்*
தண்காருஞ்சைவலமுமஜனயகுழல்வள்ளிதனந்தழுவுகோவை
வெண்காட்டன்றிருமகஜனமயிலோஜனயமரர்சிறைவிடுத்தவேஜளக்
கண்காணப்பரவினர்தம்பிறவியெனும்பெருஞ்சிறையைக்கடப்பர்தாமே"
என்று திருவெண்காட்டுப் புராணத்தும்,

"அறிவிரண்டுமாயவலங்கறிவிற்றுழ்ந்தோர்
செறிவகன்றயாக்க்ச்கசெருத்தேருகைப்போ
னுறுவலியின்வையமுடற்றுதகரூர்ந்த
வெறுழ்மிகுந்தார்நாற்கோட்டிபப்பாகன்போலும்
எழிற்கலவமஞ்ஞையினிதுகைத்தான்போலும்"
என்று தணிகைப்புராணத்தும் வருதஜலக் கொண்டு, ஹரன் மகன் மயில்வாகன னென்றுணர்க

தாத்பரியம்

ஹரி ஒருமயிலிறகைத் தஜலயிலணிந்திருக்கின்றுன், ஹரன் மகன் ஒரு மயிஜலயே வாகனமாக உடையவஞைக இருக்கின்றுன் என்பதாம்.

தாரதம்மியம்.

ஒருமயிற்பீலியைத் தஜலயின்மீது வைத்துக்கொண்டிருப்பவனிலும் அநேக தோகைகஜளயுடைய மயிலிஜன வாகனமாகவுடைய பிள்ஜளயைப்பார்த்து மகிழ்பவன் சிறந்தவனேயாம். ஹரி, மயிலிறைகைத்தஜலயிற் றரித்திருக்கின்றுன், ஹரன் மகன் அம்மயிஜலயே வாகனமாகச் செய்திருக்கின்றுன். ஒருபொருஜளத் தஜலயிற் சுமப்பவஜனயும் அதேபொருஜள வாகனமாக்கினவஜனயுங் கருதினும், வாகனமாகக்கொண்ட

வனே சிறந்தவனுகின்றுன். இதனுல் மயிலிறகைத் தலையிற பூஷணமாக வணிந்த ஹரியையும், மயிலினை வாகனமாகவுடைய பிள்ளையினையுடைய ஹரனையும் சீர்தூக்கி ஆராயுங்கால், மயிற்பீலியைச் சிரோபூஷணமாகக்கொண்ட ஹரி தாழ்ந் தவனும், தன்மகனுக்கோர் மயிலை வாகனமாகச்செய்து அதனைப்பார்த்து மகிழுகிற ஹரன் சிறந்தவனும் ஆகின்றுர்கள், ஆதலால் நாங்கள் இவ்விஷயத்திற் றுழ்வடைந்த ஹரியை அப்பிரதானமாகவொதுக்கி இவ்விஷயத்தி லுயர்வடைந்த ஹரனைச் சிறந்த பொருளாகக்கொண்டு அவ்வரனை ஆஶ்ரயிக்கின்றேம். **(18)**

एकोदधाति हृदि कौस्तुभरत्नमेक
मन्यस्सहस्रसुफणामणिरत्न हारम्
कोवानयोरधिकः इत्यनुचिन्त्य वृद्धाः
सत्यं ब्रुवन्तु तमिमं वयमाश्रयामः ॥ १९ ॥

ஏகொஉயாதி ஹூஉி கௌஸ்துஹரத்நைக
ஊந்யஸ்ஸஹஸ்ரஸுஹணாஊணிரத்ந ஹாரஂ
கொவாநயொரயிகஃ ஐத்யநுவிந்த்ய வூஊாஃ
ஸத்யஂ ஸுவந்து தஊிஊஂ வயஊாஶ்ரயாஊஃ ॥ ககூ ॥

ஏகோத^{3}தா^{4}தி ஹ்ருதி^{3} கௌஸ்துப^{4}ரத்ன்மேக
மன்யஸ்ஸஹஸ்ரஸுப^{2}ணுமணிரத்ன ஹாரம்
கோவானயோரதி^{4}கஃ இத்யனுசிந்த்ய வ்ருத்^{3}தா^{4}ஃ
ஸத்யம் ப்^{3}ருவந்து தமிமம் வயமாஶ்ரயாமஃ ॥ 19 ॥

மொழிபெயர்ப்பு

நீலம் பூத்த தெனவொளிகொ ணிமல மணியை யெழின்மார்பங்
கோலம் பூப்ப வணிந்தொருவன் குலவா நின்றுன் மற்றெருவன்
ஆலம் பூத்த மணிச்சேட வார னிவரு ளகிலத்தி
லேலுஞ்சீர்த்தி பரன்யாவ னிசைத்தாற் பெரியீ ரிறைஞ்சுதுமே.

பதப்பொருள்

ஏக:	=	ஒருவன்,
ஹ்ருதி	=	மார்பில்,
ஏகம்	=	ஒரு,
கௌஸ்துபரத்நம்	=	கௌஸ்துபமென்னு மணியை,
ததாதி	=	தரிக்கின்றுன்,
அந்ய:	=	மற்றெருவன்,
ஸஹஸ்ரபணு மணிரத்நஹாரம்	=	ஆயிரம் பணுமணிகளையுடைய அரதன வாரத்தை,

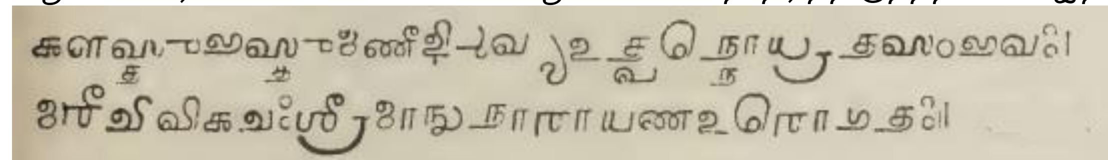
ததாதி	=	தரிக்கின்ருன்,
அநயோ:	=	இவ்விருவருக்குள்,
அதிக:	=	சிறந்தவன்,
கோவா	=	யாவன்?
இதி	=	இதனை,
அநுசிந்தியா	=	ஆலோசித்து,
வ்ருத்³தா⁴:	=	பெரியவர்கள்,
ஸத்யம்	=	உண்மையை,
ப்³ருவந்து	=	சொல்லலாம் சொன்னுல்,
தமிமம்	=	அந்த விவனை,
வயம்	=	நாங்கள்,
ஆஶ்ரயாம:	=	ஆஶ்ரயிக்கின்ருேம்.

பொழிப்பு.

பெரியவர்காள்! ஒருவன் ஒரு கௌஸ்துபமணியை மார்பில் தரித்திருக்கின் ருன், இன்னெருவன் ஆயிரம் பணுமணிகளுடய ரதந் ஆரத்தைத் தரித்திருக்கின் ருன், இவர்களிற் சிறந்தவனை நீங்கள் உண்மையாகக் கூறினுல், நாங்களந்த மகாபுருஷனைச் சரணமாக வடைகின்ருேம்.

விதப்பு.

ஒருவன் ஒரு கௌஸ்துபமணியைத் தரித்திருக்கின்ருன் என்றது - ஹரியை, அது அவ்வரி அவ்வண்ணங் கௌஸ்துபமணியைத் தரித்திருத்ததலால். இதனை -

என்று ஸ்ரீ பாரதத்திலும்,

"*வெருவுமாலமும்பிறையும்வெவ்விடையவற்கீந்து*
தருவும்வேறுளதகைகளுஞ்சதமகற்கருளி
மருவுதொல்பெருவளங்களும்வேறுறவழங்கித்
திருவுமாரமுமணிந்தனன்சதரமூர்ததி'

என்று கம்பராமாயணத்திலும் வருதலைக்கொண்டுணர்க

ஒருவன் ஆயிரம்பணுமணிகளையுடைய அரதனவாரத்தைத் தரித்திருக்கின் ருன் என்றது - ஹரனை, அது ஹரன் அவ்வாறு தரித்திருத்தலால். இதனை -

"*கணம்விரிகுடுமிச்செம்மணிக்கவைநாக்*
கறையணற்கட்செவிப்பகுவாய்ப்
பணம்விரித்திப்பொறிகொள்வெள்ளெயிற்றப

பாம்பணிபரமர்தங்கோயின்
மணம்விரிதருதேமாம்பொழின்மொழுப்பின்
மழைதவழ்வளரிளங்கமுகந்
திணர்நிரையரும்புபெரும்பற்றப்புலியூர்த்
திருவளர்திருச்சிற்றம்பலமே" என்று திருவிசைப்படாலிலும்,

"*பன்னகங்களையணியெனத்தாங்கினன்பன்னகாபரணன்ற*
னின்னருடபெறமதுகையான்மற்றவையெந்தைபாலரியோடுந்
துன்னுவெம்பகைக்கலுழனைநோக்கியேசுகங்கொலென்றஞ்சாமே
பன்னிமேன்மையின்விஞயினவிம்மொழிபாரெலாமெடுத்தோதும்."

என்று ஸ்ரீகாஞ்சிப்புராணத்தும் வருதலால், ஹரன் அநேக படங்களையுடைய சர்ப்ப ஆரத்தை தரித்தவனென்று அறியப்படுகின்முன். ஆதிசேஷன் முதலிய சர்ப்பராஜர்கள் சூடிகாமணிகளை யுடையவர்களென்று அனைவர்களு மறிந்திருக்கின்முர்கள்.

தாத்பரியம்.

ஹரி ஒரு கௌஸ்துபமணியையுடையவன், ஹரன் ஆயிரமணிகளையுடைய ஆதிசேஷ ஆரத்டையுடையவன் என்பதாம்.

தாரதம்மியம்.

ஒருமணியினை மார்பினிற் றரித்திருப்பவனைவிட ஆயிரமணிகளைத் தரித்திருப்பன் அந்த விஷயத்திற் சிறந்தவனேயாவன்; இது நிற்க, அது ஜீவ மணிகளாக விருந்தா லின்னம் விசேஷமேயாம். இவ்லகத்தில் நாகரத்தினத்திற்கு இருக்கு மகிமை இவ்வளவினதென்று கூறுதற்கியாவன் வல்லவன். சாமானிய நாகத்தின் மணிக்கே அத்தகைய சிறப்பிருக்குமாஞல், சர்ப்பங்களுக்கெல்லா மரசஞன ஆதிசேஷனுடைய மணிக்கிருக்கும் பெருமை இத்தகையதென்று கூற வியலாது. கேவலம் ஒரே ஒருகவுத்துபமணியை அணிந்திருக்கின்ற மார்பினையுடைய ஹரியைவிடச் சிறந்த ஆயிரம்பஞமணிகளையுடைய சேஷஹாரத்தைத்தரித்த ஹரன் சிறந்தவனென்று நியாயமுகத்தால் அறியப்படுகின்முன், ஆதலால் இவ்விஷயத்தில் தாழ்வடைந்த ஹரியை நாங்கள் அப்பிரதான வஸ்துவாக வொதுக்கிச் சிறந்த ஹரஞகிய மகாபுருஷனைச் சரணமாக வடைகின்றேம். **(19)**

एकः करेण धृतवानिह पाञ्चजन्य
मन्यस्त्वधत्त बहुविश्व सृजां कपालान् ।
कोवानयोरधिकः इत्यनुचिन्त्य वृद्धाः
सत्यं ब्रुवन्तु तमिमं वयमाश्रयामः ॥ २० ॥

ஒகஃ கரெண யூதவாநிஹ வாஞஜநு
ஊநுஷூயத ஸஹுவிஶ்வ ஸுஜாம் கவாஸாநு ।
கொவாநயொாயிகஃ ஐதுநுவிஞு வுஊாஃ
ஸதும் ஸுவஹு தமிமம் வயஶாஶ்ரயாமஃ ॥ ௨௦ ॥

ஏகः கரேண த்⁴ருதவானிஹ பாஞ்சஜன்ய
மன்யஸ்த்வத⁴த்த ப³ஹுவிஶ்வ ஸ்ருஜாம் கபாலான் ।
கோவானயோரதி⁴கः இத்யனுசிந்த்ய வ்ருத்³தா⁴ः
ஸத்யம் ப்³ருவந்து தமிமம் வயமாஶ்ரயாமः ॥ 20 ॥

மொழிபெயர்ப்பு.

நீரார் பாஞ்ச சன்னியப்போ நிலவி யிலங்கு சங்கத்தைச்
சீரார கரத்தி லிஞ்ஞான்று சேர்த்தா னெருவன் சீரொருவன்
ஆரார் மார்பிற் பிரமர்தலை யனேக மணிந்து நிற்கின்றுன்
ஏரா ரிவருட் சிறந்தவன்யா ரிசைத்தாற் பெரியீரிறைஞ்சதுமே.

பதப்பொருள்.

ஏக:	=	ஒருவன்,
கரேண	=	கையிஞலே,
இஹ	=	இப்பொழுது,
பாஞ்சஜந்யம்	=	பாஞ்ஜன்யத்தை,
த்⁴ருதவான்	=	தரித்தான்,
அந்ய:து	=	இன்னெருவஞஞல்,
பஹு	=	அநேகமான,
விஶ்வஸ்ருஜாம்	=	பிரமர்களுடைய,
கபாலாந்	=	மண்டையோடுகளை,
தத்த	=	தரித்தான்,
அநயோ:	=	இவ்விருவருக்குள்,
அதிக:	=	சிறந்தவன்,
கோவா	=	யாவன்?
இதி	=	இதனை,
அநுசிந்தியா	=	ஆலோசித்து,
வ்ருத்³தா⁴ः	=	பெரியவர்கள்,
ஸத்யம்	=	உண்மையை,
ப்³ருவந்து	=	சொல்லலாம் சொன்ஞல்,
தமிமம்	=	அந்த விவனை,
வயம்	=	நாங்கள்,
ஆஶ்ரயாமः	=	ஆஶ்ரயிக்கின்றேம்.

பொழிப்பு.

ஒருவன் இப்பொழுது பாஞ்சஜன்னியத்தை தரித்துக்கொண்டிருக்கின்ருன், இன்னொருவன் அநேக பிரமகபாலங்கந் தரித்துக்கொணடிருக்கின்ருன், இவ்விருவரில் சிறந்தவனிவனென்று பெரியவராகிய நீங்கள் கூறினுல், நாங்க ளந்த மஹாபுருஷனைச் சரணமாக அடைகின்ரோம்.

விதப்பு

ஒருவன் பாஞ்சஜன்யத்தைத் தரித்திருக்கின்ருனென்றது - ஹரியை, அது அப்பாஞ்சஜனயத்தை யவ்வரி தரித்திருத்தலால்

அதுவும் கழிந்த துவாபரயுகத்தின் கடைசியிலாதலால், இப்பொழுது என்று சமீபகாலம் குறித்துரைக்கப்பட்டது. ஹரி தனது கண்ணுவதாரத்தில் அவந்திநாட்டி லிருந்த சாந்தீபமுனிவனிடத்து வேதாகமாதிகலைகளைக் கற்றுணர்ந்து தங்குரவனை வணங்கி அடியேன் நும்மாட்டுக்கற்ற கல்விக்குத் தக்கணை யென்னையென்று கேட்டதற்கு அம்முனி தனது மனைவியுட ஞலோசித்துக் கண்ண! எமக்கு நீயருளும் தக்கணை கடலாட்டி லிறந்த எம்மகனை அழைத் தெமக்கு கொடுத்தல் என்றனன். உடனே ஹரி கடற்கரையையடைந்து வருணனை யழைத்து என் குரவன மகனைக் கொன்றவன் யாவனென்று கேட்டனன். அதற்கவ்வருணன் யானறியேன், இக்கடலுள் வாழும் பாஞ்சஜனுகவிருக்கலாம் என்றனன். பின்னர் கண்ணன் கடலிலிருந்த பாஞ்சஜனைத் தேடிக்கண்டு அவனோடு போர்புரிந்தும் அனை மார்பைப் பிளந்து அவன் வயிற்றுக்குளிருந்த பாஞ்சஜன்னியமென்னும் சங்ந்த்தையெடுத்து அண்டமதிர ஊதினன். உடனே எமன் குருமகனை அளித்தனன். அளித்தவனைக் குருவினிடங் கொடுத்துத் தன்னிடத்திற்குச் சென்றனன். இதனை -

"*வஞ்சமபடைத்துமறிவெண்டிரைவேலையூடு*
துஞ்சுந்திறல்வாளவுணன்றனைச்சூழ்ந்துபற்றி
நெஞ்சம்பிளந்துநிலவுக்கதிர்ச்சங்குகொண்டான்
கஞ்சங்கருக்குங்கருணைத்தடங்கண்ணன்மாதோ" என்று சுகபாகவதத்தும்,

"*பரவையினெய்திப்பஞ்சசனனைச்செற்றகன்றபாரின்*
மருதிறவுதைத்தகோமான்மற்றவன்வயிற்றைப்போழ்ந்தே
யிரவியனவிர்கொண்டோங்குபாஞ்சசன்னியத்தையோரார்
கரதலம்பற்றியண்டஙகலங்கிடவூகினுல்"

என்று நாரத பாகவதத்தும் வருதலாலுணர்க

ஒருவன் அநேக பிரமர்களுடைய மண்டையோடுகளைத் தரித்திருக்கின்ருன் என்றது - ஹரனை, அது அவ்வரன் அவ்வாறணிந்திருத்தலால்.

ஹரன் பிரமாதிகளிறக்கும பிரளயங்களாகிய மஹா பிரளயங்களில் ஒவ்வொரு பிரமர்கஊயும் சுட்டெரித்து அவர்களின் மண்டையோடுகஊத் தரித்திருக்கின்ருன் இதஊ -

“*ஒள்ளொளிப்பிரமசிரசினுங்கஊயான்மகேச்சுரனுலப்பிஞளமரும்*
எள்ளருந்தேவர்தானவர்யாருமிறப்பவோர்கணத்தினிலெரித்துத்
தள்ளரும்பிரமர்தஊயொடென்பணிந்துசங்கரிகண்டுகண்களிப்ப
வள்ளிஊச்சூலவேறிரித்தினிதிஞனந்தநடம்புரிந்திடுவான்" என்று கூர்மபுராணத்தும்,

(ஹவிஷ்ணுகபாலாபூஜயகிங்கிணிகாங்க்ரிக:)

என்று ஸகாந்தபுராணத்தும் வருதஊக்கொண்டுணர்க.

தாத்பர்யம்

ஹரி பாஞ்சஜன்னியமென்னும் ஒரு சங்கத்தைத் தரித்திருக்கின்ருன், ஹரன் அநேக பிரமகபாலங்கஊத் தரித்திருக்கின்ருனென்பதாம்.

தாரதம்மியம்

ஒரு பாஞ்சஜன்னியமென்னும் சங்கவோட்டிஊயுடைய ஹரியை விட, அநேக பிரமர்களின் மண்டையோடுகஊயுடைய ஹரன் சிறந்தவனேயாம்; ஆதலாலிவ்விஷயத்திற் ருழ்வடைந்த ஹரியை அப்பிரதானமாக வொதுக்கி பிரதானமான ஹரஊ நாங்கள் அடைந்து ஆஶ்ரயிக்கின்ரேம். **(20)**

एको व्रजेषु कुरुते मृदुवेणुनाद
मन्यो लयेषु कुरुते विकटाट्टहासम् ।
कोअनयोरधिकः इत्यनुचिन्त्य वृद्धाः
सत्यं ब्रुवन्तु तमिमं वयमाश्रयामः ॥ २१ ॥

ஏகொ வ்ரஜெஷு குருதெ ம்ருதுவெணுநாத
மந்யொ லயெஷு குருதெ விகடாட்டஹாஸம் ।
கொ அநயொரதிகஃ இத்யநுசிந்த்ய வ்ருத்தாஃ
ஸத்யம் ப்ருவந்து தமிமம் வயமாஶ்ரயாமஃ ॥ உக ॥

ஏகோ வ்ரஜேஷு குருதே ம்ருது³வேணுநாத³
மன்யோ லயேஷு குருதே விகடாட்டஹாஸம் ।
கோஅனயோரதி⁴க꞉ இத்யனுசிந்த்ய வ்ருத்³தா⁴꞉
ஸத்யம் ப்³ருவந்து தமிமம் வயமாஶ்ரயாம꞉ ॥ 21 ॥

மொழிபெயர்ப்பு.

குரங்கு மடிகொள் சுரபியுறுங் குடில்க டோறுஞ் சென்றெய்தி
யிரங்கு தொனியார் சீங்குழலை யிசைத்தா னொருவனின்னொருவ
னரங்கு மியலை யுலகடைய வட்ட காசம் புரிகின்ற
னிரங்கு மியலிற் சிறந்தவன்யா ரிசைத்தாற் பெரியீ ரிறைஞ்சுதுமே.

பதப்பொருள்.

ஏக:	=	ஒருவன்,
வ்ரஜேஷு	=	மாட்டு கொட்டாய்களில் - தொழுவுகளில்,
ம்ருது³	=	மிருதுவான,
வேணு	=	மூங்கிற்குழலாலாகிய,
நாத³ம்	=	இசையை,
குருதே	=	செய்கின்றன்,
அந்ய:	=	இன்னொருவன்,
விகடாட்டஹாஸம்	=	பயங்கரமான அட்டகாசத்தை,
குருதே	=	செய்கின்றன்,
அநயோ:	=	இவ்விருவருக்குள்,
அதிக:	=	சிறந்தவன்,
கோவா	=	யாவன்?
இதி	=	இதனை,
அநுசிந்தியா	=	ஆலோசித்து,
வ்ருத்³தா⁴:	=	பெரியவர்கள்,
ஸத்யம்	=	உண்மையை,
ப்³ருவந்து	=	சொல்லலாம் சொன்னல்,
தமிமம்	=	அந்த விவனை,
வயம்	=	நாங்கள்,
ஆஶ்ரயாம:	=	ஆஶ்ரயிக்கின்றோம்.

பொழிப்பு.

ஒருவன் மாட்டுக்கொட்டில்களில் மெல்லிய வேய்ங்குழலிசையைச் செய்கின்றன், மற்றொருவன் சங்காரகாலத்தில் அட்டகாசம் செய்கின்றன், இவ்விருவர்களில் சிறந்தவன் இவனென்று விவேகிகளாகிய நீங்கள் கூறுவீர்களானல், நாங்க ளந்த மஹா புருஷனைச் சரணமாக அடைகின்றோம்.

விதப்பு.

ஒருவன் மாட்டுக்கொட்டிலி லிசையூதுகின்றுனென்றது - ஹரியை, அது ஹரி அவ்வாறு இசையூதின்மையால். இது இவ்வரி ஆயர்சேரியில் வளர்ந்த அந்நாளிற் செய்ததாம். இதஊ -

"*நாவலம்பெரியதீவினில்வாழுநங்கைமீர்களிதோரற்புதங்கேளீர்*
தூவலம்புரியுடையதிருமால்தூயவாயிற்குழலோசையின்வழியே
காவலுங்கடந்துகயிறுமாஊயாகிவந்துகவிழ்ந்துநின்றனரே"
என்று நாலாயிரப்பிரபந்தத்தும்,

"*தெறித்தகன்றுவாய்வைத்தவம்முஊயுணாதிரண்டு*
கறித்தபுல்லுஞகறவைபூங்கற்பகச்செங்கேழ்
முறிக்கொழுங்கவின்கவற்றியமுகிணகைச்செவ்வாய்
மறைக்கொழுந்தின்வேயின்னிசையஞ்செவிமடுத்தே"
என்று சுகபாகவத்தும் வருதலைக்கொண்டுணர்க.

ஒருவன் விகடாட்டகாசஞ் செய்கின்றுனென்றது - ஹரஊ, அது ஹரன் பிரளய காலத்தி லவ்வண்ண மட்டகாசஞ் செய்தலால். இதஊ,

"*சாருமெவ்வுயிருந்தன்வயமாக்கித்தளர்க்குமாணவப்பகையோருஞ்,*
சூரஊமுதலாந்துளக்கரும்வகையும்துலங்குமிப்பிரணவப்பொருளாம்,
வீரனிலின்றேவிளிந்ததென்றுளத்துவிரைந்தெழும்வீரத்தின்குறிப்பி,
ஞரமர்முடியோனுர்த்தலினுயதவ்விடம்வீரட்டகாசம்" என்று தணிகைப்புராணத்தும்,

அரன் மஹாப்பிரளயகாலத்தில் சகலாண்டங்கஊயும் ஒரே கவளமாக விழுங்கு மியல்பினனுய், சகலாண்டங்கஊயும் அண்டங்களினுள்ளிற்பொருந்திய வேறுவேறுனவுலகங்கஊயும் உலகங்கஊப்படைத்துக்காக்கு ஹயன் - ஹரி முதலானவர்கஊயும் ஹுங்காரம் அட்டகாசம் நோக்க முதலியவற்று லழித்துக் கடைசியி லட்டகாசத்துடன் நின்று நடனமிடுவன். இதஊ -

என்று ஸ்ரீமஹாஸ்காந்தபுராணத்தும்,

"*அண்டத்தினுறுந்தோற்றமஊத்துந்தன்னிடத்தடங்கக்*
கண்டத்தின்பெருமையினுற்கருத்திலுயிர்களிப்போங்கிப்
பண்டைப்போலுலகளிப்பப்பண்புறுதன்றிருவுளத்திற்
கொண்டக்கால்வீரட்டகாசஞ்செய்குணத்தவனுய்"
என்று திருவோத்தூர்ப்புராணத்தும் வருதஊக்கொண்டுணர்க.

தாத்பரியம்.

ஹரி வேணுகானஞ் செய்தான், ஹரன் விகடாட்டஹாஸம் செய்தான் என்ப தாம்.

தாரதம்மியம்.

மெல்லிய வேய்ங்குழலூதுமவனிலும் அவ்வேய்ங்குழ லிசைப்பவனையும், அவன் சம்பந்தமான வுலகங்களையும் அட்டகாசத்தினுலே சங்கரித்தவன் சிறந்தவனு வென்று ஆலோசிக்க வேண்டுவதில்லையன்றோ? ஆதலால் இவ்விஷயத்தி லிசைய டையாத ஹரியை அப்பிரதானப்பொருளாக வகற்றி, இவ்விஷயத்திற் சிறந்த ஹரனை நாங்கள் நியாயமுகத்தாற் சிறந்தவனுகக்கருதி, அந்த மஹாபுருஷனைச் சரணமாக வடைகின்றோம். **(21)**

पक्षीन्द्र वाहन इति प्रथितोऽयमेक
स्त्वन्यो महोक्ष वर वाहन इत्यभिख्यः ।
कोवानयोरधिक इत्यनुचिन्त्य वृद्धाः
सत्यं ब्रुवन्तु तमिमं वयमाश्रयामः ॥ २२ ॥

வக்ஷீந்ஸ்ர வாஹந ஜதி வ்ரயிதொ௳யஜெக
ஸ்வநெ்யா ஜஹொக்ஷ வர வாஹந ஜத்யஹிவ்யஃ ।
கொவாநயொரயிக ஜத்யநுவிந்த்ய வ்ருஜாஃ
ஸத்யம் ஸ்ருவந்து தஜிஜம் வயஜாஶ்ரயாஜஃ ॥ ௨௨ ॥

பக்ஷீந்த்^{3}ர வாஹன இதி ப்ரதி^{2}தோ(அ)யமேக
ஸ்த்வன்யோ மஹோக்ஷ வர வாஹன இத்யபி^{4}க்^{2}ய: ।
கோவானயோரதி^{4}க இத்யனுசிந்த்ய வ்ருத்^{3}தா^{4}:
ஸத்யம் ப்^{3}ருவந்து தமிமம் வயமாஶ்ரயாம: ॥ 22 ॥

மொழிபெயர்ப்பு.

மன்னுஞ் சுவண விறகுடனே மருவும் வைந தேயனையே
துன்னு மூர்தி யாக்கொண்டு சுடர்தா னெருவன் துகளில்லா
வன்ன விடபந் தனையூர்ந்து வருவா னெருவன் வையத்தி
லின்னர் தம்மிற் சிறந்தவன்யா ரிசைத்தாற் பெரியீரிறைஞ்சுதுமே.

பதப்பொருள்.

அயம் = இந்த,

ஏக:	=	ஒருவன்,
பக்ஷீந்த்[3]ர	=	கருடனை,
வாஹந:	=	வாஹனமாகவுடையவன்,
இதி	=	என்று,
ப்ரதித:	=	பிரசித்தியடைந்தவன்,
அந்ய:து	=	இன்னெருவனுனல்,
மஹோக்ஷவரவாஹந:	=	சிறந்தது மசிரேஷ்டமானதுமான வ்ருஷபத்தை வாஹனமாகவுடையவன்,
இதி	=	என்று,
அபிக்ய	=	பிரக்கியாதியடைந்தவன்;
அநயோ:	=	இவ்விருவருக்குள்,
அதிக:	=	சிறந்தவன்,
கோவா	=	யாவன்?
இதி	=	இதனை,
அநுசிந்தியா	=	ஆலோசித்து,
வ்ருத்[3]தா[4]:	=	பெரியவர்கள்,
ஸத்யம்	=	உண்மையை,
ப்[3]ருவந்து	=	சொல்லலாம் சொன்னுல்,
தமிமம்	=	அந்த விவனை,
வயம்	=	நாங்கள்,
ஆஶ்ரயாம:	=	ஆஶ்ரயிக்கின்ருேம்.

பொழிப்பு.

ஒருவன் கருடனை வாகனமாகவுடையவனென்று கீரத்திபெற்றவன், இன்னெருவன் சிறந்ததும் உயாந்ததுமான இடபத்தை வாகனமாகவுடையவன்; இவரில் சிறந்தவனைப் பெரியவர்களான நீங்கள் கூறினுல், நாங்கள் உங்களால் சிறந்தவனென்று கூறப்பட்ட மகாபுருஷனைச் சரணமாக வடைகின்ருேம்.

விதப்பு.

ஒருவன் பக்ஷீந்திரவாகனன் என்றது - ஹரியை, அது அவ்வரி கருடனை வாகனமாகக் கொண்டிருந்தமையால். இதனை -

காசிபன் என்னும் முனியின் மனைவியர் பலரில் ஒருத்தியான விநுதையென்பவள் பெற்ற மகனுன கருடன் திருமாலோடு போர்புரிந்து திருமாலால் வெல்லப்படாது போன போழ்து, கபடமாகக் கருடனைப்பார்த்து உனக்கு வேண்டிய வரங்களைக்கேள் தருகின்றேனென்று கூறியதனைக் கேட்ட கருடன் கலுக்கென்று நகைத்து நாராயணு நீ என்னை வெல்லாமலே எனக்கு வரமளிக்கவந்தாய் இதுமொரு வேடிக்கை தான் என்று கூறி உனக்கு வேண்டுமாஞு லென்னைக்கேள் வரந்தருகின்றேன் என்றனன் உடனே ஹரி கருடனைப்பாாதது நீ எனக்கு வாகனமாக இருக்கவேண்டு

மென்று வரங் கேட்டனன. அதற்கவன் சம்மதித்தனன் அதஞ லரிக்குக கருடன் வாக னமாயினன். இதன் விரிவை புராணேதிகாசாதிகளிலுணர்க.

"*கருமுகிருமரைக்காடுபூத்துநீ*
டிருசுடரிருபுறத்தேந்தியேடவிழ்
திருவொடும்பொலியவோர்செம்பொற்குன்றின்மேல்
வருவபோற்கலுழன்மேல்வந்துதோன்றினன்"
என்னுங் கம்பராமாயணத்தாலும்,

"*விட்டிலனறுருவனமூச்சுவிழுத்தவம்புரிதலானே*
முட்டியதுமக்குமாங்கேமூச்சுநாங்காத்துமென்ன
மட்டறுவேதமேனிவரிச்சிறைப்புள்ளின்மேற்றிக்
கெட்டுநல்லுருவக்காந்தியெறிதரவேகினனல்" என்னும் பாகவதத்தாலும்,

“*குழல்கோவலர்மடப்பாவையும்மண்மகளும்திருவும்*
நிழல்போல்வனர்கண்டுநிற்குங்கொல்மீளுங்கொல்தண்ணந்துழாய்
அழல்போலடுஞ்சக்கரதண்ணல்விண்ணோர்தொழக்கடவுந்
தழல்போற்சினத்தவப்புள்ளின்பின்போனதனிநெஞ்சமே"

என்று நம்மாழ்வார் கூறிய இயற்பாவிலும் கேட்கப்படுதலாலும், மற்றும் பல விடங்களிலும் ஹரி கருடவாகனன் என்றிருத்தலாலும்,

நிகண்டிலும் என்று கேட்கப்படுதலாலும் ஹரி கருடவாகனன் என்றறியப்படுகின்றுன்.

ஒருவன் சிறந்ததும் பெரியதுமான இடபத்தை வாகனமாகவுடையவன் என்றது - அரனை, அது அவ்வரன் எருதை வாகனமாகக் கொண்டிருத்தலால்.

முன்னெரு காலத்தில் ஹரி ஸ்ரீகைலாசத்திலிருக்கும் ஹரனிடம் தனது கருட வாகனத்திலேறி ஹரனுடைய ஆலயத்தின் முன்புறத்தில் ஹரனுடைய வாகன மாகிய எருது கிடக்கும் இடத்தில் தனது வாகனமான கருடஊயும் நிறுத்தி உள்ளே சென்றனன். கருடன் இடபத்தினருகில் இறுமாந்திருந்தனன். பின்னர் சற்று நேரத்திற் கெல்லாம் அவ்விடபம்விட்ட மூச்சினுட் சிக்கித் தடுமாறி இடபத்தின் மூக்கினுட் போவதும் வெளிவருவதும் ஆகிப் பெருங்காற்றிற் சிக்கிய எருக்கம் பஞ்சைப்போல படாதபாடுபட்டான். பின்னர் சிவகணங்களால் எழுப்பப்பட்ட எருதின் சுவாசம் நின்றவுடனே ஒருவாறு சுகமடைந்து ஹரியுடன் திரும்பிச் சென்றுன் என்று ஒரு நகைப்புக்கேற்ற இரதமைந்தசரித்திரமொன்று பல நூல்களிலுங் கேட்கப்படுகின்றது. இதனல் கருடவாகனத்தின் உயர்வும் இடபவாகனத்தி னுயர்வும் நன்கு புலப்படும். இதஊச் சுட்டியே ஆசிரியரும் ‘மஹோக்ஷவரவாஹநம்’ என்றுர். இதஊ, -

"*கொடுவினையாரென்றுங்குறுகாவடி*
குறைந்தடைந்தாராழாமைக்காக்கும்படி
படுமுழவம்பாணிபயிற்றும்படி
பதைத்தெழுந்தவெங்கூற்றைக்காய்ந்தவடி
கடுமுரணேறூர்ந்தான்கழற்சேவடி
கடல்வையங்காப்பான்கருதும்மடி
நெடுமதியங்கண்ணியணிந்தானடி
நிறைகெடிலவீரட்டநீங்காவடி" என்று திரவிடசுருதியிலும்,

"*அந்நிலையிற்றிருத்தோணிவீற்றிருந்தாரருளேக்கான்*
முன்னிலைமைத்திருத்தொண்டுமுன்னியவர்க்கருள்புரிவான்
பொன்மலைவல்லியுந்தாமும்பொருவிடைமேலெழுந்தருளிச்
சென்னியிளம்பிறைதிகழச்செழும்பொய்கைமருங்கணைந்தார்"

என்று பெரியபுராணத்தும் வருதலைக்கொண்டும், மற்றையவிடங்களில் வருவனவற்றைக் கொண்டும் உணர்க.

தாத்பரியம்.

ஹரி கருடவாகனன், ஹரன் இடபவாகனன் என்பதாம்.

தாரதம்மியம்.

வாகனத்தையே வரங்கேட்டுப்பெற்று அதனில் ஏறுபவனும், அவ்வாகனந் தன்னிடத்துக்கொண்டுள்ள அகம் அறுமாறு மூச்சுவிட்டுக் கருவபங்கஞ் செய்யும் பிறனுடைய வாகனத்தின் சிறப்பும் இவ்வண்ணமானது என்று கூறுமலே நன்கு விளங்கும். அன்றியும் ஹரனுடைய வாகனம் தருமத்தெய்வம், அதன் வேண்டு கோடலினு லதனை அவ்வரன் வாகனமாகக் கொண்டான். இவ்விஷயத்தில் கருட வாகனம் இடபவாகனத்தைவிட அனேகங்கோடிப்பங்கு தாழ்ந்தது என்பது முன் காட்டிய கதையே விளக்கும். தாழ்ந்த கருடனை வாகனமாகக் கொண்ட ஹரியை இவ்விஷயத்தி லப்பிரதான்மாக நீக்கி, உயர்ந்த ஹரனை நாங்கள் சரணமாக அடைந்து வணங்குகின்றேம். **(22)**

एकस्तु योनिज इति व्रजति प्रसिद्धि
मन्यस्त्वजात इति सर्वजगत्प्रसिद्धिम् ।
कोवानयोरधिकः इत्यनुचिन्त्य वृद्धाः
सत्यं ब्रुवन्तु तमिमं वयमाश्रयामः ॥ २३ ॥

ஹகஸ்து யொநிஜ ஐதி வ்ஜதி ப்ஸிஃ
ஜந்யஸ்வஜாத ஐதி ஸவ்ஜகத்ப்ஸிஃ ।
கொவாநயொரயிகஃ ஐத்யநுவிந்த்ய வ்ஃாஃ
ஸத்யம் ஞுவந்து தமிமம் வயமாஶ்ரயாமஃ ॥ உந ॥

ஏகஸ்து யோநிஜ இதி வ்ரஜதி ப்ரஸித்^{3}தி^{4}
மன்யஸ்த்வஜாத இதி ஸர்வஜக^{3}த்ப்ரஸித்^{3}தி^{4}ம் ।
கோவானயோரதி^{4}கஃ இத்யனுசிந்த்ய வ்ருத்^{3}தா^{4}ஃ
ஸத்யம் ப்^{3}ருவந்து தமிமம் வயமாஶ்ரயாமஃ ॥ 23 ॥

மொழிபெயர்ப்பு.

வள்ளங் குலவு கடல்புடைசூழ் வையத் துற்ற வுயிர்களைப்போற்
கொள்ளும் யோனி சன்னென்னக் குலவு மொருவன் கூறெருவன்
துள்ளும் பிறவி யில்லாதத் தூயோ ஞகித் துலங்கிஞன்
எளளி லிவரிற் சிறந்தவன்யா ரிசந்த்தாற் பெரியீ ரிறைஞ்சுதுமே.

பதப்பொருள்.

எகஸ்து	=	ஒருவனுனல்,
யோநிஜ:	=	யோனியிற்பிறப்பவன்,
இதி	=	என்று,
ப்ரஸித்^{3}தி^{4}ம்	=	பிரக்யாதியை,
வ்ரஜதி	=	அடைகிறுன்,
அந்ய:து	=	இன்னெருவனேவென்றல்,
அஜாத	=	பிறப்பில்லாதவன்,
இதி	=	என்று,
ஸர்வஜக^{3}த்ப்ரஸித்^{3}தி^{4}ம்	=	எல்லா வுலகங்களிலும் பிரபஶித்தியை,
வ்ரஜதி	=	அடைகிறுன்;
அநயோ:	=	இவ்விருவருக்குள்,
அதிக:	=	சிறந்தவன்,
கோவா	=	யாவன்?
இதி	=	இதனை,
அநுசிந்தியா	=	ஆலோசித்து,
வ்ருத்^{3}தா^{4}ஃ	=	பெரியவர்கள்,
ஸத்யம்	=	உண்மையை,
ப்^{3}ருவந்து	=	சொல்லலாம் சொன்னல்,
தமிமம்	=	அந்த விவனை,
வயம்	=	நாங்கள்,
ஆஶ்ரயாமஃ	=	ஆஶ்ரயிக்கின்றேம்.

பொழிப்பு.

ஒருவன் என்றும் யோனியில் பிறப்பவனுகக் கீர்த்தியடைகின்முன், இன்னெரு வன் யோனியில் பிறவாதவனென்று கீர்த்தியடைகின்முன், இவ்விருவரில் சிறந்த வஜன அறிவுடையவர்கள் சத்தியமாகச் சொன்னுல் நாங்களந்த மஹாபுருஷஜனச் சரணமாகவடைகின்ரேம்.

விதப்பு.

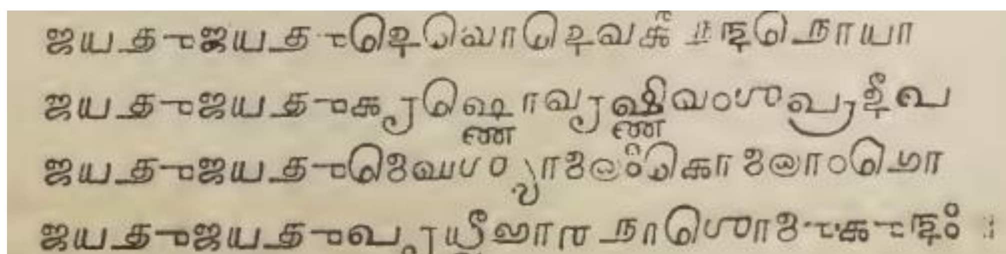
ஒருவன் யோனியிற்பிறப்பவனென்றது - ஹரியை, அது ஹரி யோனி வாயப் பாட்டுப் பிறத்தலால்.

அதாவது கோசஜலயின் யோனியில் பிறந்தவ னிராமன, தேவகியின் யோனி யில் பிறந்தவன் கிருஷ்ணன், ரேணுகையின் யோனியிற்பிறந்தவன் பரசுராமன், அநுசூயையின் யோனியிற் பிறந்தவன் கபிலன் என்று ஹரியின் பிறப்புரைக்கும் புராணவேதாதிகளாலறிக. இதஜன -

"*மண்மிசையோநிகள்தோறும்பிறந்தெங்கள்மாதவனே*
கண்ணுறநிற்கிலுங்காணகில்லாவுலகோர்களெல்லாம்
அண்ணலிராமாநுசன்வந்துதோன்றியவப்பொழுதே
நண்ணருஞானந்தஜலக்கொணடுநாரணற்காயினரே. என்றும்,

வண்ணமாடங்கள்சூழ்திருக்கோட்டியூர்
கண்ணன்கேசவன்நம்பிபிறந்தநாள்
எண்ணெய்சுண்ணமெதிரெதிர்தூவிட
கண்ணன்முற்றங்கலந்தளறுயிற்றே' என்றும் நாலாயிரப்பிரபந்தத்தும்,

"*ஒருபகலுலகெலாமுதரத்துட்பொதிந்*
தருமறைக்குணர்தருமவஜனயஞ்சனக்
கருமுகிற்கொழுந்தெழில்காட்டுஞ்சோதியைத்
திருவுறப்பயந்தனடிறங்கொள்கோசஜல" என்று இராமாயணத்தும்,

என்று முகுந்தமாஜலயிலும் கேட்கப்படுதலாலுணர்க.

ஒருவன் யோனிவாயப்பட்டுப் பிறவாதவனென்றது - ஹரஐன, அது ஹரன் யோனிவாயப்பட்டு பிறவாமையால். இதஐன -

என்று சுருதியிலும்,

"*வைச்சபொருணமக்காகுமென்றெண்ணிநமச்சிவாய*
வச்சமொழிந்தேனணிதில்ஐயம்பலத்தாடுகின்ற
பிச்சன்பிறப்பிலிபேர்நந்தியுநதியின்மேலசைத்த
கச்சினழகுகண்டாற்பின்ஐனக்கண்கொண்டுகாண்பதென்னே"

என்று திரவிடசுருதியிலும்,

"*எல்லார்பிறப்புமியற்பாவலர்தஞ்*
சொல்லாற்றெளிந்தேநஞ்சோணேச - னில்லிற்
பிறந்தகதையுங்கேளேம்பேருலகில்வாழ்ந்துண்
டிறந்தகதையுங்கேட்டிலேம்"

என்று குகநமசிவாயயோகி வெண்பாவிலும் கேட்கப்படுதஐலக்கொண்டும் உணர்க.

தாத்பரியம்.

ஹரி யோனிவாயில் பிறப்பவன், ஹரன் யோனி வாயில் பிறவாதவன் என்பதாம்.

தாரதம்மியம்.

இவ்வுலக த்திற் பலதரம் நிஐலமாறி வருபவஐனவிட ஒரேரீதியாக இருப்ப வஐனச் சிறப்பாக மதிக்கின்றுர்கள். ஹரி பலமாதர்களின் யோனிசம்பந்தமாகப் பிறந்திருத்தல பாகவத முதலிய மஹா நூல்களிலும், அவ்வரியினன்பர் வாக்கியங் களிலும் கேட்கப்படுதலால், ஹரி பிறப்புள்ளவனென்று பிரசித்திபெற்றவன். ஹரனே நிஐலமாறுததன்மையனுகி மிருத்துஞ்சயனென்று யதார்த்த நாமமடைந்து சுருதியாதி களாலும், அன்பர் வாக்கியங்களாலும் பிறவியற்றவனென்று பிரசித்தியடைந்திருக் கின்றனன். இவ்விஷயத்தி லிவ்விருவர்களில் ஹரன் உயர்ந்தவனும் ஹரி தாழ்ந்த வனும் என்று ஸ்பஷ்டமாக விளங்குதலால், நாங்கள் பிறப்பினுல் தாழ்வடைந்த ஹரியை, பிறப்பில்லாதவனுகிய ஹரஐனவிட தாழ்ந்தவனென்றறிந்து அபபிரதான மாக அகற்றி இவ்விஷயத்திற்சிறப்படைந்த ஹரஐன அடைந்து வணங்குகின்றேம்.

(23)

एको हयुलूखलनिबद्ध इति प्रसिद्ध
स्त्वन्योबभूव भवपाश विमुक्तिदक्षः ।
कोबानयोरधिकः इत्यनुचिन्त्य वृद्धाः
सत्यं ब्रुवन्तु तमिमं वयमाश्रयामः ॥ २४ ॥

ஏகொ ஹயுலூ஖லநிபத்³த⁴ இதி ப்ரஸித்³த⁴
ஸ்த்வந்யோபபூ⁴வ ப⁴வபாஶ விமுக்திதக்ஷ: ।
கொபாநயொரதி⁴க: இத்யநுசிந்த்ய வ்ருத்³தா⁴:
ஸத்யம் ப்³ருவந்து தமிமம் வயமாஶ்ரயாம: ॥ ௨௪ ॥

ஏகோ ஹயுலூக²லநிப³த்³த⁴ இதி ப்ரஸித்³த⁴
ஸ்த்வன்யோப³பூ⁴வ ப⁴வபாஶ விமுக்தித³க்ஷ: ।
கோபா³னயோரதி⁴க: இத்யனுசிந்த்ய வ்ருத்³தா⁴:
ஸத்யம் ப்³ருவந்து தமிமம் வயமாஶ்ரயாம: ॥ 24 ॥

மொழிபெயர்ப்பு.

அறையுங் கடனீர் வைப்பினிடை யறைவா ரொருவ ஞயர்குடிற்
கறையிற் கட்டுண் டானென்னக் கருது மொருவன் கருவினிடை
உறையும் பந்த வியல்பதனை யொழிப்பா ஞகி யொளிர்கின்றுன்
இறைவ னிவரி லிவனென்ன விந்தாற் பெரியீ ரிறைஞ்சுதுமே.

பதப்பொருள்.

ஏக:	=	ஒருவன்,
உலூகலநிபத்த:	=	உரலில் கட்டிப்போடப்பட்டவன்,
இதி	=	என்று,
ப்ரஸித்திம்ஹி	=	ப்ரஸித்தி யடைந்தானல்லவா,
அந்ய:து	=	இன்னொருவனுல்
ப⁴வபாஶ விமுக்தித³க்ஷ	=	ஸம்ஸார பந்தத்தை விடுவிக்கிறதில் சமர்த்தனுனவனுக
பபூவ	=	ஆனுன்,
விபாதி	=	ப்ரகாசிக்கின்றுன்;
அநயோ:	=	இவ்விருவருக்குள்,
அதிக:	=	சிறந்தவன்,
கோவா	=	யாவன்?
இதி	=	இதனை,
அநுசிந்தியா	=	ஆலோசித்து,
வ்ருத்³தா⁴:	=	பெரியவர்கள்,

ஸத்யம்	=	உண்மையை,
ப்ª ருவந்து	=	சொல்லலாம் சொன்னுல்,
தமிமம்	=	அந்த விவஐன,
வயம்	=	நாங்கள்,
ஆஶ்ரயாமஃ	=	ஆஶ்ரயிக்கின்ருேம்.

பொழிப்பு

ஒருவன் உரலிற் கட்டப்பட்டவனென்று பிரசித்தி யடைந்தவனல்லவா, இன் ஞெருவன் சமுசாரபந்தத்தை விடுவிக்கிறவனுக ஆனுன்; இவ்விருவருக்குள் சிறந் தவனென் றுள்ளவஐன இவனென்று அறிவுடைய நீங்கள் கூறுவீர்களானுல், நாங்கள் அந்த மகாபுருஷஐனச் சரணமாக அடைகின்ருேம்.

விதப்பு.

ஒருவன் உரலில் கட்டப்பட்டானென்றது - ஹரியை, அது அவ்வரி அவவண் ணங் கட்டுண்டமையால்.

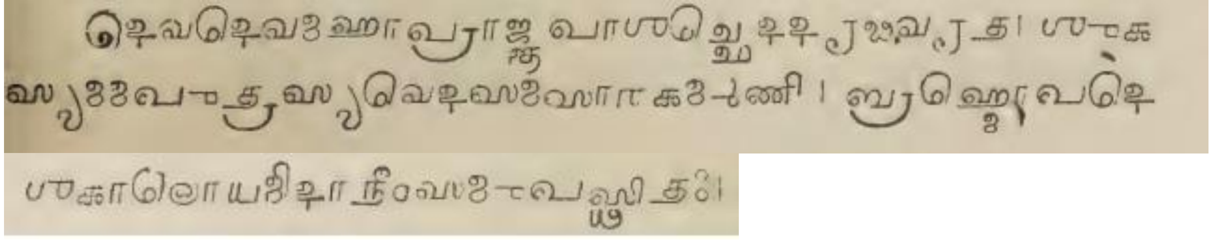
ஹரி கண்ணனுகப்பிறந்து இடையர் குடிலில் வளர்ந்த வஞ்ஞான்று ஒரு தினம் தனது மாதாவான அசோதையின் மடியிலிருந்து பாலுண்டனன். அப்பொழுது சமையற் கொட்டிலிற் பாற்ருழி பொங்கிப் பால் நெருப்பில் விழுந்த நாற்றமறிந்து அசோதை பால்கொடுப்பதைவிட்டுப் பானெருப்பை யவிக்கச் சென்றனள். உடனே தனக்குப் பால்கொடாமற் சென்றன ளஎ்ஐனயென்னுங் கோபத்தா லெதிரிற் கடைத ற்கு வைத்திருந்த தயிர்த்தாழியைக் காலாலுருட்டி யுடைத்துவிட்டு, வேறெரு குடிலுள் நுழைந்து அங்கொரு கல்லுரஉலக் கவிழ்த்து அதன்மீதேறி யுயரத் தொங்கிக் கொண்டிருந்த உறியிலிருந்த கலசத்தைப் பொத்தலாக்கி அதனிலிருந்த வெண் ணெயை யெடுத்து இரண்டு கைகளிலும் வைத்துத் தின்று கொண்டங்கிருந்து, பூஐன களுக்குங் கொடுத்தனன் இதற்குள் பாலடுப்பின் நெருப்பை அளவுபடுத்தித் திரும்பிய வசோதை தயிர்த்தாழி யுடைந்திருத்தஉலக்கண்டு இது கண்ணன் செய்த வேஉலயே யன்றி வேறில்உலயென்று கருதித்தேடி யறைக்குள் நிற்பவனது சிறு குறும்பைக் கண்டு கோபங்கொண்டு, உன்ஐனத் திருடனெனறு அயற்குடில்களிலுள்ள இடைச் சிகள் கூறியதை மெய்யல்லவென்று கருதினேன்; நீ திருடனென்பதை இன்று அறிந்தேன், இனி யுன்ஐன விடமாட்டேன், திருட்டுச்சிறுவா, இங்குவா இங்குவா என்று துரத்திப்பிடித்து ஒரு உரலிஐனக்கவிழ்த்ததன் நடுவிற்கும் இவனிடுப்பிற்கு மாக ஒரு தாம்பிஐன இட்டுக்கட்டி உரலோடு நகருமாறு வைத்தனள் இதஐன -

“*அரிவையர்கள்மிகநகைக்கவசோதைநங்கை*
யாயர்மஐனத்தாம்பெல்லாமுடிந்தொன்ருக்கிக்
கரியவஐனக்கட்டுதலும்போதாதாகிக்
கைசலித்துமெய்வெயர்வுசொரியக்கண்டு
வரையினமர்யோகிகட்குமறைநாலுக்கும்

வானவர்க்கும்வாசவர்க்குமலரின்வந்த
பிரமனுக்குமகப்படாப்பெரியோன்றுய்கைத்
தாம்பினுலுலூகலத்திற்பிணிப்புண்டானுல்"
என்று பாகவதத்தில் வருதலைக்கொண்டுணர்க

ஒருவன் சமுசாரபந்தத்தை நிவிர்த்திப்பதில் பிரசித்தியடைந்தவனென்றது - ஹரனை, அது அவ்வரன் அவ்வண்ண மநேகர்களின் சமுசாரபந்தத்தை நிவிர்த்தித்தமையால்.

ஸ்ரீகைலாசத்திலே வடவாலநிழலிலே ஞானசாரியனுக வீற்றிருந்து ஜனகன் முதலிய வனேகர்களின பந்தங்களை நிவிர்த்தித்த பரமாசாரியனென்றும், இன்னும பந்தநிவர்த்தியையடைய விரும்பின பக்குவர்களனைவரும் அவ்வரனையே சரணமாக வடைய வேண்டுமென்றும் வேதாகமாதி நூல்கள் கோஷிக்கின்றன. இதனை -

என்று எஜுர்வேத சம்பந்தமான சுகரகஸ்யோபநிஷதம் பிரதிபாதித்தலாலும்,

"*கடுவினைப்பாசக்கடல்கடந்தைவர்கள்ளரை மெள்ளவேதுரந்து,*
னடியிணையிரண்மெடையுமாறடைந்தே னருள்செய்வா யருள்செயா தொழிவாய்,
நெடுநிலைமாடத்திரவிருள்கிழிக்கநிலைவிளக்கலகில்சாலேகம்,
புடைகிடந்திலங்குமாவணவீதிப்பூவணங்கோயில்கொண்டாயே'
என்று திருவிசைப்பாவிலும், மற்றிடங்களிலும் வருதலைக்கொண்டுணர்க.

தாத்பரியம்.

ஹரி உரலிற் கட்டுண்டான், ஹரன் ஆன்மகோடிகளின் பந்தங்களை அவிழ்க்கின்றுன் என்பதாம்.

தாரதம்மியம்.

பாசபந்த முடையவனைவிடத் தானும் பாசபந்தமின்றிப் பிறர்க்கும் பாசபந்த மொழிப்பவன் மிகவுஞ் சிறந்தவனென்பது சொல்லாமேயமைந்த விஷயம். இதனுல் பாசபந்தத்தாற்றுழ்வடைந்த ஹரியை அப்பிரதானமாகத்தள்ளி இவ்விஷயத்தி லுயர்வடைந்த மஹாபுருஷனுகிய ஹரனை நாங்கள் சரணமாக அடைந்து வணங்குகின்றேம். **(24)**

एकस्त्वनित्य इति सुप्रथितो जगत्या
मन्यस्तु नित्य इति च श्रुतिलोकसिद्धः ।
कोवानयोरधिक इत्यनुचिन्त्य वृद्धाः
सत्यं ब्रुवन्तु तमिमं वयमाश्रयामः ॥ २५ ॥

ஏகஸ்த்வநித்ய இதி ஸுப்ரதிதோ ஜகத்யா
மந்யஸ்து நித்ய இதி ச ஶ்ருதிலோகஸித்தஃ ।
கோவாநயோரதிக இத்யநுசிந்த்ய வ்ருத்தாஃ
ஸத்யம் ப்ருவந்து தமிமம் வயமாஶ்ரயாமஃ ॥ உரு ॥

ஏகஸ்த்வநித்ய இதி ஸுப்ரதி2தோ ஜக3த்யா
மன்யஸ்து நித்ய இதி ச ஶ்ருதிலோகஸித்3த4: ।
கோவானயோரதி4க இத்யனுசிந்த்ய வ்ருத்3தா4:
ஸத்யம் ப்3ருவந்து தமிமம் வயமாஶ்ரயாம: ॥ 25 ॥

மொழிபெயர்ப்பு.

தண்ணங் கமல வனம்புடைசூழ் தரணி தன்னி லனித்தியனு
நண்ணு மொருவன் மற்றொருவன் நடஊல யில்லா நித்தியனு
மண்ணும் வேதா கமங்களுமே மாறு துரைக்கு மாண்புற்றான்
எண்ணுமிவருட் சிறந்தவன்யா ரிசைத்தாற் பெரியீரிறைஞ்சுதுமே.

பதப்பொருள்.

ஏகஸ்து	=	ஒருவனானல்,
அநித்ய:	=	அநித்தியன்,
இதி	=	என்று,
ஜகத்யாம்	=	லோகத்திலே,
ஸுப்ரதித	=	நன்றாகப் பிரசித்தி அடைந்தவன்,
அந்யஸ்து	=	இன்னொருவனோவென்றால்,
நித்ய:	=	நித்தியன்,
இதி	=	என்று,
ஶ்ருதிச	=	சுருதிகளிலும்,
லோகச	=	லோகத்திலும்,
ப்ரஸித்தி	=	கீர்த்தி,
அஸ்தி	=	இருக்கின்றது,
அநயோ:	=	இவ்விருவருக்குள்,
அதிக:	=	சிறந்தவன்,
கோவா	=	யாவன்?

இதி	=	இதனை,
அநுசிந்தியா	=	ஆலோசித்து,
வ்ருத்³தா⁴:	=	பெரியவர்கள்,
ஸத்யம்	=	உண்மையை,
ப்³ருவந்து	=	சொல்லலாம் சொன்னால்,
தமிமம்	=	அந்த விவனை,
வயம்	=	நாங்கள்,
ஆஶ்ரயாம:	=	ஆஶ்ரயிக்கின்றோம்.

பொழிப்பு.

ஒருவன் அநித்தியனென்று லோகத்திலே நன்றாகப் பிரஸித்தியடைந்தவன், மற்றொருவன் நித்தியன் என்று நன்றாகப் பிரஸித்தியடைந்தவன்; இவ்விருவருள் சிறந்தவனை அறிவுடைய நீங்கள் சொன்னால் நாங்களந்த மகாபுருஷனைச் சரணமாக அடைகின்றோம்.

விதப்பு.

ஒருவன் அநித்தியனென்றது - ஹரியை, அது அவ்வரி அநித்தியத்துவத்தை யடைதலால்.

ஹரி இராமன் கிருஷணன் முதலிய அவதாரங்களை அடைந்திருந்து இறந் தனன் என்று கேட்கப்படுதலால், அநித்தியன் ஆயினான், நிலையற்றவரையன்றே அநித்தியரென்று கூறுவது நூல்.

ஹரி கிருஷ்ணாவதாரமடைந்து துவாரகையிலிருந்து கடைசியில் சரமனென் னும் வேடனொருவன் விட்ட அம்பினால் கிருஷ்ணரூபத்தினின்றும் அநித்தியமடை ந்தானென்றும், இறந்த கண்ணனுடைய சரீரத்தைப் பார்த்தன் முதலியவர்கள் தீயிலி ட்டுச சுட்டனரென்றும், அவனுடன் அவன் மனைவியரான உருக்குமணியாதியர் உடன்கட்டையேறினார்களென்றுங் கேட்கப்படுதலாலும், இராமனாகப் பிறந்த ஞான்று சரீரத்தை சரயுநதி நீரில் மூழ்கவிட்டவ்வுடலினின்றும் அநித்தியமடைந்தானென்றுங் கேட்கப்படுதலாலும், ஹரி அநித்தியமானவனென்று அறியப்படுகின்றான். இதனை -

"*மேதகுபுகழுடைவிதர்ப்பன்பாவையே*
ஆதிநன்மடந்தையரழலின்மூழ்கமற்
றேதமின்மடந்தையர்யாருமீறிலா
நாதன்மெய்யொடுதழனண்ணினாரரோ" என்று பாகவத்ததும்,

"*துன்னியவானவர்துயரநீக்குவான்*
மன்னியவுலகினிற்பிறந்தமாயையந்த்
தன்னிகரிலாதவச்சரயுநீத்துத்தன்
பின்னவர்தம்முடன்பெயர்த்துமேவினான்"

என்று இராமாயணத்தி லிராமன் தன்னுடம்பைச் சரயுவிலமிழ்த்தி வேறு டம்படைந்தானென்றும் கேட்கப்படுதலாலும், ஹரி, அநித்திய இயல்பினனென்றறி யப்படுகின்முன்.

ஒருவன் நித்தியனுகவிருக்கின்முன் என்றது - ஹரனை, அது அவ்வரன் அச்சுமாறுதிருத்தலால். மிருத்துஞ்சயன் என்று ஹரன் பெயரடைந்திருத்தலும் அழியாமையினுலன்றே. இதனை -

“*இந்திரியவயமயங்கியிறப்பதற்கேகாரணமா*
யந்தரமேவீழ்ந்துபோயருநரகில்வீழ்வேற்குச்
சிந்தைதனைத்தெளிவித்துச்சிவமாக்கியெனையாண்ட
வந்தமிலாவானந்தமணிகொடில்லைகண்டேனே” என்று தமிழ் வேதத்தும்,

என்று மைத்திரேயோபநிஷத்திலும்,

"*அத்தனும்பகவன்றுனுமருவமுமுருவுமாகுஞ்*
சுத்தனுமுணர்தற்கொண்ணுச்சோதியுமியாண்டுமேவுஞ்
சித்தனுமநாதிதானுந்தேவர்கடேவுமென்று
நித்தனுமுயிரக்குணீங்காநிருத்தனுமவனேயென்னும்”
என்று கந்தபுராணத்திலும் வருதலைக்கொண்டுணர்க.

தாத்பர்யம்

ஹரி அநித்தியன், ஹரன் நித்தியன் என்பதாம்.

தாரதம்மியம்.

அழியுமியல்பினை யுடையவனைக்காட்டிலும் அழியாவியல்பினையுடையவன் சிறந்தவனென்பது லோகப்பிரஸித்தம். ஆதலால் நாங்களும் அநித்தியமான இயல்பினையுடைய ஹரியைவிட நித்தியமான இயல்பினையுடைய ஹரனைச் சிறந்த வனுக அறிந்து அநித்தியமான ஹரியை அப்பிரதானமாக இவ்விஷயத்திலொதுக்கி நித்தியமான இயல்பினையுடைய ஹரனை பிரதானமாக நியாயமுகத்தாற்கொண்டு வணங்குகின்றேம். **(25)**

एकस्तु पार्थ रथ वाजिकृतोपचर्य
स्त्वन्यस्तु पार्थ समरप्रणुतप्रभावः ।
कोवानयोरधिकः इत्यनुचिन्त्य वृद्धाः
सत्यं ब्रुवन्तु तमिमं वयमाश्रयामः ॥ २६॥

ஷைக்ஷ‌ூ பாயூ ஈய வாஜிகூதொவஉயூ
ஷ்ஷநூஷூ பாயூ ஷஶஈவுுணூதவுுஹாவஃ ।
கொவாநயொஈயிகஃ ஐதூநூவிஹூ வூஃஸாஃ
ஷதூஂ ஶுூவஹு தஶிஂ வயஶாஞுயாஶஃ ॥ உசு॥

ஏகஸ்து பார்த^2 ரத^2 வாஜிக்ருதோபசர்ய
ஸ்த்வன்யஸ்து பார்த^2 ஸமரப்ரணுதப்ரபா^{4}வ: ।
கோவானயோரதி^{4}க: இத்யனுசிந்த்ய வ்ருத்^{3}தா^{4}:
ஸத்யம் ப்^{3}ருவந்து தமிமம் வயமாஶ்ரயாம: ॥ 26॥

மொழிபெயர்ப்பு.

குந்தி மகாரிற் பார்த்தனரேர்க குதிரைக் குபசா ரகனுகி
யிந்த வுலகி லுறுமொருவ னின்ன மொருவ னிவ்விசையன்
பந்த வமரிற் றுதிபுரியும் பான்மை யுடையா னின்னவரில்
எந்த வியல்போன் சிறந்தவனென் றிசைத்தாற் பெரியீரிறைஞ்சுதுமே.

பதப்பொருள்.

ஏகஸ்து	=	ஒருவனுனல்,
பார்த^{2}ரத^{2}வாஜிக்ருதோ பசார:	=	அருச்சுனன் றேரிற்கட்டப்பட்ட குதிரைகளின் பொருட்டு செய்யப்படுகின்ற உபசாரத்திஊயுடையன்,
அநயோ:	=	இவ்விருவருக்குள்,
அதிக:	=	சிறந்தவன்,
கோவா	=	யாவன்?
இதி	=	இதஊ,
அநுசிந்தியா	=	ஆலோசித்து,
வ்ருத்^{3}தா^{4}:	=	பெரியவர்கள்,
ஸத்யம்	=	உண்மையை,
ப்^{3}ருவந்து	=	சொல்லலாம் சொன்னுல்,
தமிமம்	=	அந்த விவஊ,
வயம்	=	நாங்கள்,
ஆஶ்ரயாம:	=	ஆஶ்ரயிக்கின்றேம்.

பொழிப்பு.

ஒருவன் அருச்சுனன் றேர்க்குதிரைகளுக் குபசாரம் செய்யுமவனுக வுள்ளவன், இன்னெருவன் அந்த அருச்சுனனேடு செய்த யுத்தத்தில் அந்த அருச்சுனனுல் துதிக்கப்பட்ட பிரதாபமுடையவன்; இவர்க ளிருவரில் சிறந்தவன் இவனென்று பெரியவர்களே நீங்கள் சொல்லுவீர்களானுல், நாங்கள் அந்த மஹாபுருஷஊச் சரணமாக வடைகின்றோம்.

விதப்பு.

ஒருவன் பார்த்தனுடைய தோக்குதிரைகளை உபசரிப்பவனென்று கூறியது - ஹரியை, அது அவ்வரி அவ்வாறு செய்திருத்தலால்.

பாரதயுத்த நடந்தகாலத்தி லருச்சுனனுக்குச் சாரதியாக இருந்து தேரோட்டின காலத்துக் குதிரையவிழ்தது நீரூட்டல் முதலிய காரியங்களை ஹரி செய்தானென்று பாரதாதிகளாற் பிரஸித்தம். இதனை -

"*தலமாமகளுந்திதடநிகரானதடங்கண்*
டுலமாறுகொளிருதோள்வலியுடைவள்ளலுரைப்பக்
குலமாமணியனையான்விரைதேர்நின்றெதிர்குதியா
வலமானதுரங்கங்களைவள்வார்விசிநெகிழா என்றும்,

குவளைப்பரிமளமேவியகுளிர்வாரிபருக்கிப்
பவளத்துயர்வாயாரிருபாதங்கைவிளக்கித்
தவளக்கிரியொருநாலெனமேன்மேலொளிதருபே
ரிவுளிக்குமிளைப்பாறவிளைப்பாறினனிபபால்"
என்றும் ஸ்ரீமகாபாரதத்தில் வருதலைக்கொண்டுணர்க.

ஒருவன் பார்த்தனுடன் யுத்தஞ்செய்து அவனால் துதிக்கப்பபெற்றவனென்றது - ஹரனை, அது அவர னவ்வாறு துதிக்கப்பெற்றமையால்.

ஹரன் பாசுபதாஸ்திரத்தின் பொருட்டுத் தவஞ்செய்து நின்றவருச்சுனனுடன் பன்றியினிமித்தம் சண்டையிட்டுக் கடைசியி லவ்வருச்சுனனால் துதிக்கப்பெற்றான். இதனை -

என்று ஸ்ரீமஹாபாரதத்தில் கேட்கப்படுதலாலும்,

"*மல்லமர்தொடங்கியவரிருவரும்வெகுண்டுபொரமாதிரமுமாநிலமுமே,*
வில்லையுமதிர்ந்துசுழல்கின்றபொழுதத்திமையவின்பமயில்கேள்வனவெகுளா,
நல்லசைபுனைந்தமணிநூபுரவிசாலவொளிநண்ணுபதநாணமலரினால்,
வில்லியரிலெண்ணுதிறல்வில்லுடையகாளைதனைவிண்ணுலகில்வீசின்னரோ."
என்றும்,

ஆதியேயண்டமுமனைத்துமாயொளிர்
சோதியேகொன்றையந்தொங்கன்மௌலியாய்
வாதியேமரகதவல்லியாளொரு
பாதியேபவளமாம்பரமரூபியே. என்றும்,

பையராவணிமணிப்பவளமேனியாய்
செய்யவாய்மரகதச்செல்விபாகனே
பையனேசேவடியடைந்தவர்க்கெலா
மெய்யனேயெங்குமாய்விளங்குசோதியே"
என்று அருச்சுனன சண்டையிற் றுதித்தானென்று பாரதங் கூறுதலாலு முணர்க.

தாத்பரியம்.

ஹரி பார்த்தன் றோர்க்குதிரைகளை யுபசரித்தவன், ஹரன் பார்த்தனுல் துதிக்கப்பெற்றவனென்பதாம்.

தாரதம்மியம்.

தன்னிலையை விட்டுத் தேர்ப்பாக னுருவையடைந்து ஒருவனுடைய குதிரைகளை நிரூட்டன் முதலிய வுபசாரங்களினுலே மகிழ்விப்பவனைவிட, ஒருவனேடு போர்புரிந்து மறுதலையாற் றுதிக்கப்பெற்றவன் சிறந்தவன். இம்முறையி லரி அருச்சுனுடைய சாரதியாக நின்று அவன் குதிரைகளை யுபசரித்தமையால் தாழ்ந்தவனுயினுன், ஹரன் அந்தப்பார்த்தனுடன் சண்டை செய்து அதே பார்த்தனுற் புகழப்பெற்றமையாற் சிறப்படைந்தான்; இதல் தாழ்வடைந்த ஹரியை அப்பிரதான மாக அகற்றி உயர்வடைந்த ஹரனை நாங்கள் சரணமாக அடைந்து வணங்குகின் றேம். **(26)**

व्याप्तश्च विष्णुरयमित्यवगम्य एकोऽ
न्यो विष्णुवल्लभ इति प्रथितस्त्रिलोक्याम् ।
कोवानयोरर्राधकः इत्यनुचिन्त्य वृद्धाः
सत्यं ब्रुवन्तु तमिमं वयमाश्रयामः ॥ २७॥

𑌵𑍍𑌯𑌾𑌪𑍍𑌤𑌶𑍍𑌚 𑌵𑌿𑌷𑍍𑌣𑍁𑌰𑌯𑌮𑌿𑌤𑍍𑌯𑌵𑌗𑌮𑍍𑌯 𑌏𑌕𑍋𑌽
𑌨𑍍𑌯𑍋 𑌵𑌿𑌷𑍍𑌣𑍁𑌵𑌲𑍍𑌲𑌭 𑌇𑌤𑌿 𑌪𑍍𑌰𑌥𑌿𑌤𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑌿𑌲𑍋𑌕𑍍𑌯𑌾𑌮𑍍 ।
𑌕𑍋𑌵𑌾𑌨𑌯𑍋𑌰𑌰𑍍𑌰𑌾𑌧𑌕𑌃 𑌇𑌤𑍍𑌯𑌨𑍁𑌚𑌿𑌨𑍍𑌤𑍍𑌯 𑌵𑍃𑌦𑍍𑌧𑌾𑌃
𑌸𑌤𑍍𑌯𑌂 𑌬𑍍𑌰𑍁𑌵𑌨𑍍𑌤𑍁 𑌤𑌮𑌿𑌮𑌂 𑌵𑌯𑌮𑌾𑌶𑍍𑌰𑌯𑌾𑌮𑌃 ॥ ௨௭॥

வ்யாப்தஶ்ச விஷ்ணுரயமித்யவக³ம்ய ஏகோ(அ)
ந்யோ விஷ்ணுவல்லப⁴ இதி ப்ரதி²தஸ்த்ரிலோக்யாம் ।
கோவானயோரர்ராத⁴க: இத்யனுசிந்த்ய வ்ருத்³தா⁴:
ஸத்யம் ப்³ருவந்து தமிமம் வயமாஶ்ரயாம: ॥ 27॥

மொழிபெயர்ப்பு.

மண்டுந் தவள வஊ தரள மணிக ளிறைக்கு மாநிலத்தில்
விணடு வென்னும் பெயருடனே விளங்கு மொருவன வேறெருவன்
அண்டு மன்னுன் வல்லவனென் றறையும் பேரொ டார்கின்றுன்
எண்டுன றிவரிற் சிறந்தவன்யா ரிசைத்தாற் பெரியீரிறைஞ்சுதுமே.

பதப்பொருள்

ஏக:	=	ஒருவன்,
அயம்	=	இந்த,
விஷ்ணு	=	விஷ்ணுவானவன்,
வ்யாப்த	=	வியாபித்திருக்கின்றுன்,
இதி	=	என்று,
அவகம்ய	=	அறியப்படுகின்றுன்,
அந்ய:	=	இன்னெருவன்,
விஷ்ணுவல்லப:	=	அந்த விஷ்ணுவுக்குப் பிரபு,
இதி	=	என்று,
த்ரிலோக்யாம்	=	மூன்றுலோகங்களிலும்,
ப்ரதித	=	ப்ரசித்தியடைந்தவன்;
அநயோ:	=	இவ்விருவருக்குள்,
அதிக:	=	சிறந்தவன்,
கோவா	=	யாவன்?
இதி	=	இதஊ,
அநுசிந்தியா	=	ஆலோசித்து,
வ்ருத்³தா⁴:	=	பெரியவர்கள்,
ஸத்யம்	=	உண்மையை,
ப்³ருவந்து	=	சொல்லலாம் சொன்னல்,
தமிமம்	=	அந்த விவஊ,
வயம்	=	நாங்கள்,
ஆஶ்ரயாம:	=	ஆஶ்ரயிக்கின்றேம்.

பொழிப்பு.

ஒருவன் வியாபித்திருக்கின்றுனென்று அறியப்படுகின்றுன், இன்னெருவனந்த வியாபியாகவுள்ளவனுக்குப் பிரபுவாகவிருக்கின்றுன், இவ்விருவர்களுட் சிறந்தவஊ இவனென்று அறிவுடைய பெரியவாகளாகிய நீங்கள் சொன்னல், நாங்களந்த மவாபுருஷஊச்சரணமாகவடைகின்றேம்.

ஹரிஹரதாரதம்மியம்

விதப்பு.

ஒருவன் விஷ்ணு வியாபித்திருக்கின்றுன் என்று கூறியது - ஹரியை, அது அவ்வரி அவ்வாறு வியாபித்திருத்தலால்.

விஷ்ணுவென்னும் பெயர் அரிக்கு வியாபகத்தா லுண்டாயதேயாம் இதனை,

"*என்னுஞ்சரனையெதிர்நோக்கியிரங்கலென்னின்*
மன்னுமுலகிலுயிரெங்குமவதிந்துளேன்மற்
றுன்னினுறைந்துவினைசெய்யவுஞற்றினேன்யான்
பொன்னின்றிலங்குமுலகெய்துதிபோதியென்றுன்"
என்று ஸ்ரீ பாகவதத்தில் ஹரி தன்னை வியாபகனென்று உரைத்திருப்பதாகவிருக்கும் மேற்காட்டிய செய்யுளாலும்,

என்று ஆத்மபோதோபநிஷத்தில் கேட்கப்படுதலாலும்,

"*திடவிசும்பெரிவளிநீர்நிலமிவைமிசை*
படர்பொருள்முழுவதுமாயவையவைதொறும்
உடன்மிசையுயிரெனக்கரந்தெங்கும்பரந்துளன்
கடர்மிகுசுருதியுளிவையுண்டகானே"
என்று நாலாயிரப்பிரபந்தத்தும் வருதலைக்கொண்டுணர்க.

ஒருவ னவ்விஷ்ணுவுக்குப் பிரபு என்றது - ஹரனை, அது அவ்வரன் ஹரிக்குப் பிரபுவாகவுள்ளவனென்று கேட்கப்படுதலால். இதனை,

என்றுபநிடதத்தும்,

"விச்சுவன்சிறைப்புள்ளரசுயர்த்தவன்விளம்பும்
விச்சுவாதிகனெறுழ்வலிச்சினவிடையூர்தி
யெச்சமேசுரும்புளர்துழாயலங்கலானென்ப
வெச்சநாயகன்பொலந்துணரிதழிமாலிகையான்"
என்று காஞ்சிப்புராணத்தும் வருதலைக்கொண்டுணர்க.

தாத்பரியம்.

ஹரி வியாபகன், ஹரன் அவ்வியாபகனை ஹரிக்குப் பிரபு என்பதாம்.

தாரதம்மியம்.

வியாபகனுகவுள்ளவன் சிறந்தவன், அவனைவிட அவனுக்குப் பிரபுவாகவுள் ளவன சிறந்தவன், ஆதலால் நாங்கள் இவ்விஷயத்தில் தாழ்வடைந்த ஹரியை அப்பிரதானமாக வொதுக்கிச் சிறந்த ஹரனைச் சரணமாக அடைந்து வணங்குகின் ருேம். - என்றவாறு. **(27)**

एको जनार्दन इति प्रकटीकृतोऽय
मन्यस्तु शङ्कर इतिस्फुटमीयतेहि ।
कोवानयोरधिकः इत्यनुचिन्त्य वृद्धाः
सत्यं ब्रुवन्तु तमिमं वयमाश्रयामः ॥ २८ ॥

ஷகொ ஜநாஉூந ஊதி வுகூடீக்ரூதொ௳ய
ஃநுஷூ ஶஜ்ஜா ஊதிஷூடீயதெஹி ।
கொவாநயொாஶயிகஃ ஊதுநுவிஜு வுஊாஃ
ஃஸதும் ஞுவஜு தஃஃம் வயஃாஶுயாஃஃ ॥ உ அ ॥

ஏகோ ஜனர்த[3]ன இதி ப்ரகடீக்ருதோ(அ)ய
மன்யஸ்து ஶங்கர இதிஸ்பு[2]டமீயதேஹி ।
கோவானயோரதி[4]கஃ இத்யனுசிந்த்ய வ்ருத்[3]தா[4]ஃ
ஸத்யம் ப்[3]ருவந்து தமிமம் வயமாஶ்ரயாமஃ ॥ 28 ॥

மொழிபெயர்ப்பு.

மலர்ப்பூஞ் சோலை வையத்து மன்னுஞ் சனர்த்த னனென்ன
வுலப்பார் பெயரை யார்ந்தொருவனுற்றுஞெருவ னுரையொருவன்
றலப்பா லுயிர்கட் கின்பமதைத் தருசங் கரனுத் தானிற்றன்
எலப்பா லாவார் யாரிவரு ளிசைத்தாற் பெரியீ ரிறைஞ்சுதுமே.

பதப்பொருள்.

அயம்	=	இந்த,
ஏக:	=	ஒருவன்,
ஜநார்த்தந:	=	ஜனங்களைப் பீடிக்கிறவன்,
இதி	=	என்று,
ப்ரகடீக்ருத	=	தெரிவிக்கப்பட்டிருக்கின்றுன்,
அந்யஸது	=	இன்ஞெருவனேவென்றல்,
சங்கர:	=	சுகத்தைப்பண்ணுகின்றவன்,
இதி	=	என்று,
ஸ்புடம்	=	நிச்சயமாக,

ஈர்யதேஹி	=	சொல்லப்படுகின்றனல்லவா;
அநயோ:	=	இவ்விருவருக்குள்,
அதிக:	=	சிறந்தவன்,
கோவா	=	யாவன்?
இதி	=	இதனை,
அநுசிந்தியா	=	ஆலோசித்து,
வ்ருத்³தா⁴:	=	பெரியவர்கள்,
ஸத்யம்	=	உண்மையை,
ப்³ருவந்து	=	சொல்லலாம் சொன்னல்,
தமிமம்	=	அந்த விவனை,
வயம்	=	நாங்கள்,
ஆஶ்ரயாம:	=	ஆஶ்ரயிக்கின்றேம்.

பொழிப்பு.

ஒருவன் ஜனர்த்தனனென்று தெரிவிக்கப்பட் டிருக்கின்றன், இன்னெருவன் சங்கரனென்று நிச்சயமாகச் சொல்லப்படுகிறன்; இவர்களுட் சிறந்தவனை இவனெ ன்று பெரியவர்களாகிய நீங்கள் சொன்னல், நாங்களந்த மஹாபுருஷனைச் சரணமாக அடைந்து வணங்குகின்றேம்.

விதப்பு.

ஒருவனை ஜனர்த்தனனென்றது - ஹரியை, அது அவ்வரி ஜனரத்தனனக நின்றமையால் ஜனர்த்தனன் என்றல் ஜனங்களைப் பீடித்தவனெனறு பொருள் ஆகும்.

ஹரி, ஜகத்பிரஸித்தனகவிருந்த மாவலி மன்னனது யாகசாலைக்குட்புகுந்து மூவடிமண் கேட்க, அவனவ்வாறே கொடுக்க, அவனை வஞ்சிக்குமாறு பேருருவடை ந்து ஈரடியாலே மூவுலகளந்து மற்றேரடிக்கவன் தலைமீது காலை வைத்து அவனைப் பாதலத்தி லிருக்குமாறு செய்து பின்னர் செருக்குந் தருக்கும் பொருந்தி யிவ்வுலகத் தினை யழிக்க நிமிர்ந்து நின்றனனென்றும், இரணியனைக் கொல்லுமாறு தூணினி ன்றும வெளிப்பட்டு அவனைக் கொன்ற பின்னர் அவனுடலிரத்தபானத்தால் வெறியுற்று உலகத்தை யழிக்க முயன்று நின்றனனென்றும், அப்பொழுது ஜனங்கள் கஷ்டத்தை யடைந்தார்களென்றும், சோமுகன பொருட்டு மீனுருவடைந்தபொழுது, கடலைக் கொந்தளிக்க்ச்செய்து உபத்திரவித்தமையால், ஜனங்கள் வருந்தினர்கெளெ ன்றும், அமிர்தமதனத்தின நிமித்தம் ஆமையுருவடைந்தபோது கடற்கரையைப் பேதித்து நின்றமையால், ஜனங்கள் வருந்தினர்களென்றும் கூறுமிவைகளால் ஜனர்த்தனனென்று ஹரிக்குப் பெயராகியது. இதனை -

"*ஈரெயிற்றசுரர்கோமான்மாவலியென்போன்றன்னைக்*
காரகப்படுத்திமற்றைக்கடிகமழலங்கற்குல்லைத்
தாரகப்படுத்தமாயோன்தன்னிகரின்மைநோக்கிப்
பேரகலண்டமெல்லாம்பிளப்பதற்குருத்துநின்றன்"

என்று வரும் ஸகாந்தபுராணத்தும்,

"*எண்ணில்கோடிசிரங்கள்கரங்களிலங்கவுலப்பிலதாங்*
கண்ணிறைதீயுலகெங்கும்வஊந்திடமூச்சுமிழ்காலறைய
மண்ணொடுவிண்ணிஊநுகரவிரித்திடுவாய்புகையாயெழவே
விண்ணவர்முனிவரஊந்துநடுங்கினர்மேவவுமிடமிலதாய்"
என்று பாகவதத்தும் வருதலாலுணர்க.

ஒருவன் சங்கரனென்று பிரஸித்தியானவனென்றது - ஹரஊ, அது அவ்வரன் அவ்வாறு ஜீவர்களுக்கு இன்பங் கொடுக்கின்றவஞதலால்.

சங்கரன் - சுகத்தைச் செய்பவன். ஹரியடைந்த அகமபாவமுதலியவைகளா லும், ஆலாலவிஷமுதலியவைகளாலும் ஆன்மகோடிகளுக்குண்டான துனபங்கஊ ஹரனகற்றி இன்பத்தை யுண்டாக்கிஞனென்று நூல்களில் விஸ்தாரமாகக் கேட்கப்படுகின்றன. இதஊ -

என்னும் பைப்பலாதசுருதியாலும்,

"*இன்பந்தருவன்குயிலேயேழுலகும்முழுதாளி*
யன்பனமுதளித்தூறுமானந்தன்வான்வந்ததேவன்
நன்பொன்மணிச்சுவடொத்தநற்பரிமேல்வருவாஊக்
கொமபின்சுழற்றுங்குயிலேகோகழிநாதஊக்கூவாய்"
என்னுந் தமிழ்வேத்ததாலும், இதர நூற்பிரமாணங்களாலும் உணர்க.

தாத்பரியம்.

ஹரி ஜனங்கஊ வருத்தி ஜஞர்த்தனஞஞன், ஹரன் ஜனங்கஊச் சுகப்படு த்திச் சங்கரன் ஆஞன் என்பதாம்.

தாரதம்மியம்.

ஜனங்கஊப் பீடிப்பவஊவிட ஜனங்கஊச் சுகப்படுத்துபவன் சிறந்தவஞத லால், நாங்களும் சனங்கஊப் பீடிக்கிற ஜஞர்த்தன நாமஞன ஹரியை அப்பிரதான மாக வகற்றிச் சனங்களுக் கின்பத்தைக் கொடுக்கின்ற ஹரஊப் பிரதானமாகக்கருதி வணங்குகின்ரேும். **(28)**

भक्तं बलिं पुनरधः कृतवनि हैको
भक्तं कुबेरमकरोदधिकं श्रियाऽन्यः ।
कोवानयोरधिकः इत्यनुचिन्त्य वृद्धाः
सत्यं ब्रुवन्तु तमिमं वयमाश्रयामः ॥ २९ ॥

ஹக்ஷதம் ஙஸ்லிம் ஶுநரய: க்ரூதவநி ஹைஹகொ
ஹக்ஷதம் கூஙெரஜகரொதூயிகூம் ஶ்ரியா(அ)ந்ய: ।
கொவாநயொரயிக: ஐத்யநுஶிந்த்ய வ்ருஷா:
ஸத்யம் ஞ்ருவந்து தஜிஜம் வயஜாஶ்ரயாஜ: ॥ உகூ ॥

ப^{4}க்தம் ப^{3}லிம் புனரத^{4}: க்ருதவனி ஹைஹகோ
ப^{4}க்தம் குபே^{3}ரமகரோத^{3}தி^{4}கம் ஶ்ரியா(அ)ன்ய: ।
கோவானயோரதி^{4}க: இத்யனுசிந்த்ய வ்ருத்^{3}தா^{4}:
ஸத்யம் ப்^{3}ருவந்து தமிமம் வயமாஶ்ரயாம: ॥ 29 ॥

மொழிபெயர்ப்பு.

தன்றுள் வணங்கும் பலி தன்னைத் தரைக்கீ ழாரத தாளூன்றி
நின்று ெருவன் மற்றெருவன் நிகரி லடியை நேசித்த
குன்று வியலான் றனைவசுவிற் குறையாக் குபேர ஞக்கிஞன்
என்று லிவருட் சிறந்தவன்யா ரிசைத்தாற் பெரியீ ரிறைஞ்சுதுமே.

பதப்பொருள்.

ஏக:புந:	=	ஒருவஞனல்,
பக்தம்	=	பக்தஞன,
பலிம்	=	பலியை,
இக	=	இந்த உலகத்தில்,
அத:க்ருதவாந்	=	கீழே போகச்செய்தான்,
அந்ய:	=	இன்னெருவன்,
பக்தம்	=	பக்தஞன,
குபேரம்	=	குபேரஊன,
அதிக:	=	மிகுதியான,
ஸ்ரீயா:	=	சம்பத்துடையவஞக,
அகரோத்	=	செய்தான்;
அநயோ:	=	இவ்விருவருக்குள்,
அதிக:	=	சிறந்தவன்,
கோவா	=	யாவன்?
இதி	=	இதஊன,
அநுசிந்தியா	=	ஆலோசித்து,
வ்ருத்^{3}தா^{4}:	=	பெரியவர்கள்,
ஸத்யம்	=	உண்மையை,
ப்^{3}ருவந்து	=	சொல்லலாம் சொன்ஞல்,
தமிமம்	=	அந்த விவஊன,
வயம்	=	நாங்கள்,
ஆஶ்ரயாம:	=	ஆஶ்ரயிக்கின்ரேம்.

பொழிப்பு.

ஒருவன் அன்பனுன மாவலியை இந்த உலந்த்திற் கீழே போகச் செய்தான், இன்னொருவன் அன்பனுன குபேரஊ மிகுதியான சம்ந்த்துடையவனுக செய்தான், இவ்விருவரிற் சிறந்தவஊப் பெரியவர்களான நீங்கள் உண்மையாகச் சொன்னுல், நாங்களந்த மஹாபுருஷஊச் சரணமாகவடைந்து வணங்குகின்றேம்.

விதப்பு.

ஒருவன் பக்தனுன பலியைக் கீழேபோக்ச்செயதானென்றது - ஹரியை, அது அவ்வரி அவ்வாறு செய்தமையால்.

மாவலி ஹரியினிடத்து அன்புள்ளவன், இவன் தனது குலப்பகைஞர்களாகிய தேவர்களிடத்திலன்றிப் பிறரிடத்தி லதிக பிரியமுடையவனுகவிருந்தவன், அவனெ ருகாலத்திலொரு யாகஞ்செய்ய வுத்தேசித்தது யாகாரம்பஞ்செய்து யாகம் நடத்திக் கொண்டிருக்குங்காலத்துத் தேவர்களின் தூண்டுதலா லரி யொரு குள்ளப்பிராமணப் பிரமசாரியாய் அம்மாவலியின் யாகசாஊயை யடைந்தனன. உடனே யாக தீக்ஷை யுடனிருக்கும் பலிச்சக்கரவர்த்தி வந்த வந்தணஊ யுபசரித்தனன். அப்பொழுது அந்தணனுகிய ஹரி நானின்ஊ வெகு நல்லவனெனறு கேள்வியுற்று வந்தேன், வந்த எனக்குத் தவமியற்றவிருத்தற்கு மூன்றடிமண் வேண்டும், நீ தருதியோவென, அன்னேன் அவ்வாறே தருகின்றேனென் றுரைத்துத் தாரை வார்த்தனன். தாரை நீரைக் கையிலேற்றவுடனே குள்ளனுக நின்ற ஹரி நீண்ட வுருவுடையனுகித் தனதிரண்டு காலடிகளால் மூவுலகங்கஊயும் அளந்து மூன்றுவதடி மண்ணெங்கெ ன்றதற்கு, மாவலி அண்ணலே! மூன்றுவதடிக்கிடம் என்றஊ என்றுரைத்து வணங்கினன். பின்ன ரம்மாயோ னவஊ வருணபாசத்தாற் கட்டி வருத்தினுன். இதஊ யுணர்ந்துவந்து துதித்த பிரகலாதன் பொருட்டு அம்மாவலியை விட்டு இனி நீ இங்கிராதே கீழுலகத்திலிரு என்று அவஊக் கீழ்நிஊயில் இருக்குமாறு புரிந்த னன். இதஊ -

"*உரவுநீருலகமெல்லாமோரடியாயதோங்கும்*
இருவிசும்படியொன்றுயதேஊயோரடிமற்றெங்ஙன்
தருதிநீதாராயென்னிற்சார்குவைநரகமென்னு
வருணபாசத்தால்வீக்கமாவலிகட்டுண்டானுல்.

குருவெகுண்டதனுற்புன்கண்குறுகினன்போலுமென்னுப்
பிரகலாதப்பேரன்பன்பெருமஊக்கண்டுநெஞ்சம்
உருகுறப்புளகமெய்தியுவப்பினேடேத்தாநிற்ப
மருவிரிதுளவமாஊமலரவன்வழந்திச்சொல்வான்.

உன்பதநீரினுட்டியுற்றநீர்தஊயிற்றுங்கி
மன்பெருஞ்செல்வமெல்லாம்வழங்குமாவலிதானென்றும்

இன்பமேபெறுதலல்லாலிடருற்றகியாவன்கொல்லோ
அன்பனென்றுரைத்துப்பாசமவ்வழிநீக்கினுனல்.

வீக்கியவருணபாசம்விட்டொழிந்தவுணர்வேந்தன்
மாக்கண்வெம்முலேயாள்செய்யமலர்மகள்கொழுநபச்சைத்
தேக்கமழ்துளவத்தாரோய்செப்புமோரடியென்சென்னி
மீக்கண்வைத்தளத்தியென்னவிமலனங்குவந்துவிள்ளும்" என்று பாகவத்ததும்,

"*மன்னிலங்குபாரதத்துத்தேரூர்ந்துமாவலியைப்*
பொன்னிலங்குதிண்விலங்கில்வைத்துப்பொருகடல்சூழ்
தென்னிலங்கையீடழித்ததேவர்க்கிதுகாணீர்
என்னிலங்குசங்கோடெழில்தோற்றிருந்தேனே"
என்று நாலாயிரப்பிரபந்தததும வருதலேக்கொண்டுணர்க.

ஒருவன் பத்தனுன குபேரனேச் சகலசம்பத்தும் உடையவனுகச் செய்தா னென்றது - ஹரனே, அது அவ்வரன் அவ்வாறு தன் பத்தனுன குபேரனுக்குச் சகல செல்வங்களேயுங் கொடுத்தலால்.

விஸ்ரவஸ் மகரிஷியின் சந்ததியான வைச்ரவணன் என்னும் குபேரன் சிவதீ க்ஷையுடன் சித்தவடமென்று வழங்குகின்ற சித்தவடக்ஷேத்திரத்தில் ஹரனே வழிபட்டு அன்புபாராட்டிப் பூசித்தனன். அவனன்புக்கிரங்கிய ஹரன் அவனுக்கு வடதி சையின் ஆதிபத்தியமும, நவநிதி நாயகத்துவமும், யக்ஷாதிபதித்துவமும், நரவாகன மும், இன்னம வேண்டிய ஆயுதவாகனுதிகளும் அளித்தனன். இதனே-

[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]

என்று சிவரகஸ்யகணடத்தும்,

"*சித்தவடச்சிததேசுரர்பொற்சேவடியெண்ணிப்*
பத்திபயக்கச்சென்றுகுபேரன்பணிதந்தான்
அத்தனேயொக்குந்தோழமைகொண்டானருள்பெற்றுன்
நத்தமுதற்கோமாநிதியெல்லாநனிபெற்றுன்.

எண்ணிநினைந்தவரம்பலயாவையுமெய்துற்றுன்
மண்ணியபுட்பகம்வாகனமாகவழங்குற்றுன்
றிண்ணியவெங்கதையாயுதமெய்துசிறப்புற்றுன்
அண்ணனெடுங்குடை யுத்தரதேயமளிக்கின்றுன்."

என்று கந்தபுராணத்தும் வருதலைக்கொண்டுணர்க.

தாத்பரியம்.

ஹரி தன் பக்தனுன பலியைக் கீழே தள்ளினுன், ஹரன் தன் பக்தனுன குபேரனை கௌரவப்படுத்தினுன் என்பதாம்.

தாரதம்மியம்.

தன்னிடத்திலன்புவைத்த வொருவனை எவ்வளவு தாழ்ந்த தன்மையி னிற்பவனும் வஞ்சித்துக் கீழ்ப்படுத்த மாட்டான். இது இவ்வாறிருக்க, இவ்வரி தன்னை வழிவழி யடிமையாக வணங்கு மரபில் வந்தவனும் நீதிமானுமாகிய மாவலியைக் கீழ்ப்படுத்தியது எவ்வளவும் உசிதமான விஷயமல்ல. தன்னை வணங்கிய குபேரனுக்கு ஐசுவரியாதிகளை யளித்த ஹரன் மாவலி விஷயத்தி லிழிவு புரிந்த ஹரியைவிட உயாந்தவனெனபது சொல்லாமலே யமைந்த விஷயம். ஆதலால் அன்பன் விஷயத்திற் கெடுதி புரிந்த ஹரியை அப்பிரதானமாக அகற்றி அன்பன்விஷயத்திலுயாவு புரிந்த ஹரனைச் சிறந்தவனுக வறிந்து நாங்களந்த ஹரனையே சரணமாக அடைந்து வணங்குகின்றேம். **(29)**

व्याध्यादिनीचहृतनैजवधूक एको
व्याधायितोपि निगमश्वभिराश्रितोऽन्यः ।
कोवानयोरधिकः इत्यनुचिन्त्य वृद्धाः
सत्यं ब्रुवन्तु तमिमं वयमाश्रयामः ॥ ३० ॥

வ்யாத்⁴யாதி³நீசஹ்ருதநைஜவதூ⁴க ஏகோ
வ்யாதா⁴யிதோபி நிக³மஶ்வபி⁴ராஶ்ரிதோ(அ)ன்ய: ।
கோவானயோரதி⁴க: இத்யனுசிந்த்ய வ்ருத்³தா⁴:
ஸத்யம் ப்³ருவந்து தமிமம் வயமாஶ்ரயாம: ॥ ௩௦ ॥

வ்யாத்⁴யாதி³நீசஹ்ருதநைஜவதூ⁴க ஏகோ
வ்யாதா⁴யிதோபி நிக³மஶ்வபி⁴ராஶ்ரிதோ(அ)ன்ய: ।
கோவானயோரதி⁴க: இத்யனுசிந்த்ய வ்ருத்³தா⁴:
ஸத்யம் ப்³ருவந்து தமிமம் வயமாஶ்ரயாம: ॥ 30 ॥

மொழிபெயர்ப்பு.

பண்டங் கிளிமென் மொழிமனைமார பலரை வியாதப் பாதகர்கள்
கண்டங் கடையப் பெற்றவனுய் கண்டா னெருவன் கரையொருவன்
புண்டங்கிலைவேல்வேடுவனுயப்போந்துமறைநாயொடுபொலிந்தான்
எண்டங் கிவருட் சிறந்தவன்யா ரிசைத்தாற்பெரியீ ரிறைஞ்சுதுமே.

பதப்பொருள்.

ஏக:	=	ஒருவன்,
வ்யாத்⁴யாதி³நீச ஹ்ருதஜைஜவதா⁴க	=	வேடர்முதலிய நீச்சனங்களால் அபகரிக்கப்பட்ட தன்னதான மனைவியரை யுடையவன்,
அந்ய:	=	இன்னொருவன்,
வ்யாதாயிதோபி	=	வேடனுனலும்,
நிக³மஶ்வபி⁴:	=	வேதங்களாகிய நாய்களாலே,
ஆஶ்ரித:	=	ஆச்ரயிககப்பட்டவன்,
அநயோ:	=	இவ்விருவருக்குள்,
அதிக:	=	சிறந்தவன்,
கோவா	=	யாவன்?
இதி	=	இதனை,
அநுசிந்தியா	=	ஆலோசித்து,
வ்ருத்³தா⁴:	=	பெரியவர்கள்,
ஸத்யம்	=	உண்மையை,
ப்³ருவந்து	=	சொல்லலாம் சொன்னல்,
தமிமம்	=	அந்த விவனை,
வயம்	=	நாங்கள்,
ஆஶ்ரயாம:	=	ஆஶ்ரயிக்கின்றேம்.

பொழிப்பு.

ஒருவன் தன் மனைவியரை வேடர் முதலிய இழிஞர்களு மபகரிக்கு மியல் பின்னுயினன், இன்னெருவன் தான் வேடனுனலும் வேதங்களாகிய நாய்களாலே ஆச்ரயிக்கப்பட்டவனுகவிருக்கின்றன்; இவ்விருவரிற் சிறந்தவனைப் பெரியவர்களான நீங்கள் சத்தியமாகச் சொன்னல், நாங்களந்த மஹாபுருஷனைச் சரணமாகவடைகின்றேம்.

விதப்பு.

ஒருவன் வேடர் முதலிய இழிஞர்களாலே அபகரித்த மனைவியரை யுடையவனென்றது - ஹரியை, அது அவ்வரி அவ்வண்ணம் வேடர்களா லபகரிக்கப்பட்ட மனைவியரை யுடையவனுதலால்.

ஹரி கண்ணனுகத் தோன்றி இறந்து பட்டபினபு, அவன் மைத்துனனுன பார்த்தன் அக்கண்ணன் மனைவியரிற் றீயில் விழுந்திறந்தவர்கள் தவிர வுள்ள மற் றையவர்களை அழைத்துக்கொண்டு அத்தினபுரியைக் கருதிவருங்காலத்தி லிடையி லொரு விடத்திற் றங்கியிருந்த வொரு இராத்திரியில் அநேகம் வேடர்களான திருட ர்கள் வந்து ஆளுக்கொருத்தியை யிழுத்துக்கொண்டு போய்விட்டார்கள். பின்னர் அவவேடர்களுடன் போர்புரியத் திறமற்றவனுகப் பார்த்தனும் தன்னூரடைந்தனன் இதனை -

"ஈரெண்ணுயிராமுதலேழைமார்களைச்
சீரிலாவேடுவர்சினத்திற்கைக்கொளப்
போரினுன்மிகுந்தக்காண்டீவம்பூங்கணை
வீரமோடென்வலிவிசையங்கைக்கொடு"
என்று ஸ்ரீ பாகவதத்தில் வருதலைக்கொண்டுணர்க.

ஒருவன் வேடனுனலும் வேதங்களாகிய நாய்களாற் சூழபெற்றுனென்றது - ஹரனை, அது அவ்வரன் அவ்வாறிருந்திருத்தலால்.

ஹரன் பாசுபதாத்திரத்தைக்கருதித் தன்னைக் குறித்துக் காமியார்த்த தவம்புரிந்த அருச்சுனனுக் கருள்புரியும்பொருட்டு வேடரூபமடைந்து சென்றபோழ்து, வேதங்களும் நாயரூபமடைந் துடன்வரச் சென்றனன் இதனை -

[illegible] ॥ என்று

என்று ஸ்ரீமஹாபாரத்ததும்,

"மிக்கவனறவஞ்சோதிப்பானவேட்டுவக்கோலமாகித்
திக்கெலாமனங்கோலந்தொடருமோர்தேவதேவர்
மைக்குழலன்னம்பின்னேதொடரமற்றெருகோலத்தைப்
புக்குந்த்தொடர்வார்போலப்புகுந்தனர்பொருவில்லேந்தி"
என்று குற்றுலபுராணத்தும்,

“அநந்தவேதமுமிறைவனேவலினுன்ஞானிகளாயருகுசூசு
அநந்தகோடியிற்கோடிகணநாதர்வேட்டுவராயருகுபோத
வநந்தனுலினித்தரிக்கவரிதரிதிப்பூதலமென்றமரர்கூற
வநந்தமாமுகமாகியடிச்சுவடுநோக்கினுனடவியெல்லாம்.”
என்று பாரதத்தும் வருதலைக்கொண்டுணர்க.

தாத்பரியம்.

ஹரியின் மஜனவியரை வேடர் முதலிய இழிந்தவர்கள் இழுத்துக்கொண்டு போயிஞர்கள், ஹரன் வேடவுருவடைந்தும் வேதங்களாகிய நாயகளாற் சூழப்பெற்ருன் என்பதாம்.

தாரதம்மியம்.

நல்ல ஜாதியர்களாற் கைக்கொள்ளப்பட்டாலும் ஒருவன் மஜனவியைப் புகழுவோ ரிவ்வுலக முதலிய வெவ்விடங்களிலு மில்ஜல, அநேக மஜனவியரை வேடர் முதலிய நீசஜனமிகளால் அபகரிக்கப்படும் துர்ப்பாக்கியத்திஜனயுடையவஜன இந்த உலகத்தில் எவன் சிறந்தவஞக வுள்ளவனென்று கூறுவான். இதஜன யுத்தேசிக் குங்கால் வேடர் முதலிய நீசர்களா லபகரிக்கப்பட்ட மஜனவியரையுடைய ஹரி இவ்விஷயத்திற் பலராலும் இகழப்பட்டவஞகின்ருன்; வேடரூபத்தை யடைந்தாலும், ஹரன் கௌரவஹானி யில்லாமலிருத்தலால், இவ்விஷயத்திற சிறந்தவஞகின் ருன். ஆதலால் நாங்கள் மஜனவியைப் பறிகொடுத் திழிவடைந்த ஹரியை அப்பிரதானமாக வொதுக்கிக கிராதரூபத்திலும் மஜனவியுடனும், வேதங்களான நாய் களுடனுமிருக்கும் ஹரஜனச் சரணமாக வடைந்து வணங்குகின்ருேம்.- என்றவாறு.

(30)

एकस्य सेवकजना भृशदग्धगात्रा
अन्यस्य शुभ्रमृदुपूतविभूतिरेखाः ।
को वानयोरधिकः इत्यनुचिन्त्य वृद्धाः
सत्यं ब्रुवन्तु तमिमं वयमाश्रयामः ॥ ३१ ॥

ஏகஸ்ய ஸெவகஜநா ஹ்ருஶஜ்ஹுாக்ரா
கநுஸ்ய ஶுஹ்ரஜ்ஶுவுதவிஹுதிரெவாஃ ।
கொவாநயொரயிகஃ ஐத்யநுவிந்த்ய வ்ருஜாஃ
ஸத்யம் ஸ்ருவநு தமிமம் வயமாஶ்ரயாமஃ ॥ ௩க ॥

ஏகஸ்ய ஸேவகஜனா ப்4ருஶத3க்3த4கா3த்ரா
அன்யஸ்ய ஶுப்4ரம்ருது3பூதவிபூ4திரேகா2: ।
கோ வானயோரதி4க: இத்யனுசிந்த்ய வ்ருத்3தா4:
ஸத்யம் ப்3ருவந்து தமிமம் வயமாஶ்ரயாம: ॥ 31 ॥

மொழிபெயர்ப்பு.

மணிநீர் வையத் தொருவனடி மருவிச் சேவை புரியடியர்
திணிதோண் முதல் விடமெல்லார் தீயாற் சுட்டுத் திரிதருவோர்
கணிசே ரொருவன் றிருவடியர் கனமா நீறு காணுதலோர்
எணிலா ரிவருட் சிறந்தவர்களிசைத்தான் பெரியீரிறைஞ்சுதுமே.

பதப்பொருள்.

ஏகஸ்ய	=	ஒருவனுடைய,
ஸேவகஜந:	=	அடிமைகள்,
ப்⁴ருஶத³க்³த⁴கா³த்ர:	=	மிகவும் சுடப்பட்ட சரீரமுடையவர்கள்.
அந்யஸ்ய	=	மற்றொருவனுடைய,
ஸேவகஜநா:	=	அடிமைகள்,
ஶுப்⁴ரம்ருது³பூதவி பூ⁴திரேகா²:பூத	=	வெண்மையாயும் மிர்துவாயும், பரிசுத்தமாயுமிருக்கிற விபூதிரேகையோடு கூடினவர்கள்,
அநயோ:	=	இவ்விருவருக்குள்,
அதிக:	=	சிறந்தவன்,
கோவா	=	யாவன்?
இதி	=	இதனை,
அநுசிந்தியா	=	ஆலோசித்து,
வ்ருத்³தா⁴:	=	பெரியவர்கள்,
ஸத்யம்	=	உண்மையை,
ப்³ருவந்து	=	சொல்லலாம் சொன்னால்,
தமிமம்	=	அந்த விவனை,
வயம்	=	நாங்கள்,
ஆஶ்ரயாம:	=	ஆஶ்ரயிக்கின்றோம்.

பொழிப்பு.

ஒருவனுடைய பக்தசனங்கள் சுடப்பட்ட சரீரத்தினையுடையவர்கள், மற்றொருவனுடைய பத்தசனங்கள் மிகவும் வெண்மையான பஸ்மதாரிகளாக வுள்ளவர்கள், இவ்விருவர்களுட் சிறந்தவனை இவனென்று பெரியவர்களான நீங்கள் கூறுவீர்களானால், நாங்களந்த மஹாபுருஷனைச் சரணமாக வடைகின்றோம்.

விதப்பு.

ஒருவனுடைய பக்தஜனங்கள் சுடப்பட்ட சரீரங்களையுடையவர்களென்றது - ஹரியை, அது அவ்வரி பக்தர்கள் அவ்வாறு சுட்டுக் கொள்ளுதலால். இதனை -

"*சென்னியோங்குதண்திருவேங்கடமுடையாயுலகு*
தன்னைவாழநின்றநம்பிதாமோதராசதிரா
என்னையுமென்னுடமையுநின்சக்கரப்பொறியொற்றிக்கொண்டு
நின்னருளேபுரிந்திருந்தேனினியென்திருக்குறிப்பே'

என்னும் நாலாயிரப்பிரபந்தத்தாலுணர்க.

ஒருவனுடைய பக்தசனங்கள வெண்மையும் மிருதுவுந் தூய்மையுமானதான விபூதியைத் தரிக்கப்பெற்றவர்களாக விருக்கின்றுர்கள் என்றது - ஹரஊன, அது அவ்வரபத்தர்கள் அவ்வாறு தரிததுக் கொள்ளுதலால். இதஊன -

"எவரேனுந்தாமாகவிலாடத்திட்ட திருநீறுஞ்சாதனமுங் கண்டாலுள்கி, யுவரா தேயவரவரைக்கண்டபோதேயுகந்தடிமைத்திறநிஊனந்தங்குவந்து நோக்கி, யிவர் தேவ ரவர்தேவரென்று சொல்லியிரண்டாட்டாதொழிந்தீசன்றிறமேபேணிக், கவராதேதொ ழுமடியார் நெஞ்சினுள்ளேகன்றுப்பூர்நடுதறியைக்காணலாமே" என்று வருந் திரவிட சூகத்த்தாலுணர்க

தாத்பரியம்.

ஹரிபத்தர் சுடப்பட்ட உடம்பினர், சிவபத்தர் விபூதிதாரண சரீரிகள் என்ந்தாம்.

தாரதம்மியம்.

மிகவுஞ் சுடப்பட்ட சரீரத்திஊனயுடைய பக்தர்கஊள யுடையவஊனக்காட்டிலும், மிகவும் பரிசுத்தமான விபூதியைத் தரித்த பக்தர்கள் கஷ்டமில்லாதவர்களாதலாலே சுடப்பட்ட தேகங்கஊள யுடையவர்கஊள பக்தர்களாகவுடையவஊனவிட தூய்மையான விபூதிதாரிகளான பத்தர்கஊளயுடையவன் சிறந்தவனுதலால், இவ்விஷயத்திற் றுழ்வடைந்த ஹரியை அப்பிரதானமாக வகற்றிச் சிறந்த ஹரஊன நாங்கள் வணங்கு கின்றேம். - என்றவாறு. **(31)**

एको नितान्तमभवद्वटपत्रशायी
ह्यन्योहि तादृशमहावटमूलवासी ।
कोवानयोरधिकः इत्यनुचिन्त्य वृद्धाः
सत्यं ब्रुवन्तु तमिमं वयमाश्रयामः ॥ ३२ ॥

ஏகொ நிதாஜஶஹவஉடவகுஶாயீ
ஹ்யநொ்ாஹி தாஜ்ஶஉஹாவடஶூஶுவாஸீ ।
கொவாநயொரயிகஃ ஐதநுஊிஜ வ்ஞாஃ
ஸதஂ ஶுவஜு தஶிஂ வயஶாஶுயாஶஃ ॥ ௩௨ ॥

ஏகோ நிதாந்தமப⁴வத்³வடபத்ரஶாயீ
ஹ்யன்யோஹி தாத்³ருஶமஹாவடமூலவாஸீ ।
கோவானயோரதி⁴க꞉ இத்யனுசிந்த்ய வ்ருத்³தா⁴꞉
ஸத்யம் ப்³ருவந்து தமிமம் வயமாஶ்ரயாம꞉ ॥ 32 ॥

மொழிபெயர்ப்பு.

தரள மிப்பி யீனறிறைக்குந் தணணீ ருலகிற் சாரொருவன
விரள மொன்றி வடத்திஇலயில் வீழ்வா ஞவான் வேறெருவன்
கரள மொன்று களத்தோடக்கல்லா னிழலின கண்ணுறுவான்
சரள மொனற லெவரிடைநீர் சாற்றிற் பெரியீர் தாழுதுமே.

பதப்பொருள்.

ஏக:	=	ஒருவன்,
நிதாந்தம்	=	எப்பொழுதும்,
வடபத்ரஶாயீஅ ப⁴வத்³	=	ஆலிஇலயிற்படுத்துக்கொள்ளுகிறவஞஞன்,
அந்ய:	=	இன்னெருவன்,
தாத்³ருமமஹாவட மூலவாஸீ	=	அப்படிப்பட்ட ஆலமரத்தினடியிலிருக்கிறவஞக
அபவத்	=	ஆஞன்,
அநயோ:	=	இவ்விருவருக்குள்,
அதிக:	=	சிறந்தவன்,
கோவா	=	யாவன்?
இதி	=	இதஊன,
அநுசிந்தியா	=	ஆலோசித்து,
வ்ருத்³தா⁴:	=	பெரியவர்கள்,
ஸத்யம்	=	உண்மையை,
ப்³ருவந்து	=	சொல்லலாம் சொன்ஞல்,
தமிமம்	=	அந்த விவஊன,
வயம்	=	நாங்கள்,
ஆஶ்ரயாம:	=	ஆஶ்ரயிக்கின்றேம்.

பொழிப்பு.

ஒருவன் சதா ஆலிஇலயிற் கிடைப்பவஞகவாஞன், இன்னெருவன் அவ்வாலி னடியிலிருப்பவஞகவாஞன், இவ்விருவருக்குள் பெரியவர்களே! யாவன் சிறந்த வன்? நீங்கள் உண்மையைச் சொல்லுங்கள். நாங்கள் உங்களாற் சொல்லப்பட்ட அந்த மஹாபுருஷஊனச் சரணமாக வடைகின்றேம்.

விதப்பு.

ஒருவன் எப்பொழுதும் ஆலிஇலயிற் கிடந்தானென்றது - ஹரியை, அது அவவரி அவ்வாறு கிடத்தலால். இதஊன -

"*பாலகனென்றுபரிபவஞ்செய்யேல்பண்டொருநாள்*

ஆலினிஜலவளர்ந்தசிறுக்கனவனிவன்
மேலெழப்பாயந்துபிடித்துக்கொள்ளுமவெகுளுமேல்
மாஜலமதியாதேமாமதீவிரைந்தோடிவா"

என்னு நாலாயிரப்பிரபந்தத்தாலுணர்க.

ஒருவன் அவ்வாலின் கீழிருந்தானென்றது - ஹரஜை, அது அவ்வரன் அவ்வாறிரந்த்தலால். இதஜை -

"ஓரானீழலொணகழலிரண்டு - முப்பொழுதேத்திய நால்வர்க்கொளிநெறி - காட்டிஜை" என்று திருஞானசம்பந்தப்பெருமான் றிருவாயமலர்ந்த திரவிடவேதத் தாலும்,

என்று உபநிஷத்துக் கூறுதலாலுணர்க.

தாத்பரியம்.

ஹரி ஆலிஜலயிற் கிடந்தான், ஹரன் ஆனிழவி லிருந்தானென்பதாம்.

தாரதம்மியம்.

ஒரு ஆலிலையிற் கிடந்து வீணே உறங்குபவஜைக்காட்டிலும், ஆலினடியில் ஞானேபதேசியாக இருப்பவன் சிறந்தவன் இதஞல் ஆலிஜலயிற் கிடந்த ஹரியை விட ஆலினடியிலிருந்த ஹரன் சிறந்தவஞதலால், இவ்விஷயத்திற் ருழ்வடைந்த ஹரியை அப்பிரதானமாகவகற்றி இவ்விஷயத்திற் சிறந்த ஹரஜைப் பிரதானமாக நியாயமுகத்தாலுணர்ந்து நாங்களந்த மஹாஞகிய ஹரஜைச் சரணமாக வடைந்து வாழ்கின்றேம். என்றவாறு. **(32)**

एको दधौ सितमृदं तिलकं ललाटे।
ह्यन्यो दधौ हुतवहं तिलकं ललाटे।
को वानयोरधिकः इत्यनुचिन्त्य वृद्धाः
सत्यं ब्रुवन्तु तमिमं वयमाश्रयामः ॥ ३३ ॥

ஷகொ உயள ஷிதஜூஃம் திஃகஂ ஃஃாடெ ।
ஹாநெ௱ா உயள ஹுதவஹஂ திஃகஂ ஃஃாடெ ।
கொ வாநயொாயிகஃ ஐதாநுஷிஜூ வூஊாஃ
ஷதாஂ ஶுவஜூ தஜிஂ வயஜாஶ்ரயாஜஃ ॥ ௩௩ ॥

ஏகோ த^{3}தௌ^{4} ஸிதம்ருத^{3}ம் திலகம் லலாடே ।
ஹ்யன்யோ த^{3}தௌ^{4} ஹுதவஹம் திலகம் லலாடே ।
கோ வானயோரதி^{4}கஃ இத்யனுசிந்த்ய வ்ருத்^{3}தா^{4}ஃ
ஸத்யம் ப்^{3}ருவந்து தமிமம் வயமாஶ்ரயாமஃ ॥ 33 ॥

மொழிபெயர்ப்பு.

கொண்டற கச்சுக கிரிமுஜலயார் கோதை யிடத்திற் கூறெருவன்
மண்டுற் றிடுமோர் நெற்றியிஞன் மற்று மொருவன குற்றமிலா
தொண்டுற் றிடுமவ் வுதவகஜன ஒருநற் றிலத மாவுடையான்
கண்டுற் றிவருட் சிறந்தவஜனக் கரைந்தாற் பெரியீர் காணுதுமே.

பதப்பொருள்.

ஏக:	=	ஒருவன்,
லலாடே	=	நெற்றியில்,
ஶிதம்ருதம்	=	வெள்ஜள மண்ஜண,
திலகம்	=	திலகமாக,
ததௌ	=	தரித்தான்,
அந்ய:	=	இன்னெருவன்,
ஹுதவம்	=	அக்கினியை,
லலாடே	=	நெற்றியில்,
திலகம்	=	திலகமாக,
ததௌ	=	தரித்தான்,
அநயோ:	=	இவ்விருவருக்குள்,
அதிக:	=	சிறந்தவன்,
கோவா	=	யாவன்?
இதி	=	இதஜன,
அநுசிந்தியா	=	ஆலோசித்து,
வ்ருத்^{3}தா^{4}ஃ	=	பெரியவர்கள்,
ஸத்யம்	=	உண்மையை,
ப்^{3}ருவந்து	=	சொல்லலாம் சொன்ஞல்,
தமிமம்	=	அந்த விவஜன,
வயம்	=	நாங்கள்,
ஆஶ்ரயாமஃ	=	ஆஶ்ரயிக்கின்றேம்.

பொழிப்பு.

ஒருவன் சிலதாக வெள்ளை மண்ணை நெற்றியிலணிந்தான், மற்றொருவன் திலதமாக அக்கினியை நெற்றியிலணிந்திருக்கின்றான், இவ்விருவருட் சிறந்தவனைப் பெரியவர்களே நீங்கள் கூறினால், நாங்களந்த மஹாபுருஷனைச் சரணமாக உடைந்து வாழ்கின்றோம்.

விதப்பு.

ஒருவன நெற்றியில் மண்ணைத்ததரித்திருக்கின்ற னென்றது - ஹரியை, அது அவ்வரி அவ்வாறு தரித்திருத்தலால். இதனை, -

“*பூப்பிட்டானைப்புரநதருளென்றுமுன்*
கூப்பிட்டானைத்தன்குக்கியுட்கூவெலாம்
ஆப்பிட்டானையகிலகனந்தரைக்
காப்பிட்டானைக்காப்பிட்டனள்காரிகை” என்று பாத்மோத்தரத்தும்,

"ஆவினீரதனால்மஞ்சனமாட்டியதினுறுமண்கொடுவிளக்கிச்
சாய்பன்னிரண்டுநாமமுஞ்சாத்திச்சதுமறையோதும்வேதியர்கள்
நாவின்மந்திரநீருடலெலாந்தெளித்துநவையில்கோதானமுநல்கிக்
காவிகொள்விழியார்கருப்புரதீபங்காட்டினர்கவினுரப்பலகால்"
என்று பாகவதத்தும் வருதலைக்கொண்டுணர்க.

ஒருவனக்கினியைத் திலகமாக வுடையவனாக விருக்கின்றானென்றது - ஹரனை, அது அவ்வரன் அவ்வாறு நெற்றியில் திலதம்போன்ற அக்கினிக்கண உடையவனாக இருத்தலால். இதனை -

என்று பைப்பலாத சுருதியிலும்,

“*சுற்றுமமரர்சுரபசிநின்றிருப்பாதமல்லால்*
பற்றொன்றிலோமென்றழைப்பப்பரவையுணஞ்சையுண்டான்
செற்றங்கனங்கனைந்தீவிழித்தோன்றன்றில்லையம்பலவன்
நெற்றியிற்கண்கண்டகண்கொண்டுமற்றினிக்காணப்தென்னே”
என்று திரவிடசுருதியிலும்,

"சந்தனக்களபந்துதைந்தநன்மேனித்தவளவெண்பொடிமுழுதாடும், செந்தழலுருவிற்பொலிந்தநோக்குடையதிருநுதலவர்கிடம்போலும், இந்தனவிலங்கலெறி புனந்தீப்படடெரிவதொததெழுநிலைமாட, மந்தணரழலோம்பலை புனற்களந்தையணி திகழாதித்தேச்சரமே" என்று திருவிசைப்பாவிலும் வருதலைக் கொண்டுணர்க.

தாத்பரியம்.

ஹரி நெற்றியில மண்ணைத் தரித்தான், ஹரன் நெற்றியி லக்கினிக் கண்ணைத் தரித்தான் என்பதாம்.

தாரதம்மியம்.

ஒருவன் சாமான்யமாக வெல்லாராலும் தரிக்கத்தக்க வொரு வஸ்துவைத் தரித்திருப்பானுயின் அவனை யாவரும் மதிப்பாகக்கொள்ளார்கள்; பிறராற் றரிக்க முடியாத வஸ்துவை ஒருவன் தரித்திருப்பானுயின் அவனை அனைவருஞ் சிறப்பாக வே கொள்வார்கள் என்பது நியாயமாதலால், கேவலம் மண்ணை நெற்றியிலணிந் துள்ள ஹரியை நாம் அந்த விஷயத்தில் எப்படி சிறந்தவனுகச் சொல்லலாம். இது எல்லாராலும் ஆகும் விஷயம் இதனு லிவ்விஷயத்திற் முழ்வடைந்த ஹரியை அப்பிரதானமாக அகற்றி, உயாந்த ஹரனை நாங்கள் வணங்குகின்றோம் - என்றவாறு.

(33)

एको दधाति तुलसीदलमालिकां हृद्य
न्यो दधाति हि विधातृ कपालमालाम् ।
कोवानयोरधिकः इत्यनुचिन्त्य वृद्धाः
सत्यं ब्रुवन्तु तमिमं वयमाश्रयामः ॥ ३४ ॥

ஏகொ உயாதி துலஸீஉலஊாலிகாஂ ஹூஉ்ய
நெ்யா உயாதி ஹி வியாதூ கவாலஊாலாஂ ।
கொவாநயொரயிகஃ ஜத்யநுவிந்த்ய வூஊாஃ
ஸத்யஂ ஸ்ருவந்து தஊிஊஂ வயஊாஶ்ரயாஊஃ ॥ ௩௪ ॥

ஏகோ த^{3}தா^{4}தி துலஸீத^{3}லமாலிகாம் ஹ்ருத்^{3}ய
ந்யோ த^{3}தா^{4}தி ஹி விதா^{4}த்ரு கபாலமாலாம் ।
கோவானயோரதி^{4}கஃ இத்யனுசிந்த்ய வ்ருத்^{3}தா^{4}ஃ
ஸத்யம் ப்^{3}ருவந்து தமிமம் வயமாஶ்ரயாமஃ ॥ 34 ॥

மொழிபெயர்ப்பு.

பச்சென்றெளிரும்வடத்திலையைப்பறித்துக்கட்டும்பலதொரைடயல்
வைச்சொன் றகலத் தானெருவன் வையந் தன்னை யீன்றபுதர்
உச்சந் தலைகள் பலவணியா வுகந்துதிரியு மொரு பெரியோன்
இச்சந் தர்களுட் சிறந்தவன்யா ரிசைத்தாற் பெரியீ ரிறைஞ்சுதுமே.

பதப்பொருள்.

ஏக: = ஒருவன்,

ஹ்ருதி	=	மார்பில்,
துலஸீத3லமாலிகாம்	=	துளசியிலைமாலையை,
த3தா4தி	=	தரிக்கிறான்,
அந்ய:	=	மற்றொருவன்,
விதா4த்ருகபாலமாலாம்	=	பிரமர்களுடைய கபாலமாலைகளை,
த3தா4தி	=	தரிக்கிறானல்லவா,
அநயோ:	=	இவ்விருவருக்குள்,
அதிக:	=	சிறந்தவன்,
கோவா	=	யாவன்?
இதி	=	இதனை,
அநுசிந்தியா	=	ஆலோசித்து,
வ்ருத்3தா4:	=	பெரியவர்கள்,
ஸத்யம்	=	உண்மையை,
ப்3ருவந்து	=	சொல்லலாம் சொன்னால்,
தமிமம்	=	அந்த விவனை,
வயம்	=	நாங்கள்,
ஆஶ்ரயாம:	=	ஆஶ்ரயிக்கின்றோம்.

பொழிப்பு.

ஒருவன் மார்பிற் றுளசிமாலையை யணிந்திருக்கின்றான், இன்னொருவன் பிரமர்களின் கபாலங்களை மார்பிலணிந்து கொண்டிருக்கின்றான், இவ்விருவரில சிறந்தவனைப் பெரியவர்களாகிய நீங்கள் சொன்னால், நாங்களந்த மஹாபுருஷனைச் சரணமாகவடைந்து வாழ்கின்றோம்.

விதப்பு.

ஒருவன் துளசிமாலையை மார்பிலணிந்திருக்கின்றானென்றது - ஹரியை, அது அவ்வரி அவ்வாறு தரித்திருத்தலால்.

பூர்வத்தில் ஶ்ரீகைலாயமலையில் எழுந்தருளியிருக்கும் சிவபெருமானைத் தரிசிக்குமபொருட்டுச் சென்ற இந்திரன் செருக்குடையனா தலையுணர்ந்த சிவபெரு மான் ஒரு பூதரூபத்துடன் கோபுரவாசலில் நின்றனன் அப்பொழுது அங்குவந்த இந்திரன் பூதனைப்பார்த்து பூத ஈசற்குச் சமயமென்னை என்றனன். அதற்குப் பூதனென் றும் பேசாது வாளா இறுமாந்து நிற்பதைக்கண்ட அவ்வலாரி தன்கை வச்சிரத்தால் அப்பூதனை அடித்தான். பூதன்மீது பட்ட வச்சிரம் நுறுங்கிப் பாழாகவே இந்திரன் அச்சமுற்றனன்; இறைவனும் மிக்க கோபத்துட னெதிரே தோன்றினன். உடனே இந்திரன் அந்தோ! இறைவனென்று அறியாது தகாத காரியஞ்செய்தோமே என அச்சுற்று வீழ்ந்து வணங்கி வேண்டிக்கொண்டனன். இந்திரன் வேண்டுகோளுக் கிறங்கிய சிவபெருமான் தன்னிடத்துண்டாகிய சீற்றத்தை கடனடுவில்விட்டு இந்திரனமீது கருணைகாட்டிச் சென்றனன்.

ஹரிஹரதாரதம்மியம்

பின்னரக்கோப மொரு கொடிய அசுர வடிவத்தை யடைந்து மஹாவீரனுய் வெகுகால மருந்தவஞ்செய்து பெரிய வரங்களைப்பெற்று மிகவுஞ்சிறந்தவனுய் அனேககாலமிருந்தனன் அவன் மனைவி ப்ருந்தையென்று பேருள்ளவள்; மஹா சுந்தரி. அசமானமான லாவண்யமுள்ள அப்ருந்தையைக்கண்டு காதலுற்ற ஹரி, சலந்தரன் தன்னுல் வெல்லக்கூடாத பராக்கிரமியா யிருத்தலைத் தானவெனுெடு பலதரம் போர் புரிந்து தோற்றமையா லுணர்ந்தவனுதலால் அவன் மரணத்தை எதிர்பார்த்துக்கொண்டிருந்தனன் சிலகாலங் கழித்து அந்தணவுருவத்துடன் வந்த சிவபெருமானு லமைக்கப்பெற்ற சக்கந்த்தினுல் இருபிளவாகி விழுந் தழிந்தனன் சலந்தரனென்பதை யுணர்ந்தான். உணர்ந்து, இதைவிட வேறே தருணம் இல்லை யென்று ஒரு வயோதிகனுன முனியைப்போல வேஷந்தாங்கி ப்ருந்தை யுலாவும் பூங்காவனத்தி லிருந்தனன்.

கணவனது மரணத்தையுணராத வம்மாது பூந்தோட்டத்தி லிருக்கும் முனிவனைக்கண்டு வணங்கி, ஐயரே! எனது கணவன கைலாயத்திற்குச் சேனைகளுடன் போயினுன், இன்னும் வந்தானில்லை. திவ்யத்ருஷ்டியினையுடைய தாங்கள் எப்பொழுது வருவானென்று கூறவேண்டுமென்று வேண்டிக்கொண்டனள். அக்கப்பட முனிவன் அதற்கென்ன, அவ்வாறே செய்கின்றேனென்று தனது கண்களை மூடிக் கொண்டு சற்று நாழிகையிருந்து பின்னர் கண்ணைத்திறந்து, மாதே! அஞ்சாதே. நான் சகல சித்திகளையும் உணர்ந்தவன். என்னுல் இறந்தவர்களையும் எழுப்ப முடியும். ஆதலால் நீயஞ்சாதே என்று கூறித் தனது தௌவாரிகளாகிய இரண்டு வானரங்களால் அவ்விறந்த சலந்தரனுடலை அங்கு கொண்டுவரச்செய்தனன்.

பின்னர் தன் கணவனது மரணத்தைக்கண்டு கவலுகின்ற காரிகையை நோக்கி, நீ அஞ்சாதே; நின் கணவனை நானெழுப்பித்தருகின்றேனென்று கூறி, இருபிளவான உடலை யொன்றுப்படுத்தி யவளுணராமல் அதனில் தானே புகுந்து உயிருள்ளவனுகச் சலந்தரனெழுந்ததாக நடித்தனன்.

நிஷ்கபடையான ப்ருந்தை தன் கணவனென்றே கருதி மிக்க சந்தோஷத்துடன் இறுகத்தழுவினுள். இதனுலானந்தமுற்ற கபட சலந்தரன் அரண்மனையடைந்து அநேககாலம் அவளொடு ரமித்தனன். பின்னரொருநாள் தன்னை மறந்து தூங்கி விட்டான். தூங்கும்பொழுது பார்த்த ப்ருந்தையின் கண்ணுக்கு சலந்தரன் காணப்பட வில்லை. நாராயணன் காணப்பட்டான். உடனே நாராயணனுடைய இழிந்த இச்செய்கைக்கு வெறுப்புற்றுப் பல தீயசாபங்களையிட்டு அவனுணர்தறகு முன்னே அக்கினிப்பிரவேசமாயினுள்.

இவளெரிந்து சாம்பரானபின்பு எழுந்த நாராயணன் அவளது மரணத்தாற் சோகமுற்று ஏங்கி அச்சாம்பலிலேயே அதிக மோகத்துடன் புரந்த்தொடங்கினுன். இவ்வநுசித காரியததைக்கண்ட தேவர்கள் மஹாதேவியினிடம் கூறினுர்கள். மஹாதேவியும் தன் திருமேனியினினறுஞ் சற்றே அழுக்குருட்டி எடுத்து இதனைக் கொண்டு போய அவ்வசுரியின் உடற் சாம்பலிலிட்டுத் தண்ணீர் விடுங்களென்றனள். அவர்களும் அவ்வாறே செய்தார்கள். அப்பொழுது அச்சாம்பலில் நின்றும் ப்ருந்தை

யென்று பேருள்ள க்ருஷ்ண துளசிச் செடிகள் தோன்றின அவைக ளந்நாரணனுக்கு அப்ருந்தையாகக் காணப்பட்டமையால், அதஐனத் தன் மார்புமுதலியவற்றில் அவள் பரிசிப்பதைப் போல பரிசிக்குமாறு அத்தழைகஐளப் பறித்துத் தரித்துக்கொண்டான் என்று வியாசர் ஸகாந்தபுராணத்திற கூறியிருக்கின்ருர்.

திருமால் துளசி யணிபவரென்பதை "வனமாலிபடியிடந்தோன்" என்றும்,

"*அணுங்கவென்ஐனப்பிரிவுசெய்தாயர்பாடிகவர்ந்துண்ணும்*
குணுங்குநாறிக்குட்டேற்றைக்கோவர்ததன்ஐனக்கண்டீரே
கணங்களோடுமின்மேகம்கலந்தாப்போல்வனமாஐல
மினுங்கநின்றுவிஐளயாடவிருந்தாவனத்தேகண்டோமே"
என்று வரும் நாலாயிரப்பிரபந்தத்தாலும்,

"*மட்டுலாவுதண்டுழாயலங்கலாய்புலன்கழல்*
விட்டுமீள்விலாதபோகம்விண்ணில்நண்ணியேறினும்
எட்டிஞேடிரண்டெனுங்கயிற்றிஞன்மனந்தஐனக்
கட்டிவீடிலாதுவைத்தகாதலின்பமாகுமே"
என்று திருமழிசை யாழ்வானும் கூறியிருத்தலாலுணர்க.

ஒருவன் பிரமர்களின் கபாலங்கஐளத் தரித்திருக்கின்ருன் என்றது - ஹரஐன, அது அவ்வரன் அவ்வாறு தரித்திருத்தலால். இத்தஐன பிரமர்களிறந்தார்களென்று இனிவரும் பிரமர்களும் அறியும் வண்ணம் ஹரஞலிவைகள் தரிக்கப்பட்டன. இதஐன -

"*கற்பங்கள் தோறுந்தோன்றுங்கணக்கிலாப்பிரமர்மாயர்*
முற்பொன்றுந்தஐலகள்கோத்துநாற்றியமுளிபுன்மாஐல
பொற்பொன்றுநமதுசென்னிபுயமரைசரணமெங்குஞ்
சிற்பங்கள்விளங்கப்பூண்டதிறமிதுநோக்கிக்காணுய்"
என்று வருங் காஞ்சிப்புராணத்தாலும் பிறவற்ருலும் உணர்க.

தாத்பரியம்.

ஹரி துளசிமாஐலயை யணிந்தான, ஹரன் அநேகாயிரம பிரமகபாலங்கஐள அணிந்தானென்பதாம்.

தாரதம்மியம்.

ஒருவனணியும் அணியிஞ லொரு மதிப்பு வேண்டும், அப்பொழுதுதான் அந்த அணி அணிந்தவனுடைய தன்மைவிளங்கும். ஹரி துளசியைத் தரித்திருத்தலால் விளங்கும் பிரபாவ மொனறுமில்ஐல; ஹரன் பிரமர்களின் கபாலங்கஐள அணிந்திருத் தலால் நித்தியன் என்னும் பிரபாவம் கேட்கப்படுகிறது. அதஞல் நாங்கள் இவ்விஷ

யத்தில் ஹரியை அப்பிரதானமாக வகற்றி ஹரனைப் பிரதானமாகக் கொண்டு வாழ்கின்றேம். - என்றவாறு. **(34)**

एको मृगग्रहणतो गहने चचार
त्वन्यो मृगं करतले निवहन् सदास्ते ।
कोवानयोरधिकः इत्यनुचिन्त्य वृद्धाः
सत्यं ब्रुवन्तु तमिमं वयमाश्रयामः ॥ ३५ ॥

ஶகொ ஜூஹஹுஹணதொ ஹஹநெ உவாா
ஜவநெ௵ா ஜூஹம் கூாதஶெ நிவஹநு ஸஜாஸ்தெ ।
கொவாநயொாயிகஃ ஐத௵நுவிஞ௵ வூஜாஃ
ஸத௵ம் ஸுஶவஞு தஶிஜம் வயஶாஶுயாஜஃ ॥ ௩௫ ॥

ஏகோ ம்ருக³க்³ரஹணதோ க³ஹனே சசார
த்வன்யோ ம்ருக³ம் கரதலே நிவஹன் ஸதா³ஸ்தே ।
கோவானயோரதி⁴கः இத்யனுசிந்த்ய வ்ருத்³தா⁴ः
ஸத்யம் ப்³ருவந்து தமிமம் வயமாஶ்ரயாமः ॥ 35 ॥

மொழிபெயர்ப்பு.

கத்துங் கரியுங் கோடரமுங் கஞலுங் கொடிய காட்டினினமா
னெத்தும் பரிவு கொண்டொருவ னெங்கு முலவ லேய்ந்துற்றுன்
உத்துங் கமதாா மானென்றை யொருவன றுங்கி யுறுகின்றுன்
இத்துங் கர்தமிற் சிறந்தவன்யா ரிசைத்தாற் பெரியீ ரிறைஞ்சுதுமே.

பதப்பொருள்.

ஏக:	=	ஒருவன்,
ம்ருக³க்³ரஹணத:	=	மானைப் பிடிக்கும் பொருட்டு,
க³ஹனே	=	காட்டில்,
சசார	=	சஞ்சரித்தான்,
அந்ய:து	=	இன்னெருவனுனல்
ம்ருகம்	=	மானை,
ஸதா	=	எப்பொழுதும்,
கரதலே	=	கையில்,
நிர்வகந்	=	வைத்துக்கொண்டவனுக,
ஆஸ்தே	=	இருக்கிறுன்,
அநயோ:	=	இவ்விருவருக்குள்,
அதிக:	=	சிறந்தவன்,
கோவா	=	யாவன்?

இதி	=	இதனை,
அநுசிந்தியா	=	ஆலோசித்து,
வ்ருத்³தா⁴:	=	பெரியவர்கள்,
ஸத்யம்	=	உண்மையை,
ப்³ருவந்து	=	சொல்லலாம் சொன்னால்,
தமிமம்	=	அந்த விவனை,
வயம்	=	நாங்கள்,
ஆஶ்ரயாம:	=	ஆஶ்ரயிக்கின்றோம்.

பொழிப்பு.

ஒருவன் மானைப் பிடிக்கும்பொருட்டுக் காட்டிலுலாவினன், இன்னொருவன் எப்பொழுதும் மானைக் கையிற் பிடித்துக்கொண்டிருக்கின்றான், பெரியவர்கள் உண்மையாக இவர்களிற் சிறந்தவனை இவனென்று சொன்னால், அந்த மஹாபுருஷனை நாங்கள் சரணமாக அடைந்து வாழ்வோம்.

விதப்பு.

ஒருவன் மானின்பொருட்டுக் காட்டிலுலாவின னென்றது - ஹரியை, அது அவ்வரி அவ்வாறு இயற்றியிருத்தலால்

ஹரி - இராமனாகிய ஞான்று சிற்றன்னையி னணைக்குட்பட்டு மனைவியும் இளையவனும் உடன்வர வனவாசியாகந் தண்டகாரண்யத்தில் இருந்தபோழ்து, சூர்ப்பநகையென்பவள் இராவணனிடஞ் சென்று இராமன் மனைவியின் பேரழகை வர்ணித்தவுடனே, இராவணன் இராமன் மனைவியை விபசரிக்கக்கருதி, இராமனையவன் மனைவியான சீதையி னருகினின்றும் பிரிக்குமவண்ணம் மாரீசனென்பவனை நீ ஒரு மாயமானுருவுடன செல்லென்றனுப்பினன். அவனும் பொன்மயமான மானாக இராமன் மனைவியின் எதிரே உலாவினன். அவளும் அதனைக் கபடமானென்றுணராது தன் கணவனைப் பிடித்துத் தருமாறு வேண்டினள், அவனும் பெண் புத்திக்கிசைந்து வில்லிலம்பு வைத்துக்கொண்டு அதன் பின்னாலே உலாவினனென் பதை உலகரனைவரு மறிவார்கள். இதனை -

"*வலிவணக்குவரைநெடுந்தோள்விராதைக்கொன்று*
வண்டமிழ்மாமுனிகொடுத்தவரிவில்வாங்கிக்
கலைவணக்குநோக்கரக்கிமூக்கைநீக்கிக்
கரனோடுதூடணன்றனுயிரைவாங்கிச்
சிலைவணக்கிமான்மறியவெய்தான்றன்னைத்
தில்லைநகர்த்திருச்சித்திரகூடந்தன்னுள்
தலைவணங்கிககைகூப்பியேத்தவல்லார்
திரிதலால்வமுடைத்துத்தாணிதானே"

என்று குலசேகரமன்னன கூறியிருத்தலைக்கொண்டுணர்க.

ஒருவன எப்பொழுதும் கையின் மானைப் பிடித்துக்கொண்டிருக்கின்றனென் றது - ஹரனை, அது அவ்வரன் அவ்வாறு சதா மானைப் பிடித்துக்கொண்டிருத்தலால்.

தாருகாவனமுநிவர் யாகஞ்செய்து எழுப்பிய மான அதன் கருவமடங்க ஹரன் இன்றும் தரித்திருக்கின்றன்.

என்று ஸகாந்தபுராணத்தும்

என்று மார்க்கண்டேய சுருதியிலும் கேட்கப்படுதலைக்கொண்டுணர்க

தாத்பரியம்.

ஹரி மானின பொருட்டுக் காட்டிற்றிரிந்தான், ஹரன் மானைக்கையிற் பிடித்திருக்கின்றன் என்பதாம்.

தாரதம்மியம்.

கேவலம மானைப்பிடிக்க வலைந்து திரிந்தவனைக்காட்டிலும், மான என்றுங் கையில் வைத்திருப்பவன் அந்தவிஷயத்தில் சிறந்தவனுதலால், நாமும் மானுக் கலைந்த ஹரியை இந்த விஷயத்தில் அப்பிரதானமாக அகற்றி ஸதா மானைத் தாங்கிய ஹரனை அடைந்து வணங்கி அவ்வரனையே ஆஶ்ரயிக்கின்றேம். - என்றவாறு. **(35)**

एको दशास्यहृतनैजवधूक आसी
दन्थो वधूविलसितार्द्धशरीर आसीत् ।
कोवानयोरधिकः इत्यनुचिन्त्य वृद्धाः
सत्यं ब्रुवन्तु तमिमं वयमाश्रयामः ॥ ३६ ॥

ஷகொ உஶாஸ்யஹ்ருதநைஜவயூகை ஆஷீ
உநெ்ஓா வயூவிஸஸிதாஃஃஶரீர ஆஷீக் ।
கொவாநயொாரயிகஃ ஐத்யநுஉிநு்ய வுஃஃாஃ
ஷத்யம் ஊ்ருவநு் தஶிஶம் வயஶாஶ்ரயாஶஃ ॥ ௩௬ ॥

ஏகோ த^{3}ஶாஸ்யஹ்ருதனைஜவதூ^{4}க ஆஸீ
த^{3}ந்தோ^{2} வதூ^{4}விலஸிதார்த்^{3}த^{4}ஶரீர ஆஸீத் ।
கோவானயோரதி^{4}கஃ இத்யனுசிந்த்ய வ்ருத்^{3}தா^{4}ஃ
ஸத்யம் ப்^{3}ருவந்து தமிமம் வயமாஶ்ரயாமஃ ॥ 36 ॥

மொழிபெயர்ப்பு.

புல்லும் பொறிகொள் மதிலிலங்கைப் பூப னெடுத்த மனைவியினன்
சொல்லி லொருவன் மற்றெருவன் துகடீர் வல்லி யன்னுளா
லெல்லொன் றிடுமே னியிற்பாதி யிடத்தனுகி யிருக்கின்றன்
எல்லி லிவருட் சிறந்தவன்யா ரிசைத்தாற் பெரியீ ரிறைஞ்சுதுமே.

பதப்பொருள்.

ஏக:	=	ஒருவன்,
த^{3}ஶாஸ்ய	=	இராவணனலே,
ஹ்ருத	=	அபகரிக்கப்பட்ட,
நைஜ	=	தன்னதான,
வதூ^{4}க:	=	மனைவியையுடையவனுக,
ஆஸீத்	=	ஆனன்,
அநயோ:	=	இவ்விருவருக்குள்,
அதிக:	=	சிறந்தவன்,
கோவா	=	யாவன்?
இதி	=	இதனை,
அநுசிந்தியா	=	ஆலோசித்து,
வ்ருத்^{3}தா^{4}ஃ	=	பெரியவர்கள்,
ஸத்யம்	=	உண்மையை,
ப்^{3}ருவந்து	=	சொல்லலாம் சொன்னல்,
தமிமம்	=	அந்த விவனை,
வயம்	=	நாங்கள்,
ஆஶ்ரயாமஃ	=	ஆஶ்ரயிக்கின்றோம்.

பொழிப்பு.

ஒருவன் பத்துத்தலையுள்ள இராவணனால் அபகரிக்கப்பட்ட மனைவியையுடையவன், இன்னொருவன் தன் சரீரத்திற்பாதி மனைவியாற் பிரகாசிப்பவனாக இருக்கின்றான்; இவ்விருவர்களில் எவன் சிறந்தவனோ வவனைப் பெரியவர்கள் உண்மையாகச் சொன்னால், அவனை நாங்கள் ஆஶ்ரயிக்கின்றோம்

விதப்பு.

ஒருவன் இராவணனால் அபகரிக்கப்பட்ட மனைவியை யுடையவனென்றது - ஹரியை, அது அவ்வரி அவ்வண்ணம் இராவணனால் எடுககப்பட்ட மனைவியை உடையவனாதலால். இதனை -

"*பரிந்துபற்பலவெகுண்டவள்பகர்தலினிளையோன்*
விரைந்துநாடுவான்போயபின்மெலிவொடுதனித்தங்
கிருந்தவன்னையையிராவணன்வவ்விவிண்ணெழுந்தான்
கரந்துகொல்வதற்குற்றதுகாலமென்றுணரான்" என்று வரும் பாகவத்ததாலும்,

"*கொண்டானுயர்தேர்மிசைக்கோல்வளையாள்*
கண்டாள்தனதாருயிர்கண்டிலளால்
மண்டானுறும்மின்னின்மயங்கினளால்
விண்டான்வழியாயெழுவான்விரைவாய்" என்று கம்பராமாயணத்திலும்,

"*அரக்கர்கோவெளவியவணங்கைநீக்கலான்*
மருக்கமழலங்கலான்மணந்ததென்கொலென்
றிரக்கமிலசிதடனுங்கிசைத்தனல்லறம்
புரக்கவந்தருள்புரிபுனிதன்கேட்டனன்" என்று பாகவதத்திலும்,

என்று சுருதியிலும் வருதலைக் கொண்டுணர்க.

ஒருவன் மனைவியாற் பிரகாசிக்கப்பட்ட பாதியுடம்பினனென்றது - ஹரனை, அது அவ்வரன் அவ்வாறிருத்தலால். இதனை -

"*திருந்தமதிசூடித்தெண்ணீர்ச்சடைக்கரந்துதேவிபாகம்*
பொருந்திப்பொருந்தாதவேடத்தாற்காடுறைதல்புரிந்தசெல்வ
ரிருந்தவிடம்வினவிலேலங்கமழ்சோலையினவண்டியாழ்செய்
குருந்தமணநாறுங்குன்றிடஞ்சூழ்தண்சாரற்குறும்பலாவே"

என்று திரவிடவேதத்து வருதலைக்கொண்டும்,

"*வலப்பாகஞ்செழும்பவளச்சோதியென்ன*
வாணீலச்சோதியென்னமற்றைப்பாகங்
கலப்பானதிருமேனியணிந்தநீற்றுற்
கதிர்முத்தின்சோதியெனமேனையீன்ற
குலப்பாவையுடன்கைலைக்குன்றில்வாழ்விற்
குன்றுடையோன்றிருகோலங்குறிப்பாலுன்னிப்
புலப்பாடுபுறம்பொசியமார்புந்தோளும்
பூரித்தானுடல்புளகம்பாரித்தானே"

என்று பாரதத்தும் வருதலைக்கொண்டுணர்க.

தாத்பரியம்.

ஹரி ராவணனால் அபகரிக்கப்பட்ட மனைவியையுடையவன், ஹரன் தன் மனைவியைத் தன்னுடம்பிற் பாதியாக உடையவன் என்பதாம்.

தாரதம்மியம்.

ஒருவனால் அபகரிக்கப்பட்ட மனைவியையுடையவனாக விருப்பவனை எவனும் சிறந்தவனென்று கூறான். ஒற்றுமையாயும் அயலானால் அபகரிக்கப்படாதவளாயும உள்ள மனைவியை யுடையவனை யாவரும் புகழ்வார்கள் இதனால் இராவணனா லபகரிக்கப்பட்ட மனைவியையுடைய ஹரியைவிட இடப்புறத்தி லமைக்கப்பெற்ற மனைவியினையுடைய ஹரன் சிறந்தவனும். அதனால் நாம் இவ்விஷயத்திற்றாழ்வ டைந்த ஹரியை அப்பிரதானமாக வகற்றி, இவ்விஷயத்தி லுயர்வுபெற்ற ஹரனைச் சிறந்த மஹா புருஷனாகக்கருதி அவ்வரனையே சரணமாக அடைந்து வாழ்கின்றோம். என்றவாறு. **(36)**

एकस्तु मर्कटभटेन ददाह लङ्का
मन्यस्तु मन्दहसितेन पुरत्रयञ्च ।
कोवान योरधिकः इत्यनुचिन्त्य वृद्धाः
सत्यं ब्रुवन्तु तमिमं वयमाश्रयामः ॥ ३७ ॥

ஏகஸ்து மர்கடபடேந ததாஹ லங்கா
மந்யஸ்து மந்தஹஸிதேந புரத்ரயஞ்ச ।
கோவாந யோரதிகஃ இத்யநுசிந்த்ய வ்ருத்தாஃ
ஸத்யம் ப்ருவந்து தமிமம் வயமாஶ்ரயாமஃ ॥ ௩௭ ॥

ஏகஸ்து மர்கடப⁴டேன த³தா³ஹ லங்கா
மன்யஸ்து மந்த³ஹஸிதேன புரத்ரயஞ்ச ।
கோவான யோரதி⁴க: இத்யனுசிந்த்ய வ்ருத்³தா⁴:
ஸத்யம் ப்³ருவந்து தமிமம் வயமாஶ்ரயாம: ॥ 37 ॥

மொழிபெயர்ப்பு.

மாஐல மதிய மெனச்செம்மை மருவு முகத்துக் கோடரத்தாற்
கோல விலங்கை தஐனயொருவன கொளுத்தி யழத்தான் கூறெருவன்
சாலச் சிறிய முறுவலிஞற் றகித்தான் றகுவர் புரமூன்றை
எலு மிவருட் சிறந்தவன்யா ரிசந்த்தாற் பெரியீ ரிறைஞ்சுதுமே.

பதப்பொருள்.

ஏகஸ்து	=	ஒருவனுனல்,
மர்க்கடபடேந	=	குரங்குத்தூதனுல்,
லங்காம்	=	இலங்கையை,
ததாஹ	=	சுட்டான்,
அந்யஸ்து	=	இன்னெருவன்,
மந்த³ஹஸிதேன	=	புன்சிரிப்பினுல்,
புரத்ரயஞ்ச	=	முப்புரங்கஊயும்,
த³தா³ஹ	=	சுட்டான்;
அநயோ:	=	இவ்விருவருக்குள்,
அதிக:	=	சிறந்தவன்,
கோவா	=	யாவன்?
இதி	=	இதஊ,
அநுசிந்தியா	=	ஆலோசித்து,
வ்ருத்³தா⁴:	=	பெரியவர்கள்,
ஸத்யம்	=	உண்மையை,
ப்³ருவந்து	=	சொல்லலாம் சொன்னுல்,
தமிமம்	=	அந்த விவஊ,
வயம்	=	நாங்கள்,
ஆஶ்ரயாம:	=	ஆஶ்ரயிக்கின்றேம்.

பொழிப்பு.

ஒருவன் குரங்கு வேஊலக்காரனுல் இலங்கையைச் சுட்டான், மற்றெருவன் மந்தஹாஸத்திஞலேயே திரிபுரங்கஊச் சுட்டான், இவ்விருவருக்குள சிறந்தவஊ பெரியவர்களாகிய நீங்கள் சொன்னுல், உங்களால் சொல்லப்படுகிற மஹாபுருஷஊ நாங்கள் சரணமாக அடைகின்றேம்.

விதப்பு.

ஒருவன் மர்க்கடபடனுல் இலங்கையைச் சுட்டான் என்றது - ஹரியை, அது அவ்வரி அவ்வாறு செய்திருத்தலால்.

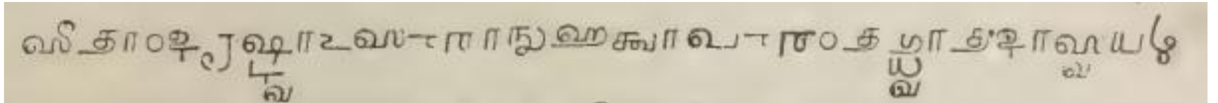
ஹரி இராமனுக இருந்தகாலத்திற குரங்காகிய அநுமானைத் தூதனுக அனுப்பினுன், அவன் இலங்கைக்குட்புகுந்து இந்திரசித்தினுல் பிடிக்கப்பட்டு வாலில் கிழி சுற்றித் தீயைப் பற்றவைத்தவுடன் அந்த வால்த்தீயினுல் இலங்கையைச்சுட்டான். இதனை -

“*தனமருவுவைதேவிபிரியலுற்றுத்தளர்வெய்திச்சடாயுவைவைகுந்தத்தேற்றி, வனமருவுகவியரசன்காதல்கொண்டுவாலியைக்கொன்றிலங்கைநகரரக்கர்கோமான், சினமடங்கமாருதியாற்சுடுவித்தானைத்தில்லைநகர்த்திருச்சித்திரகூடந்தன்னுள், இனிதமர்ந்தவம்மானையிராமன்றன்னையேத்துவாரிணையடியேயேத்தினேனே*"

என்று நாலாயிரப்பிரபந்தத்திற குலசேகரமன்னன் வாக்கியங்கேட்கப்படுதலாலும்,

"*வேந்தன்கோயில்வாயிலொடுவிரைவிற்கடந்துவெள்ளிடையிற்*
போந்துபுறநின்றிரைகின்றபொறைதீர்மறவர்புறஞ்சுற்ற
ஏந்துநெடுவால்கிழிசுற்றிமுற்றுந்தோய்த்தாரிழுதெண்ணெய்
காந்துகடுந்தீக்கொளுத்தினுரார்த்தாரண்டங்கடிகலங்க. என்றும்,

நீனிறநிருதரீண்டுநெய்பொழிவேள்விநீங்கிப்
பால்வருபசியனென்பான்மாருதிவாலைப்பற்றி
ஆலமுண்டவனன்றூட்டவுலகெலாமழிவினுண்ணும்
காலமேயென்னமன்னேகனலியுங்கடிதிலுண்டான்"
என்றும் வரும் இராமாயணத்திலும்,

என்று ராமதாபினியிலும் வருதலைக்கொண்டுணர்க.

ஒருவன் மந்தஹாஸத்தால் திரிபுரங்களைச் சுட்டானென்றது - ஹரனை, அது அவ்வர னவ்வாறு சுட்டிருத்தலால். இதனை -

"*விண்ணேர்தலைவர்வெண்புரிநூன்மார்பர்வேதகீதத்தர்*
கண்ணுர்நுதலர்நகுதலையர்காலகாலர்கடவூரர்
எண்ணுர்புரமூன்றெரிசெய்தவிறைவரிமையோருபாகம்
பெண்ணுணவர்மயானத்துப்பெரியபெருமானடிகளே" என்று திரவிடசூக்தியினும்,

“*எறும்வலிமுழுவதுமெண்ணினுன்*

கறுவுறுகுறுநகைகாட்டினன்
முறுவலினுயர்புரமும்மையும்
நெறுநெறுநெறுவெனநீறின"

என்று காஞ்சிப்புராணத்தும் வருதலைக்கொண்டுணர்க.

தாத்பரியம்.

ஹரி குரங்குத்தூதனால் இலங்கையைச் சுட்டான், ஹரன் மந்தஹாஸத்தினால் மூன்று புரங்களைச் சுட்டான் என்பதாம்.

தாரதம்மியம்.

குரங்குத்தூதனால் ஒரு நகரத்தை எரிப்பித்தவனைவிடப் புன்சிரிப்பினால் மூன்று நகரங்களை எரித்தவன் சிறந்தவன என்று விதந்து கூறவேண்டுவ தில்லை. தானே விளங்கும். மந்தஹாஸத்தினால் முப்புரங்களை எரித்த ஹரனைவிட வானர கிங்கரனால் இலங்கையைச் சுடுவித்த ஹரி தாழ்ந்தவனாதலால், இந்த விஷயத்திற் றாழ்வடைந்த ஹரியை நாங்கள் அப்பிரதானமாக வகற்றி இந்த விஷயத்திற் சிறந்த ஹரனைச் சரணமாக அடைந்து வாழ்கின்றோம். - என்றவாறு. **(37)**

एकस्तु मर्कटभटैर्निजकार्यकारी
ह्यन्यस्सुरेन्द्रनिव हैर्निजकार्यकारी ।
कोवानयोरधिकः इत्यनुचिन्त्य वृद्धाः
सत्यं ब्रुवन्तु तमिमं वयमाश्रयामः ॥ ३८ ॥

ஊகஸ்து ஜகூடஹடைைநிஜகாயகாரீ
ஹ்யநஸ்ஸுரெநிவ ஹைநிஜகாயகாரீ ।
கொவாநயொாயிகஃ ஐதநுவிந்ய வூஃ
ஸதும் ஐவநு தஜிஜும் வயஜாஶ்ரயாஜஃ ॥ ந௮ ॥

ஏகஸ்து மர்கடப^{4}டைர்நிஜகார்யகாரீ
ஹ்யன்யஸ்ஸுரேந்த்^{3}ரனிவ ஹைர்நிஜகார்யகாரீ ।
கோவானயோரதி^{4}கஃ இத்யனுசிந்த்ய வ்ருத்^{3}தா^{4}ஃ
ஸத்யம் ப்^{3}ருவந்து தமிமம் வயமாஶ்ரயாமஃ ॥ 38 ॥

மொழிபெயர்ப்பு.

குந்தி யுலவுங் கோடரத்தாற் குலவுந் தனது காரியத்தை
முந்தியொருவன் முடித்தான்சொல் முறையாலொருவன் முன்னுளி
லிந்தி ராதி தேவர்களா லியற்றி முடிந்த வெழில்வினையான்
இந்த விவருட் சிறந்தவன்யர் ரிசைத்தாற் பெரியீ ரிறைஞ்சுதுமே.

பதப்பொருள்.

ஏகஸ்து	=	ஒருவனுனல்,
மர்க்கடபடை:	=	வானரசேனைகளாலே,
நிஜகார்யகாரிஹீ	=	தன்காரியத்தைச்செய்து கொண்டவனல்லவா,
அந்ய:	=	இன்னெருவன்,
ஸுரேந்த்³ரனிவ	=	இந்திரன் முதலியவர்களாலே,
நிஜகார்யகாரீ	=	தன்காரியத்தைச் செய்து கொண்டானல்லவா,
அநயோ:	=	இவ்விருவருக்குள்,
அதிக:	=	சிறந்தவன்,
கோவா	=	யாவன்?
இதி	=	இதனை,
அநுசிந்தியா	=	ஆலோசித்து,
வ்ருத்³தா⁴:	=	பெரியவர்கள்,
ஸத்யம்	=	உண்மையை,
ப்³ருவந்து	=	சொல்லலாம் சொன்னல்,
தமிமம்	=	அந்த விவனை,
வயம்	=	நாங்கள்,
ஆஶ்ரயாம:	=	ஆஶ்ரயிக்கின்ரேம்.

பொழிப்பு.

ஒருவன் குரங்குச்சேனைகளால் தனது காரியத்தை முடித்துக் கொண்டான், மற்றெருவன் இந்திராதிகளால் செய்யப்பட்ட தன் காரியங்களையுடையவன்; பெரியவர்களே இவ்விருவரிற் சிறந்தவனை நீங்களுரைத்தால், நாங்களந்த மஹா புருஷனை ஆஶ்ரயிக்கின்ரேம்.

விதப்பு.

ஒருவன் மர்க்கடபடர்களாற் செய்து முடிக்கப்பட்ட தன் காரியத்தினை உடையவனென்றது - ஹரியை, அது அவ்வரி அவ்வாறு செய்து முடித்திருத்தலால்.

அது ஹரி இராமனுகவந்தநாளிலும், ஜலந்தரன் மனைவியை விபசரித்த நாளிலும் குரங்குகளாலே தனது காரியங்களைத் சாதித்தானென்பதை. இது ஜகத் ப்ரஸித்தம். இதனை -

"*அளவிகந்தவரிக்குலத்தோரெழில்*
வளருகின்றவரைக்குழுவுய்த்திட
உளமுவந்துநூரேசனையாமணை
நளன்விரைந்தவணன்கமைத்தனனரோ" என்றி ராமாயணத்தும்,

"*எயிலைமுற்றியெதிர்ந்தவரக்கரை*
அயிலெயிற்றவரிக்குலத்தோர்தெறப்
புயலையொத்தவன்முடிபத்தும்வெவ்
வெயிலையொத்தொளிர்வேந்தொடுமேற்றனன்"
என்று பாகவதத்தும் வருதலைக்கொண்டுணர்க.

ஒருவன் இந்திராதிதேவர்களை கொண்டு தன் காரியங்களை நிறைவேற்றினன் என்றது - ஹரனை, அது அவ்வரன் அவ்வாறு செய்திருத்தலால்.

ஹரன் திரிபுரசங்காரகாலத்திலே இந்திராதிகளான தேவர்களையே கருவிகளாகக் கொண்டு போர்புரிந்து தன் காரிய சாத்தியமான திரிபுரஜயாதிகளை அடைந்தனன். இதனை -

"*உருகெழுநிலமொருவையமு*
மிருசுடரிருபுடையாழியுஞ்
சுருதிகள்துகளறுவாசியு
மருமலரனையவன்வலவனும்.

தடநெடுவடவரைசாபமும்
படவரவிறைபகர்நாரியு
மடல்விரிதுளவினன்வாளியுங்
கடவுளர்பிறபிறகருவியும்.
ஆயினரதுபொழுதண்ணலு
மேய்வுறுமிரதமதேறினன்
மாயிருநெடியவில்வாங்கினன்
காய்கனலுமிழ்கணைபூட்டினன்" என்று காஞ்சிப்புராணத்தும் வருதலாலுணர்க.

தாத்பரியம்.

ஹரி குரங்குகளால் தன் காரிந்த்தைச் சாதித்தான், ஹரன் இந்திராதி தேவர்களால் தன் காரிந்த்தைச் சாதித்தான் என்பதாம்.

தாரதம்மியம்.

இழிந்த ஜனங்களால் தன் காரிய சாத்தியமடைபவனை எவனும் சிறந்தவனென்று கூறான்; உயர்ந்தவர்களைக்கொண்டு தன் காரிய சாத்தியஞ் செய்துகொள்பவனை நியாயவாதிகள் உயர்ந்தவனாக ஒப்புக் கொள்வார்கள். ஹரி இழிந்த குரங்குகளைக் கொண்டே தன் காரியங்களைச் சாதித்துக்கொண்டனன், ஹரன் உயர்ந்தவர்களான தேவர்களைக் கொண்டே தன் காரியத்தைச் சாதித்துக்கொண்டனன். இதனால் ஹரி தாழ்வையும் ஹரன் உயர்வையும் அடைந்து விளங்குதலால், நாங்கள் இவ்விஷயத்திற் றாழ்வடைந்த ஹரியை அப்பிரதானமாகவகற்றிப் பிரதானமான ஹரனைச் சரணாகதியாக அடைந்து வாழ்கின்றோம். - என்றவாறு. **(38)**

एकस्तु मत्स्यतनुमेत्य गतोऽब्धितोय
मन्यो विनिर्मथिततद्ध्वजवान् प्रसिद्धः ।
कोवानयोरधिकः इत्यनुचिन्त्य वृद्धाः
सत्यं ब्रुवन्तु तमिमं वयमाश्रयामः ॥ ३९ ॥

ஸ௱கஸ்ு ஐத்ஸ்ுதநுஜெத்ு ஗தொ஽ஸ்லிதொய
ஐநெ்ுா விநிஐ்ூயிததஸ்லஜவாநு வுஸிஊஃ ।
கொவாநயொாயிகஃ ஐத்ுநுுவிஜு வுஊாஃ
ஸத்ுஂ ஸ்ுவஜு தஐிஂ வயஐாஸ்ுயாஐஃ ॥ ௩௯ ॥

ஏகஸ்து மத்ஸ்யதனுமேத்ய க^{3}தோ(அ)ப்^{3}தி^{4}தோய
மன்யோ விநிர்மதி^{2}ததத்^{3}த்^{4}வஜவான் ப்ரஸித்^{3}த^{4}: ।
கோவானயோரதி^{4}க: இத்யனுசிந்த்ய வ்ருத்^{3}தா^{4}:
ஸத்யம் ப்^{3}ருவந்து தமிமம் வயமாஸ்ரயாம: ॥ 39 ॥

மொழிபெயர்ப்பு.

சங்கந் திகழுங் கடனீரிற் றகவார் சேலி னுருவுடனே
துங்கந் திகழச் சென்றெருவன் றுஊந்தா ளெருவன் றுகளில்லாச்
செங்கண் மீனக் கொடியாஊச் செகுத்த மிகுத்த சீர்த்தியினுன்
இங்கண்ணவருட் சிறந்தவன்யா ரிசைத்தாற் பெரியீ ரிறைஞ்சுதுமே.

பதப்பொருள்.

ஏகஸ்து	=	ஒருவனுனல்,
மத்ஸயதநும்	=	மச்சவுடஊல,
ஏத்ய	=	அடைந்து,
அப்^{3}தி^{4}தோயம்	=	கடல்நீரை,
க^{3}த:	=	அடைந்தான்,
அந்ய:	=	இன்னெருவன்,
விநிர்மதி^{2}ததத்^{3} த்^{4}வஜவான்	=	சங்கரிக்கப்பட்ட அந்த மீனக்கொடியோடு கூடிய மன்தஊயுடையவனுக,
ப்ரஸித்^{3}த^{4}:	=	ப்ரஸித்தியானவன்;
அநயோ:	=	இவ்விருவருக்குள்,
அதிக:	=	சிறந்தவன்,
கோவா	=	யாவன்?
இதி	=	இதஊ,
அநுசிந்தியா	=	ஆலோசித்து,
வ்ருத்^{3}தா^{4}:	=	பெரியவர்கள்,
ஸத்யம்	=	உண்மையை,
ப்^{3}ருவந்து	=	சொல்லலாம் சொன்னுல்,

தமிமம்	=	அந்த விவனை,
வயம்	=	நாங்கள்,
ஆஸ்ரயாமஃ	=	ஆஸ்ரயிக்கின்றேம்.

பொழிப்பு.

ஒருவன் மச்சவுருவத்தையடைந்து சமுத்திரததையடைந்தான், இன்னெரு வன் மச்சக்கொடியினையுடைய மன்மதனைச் சங்கரித்த பிரசித்தியை யுடையவன், இவர்களி லுயர்ந்தவனைப் பெரியவர்கள் உண்மையாகச் சொன்னுல், நாங்களந்த மஹாபுருஷனைச் சரணமாக வடைந்து வாழ்கின்றேம்.

விதப்பு.

ஒருவன் மச்சவுருவை யடைந்து கடல் நீரிற் பிரவேசித்தானென்றது - ஹரியை, அது அவ்வரி அவ்வாறு செய்திருத்தலால்.

தமிழ்நாட்டிற்குச் சிறந்த நகரமான மதுரையில் சத்தியவிரதன் என்னும் ஒரு அரசன் இருந்து செங்கோல செலந்த்திவந்தான். மணம்பொருந்திய மலர்மாலை யணிந்த தோளினை யுடைய வம்மன்னவன்வையையாற்றில் அருக்கியங் கொடுத்தற்காக எடுத்த நீரில் ஹரி மீனுருக்கொண்டு விளங்கினன்.

பாண்டிமன்னவனுகிய சத்தியவிரதன் தன் கையிலிருந்த அச்சிறு மீனினை ஹரியென்றுணராமையால் வையையாற்று நீரினுள் விட்டனன். உடனே அம்மீனு கிய ஹரி அம்மன்னவனைப் பார்த்து, மன்னவ! நானுன்னைச் சரணமாகவடைந்தேன்; சரணமாக வந்த என்னை எனக்குப் பகையாகவுள்ள ஜலசரங்கள் வசிக்கும் ஆற்று நீரில் அனுதரணையாக விட்டனை, என்னை இவ்வாறு விட்டுவிடுதல் நின்னீதிக்கேற்ற தன்று. மன்னவனே! என்னை நீ நான் சற்றே வளருங்காறுங் கமண்டல நீரி லிட்டுவைத்துச் சற்றே வளர்ந்ததற்குப் பின்னர் நல்ல தடாக நீரில் இட்டு என்னைக் காக்கவேண்டும் என்று கூறியது இம்மொழிகளைக்கேட்ட மன்னவனுக்கு அதிக ஆச்சரியந்தோன்றினமையால் அச்சிறுமீனினைப் பின்னருந் தானே எடுத்ததுக் கமண்டல நீரில் விட்டுவைத்தனன். அம்மீன் அக்கமண்டல நீரினைக்காட்டிலும் அதிகமாகப் பருமனுடையதாகியது பின்னரம் மன்னவன் அம்மீனினையெடுத்து ஒரு நல்ல தடாகததில விட்டு வளர்த்தனன். அம்மீன் அத்தடாகத்தைவிடவும் பெரிய தானமையால் பின்னர் அம்மன்ன னினி இதனை எங்கு வைத்துக் காப்பது என்றுலோசித்து அதனை எடுத்துக்கொண்டு சென்று ஆரவாரத்தினையுடைய கடனீரில் விட்டனன கடனீரில் விழுந்த அம்மீன் இரங்கிய தொனியுடனம்மன்னவனைப்பார்த்து, மன்னவ! நீ என்னை இங்குத் தனியே விட்டுச் சென்றுல் மிக்க வலுவினையுடைய இக்கடல்நீரிலுள்ள கொடிய மீனினங்க ளென்னைத் தின்று விடுமே என்று கூறியது.

அதனைக்கேட்ட மன்னவன் குதூஹலமடைந்து இம்மீன் என்னிறைவனுகிய ஹரியே இவ்வாறுயினுன் போலும் என்று கருதி, மீனமே! நீ என்னிறைவனுகிய

திருநெடுமாலன்றே? இழிவினையுடைய இம்மீனுருவத்தை நீ அடைந்த காரண மென்னை? என்று வினவி வணங்கினன்.

உடனே அம்மீன் அம்மன்னவனைப்பார்த்து, அரசனே! ஏழுநாட்கழித்தவுடனே இப்பெரிய கடல் திரிலோகங்களும் அழியுமாறு பெருகும்; அப்பொழுது நமது கட்டளையால் ஒரு தோணி தோன்றும்; அத்தோணியில் நின்னையும் இவ்வுலகிலிப்பொழுதுள்ளவற்றின் வித்துக்களையும் முனிச்சிரேஷ்டர்களின கூட்டங்களையும் ஏற்றிக்கொண்டு சுமந்து திரிந்து பிரளயநீர் வற்றியவுட னுங்களனைவரையும் இறக்கி விடுவேன். பின்னர் வேதத்தைத் திருடி யொளித்த ஒருவசுரனையுங் கொல்லுவேன் என்று கூறி அம்மீன் கடலினுட்சென்றது.

பின்னர் அம்மீன் கூறிய ஏழாநாளில் பெருமழை பெய்தவுடன் கடனீர் பொங்கியது. உடனே முனிவர்களையும் வித்துக்களையும் சத்தியவிரதனையும் அங்கு தோன்றின ஒடத்திலேற்றித் தான் தன் கொம்பினுலிழுத்துக்கொண்டு திரிந்தது. பிரளய நீங்கினவுடனே அனைவரையும் இறக்கிவிட்டுப் பின்னர் வேதத்தைக் கவர்ந்து சென்ற அசுரனையுங்கொன்று மீனுருவத்துடன் இருந்தனன் என்று பாகவத புராணமானது கூறுகின்றது. இதனை -

"*மருக்கமழ்தாரினுன்னவையையாற்றிடை*
அருக்கியங்கொடுப்பதற்கஙகைதாங்கிய
திருக்கிளர்புனலிடைச்சேட்டிளங்கயல்
உருக்கொடுதனிமுதலுவந்துதித்தனன்.
மன்னவன்காண்டலும்வையையாற்றிடைத்
துன்னுறவிடுதலுமீனஞ்சொல்லுமால்
உன்னுழிச்சரணெனவுற்றவென்னைநீ
பன்னுபல்பகைகொளப்பழுதின்விட்டனை.

கன்னலினீரினுங்கமழுந்தண்சுனை
மன்னியநீரினுமருவவிட்டெனை
இன்னலொன்றறநனியினிதுகாக்கென
அன்னவனெஞ்சகமடைந்ததற்புதம்.

கடமுமிழ்களிற்றினுன்கன்னனீரிடை
விடுதலுங்கன்னலின்விட்டுவீங்கலால்
மடலவிழ்நறுமலர்வாவியுய்த்தனர்
நெடுமலர்ப்பூந்தடநிறைந்ததென்பவே.

தடநிறைந்திடுதலுந்தயங்குசெங்கதிர்
விடுமணிப்பூணினுன்வியந்துநோக்கினன்
கடலிடையுய்த்தனன்கலலென்கௌவைநீர்
படுதிரைப்பரவையிற்பாய்ந்துசொல்லுமால்."

என்றறெடுக்கத்த பாகவதப்பாடல்களாலுணர்க.

ஒருவன் மீனக்கொடியினையுடைய மன்மதனைக்கொன்ற கீர்த்தியினையுடைய வன் என்றது - ஹரனை, அது அவ்வரன் அவ்வாறு இயற்றியிருத்தலால். இதனை -

"*காமனெரிப்பிழம்பாகநோக்கிக்காமபனதோளியொடுங்கலந்து*
பூமருநான்முகன்போல்வரேத்தப்புகலிநிலாவியபுண்ணியனே
ஈமவனத்தெரியாட்டுகந்தவெம்பெருமானிதுவென்கொல்சொல்லாய்
வீமருதண்பொழில்சூழ்மிழலைவிண்ணிழிகோயில்விரும்பியதே."

என்று திரவிடசூக்தியினும், மற்றையவைகளினும் வருதலைக்கொண்டுணர்க.

தாத்பரியம்.

ஹரி மீனுருவடைந்தான்; ஹரன் மீனக்கொடியினனான மன்மதனைக் கொன்று னென்பதாம்.

தாரதம்மியம்.

இழிந்த மீனுருவையடைந்தவனைக்காட்டிலும் அவ்விழிந்த மீனினைக் கொடியாகவுடையவனைக் கொன்றவன் சிறந்தவனாதலால், நாம் இழிந்த மீனுருவடைந்து கடனீரிற்புகுந்த ஹரியை அப்பிரதானமாகக்கருதி உயர்ந்த ஹரனடியை அடைந்து ஆஶ்ரயிக்கின்றோம். **(39)**

इन्द्रानुजत्वमगमद्भुवि सर्वदैकः
इन्द्रादिभिः सुरगणैः परिपूज्यतेऽन्यः ।
कोवानयोरधिकः इत्यनुचिन्त्य वृद्धाः
सत्यं ब्रुवन्तु तमिमं वयमाश्रयामः ॥ ४० ॥

ஜந்ராநுஜத்வமগமদ்ভுவி ஸர்வதைகঃ
ஜந்ராদிভிঃ ஸுரগণৈঃ பরிபூஜ்யதேऽந்யঃ ।
கொவாநயொரधிகঃ ஜத்யநுசிந்த்ய வ்ருদ்ধாঃ
ஸத்யம் ব்রুவந்து தமிமம் வயமாஶ்ரயாமঃ ॥ ௪௦ ॥

இந்த்³ராநுஜத்வமக³மத்³பு⁴வி ஸர்வதை³கः
இந்த்³ராதி³பி⁴ः ஸுரக³ணைः பரிபூஜ்யதே(அ)ன்யः ।
கோவானயோரதி⁴கः இத்யனுசிந்த்ய வ்ருத்³தா⁴ः
ஸத்யம் ப்³ருவந்து தமிமம் வயமாஶ்ரயாமः ॥ 40 ॥

மொழிபெயர்ப்பு.

மண்ணி லொருவ னெஞ்ஞான்றும் மகவா னிளைய னுவாரு
மெண்ண விருந்தா னின்னொருவ னிழிவி லிந்தி ராதியர்கள
பண்ணும் பூசை தனையேற்றுப் பயிலு மியலபைப் பரித்துள்ளான்
எண்ணி லிவருட் சிறந்தவன்யா ரிசைத்தாற் பெரியீரிறைஞ்சுதுமே.

பதப்பொருள்.

ஏக:	=	ஒருவன்,
புவி	=	உலகத்தில்,
ஸர்வதா	=	எப்பொழுதும்,
இந்த்³ரானுஜத்வம்	=	உபேந்திரனுக விழுத்தலை,
அகமத்	=	அடைந்தான்,
அந்ய:	=	இன்னெருவன்,
இந்திராதிபி:	=	இந்திரன்முதலியவர்களாலும்,
ஸுரகணை:	=	தேவகணங்களாலும்,
பரிபூஜ்யதே	=	பூஜிக்கப்படுகின்றுன்,
அநயோ:	=	இவ்விருவருக்குள்,
அதிக:	=	சிறந்தவன்,
கோவா	=	யாவன்?
இதி	=	இதனை,
அநுசிந்தியா	=	ஆலோசித்து,
வ்ருத்³தா⁴:	=	பெரியவர்கள்,
ஸத்யம்	=	உண்மையை,
ப்³ருவந்து	=	சொல்லலாம் சொன்னுல்,
தமிமம்	=	அந்த விவனை,
வயம்	=	நாங்கள்,
ஆஶ்ரயாம:	=	ஆஶ்ரயிக்கின்றோம்.

பொழிப்பு.

ஒருவன் இந்திரனுக்கு அநுஜனுகவிருக்கப்பெற்றுன், இன்னெருவன் இந்திராதிகளாலும் தேவகணங்களாலும் பூஜிக்கப்பட்டான்; இவ்விருவர்களிற் சிறந்தவனைப் பெரியவர்களாகிய நீங்கள் உண்மையாகக் கூறினுல், நாங்களந்த மஹாபுருஷனைச் சரணமாக வடைகின்றோம்.

விதப்பு.

ஒருவ னிந்திராநுஜத்துவத்தை யடைந்தானென்றது - ஹரியை, அது அவ்வரி அவ்வண்ணமாக விருத்தலினுல்.

மாவலி மன்னன் தேவவைரியாகி உலகனைத்தையுங் தங்குடை நிழலிலாக்கி யாண்டநாளில், ஹரி அம்மாவலிமன்னனை அடக்குமாறு இந்திரனுக்கு தந்தையான காசிபமுனியின் மகனுகத்தோன்றிக் குள்ளனுக விருந்தமையால், வாமன நாமத்து டன் றுலங்கி மாவலியைப் பாதலத்திலாக்கி யிந்திரவுலகஞ் சென்று இந்திரனருகி லவன் றம்பியாக விருந்தனன். இதனை -

"உபேந்திர இந்திரவரஜ:" என்னும் நிகண்டாலும்,

"குறையிலையெனினுமின்றுகூறுநற்பணிசெய்கேனென்
றிறைவனைவணங்கிவெள்ளியியற்றினனிறைவன்றனும்
நறுநுதலதிதியென்பாணலந்திகழ்மகிழ்ச்சிநாளும்
உறவுபேந்திரனேயாகியும்பர்நாடுறையுமன்னே" என்னும் பாகவதத்தாலும் உணர்க.

ஒருவன் இந்திராதி தேவர்களாற் பூசிக்கப்படுகிறனென்றது - ஹரனை, அது அவ்வரன் அவ்வாறு பூசிக்கப்படுதலால்.

இந்திராதிதேவராவார்: - இந்திரன், அக்கினி முதலிய திக்குப் பாலகர்கள்; ஆதித்தியர்கள், வசுக்கள், அசுவனிதேவர்கள், உருத்திரர்கள் முதலிய முப்பத்து முக் கோடியர்களும், மற்றுள்ள தேவயோனிகளும்.

இந்திரன் பூர்வத்தில் ஸ்ரீ காளஹஸ்தி க்ஷேத்திரத்திற் சிவனைப் பூசித்தானெ ன்றும், காசியிலீசனைப் பூசித்தானென்றுன், கேதாரத்திலிறைவனைப் பூசித்தானெ ன்றும் , காஞ்சிபுரததி லீசனைப் பூசித்தானென்றும், திருவாரூரி லிந்திர னீசனைப் பூசித்தானென்றும், சிதம்பரத்தி லீசனைப் பூசித்தானென்றும், இவ்விடங்களிற் பூசித்து முறையே வலாசுரசங்காரம், வலாசுரசங்கார தோஷபரிகாரம், துருவாசசாபநாசம், கௌதமசாபநிவிர்த்தி, அநேக முநிவர் சாப நீக்கம், சுவர்க்கலோகவாட்சி, விருத்திர சங்கரபாவநாசம், மகாமேரு மேகவாகனம், உச்சைச்சிரவாகனம், சிவலோக வாழ்வு என்னும் இவைகளை யடைந்தான். இதனை -

"கொற்றவார்சடைநிழற்றியமருலகமினிதளிக்குங்குலிசவேந்தன்
கற்றைவார்சடையானைக்காளத்திமுக்கணனைக்கருதிபூசித்
தற்றைநாளவனருளவலாசுரனையுயிர்செகுத்தானவனியோடும்
பெற்றவானவருலகுந்துயரொழித்தான்வலாரியெனும்பெயரும்பெற்றன்.

"*செருத்தகுலிசத்தவனெருத்தன்கறைக்களத்தெம்பெருமானைச்சிந்தித்தோர்நாள்,*
விருத்தகிரிவழிப்பட்டான்துருவாசனடுசினத்தால்விளம்பவாசத்,
தருப்பணிலஞ்சுரபிசிந்தாமணிமுதலமறிகடலிற்றழுவிச்சார்ந்த,
திருப்பிவறிதொழிந்துபெருவளநுகர்ந்துதனிச்செங்கோல்செலுத்தினனல்."

“*மக்பதியோர்மகவின்றிநெடுங்காலந்துயருழந்துமறுககங்கொண்டு,*
முகையவிழ்காஞ்சியினிழலினினிதிருந்துமுழுமுதஃலப்பூசையாற்றித்,
திகழொளியவுலகளிக்குஞ்சயந்தனெனுமொருமகவையினிதினீன்றுன்,
புகலரியவாரூரிறபூசந்த்தானினிதுகைக்கும்புயலும்பெற்றுன்.”

"அருணகிரிப்பெம்மாஊனமலரடிபெற்றருச்சிததானரும்புபூத்த,
பொருகளபவனசமுஃலப்புலோமசையைப்பெறப்பெற்றுன்குலிசப்புத்தே,
ளுருகியசிந்தையஞகியெம்மாஊனப்பூசித்ததுரைக்கப்பாற்றே,
பெருநதிநின்றுவட்டெடுக்குஞ்சடையோஊனப்பூசித்தபிறவுஞ்சொல்வாம்."

திருவண்ணுமஃலயில் ஹரஊனப்பூசித்து அநேகவரங்கஊளப்பெற்றனன்.

என்றிருத்தலால், எமனும் ஸ்ரீகேதாரக்ஷேத்திரத்தில் ஹரஊனப் பூசித்து வரம் பெற்ற னன் என்றறியப்படுகின்றது.

நிருதியும் கோகர்ணக்ஷேத்திரத்தில் ஹரஊனப் பூசித்து வரங்கஊளப்பெற்றனன். இதஊ -

என்றிருத்தஃலக் கொண்டுணர்க

வருணனுஞ் சம்புகேசுவரமென்னும் திருவாஊனக்காவிலரனைப் பூசித்து வரம் பெற்றனனென்பதை -

என்னுமிதனுலுணர்க.

வாயுவும் தெக்ஷிணகைலாசமான ஸ்ரீமஹாகாளஹஸ்திக்ஷேத்திரத்தி லீசனைப் பூசித்து வரங்களைப்பெற்முன் என்பதை -

இதனுலுணர்க.

குபேரனும் சித்தவடக்ஷேத்திரத்தில் ஹரனைப்பூசித்து வரம் பெற்றனன். இதனை -

எனப்தனுலுணர்க.

ஈசானனும் கமலாலயமாகிய திருவாரூரில் ஹரனைப்பூசி, வரங்களைப் பெற்ற னன். இதனை -

என்பதனுலுணர்க.

ஆதித்தியனும் ஸ்ரீகாஞ்சீபுரத்தில் அரனைப் பூசித்து வரம் பெற்றனன். இதனை -

என்றிருத்தலாலுணர்க.

சந்திரனும் கும்பகோணத்தில் ஹரனைப்பூசித்து வரங்களைப் பெற்றனன். இதனை -

என்றிருத்தலாலுணர்க.

அன்றியும் தேவர், முனிவர், அசுரர், சித்தர், சாரணர், கருடர், இயக்கர், வித்தியாதரர், உரகர், கின்னரர் முதலியவர்களும் ஹரனைப் பூசித்து அநேக வரங்களைப் பெற்றிருக்கின்றார்கள். இதனை -

என்றிருத்தலால், தேவாதிகளனைவரும் ஹரனைப் பூசித்தார்கள் என்றறியப்படுகின்றது. தேவர்களிலுயர்ந்த ஹயனும் ஹரனைப் பூசித்திருக்கின்றான்.

என்றிருத்தலால், பிரமன் ஸ்ரீகாழியில் ஹரனைப் பூசித்தான் என்று அறியப்படுகிறது. ஹரியும் ஹரனைப்பூசித்தான் என்றறியப்படுகிறான்.

என்று முறையே காட்டிய ஸ்ரீ ஸ்காந்த மஹாபுராணத்துபதேசகாண்டத்து சுலோகங்களாலும், பிறவற்றுலும்,

என்பனவாதி வேதவசனங்களாலும், ஹரன் ஹரிப்பிரமாதி சகலதேவர்களாலும் பூசிக்கப்படுபவன் என்றறியப்படுகிறுன்.

தாத்பரியம்.

ஹரி இந்திரனுக்குத் தம்பியாக உள்ளவன், ஹரன் இந்திராதி தேவர்களாற் பூசிக்கப்பட்டவன் என்பதாம்.

தாரதம்மியம்.

ஒருவனுக்குத் தம்பியாயிருப்பவனிலும் அத்தம்பியாயிருக்க வேண்டினேன் தம்பியாகவிருந்தவன் முதலியவனைவராலும் பூசிக்கப்பட்டவன் பிறந்தவனேயாம். இம்முறையால் இந்திரனுடைய வேண்டுகோளுக்கிரங்கி யவன் றம்பியான ஹரியி

னும், இந்திராதி தேவர்களாற் பூசிக்கப்படுகிற ஹரன் சிறந்தவனேயாம். ஆதலால் நாங்கள் இவ்விஷயத்தில் தாழ்வடைந்த ஹரியை அப்பிரதானமாக வொதுக்கிப் பிரதானமான ஹரனைச் சரணுகதியென்று அடைந்து வணங்குகின்றேம். **(40)**

एको नृसिंहतनुमेत्य जघानदैत्य
मन्य स्तमेव हतवाञ्छरभावतारी ।
कोवानयोरधिकः इत्यनुचिन्त्य वृद्धाः
सत्यं ब्रुवन्तु तमिमं वयमाश्रयामः ॥ ४१ ॥

ஹகொ ந்ருஸிஂஹதநுஶெத்ய ஜவாநஸெஷத்ய
ஶந்ய ஷ்ஶெவ ஹதவாஞஶஹாவதாரீ ।
கொவாநயொரயிகஃ ஐத்யநுவிஷ்ய வ்ருஷாஃ
ஸத்யஂ ஸ்ருவஷு தமிஶஂ வயஶாஶ்ரயாஶஃ ॥ சுக ॥

ஏகோ ந்ருஸிம்ஹதனுமேத்ய ஜகா^{4}னதை^{3}த்ய
மன்ய ஸ்தமேவ ஹதவாஞ்ச^{2}ரபா^{4}வதாரீ ।
கோவானயோரதி^{4}கः இத்யனுசிந்த்ய வ்ருத்^{3}தா^{4}ः
ஸத்யம் ப்^{3}ருவந்து தமிமம் வயமாஶ்ரயாமः ॥ 41 ॥

மொழிபெயர்ப்பு.

மின்னே டுறமு நரமேனி மேவுஞ் சிங்க வுருவமதாய்
முன்னே ரசுரன் றனையொருவன் முகித்தா னவனை மூதுலகிற்
பின்னேர் புருடன சரபமெனப் பெயர்ந்து படுத்தான் பேசுமிடத்
தின்னேர் தம்மிற் சிறந்தவன்யா ரிந்த்தாற் பெரியீரிறைஞ்சுதுமே.

பதப்பொருள்.

ஏக:	=	ஒருவன்,
நிருஸிம்ஹதநும்	=	நரசிங்கவுருவத்தை,
ஏத்ய	=	அடைந்து,
தைத்யம்	=	அசுரனை,
ஜகாந	=	கொன்றான்,
அந்ய:	=	இன்னொருவன்,
ச^{2}ரபா^{4}வதாரீ	=	சரபாவதாரியாகி,
தமேவ	=	அந்த நரசிங்கனையே,
ஹதவாந்	=	கொன்றான்,
அநயோ:	=	இவ்விருவருக்குள்,
அதிக:	=	சிறந்தவன்,
கோவா	=	யாவன்?

இதி	=	இதனை,
அநுசிந்தியா	=	ஆலோசித்து,
வ்ருத்³தா⁴:	=	பெரியவர்கள்,
ஸத்யம்	=	உண்மையை,
ப்³ருவந்து	=	சொல்லலாம் சொன்னால்,
தமிமம்	=	அந்த விவனை,
வயம்	=	நாங்கள்,
ஆஶ்ரயாம:	=	ஆஶ்ரயிக்கின்றோம்.

பொழிப்பு.

பெரியோர்களே! ஒருவன் நரசிங்கவுருந்த்தை யடைந்து தைத்தியனைக் கொன்றான், இன்னொருவன் சரபவுருந்த்தையடைந்து அந்த நரசிங்கத்தைக் கொன்றான், இவ் விருவருட் சிறந்தவன் யாவ னவனை நீவிர், கூறுமின், கூறினால் நாங்கள் அந்த மஹாபுருஷனைச் சரணமாக வடைகின்றோம்

விதப்பு.

ஒருவன் நரசிங்கவுருவடைந்து இரணியனைக் கொன்றானென்றது - ஹரியை, அது அவ்வரி அவ்வாறியற்றியிருத்தலால்.

பூர்வத்திற் காசிபமுனிவன் தன்மனைவியர் பலரிற்றிதியென்பவளுடன் புணர்ந்தனன். இவன் புணர்ச்சியினால் இரணியன் இரணியாக்கன் என்னும் இரண்டு முதன்மை வீரர்களும் மற்றும் பலவசுரர்களும் பிறந்தார்கள். இவர்களில் இரணியன் இறைவனருளாற்சிறந்தவன்மை வின்மையாதிகளைப்பெற்றுத் தன்னிகரில்லாத் தலைவனாய் இருநிலமாண்டான். இவனரசனாகிய ஞான்று முதல் ஆதித்தியர்முதலிய விபுதர்களுக் கதிக சங்கடங்களுண்டாயின அதனால் அத்தேவர்கள் நாராயணனை யடைந்து வணங்கி அண்ணலே! இரணியன் செய்யுங் கொடுமை யாற்றற்பாலதாக வின்மையா லிங்கடைந்தோம். இரக்ஷிக்கவேண்டும் என்று வேண்டிக்கோடலும், ஹரி அமரர்காள் அஞ்சனமின்! நுங்குறையை விரைவிலகற்றுகின்றோமெனத் தனதமிசத்தை இரணியன் மனைவியின் கருவிற் கலக்கச்செய்தனன். சில தினங்களுக்கெல்லாம் இரணியனுக்கு மகன் பிறந்தான். பிறந்திருகுணமுந்தழுவி யியங்குமோருருவினனாதலாற் தந்தையான விரணியன் வழியிலும் தனதமிசமான நாராயணனிடத்தும் அன்புடையவனாக வளர்ந்தனன். வளர்ந்தஞான்று இரணியன் சுக்கிரனைக் கொண்டிவனுக்கு அருமறை யத்தியயனஞ்செய்தான். உடனே சுக்கிரன் தத்காலவழக்கப்படி வித்தியாரம்ப சமயத்தில் ஓம் இரணியாயநமவென்றுரைத்து நீயுமிவ் வண்ண முரைத்தியென்றனன். பிரகலாதனென்னும் அபிதானம் உள்ள அத்தைத்திய குலபாலன் நானவ்வாறு கூறேனென்றான். சுக்கிரன் இவ்வித மிவனுரைப்பதை இவன் தந்தைக்கறிவித்தா னவனிவனையழைத்து மைந்த நீயேன் வேதமோதப் பயிலுகின்றாயில்லை என்றனன் அதற்கவன் ஐய வேதமோதுபவரெல்லாம் ஹரி ஓம் என்று உரைத்துரைப்பர். சுக்கிரனவ்வாறு கூறாது ஓம் இரணியாயநமவென்று சொல்கின்றான், அது

பிசகு, ஆதலால் அதனை நானுரையேன் என்றனன். உடனே இரணியன் கடுங்கோபங் கொண்டு தன் மைந்தனுக் கனேகந் தீங்குகளைச் செய்வித்தான். அத் திங்குக ளனை த்தையும் அப்பிரகலாதன் நாராயணத்தியாந்த்தா னீங்கினுன். அதுகண்ட விரணியன் நின் ஹரி எங்குளான் என்றனன். அதற்கவன் என்னரி தூணிலுந் துரும்பிலும் உளன் என்றனன். இரணியன மைந்த! இத்தூணி லவ்வரி யுளனோ? எனத் தன்காலை நீட்டி யொரந்தூணை யுதைத்தான். உடனே உதைத்த பொனனந்தூணி னடுவை பிளந்துகொ ண்டு ஹரி நரசிங்கரூபமாகத்தோன்றி இரணியனுடன் போர்புரிந்து அவனைக் கொன் றனன். இதனை -

"*இடித்ததோரகனியென்னவெறுழ்வலிக்கனகன்சீறி*
அடித்ததூணத்தினின்றுமாடகப்பசும்பொனண்டம்
வெடிப்பமால்வரைபனிப்பவெடிபடநகைத்துவெய்தின்
வடித்தபூந்துளவமாலைவாளரிமுளைத்ததன்றே. என்றும்,

கழைசுளிகளிறன்ஞனைக்கவானிடைக்கிடத்திமாலைக்
குழவிவெண்டிங்களன்னகூருகிர்நுதியிற்பைந்தேன்
பொழிமலரலங்கன்மார்பம்போழ்ந்துசெங்குருதியூறி
வழிபசுங்குடர்மென்கண்ணியாளரிவனைந்ததன்றே"
என்றும் வரும் பாகவதத்தாலுணர்க.

ஒருவன் சரபாவதாரியாகி யந்த நரசிங்கத்தை அழந்த்தானென்றது - ஹரனை, அது அவ்வர னவ்வண்ணம் இயற்றியிருத்தலால்.

ஹரி நாசிங்கமாகி இரணியனைக்கொன்று குடர்மாலைசூடி இரத்தபானஞ்செய்து வெறியேறி இருகரங்களையும விரித்து உலகங்களிலுள்ள வனைத்துயிர்களையும் உபத்திரவித்தனன். அப்பொழுது தேவர்கள் கொடிய அச்சிங்கத்தின் றன்மையை ஹரனிட முரைத்தார்கள். உடனே ஹரன் சரபரூபத்தையடைந்து நரசிங்க நின்றுழிச் சென்று அதனைக்கொத்தி உருக்குலைத்து வீறழித்துக்கொன்று தோலையு முரித்தனன். இதனை -

"*சரபப்பேருருவெடுத்தனனளவொழிதடக்கை*
விரவித்திண்சிறைவெள்ளிடைபுதைத்துறமீப்பாய்ந்
துரவுத்திண்பதமெட்டினுங்கிளைத்துவெள்ளுகிராற்
கிரணப்பொற்கிரியெடுப்பினும்கிழங்கெனக்கிழியும்.

கறித்துமிழந்ததுகரங்களைக்கதிர்முடிச்சிரத்தைக்
கொறித்துமிழந்ததுகுருதிகொப்புளித்ததுபஃறேண்
முறித்ததமுக்கியதிடிக்குரலெழுப்பியமுழக்கிற்
செறித்தபுன்செருக்கிழந்துயிரிழந்ததச்சீயம்"

என்றும் வருங்காந்தமஹாபுராணத்தாலும், பிறவற்றுலுமுணர்க.

என்று சரபோபநிஷத்திலும் வருதலைக்கொண்டுணர்க.

தாத்பரியம்.

ஹரி நரசிங்கமாயினுன், ஹரன் சரபமாகி அந்நரசிங்கத்தைக் கொன்றுன் என்பதாம்.

தாரதம்மியம்.

இவ்வுலகிற் கொடியவனைக் கொன்றவனை எவரும் புகழாதிரார். இரணிய ஞகிய கொடியவனைக்கொன்ற நரசிங்கன் கொடிய இரத்த வெறிகொண்டு நிலைதவ றித் தான்செய்த உபகாரமனைத்தும் அபகாரமாக நின்றபோழது, ஹரன் சரபவுருவந்தா ங்கி அவ்வரியைக்கொன்று உலகத்திற்குபகாரமாக வியற்றினமையால், ஹரியடை ந்த நரசிங்கததினும ஹரனடைந்த சரபவுருவஞ் சிறந்ததேயாம். இதனை யாமெடுத் துக் கூறவேண்டுவதில்லை. ஆதலால் நரசிங்கரூபமடைந்த ஹரியை விடச் சரபரூப மடைந்த ஹரன் சிறந்தவனுதலால், நாங்கள் இந்தவிட யத்தி லிழிவடைந்த ஹரி யை அப்பிரதானமாகவகற்றி, இந்த விடயத்தில் உயர்வடைந்த ஹரனைச் சிறந்த புருடனுக வச்ர்ந்து அவ்வரனுடைய சரணகமலங்களை யடைகின்றேம். - என்றவாறு.

(41)

एको वटुः कपट इत्यखिलैः प्रभाषि
विद्या गुरुः परम इत्यभिधीयतेऽन्यः ।
कोवानयोरधिकः इत्यनुचिन्त्य वृद्धाः
सत्यं ब्रुवन्तु तमिमं वयमाश्रयामः ॥ ४२ ॥

ஏகொ வடுஃ கவட ஜத்யவிலைஃ ப்ரஹாஷி
வித்யா குருஃ வாம ஜத்யஹியீயதெ஽ந்யஃ ।
கொவாநயொரயிகஃ ஜத்யநுவிந்த்ய வ்ருத்தாஃ
ஸத்யம் ப்ருவந்து தமிமம் வயமாஶ்ரயாமஃ ॥ ௪௨ ॥

ஏகோ வடுः கபட இத்யகி²லைः ப்ரபா⁴ஷி
வித்³யா கு³ருः பரம இத்யபி⁴தீ⁴யதே(அ)ன்யः ।
கோவானயோரதி⁴கः இத்யனுசிந்த்ய வ்ருத்³தா⁴ः
ஸத்யம் ப்³ருவந்து தமிமம் வயமாஶ்ரயாமः ॥ 42 ॥

மொழிபெயர்ப்பு.

அன்போர் சிறிது மில்லாத வசட்டுக் கபட மாணியென
வன்போ டெவரு முரைசெய்ய வந்தா னொருவன் வரையொருவன்
தன்போ லெவரு மில்லையெனச் சாற்றுங் குருவாத் தானுற்றான்
இன்போ டிவருட் சிறந்தவன்யா ரிசைத்தாற்பெரியீ ரிறைஞ்சுதுமே.

பதப்பொருள்.

ஏக:	=	ஒருவன்,
கபட	=	கபடமான,
வடு:	=	பிரமசாரி (வாமனன்),
இதி	=	என்று,
அகிலை:	=	அனைவராலும்,
அபா⁴ஷி	=	சொல்லப்பட்டான்,
அந்ய:	=	மற்றொருவன்,
பரம:	=	சிரோட்டமான,
வித்³யா கு³ரு:	=	ஞானகுரு,
இதி	=	என்று,
அபி⁴தீ⁴யதே	=	கூறப்படுகின்றான்,
அநயோ:	=	இவ்விருவருக்குள்,
அதிக:	=	சிறந்தவன்,
கோவா	=	யாவன்?
இதி	=	இதனை,
அநுசிந்தியா	=	ஆலோசித்து,
வ்ருத்³தா⁴:	=	பெரியவர்கள்,
ஸத்யம்	=	உண்மையை,
ப்³ருவந்து	=	சொல்லலாம் சொன்னால்,
தமிமம்	=	அந்த விவனை,
வயம்	=	நாங்கள்,
ஆஶ்ரயாம:	=	ஆஶ்ரயிக்கின்றோம்.

பொழிப்பு.

பெரியோர்களே! ஒருவன் கபட்டுமாணியென வுலகி லனைவருங் கூறுமாறு நின்றான், மற்றொருவன் உயாந்த வித்தைக் காசிரியன் என்று அனைவராலும் இசைக்கப்படுகின்றான், இவ்விருவருக்கு ளுயர்ந்தவனை நீங்கள் சொன்னால், நாங்களந்த மஹாபுருஷனைச் சரணமாக வடைகின்றோம்.

விதப்பு.

ஒருவன் கபடமான பிரமசாரி என்றது - ஹரியை, அது அவ்வரி அவ்வாறு செய்தமையால். இதனை -

“*மைதபுஞானமனத்திடையொன்றும்*
கைதவமாய்மெய்கலந்தவனுங்குச்
செய்தவமாவலிசெய்தவவேள்விக்
கெய்தவுளத்தினிலெண்ணியெழுந்தான்” என்பதனுலுணர்க. கைதவம் - வஞ்சனே.

ஒருவன் சிரோட்டமான வித்யாகுருவென்று கூறப்படுகிறுனென்றது - ஹரனை, அது அவ்வரன் அவ்வாறிருத்தலால்.

ஹரனே ஜகத்குரு என்பதைப்பற்றி ஸ்காந்தபுராணத்து உபதேசகாண்டத்து எண்பத்தாறுவது அத்தியாயமானது இவ்வண்ணமுரைக்கின்றது.

"தேவகாந்தருவ மனிதாதியரனைவர்களுக்கும் குருமார்களிருக்கின்றுர்கள். இவ்வனைவருக்கு முதற்குரவன் ஹரனேயாம். எங்ஙனென்னில், முன்னுளில் சிரோட் டமான கைலாயத்தில் ஈசனிருந்தஞான்று இறைவி, நந்திகேசுவரன், பிரமன், பகவா னுகிய ஹரி, ஸத்தியத்தையே விருப்பமாகக் காக்கின்ற முனிவர்கள் என்னு மிவர்களனைவரும் மிக்க வன்புட னிறைவனை வணங்கி, இறைவனை நோக்கி ஓ ஜகதீசா! நீர் சிருட்டிதோறு முண்டாகலுற்ற காலவரம்பிற் குட்பட்டவர்களான பிரமர்களுக்கெல்லாம் அகண்டசாத்திரங்களை உபதேசித்தருளினவர், ஆதலால், காலவரைக்குள்ளடங்கிய சகல குருமார்களுக்கும் பரமகுருவான சுவாமி இங்கெங்க ளுக் காகமப்பொருளை உபதேசித்தால் தங்கள் கருணையால் நாங்கள் கிருதார்த்தரா வோம் என்று வேண்டிக்கொண்டார்கள். உடனே ஹரன் அக்கைலையின் ஒருசிகர மான புட்பகிரியென்னும் இடத்தை அடைந்து ஞானசாரியனுய் அவ்விடத்தில் பார்வதிதேவி, விநாயகர், சண்முகர், ஹரிஹரபுத்திரன், வைரவன், பூதங்கள் முதலா னவர்களுக்கு வேதாகமோபநிடதங் கற்பித்தனர். பின்னர் அக்கைலையின் வேறொரு கொடுமுடியான ஆமர்த்தனகிரியிலெழுந்தருளி அங்குமொரு குருவுருவத்துடனி ருந்து நந்திகேசுவரன் முதலியோர்க்கும், மஹாகாளன் - சோமநந்தி - பிரமதகணங் கள் முதலானவர்கட்கும் வேதாகமோபநிடதார்த்தங்களை உபதேசித்தனர். பின்ன ரக்கைலாயத்தின் வேறொரு கொடுமுடியான கோளகிரியிலெழுந்தருளி ஹரி ஹயன் முதலிய தேவசிரேட்டர்களுக்கும் சகல வேதோபநிடதார்த்தங்களையும் உபதேசித் தார். பின்னர் பிச்சாடனகிரிபெனனும் வேறொரு கொடுமுடியி லெழுந்தருளி அங்கு ஆசாரிய திருக்கோலத்துட னெழுந்தருளியிருந்து அவ்விடத்தில் ஸனகர் ஸனந்தர் முதலிய முனிசிரேட்டர்களுக்கும் வேதாந்தார்ததங்களையும் ஆகமார்த் தங்களையும் உபதேசித்தனர். இறைவனுருவமான நாலுகுருமார்க நாலு கொடுமுடி களிலும் இருந்தார்கள். அவர்களாலேதான் உலகத்தில் அநேகர் தீக்ஷை பெற்றுர்கள் என்றிருக்கின்றது.” இதனை -

*"வெள்ளமீகொளும்பிரளயத்தொடுமலர்வேத
னுள்ளிடப்படுதேவர்மற்றியாவருமொடுங்கி
நள்ளிருட்பெயர்காலையிற்றேன்றுவரதுநா
ளெள்ளறீர்த்துபதேசமுற்றளித்தனையெந்தாய்.*

*குரவனீயெமக்கருமறைக்குலமுழுதுணர்த்தித்
தரவிரும்பினேமென்பதுதிருச்செவிசாத்தி
அரவவார்சடையண்ணலக்கயிலையினருகு
பரவுநீண்முடிப்பனிமலர்ப்பருப்பதமடைந்தான்.*

*சிகரநீண்முடித்தெக்கிணமூர்த்தமொன்றெடுத்துத்
தகரவார்குழலுமைக்கும்வேன்முருகற்குந்தந்திப்
புகர்முகத்தவன்றனக்குமேர்வடுகற்கும்புகர்வா
னிகரில்பத்திரன்றனக்குமன்றருளினனிமலன்.*

*பொய்யில்கேள்வியோர்க்குரியவாமத்தனிப்பொருப்பி
லையனவ்வுருமூர்த்தத்தினினிதெழுந்தருளி
வெய்யதிண்டிறற்காளர்பிங்கிருடிமெய்ப்பொருளாற்
றுய்யசோமருந்திக்குமுற்றுணர்த்தினன்றூய்மை.*

*கோளமால்வரையுச்சியங்குவட்டெழுந்தருளி
வாளராவணையவனுக்குமலரயன்றனக்கு
நீளிருஞ்சினைக்கற்பகநாடற்குநிமலன்
மூளநின்றெழுங்கருணையினருளினன்முறையால்.*

*பெருந்தவததுளோக்குரியபிச்சாடனப்பொருப்பி
னிருந்தவச்சனகாதியர்க்கினிதுவந்தருள
வொருங்குநின்றவேதாகமமுதலியவுணர்ந்தார்
திருந்துகேள்விபெற்றனைவரும்பவித்திரஞ்சிறந்தார்.*

*திங்களஞ்சடையெம்பிரான்றிருவருளடைந்த
பொங்குநால்வகைப்பொருப்பினேர்தம்மடிபோற்றி
அங்கண்மாதவத்தலைவர்மற்றியாவருமடைந்தார்
தங்கடங்குறைகேளவியினிரம்பினதக்கோர்"*

என்று உபதேசகாண்டத்துக் குருமான்மியச்சருக்க முரைத்தலாலும், ஹரன் வித்யா குரு என்றறியப்படுகின்றன்.

என்று சுகரகஸ்யோபநிஷத் ஹரனையே ஜகத்குரு என்று கூறுகின்றது

தாத்பரியம்.

ஹரி கபட பிரமசாரியாக விருந்தான், ஹரன் ஞானசாரியனுக இருக்கின்றுன் என்பதாம்.

தாரதம்மியம்.

பிரமசாரியாகவிருந்து கபடனென்று பெயரடைந்தவனைவிட, ஞானசாரியனுக விருப்பவன் சிறந்தவனேயாம். ஆதலால் நாங்கள் இவ்விடயத்திற் ருழ்வடைந்த ஹரியை அப்பிரதானமாக வகற்றி இவ்விடயத்தி லுயர்வடைந்த ஹரனையே சரணமாக வடைகின்றேம். **(42)**

एकस्य रावणवधेहि च दृढा हि शक्तिः
रन्यस्थ सर्वविलये सुदृढा हि शक्तिः ।
कोवानयोरधिकः इत्यनुचिन्त्य वृद्धाः
सत्यं ब्रुवन्तु तमिमं वयमाश्रयामः ॥ ४३ ॥

ஏகஸ்ய ராவணவதெஹி ச ஦்ரு஢ா ஹி ஶக்திஃ
ரந்யஸ்த ஸவ்விலயெ ஸுத்ருடா ஹி ஶக்திஃ ।
கொவாநயொரதிகஃ இத்யநுசிந்த்ய வ்ருத்தாஃ
ஸத்யம் ப்ருவந்து தமிமம் வயமாஶ்ரயாமஃ ॥ ௪௩ ॥

ஏகஸ்ய ராவணவதே[4]ஹி ச த்[3]ருடா[4] ஹி ஶக்தி꞉
ரன்யஸ்த[2] ஸர்வவிலயே ஸுத்[3]ருடா[4] ஹி ஶக்தி꞉ ।
கோவானயோரதி[4]க꞉ இத்யனுசிந்த்ய வ்ருத்[3]தா[4]꞉
ஸத்யம் ப்[3]ருவந்து தமிமம் வயமாஶ்ரயாம꞉ ॥ 43 ॥

மொழிபெயர்ப்பு.

முன்னு ளளகை வேந்துற்ற மூதூ ரார்ந்த விராவணனை
வின்னுண் டெறித்துக் கோறுமதில் விளங்கு சத்தி யாளெருவன்
பின்னேர் புருட னுலகனைத்தும் பெயர்க்குஞ் சத்தி பெரிதுள்ளான்
இன்னேர் தம்மிற் சிறந்தவன்யா ரிசைத்தாற் பெரியீரிறைஞ்சுதுமே.

பதப்பொருள்.

ஏகஸ்ய	=	ஒருவனுக்கு,
ராவணவதே	=	இராவணவதத்தில்,
சக்தி:	=	சாமர்த்தியம்,
த்ருடாஹி	=	அதிகமானதல்லவா,
அந்யஸ்ய	=	இன்னெருவனுக்கு,
ஸர்வவிலயேச	=	எல்லாவற்றையு மழிக்கிறதிலும்,
சக்தி:	=	சாமர்த்தியம்,

த்ருடாஹி	=	அதிகமானதல்லவா;
அநயோ:	=	இவ்விருவருக்குள்,
அதிக:	=	சிறந்தவன்,
கோவா	=	யாவன்?
இதி	=	இதஊன,
அநுசிந்தியா	=	ஆலோசித்து,
வ்ருத்³தா⁴:	=	பெரியவர்கள்,
ஸத்யம்	=	உண்மையை,
ப்³ருவந்து	=	சொல்லலாம் சொன்னல்,
தமிமம்	=	அந்த விவஊன,
வயம்	=	நாங்கள்,
ஆஶ்ரயாம:	=	ஆஶ்ரயிக்கின்றேம்.

பொழிப்பு.

பெரியோர்களே! ஒருவனுக் கிராவணவதத்தில் சாமர்த்தியம் பெரியதானதாக விருந்தது, இன்னெருவனுக்கு எல்லாவுலகங்கஊயுமழிக்கின்ற சாமர்த்தியம் பெரிய தன்றே! இவ்வகைய சாமர்த்தியருட் சிறந்தோன் யாவன்? நீவி ருண்மையாக வுரைத் திரேல், நாங்களந்த மஹாபுருடஊனச் சரணமாகவடைந்து ஆஶ்ரயிக்கின்றேம்.

விதப்பு.

ஒருவனுக்கு இராவணவதத்தில் சத்தி சிறந்ததென்றது - ஹரியை, அது அவ்வரி அவ்வாறு இராவணவதஞ் செய்திருத்தலால்.

ஹரி இராமாவதாரஞ் செய்திருந்த நாளிலவன் மஊவியை இராவண னெடுத் துக்கொண்டுபோஞன் அதனிமித்தம் இராம இராவணர்களுக்கு யுத்த நோந்தது. அந்த யுத்தத்திலிராமனிராவணஊனக் கொன்றன். இதஊன -

"*திசைமுகன்படையெடுத்திராகவன்சினந்தேவித்*
தசமுகன்றஊனமாய்த்தனன்மாய்த்தலுந்தயங்கும்
குசமுகங்களிற்குங்குமங்கோட்டரம்பையரோ
டிசைமுகமலர்ந்திணர்மழைபொழிந்தனரிமையோர்" என்றும் வரும் பாகவதத்தாலும்,

"*குரைகடஊலபடவம்பால்மறுகவெய்து குஊலகட்டிமறுகரையை யதஞலேறி,*
எரிநெடுவேலரக்கரொடுமிலங்கைவேந்தனின்னுயிர்கொண்டவன்றம்பிக்கரசுமீந்து,
திருமகளோடினிதமர்ந்தசெல்வன்றன்ஊனத்தில்ஊநகர்த்திருச்சித்திரகூடந்தன்னுள்,
அரசமர்ந்தானடிசூடுமரசையல்லால்அரசாகவெண்ணேன்மற்றரசுநானே"
என்னுங் குலசேக நிருபன் கூற்றுலுமுணர்க.

ஒருவன் சருவசங்காரஞ் செய்வதனிற் சமர்த்தனென்றது - ஹரஊன, அது அவ்வரன் அவ்வாறு செய்திருத்தலால்.

சதுர்யுகங்கள் ஆயிரமானுற் பிரமனுக்கொரு தினமென்று சொல்லப்படும் அவ்வண்ணம் ஆயிரஞ்சதுர்யுகமானுல் அதுவே ராத்திரி. இவ்வண்ணமான தினம் முந்நூற்றறுபதானுல் பிரமனுக்கு ஒரு வயதாகும இத்தகையதீர்க்கவயது ஒரு நூறுனல் ஒருபிரமன் ஆயுள் இப்படிப்பட்ட ஒருபிரமனுடைய ஆயுள் முடிவான அவன் தழிவு தினம் அவன் றந்தையான ஹரிக்கு ஒருபகல். அது அவ்வளவானு லொரு இராத்திரி. இவை முறையே யொரு தினமாய் இத்தினம் முந்நூற்றறுபது கொண்டது ஒருவருடமாய அவ்வருடம் ஒரு நூறு கொண்டது ஹரியின் ஆயுள். இவ்வாறு வரு மந்நாளஜனத்தையு மரன தன் நெற்றிவிழியாற் சாம்பராக வாக்கு வான். இதஜன -

“உலகெலாமீன்றவன்ஜனயுமகேசனுருவிடைமாலொடுங்கரக்கும்
அலகிலாவிஜளயாட்டாடியவெந்தையமலமாய்நிட்களமாகி
நிலவுதற்பரமாய்ப்பரமமாய்ச்சித்தாய்நித்தியமாய்வெறுவெளியாய்
மஜலவறநின்றதன்னுருவெய்தியெங்கணுஞ்சிறந்தொளிவளரும்”

என்று கூர்மபுராணத்திலும்,

என்பதாதி யாகவரும் ஸ்ரீஸ்காந்தமஹாபுராண வசனங்களாலுணர்க.

தாத்பரியம்.

ஹரி இராவணசங்காரஞ் செய்தவன், ஹரன் சர்வசங்காரஞ் செய்தவன் என்பதாம்.

தாரதம்மியம்.

ஒரு ஊரிலிருந்த இராவணஜனக் கொன்ற ஹரியைவிட, சமஸ்தலோகப் பிராணிகஜளயும் சங்காரஞ்செய்த மஹா சங்காரமூர்த்தியான ஹரன் சிறந்தவனுத லால், இவ்விஷயத்தி லிழிவடைந்த ஹரியை அப்பிரதானமாகவகற்றி, இவ்விஷயத் திற் சிறந்த ஹரஜன நாங்கள் சரணமாக அடைகின்றேம். - என்றவாறு. **(43)**

एकः प्रसिद्धत्तर एव हि वासुदेवो
देवो महानिति परस्तु ततः प्रसिद्धः ।
कोवानयोरधिकः इत्यनुचिन्त्य वृद्धाः
सत्यं ब्रुवन्तु तमिमं वयमाश्रयामः ॥ ४४ ॥

ஶகஃ ஶ்ரஸிஜூர ஶவ ஹி வாஸுஜெவொ
ஜெவொ ஜஹாநிதி ஶரஸூ ததஃ ஶ்ரஸிஜஃ ।
கொவாநயொரயிகஃ ஜத்ஸநுவிந்த்ய வ்ருஜாஃ
ஸத்ஸம் ஜ்ருவநு தஜிஜம் வயஜாஶ்ரயாஜஃ ॥ ௪௪ ॥

ஏகः ப்ரஸித்³த⁴த்தர ஏவ ஹி வாஸுதே³வோ
தே³வோ மஹானிதி பரஸ்து ததः ப்ரஸித்³த⁴ः ।
கோவானயோரதி⁴கः இத்யனுசிந்த்ய வ்ருத்³தா⁴ः
ஸத்யம் ப்³ருவந்து தமிமம் வயமாஶ்ரயாமः ॥ 44 ॥

மொழிபெயர்ப்பு.

மங்க லின்றி யொருபுருடன் மாதவர் வாசு தேவனென
வெங்கும்புகழு மியல்பதனை யேய்ந்தானிவன்போ லெணுமொருவன்
துங்க முறுமா தேவனெனத் தோன்றி யவனிற் சிறப்புற்றுன்
இங்கப் பெயரிற் சிறந்தவன்யா ரிசைத்தாற் பெரியீ ரிறைஞ்சுதுமே.

பதப்பொருள்.

ஏக:	=	ஒருவன்,
வாஸுதேவ:	=	வாசுதேவன் என்று,
ப்ரஸித்³த⁴த்தர ஏவஹி	=	பிரசித்தமானவனல்லவா,
பரஸ்து	=	இன்னொருவனுனல்,
மஜாந்	=	மஹா,
தேவ:	=	தேவன்,
இதி	=	என்று,
தத:	=	அவனைக்காட்டிலும்,
ப்ரஸித்³த⁴ः	=	பிரசித்தியானவன்;
அநயோ:	=	இவ்விருவருக்குள்,
அதிக:	=	சிறந்தவன்,
கோவா	=	யாவன்?
இதி	=	இதனை,
அநுசிந்தியா	=	ஆலோசித்து,
வ்ருத்³தா⁴ः	=	பெரியவர்கள்,
ஸத்யம்	=	உண்மையை,

ப்³ருவந்து	=	சொல்லலாம் சொன்னல்,
தமிமம்	=	அந்த விவஊன,
வயம்	=	நாங்கள்,
ஆஶ்ரயாம:	=	ஆஶ்ரயிக்கின்ழேம்.

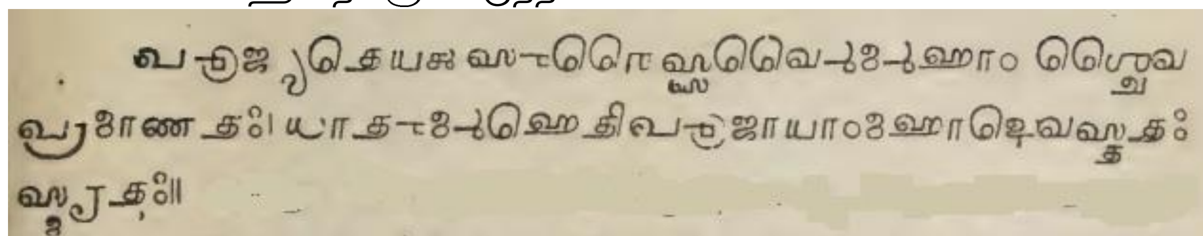
பொழிப்பு.

பெரியோர்களே! ஒருவன் வாசுதேவனென்று பிரசித்தியானவனன்ழே, அவன் போன்ற மற்ரெருவன் மஹாதேவன் என்று அவஊனவிடப் பிரசித்தியடைந்திருக்கின்ருன், இவ்விருவருக்குள் சிறந்தவன் யாவன்? அவஊன நீங்க ளுண்மையாகச் சொன்னல், நாங்களந்த மஹாபுருஷஊனச் சரணமாக வடைகின்ழேம்.

விதப்பு.

ஒருவன் வாசுதேவனென்று பிரசித்தியானவன் என்றது - ஹரியை, அது அவ்வரி அவ்வண்ணம் வாசுதேவனுகவிருத்தலால். வாசுதேவன் என்றல், (வசுதேவஸ்ய அபத்யம்புமாந் வாசுதேவ - வசுதேவனுடைய சந்ததியான பிள்ஊளயெவனே வவன் வாசுதேவன்.)

ஒருவன் மஹாதேவனென்று பிரசித்தன் என்றது - ஹரஊன, அது அவ்வரனவ்வண்ணம் மஹாதேவனுகவிருத்தலால்.

என்று சிவபுராணத்தி லிருத்தலால், தேவ ரஊனவராலும் மிகவும் பூசிக்கப்படுபவன் மஹாதேவன் என்பது ஸபஷ்டம். பெரிய தேவனென்றும் பொருள்.

தாத்பரியம்.

ஹரி வாசுதேவனுக இருந்தவன், ஹரன் மஹாதேவனுக இருப்பவன் என்பதாம்.

தாரதம்மியம்.

தேவனுக்குப் பிறந்து வாஸுதேவனுக விருப்பவஊனவிட, சகல தேவர்களாலும் மிகுதியாகப்பூசிக்கப்படுதலால், மஹாதேவனுக விருப்பவன சிறந்தவனல்லனென்று எவனுமுரையான். இதனல் நாம் இவ்விடயத்திலுயர்வடைந்த ஹரஊனப்

பிரதானமாகக்கருதி அவவரனுடைய சரணயுகளங்களையே சரணமாக அடைகின்றேம் - என்றவாறு. **(44)**

एक: पदेन शकटं सहसानुनोद
चान्य: पदाङ्ग लि नखेन गिरिन्बुनोद ।
कोवानयोरधिक: इत्यनुचिन्त्य वृद्धा:
सत्यं ब्रुवन्तु तमिमं वयमाश्रयाम: ॥ ४५ ॥

ஏக: பதே³ன ஶகடம் ஸஹஸாநுநோத³
சாந்ய: பதா³ங்கு³லி நகே²ந கி³ரிந்பு³நோத³ ।
கோவாநயோரதி⁴க: இத்யநுசிந்த்ய வ்ருத்³தா⁴:
ஸத்யம் ப்³ருவந்து தமிமம் வயமாஶ்ரயாம: ॥ ௪௫ ॥

ஏக: பதே³ன ஶகடம் ஸஹஸானுனோத³
சான்ய: பதா³ங்க³ லி நகே²ன கி³ரின்பு³னோத³ ।
கோவானயோரதி⁴க: இத்யனுசிந்த்ய வ்ருத்³தா⁴:
ஸத்யம் ப்³ருவந்து தமிமம் வயமாஶ்ரயாம: ॥ 45 ॥

மொழிபெயர்ப்பு.

சந்தச் சிறிய சகடத்தைத் தன்கா னுதியாற் றகர்ந்தொருவன்
சிநதச் சவட்டி யிசையுற்ருன் சிறந்த வொருவன் றிருமலையை
முந்தத தனது கானகத்தான் முற்றுங் கிழக்கே முடுக்கினுன்
இந்தத் தகவிற் சிறந்தவன்யா ரிசைத்தாற் பெரியீ ரிறைஞ்சுதுமே.

பதப்பொருள்.

ஏக:	=	ஒருவன்,
பதேந	=	காலினுல்,
சகடம்	=	சகடத்தை (வண்டியை)
ஸகஹஸா	=	சீக்கிரம்,
நுநோத	=	உதைத்தான்,
அந்யச	=	இன்னெருவனும்,
பதாங்குளிநகேந	=	கால்விரனகத்தினுல்,
கிரிம்	=	மலையை,
நுநோத	=	கீழே அழுத்தினுன்,
அநயோ:	=	இவ்விருவருக்குள்,
அதிக:	=	சிறந்தவன்,
கோவா	=	யாவன்?
இதி	=	இதனை,

அநுசிந்தியா	=	ஆலோசித்து,
வ்ருத்³தா⁴:	=	பெரியவர்கள்,
ஸத்யம்	=	உண்மையை,
ப்³ருவந்து	=	சொல்லலாம் சொன்னுல்,
தமிமம்	=	அந்த விவஊன,
வயம்	=	நாங்கள்,
ஆஶ்ரயாம:	=	ஆஶ்ரயிக்கின்ருேம்.

பொழிப்பு.

பெரியோர்களே! ஒருவன் காலினுல் ஒரு சகடத்தை விரைவாக உதைத்தான், இன்னெருவனும் கால்விரனகத்தினுல் மஊலயை விரைவாக உதைத்தான்; (கீழே யழுத்தினுன்.) இவ்வாறு புரிந்த இன்னவருட் சிறந்தவன் யாவன்? அவஊன நீங்கள் உண்மையாகக் கூறினுல், நாங்களந்த மஹாபுருடஊனச் சரணமாக வடைகின்ருேம்.

விதப்பு.

ஒருவன் காலினுற் சகடத்தைச் சீக்கிரமாக உதைத்தானென்நது - ஹரியை, அது அவ்வரி அவ்வாறு செய்தமையால்.

ஹரி கண்ணுவதாரஞ் செய்திருந்த வஞ்ஞான்று ஹரிக்குப் பகையாக விருந்த கஞ்சனுக்குத் துஊணயாகவிருந்த அசுரனெருவன், ஹரி இருந்த இடையர்பாடியிற் கதவினருகில் ஹரியைக் கொல்லக்கருதிச் சகடவுருவமாக மாறியிருந்தனன். அதஊன உணர்ந்த ஹரி அவஊனக்காலா லெட்டியுதைத்துக் கொன்றனன். இதஊன -

"*சிறந்தமூன்ருந்திங்களின்வாய்ச்செந்தாமரைக்கட்பசுங்குழவி*
பிறந்ததிருநாள்விழாவயர்ந்துபிள்ஊளப்பிறைவாணுதலன்ஊன
உறைந்தகாஊலப்பசித்தழுதங்கொண்பொன்னடித்தாமரைநீட்ட
மறிந்துசகடமவீற்ருகிமண்மேலதிரந்துவீழந்ததால்"
என்று வரும் பாகவதச்செய்யுளாலுணர்க.

ஒருவன் கால்விரனகத்தினுல் மஊலயைக் கீழே தள்ளினுன் என்றது - ஹரஊன, அது அவ்வர னவ்வாறு செய்தமையால்.

அசுர வருக்கத்தைச் சார்ந்து நின்ற பிராமணனுன விராவணன் ஸ்ரீகைலாய மஊலயையெடுத் தம்மாஊனயாடிய ஞான்று ஹரன் தன் காற்பெருவிரஊல யம்மஊல யின்மீது ஊன்றி அம்மஊலயைக் கீழேயழுத்தினுன். இதஊன -

"*வைதலுந்தசக்கிரீவன்வான்ருெடர்கைஊலவெற்பை*
வெய்தினிலெடுப்பவெந்தைவிரற்றஊலநுனியாலூன்றப்
பையுளுற்றழுங்கிமாழ்கிப்பரமஊனப்பழிச்சிவெய்யோ

ஊதுணர்சாமகானமறிவொடுபாடலுற்றுன்"

என்று கூர்மபுராணங் கூறுதலைக் கொண்டுணர்க.

தாத்பரியம்.

ஹரி சகடத்தை யுதைத்தான; ஹரன் மலையையுதைத்தான் என்பதாம்.

தாரதம்மியம்.

ஒரு சகடத்தைக் காலிஞலுதைத்து விழுத்தினவனும், ஒருமலையைக் காலிஞலுதைத்து விழுத்தினவனும், உதைத்து விழுத்தியவிஷயத்தில் சமானமானவர்களாகவிருக்கினும், விழுந்த பதார்த்தங்களால் தாரதம்மியமான உயர்வு தாழ்வுகளை அடைகின்றுர்கள். இம்முறையில் சாமான்யமான வண்டியை யுதைத்துத் தள்ளிய ஹரியைவிட, மிகவும் உயர்ந்த மலையை அலட்சியமாகக கால்விரலாலூன்றி யழுத்திய ஹரன் நியாயமுறையால் சிறந்தவஞகின்றுன். ஆதலால் தாரதம்மிய மாராயவந்த நாங்களும் இவ்விடயத்திற் றுழ்வடைந்த ஹரியையப்பிரதானமாகத்தள்ளி, சிறந்த ஹரனைச் சிறந்த பொருளாகக்கருதி அவ்வரனையே சரணமாகவடைந்து வாழ்கின்றேம். - என்றவாறு. **(45)**

एक: पदत्रयमिदं त्रिजगच्चकार
ह्यन्य: पदाङ्ग लिहतं च जगच्चकार ।
कोवानयोरधिक: इत्यनुचिन्त्य वृद्धा:
सत्यं ब्रुवन्तु तमिमं वयमाश्रयाम: ॥ ४६ ॥

ஒநகஃ வஉகுயஶிஉம் குிஜ஖ஹுகாஈ
ஹ்ஒநு்ஃ வஉாஜ ஸிஹதம் வ ஜ஖ஹுகாஈ ।
கொவாநயொஈயிகஃ ஐதுநுவிஹு வ்ஹாஃ
ஸதும் ஸுவஹு தஶிஉம் வயஶாஶ்யாஶஃ ॥ சசு ॥

ஏகஃ பத³த்ரயமித³ம் த்ரிஜக³ச்சகார
ஹ்யன்யஃ பதா³ங்க³ லிஹதம் ச ஜக³ச்சகார ।
கோவானயோரதி⁴கஃ இத்யனுசிந்த்ய வ்ருத்³தா⁴ஃ
ஸத்யம் ப்³ருவந்து தமிமம் வயமாஶ்ரயாமஃ ॥ 46 ॥

மொழிபெயர்ப்பு.

அதிரா நின்ற கடலபுடைசூ ழவனி முதல வொருமூன்றும்
முதிரா வடிக ளொருமூன்று லளந்தா ஞெருவன் முதலொருவன்
எதிரா ருலகந் தனையடியா லேய்ந்த விரலா லிறக்கினுன்

இதிலார் சிறந்தார் சிறந்தாரை யிசைத்தாற் பெரியீ ரிறைஞ்சுதுமே.

பதப்பொருள்.

ஏக:	=	ஒருவன்,
பதத்ரயமிதம்	=	மூன்றடிகளா லளக்கப்பட்டதாக,
திரிஜகத்	=	மூன்றுலோகங்களையும்,
சகாரஹி	=	செய்தானல்லவா,
அந்ய:து	=	இன்னொருவனுல்,
ஜகத்	=	லோகத்தை,
பதாங்குளிஹதம்	=	கால்விரனுதியால் அழுத்தப்பட்டதாக,
சகார	=	செய்தான்;
அநயோ:	=	இவ்விருவருக்குள்,
அதிக:	=	சிறந்தவன்,
கோவா	=	யாவன்?
இதி	=	இதனை,
அநுசிந்தியா	=	ஆலோசித்து,
வ்ருத்³தா⁴:	=	பெரியவர்கள்,
ஸத்யம்	=	உண்மையை,
ப்³ருவந்து	=	சொல்லலாம் சொன்னல்,
தமிமம்	=	அந்த விவனை,
வயம்	=	நாங்கள்,
ஆஶ்ரயாம:	=	ஆஶ்ரயிக்கின்றோம்.

பொழிப்பு.

பெரியோர்களே! ஒருவன் மூன்றுலகங்களையும் மூன்று அடிகளாலளக்கப் பட்டதாகச் செய்தானன்றே? மற்றொருவனுல் ஒரு கால்விரனுதியினுல் உலகத் தைக் கீழே யழுத்தப்பட்டதாகச் செய்தானன்றே? இவ்விருவருள் யாவன் சிறந்தவன்? சிறந்தவனை நீவிருரைத்திரேல், நும்மாலுண்மையாக வுரைக்கப்பட்ட அம்மஹா புருஷனை நாங்கள் சரணமாக அடைகின்றோம்.

விதப்பு.

ஒருவன் மூன்றடிகளா லளக்கப்பட்டதாக மூன்றுலகங்களையும் செய்தானெ ன்றது - ஹரியை, அது அவ்வரி அவ்வணணஞ் செய்திருத்தலால்.

இது அவ்வரி வாமனுவதாரஞ்செய்த வந்நாளிற் செய்த தொழில். இதனை -

"*மூவடிநானிலம்வேண்டிமுப்புரிநூலொடுமானுரியிலங்கு*
ஆர்வினிலிருபிறப்பொருமாணுகி, ஒருமுறையீரடிமூவுலகளந்தனை"

என்று திருமங்கையாழ்வானிசைத்த எழுகூற்றிருக்கையாலும் பிறவற்றுலும் உணர்க.

ஒருவன் கால்விரனுதியா லுலகத்தைக் கீழேயழுத்தியதாகச் செய்தானென் றது - ஹரனை, அது அவ்வாறு அவ்வரன் செய்திருத்தலால்.

ஹரன் திரிபுரசங்காரஞ் செய்த நாளிற் றனக்கு இரத்ததட்டாக நின்ற பூமியிற் காலெடுத்து வைத்தவுடனே அது கீழே சாயந்தழுந்தியது. இதனை -

"*மூரிவெள்ளிமிலேறுவிட்டிழிந்தனன்முதல்வன்*
மேருமால்வரையொருதனிவில்லொடும்மேவித்
தேரினேர்தனியெடுத்துறமிதித்தலுந்தெறித்துப்
பாருமச்சுமற்றழிந்ததுதேர்த்தடம்பரப்பு"
என்று வரும் உபதேசகாண்டத்தாலுணர்க.

தாத்பரியம்.

ஹரி மூன்று லோகங்களையும் மூன்றடியா லளந்தான், ஹரன் ஒரு காலடி நுதியால் உலகைக் கீழேயழுத்தினுன் என்பதாம்.

தாரதம்மியம்.

மூன்றடியாக உலகை யளத்தலைவிட ஒரு அடியி னெருவிரனுனியால் உலகையழுத்த லாச்சரியமான விஷயம். ஆதலால் மூன்றுலகங்களையும் மூன்றடிகளாலளந்த ஹரியினும், கால்விரனுனியா லுலகையழுத்திய ஹரன் சிறந்தவனென்பது சொல்லாமே யமையும். இதனுலிவ்விடயத்திற் குறைந்த ஹரியை யப்பிரதானமாக வகற்றி, ஹரனைச் சரணமாக வடைகின்றேம். - என்ற வாறு. **(46)**

एकस्य शूकरजनिः सुलभास्तिहीना
द्यन्यस्तु चित् सुरभिरूप इति प्रसिद्धः ।
कोवानयो धिकः इत्यनुचिन्त्य वृद्धाः
सत्यं ब्रुवन्तु तमिमं वयमाश्रयामः ॥ ४७ ॥

ஏகஸ்ய ஶூகரஜநி꞉ ஸுலபா⁴ஸ்திஹீநா
த்³யந்யஸ்து சித் ஸுரபி⁴ரூப இதி ப்ரஸித்³த⁴꞉ ।
கொவாநயொ தி⁴க꞉ இத்யநுசிந்த்ய வ்ருத்³தா⁴꞉
ஸத்யம் ப்³ருவந்து தமிமம் வயமாஶ்ரயாம꞉ ॥ ௪௭ ॥

ஏகஸ்ய ஶௌகரஜனி: ஸுலபா⁴ஸ்திஹீனெ
த்³யன்யஸ்து சித் ஸுரபி⁴ரூப இதி ப்ரஸித்³த⁴: ।
கோவானயோ தி⁴க: இத்யனுசிந்த்ய வ்ருத்³தா⁴:
ஸத்யம் ப்³ருவந்து தமிமம் வயமாஶ்ரயாம: ॥ 47 ॥

மொழிபெயர்ப்பு.

குன்றி யனைய விழியி னெடுங் குலவுமிழிந்த சூகரமா
யொன்றி யொருவ னுற்றுன்மற் றெருவன் சுரபி யுருவாகிப்
பொன்றி யழித லில்லாத புகழி னேடு பொலிகின்றுன்
இன்றிங் கிவருட் சிறந்தவன்யா ரிசைற்தாற் பெரியீ ரிறைஞ்சுதுமே.

பதப்பொருள்.

ஏகஸ்ய:	=	ஒருவனுக்கு,
ஹீநா	=	இழிவு பொருந்தியதும்,
ஸுலபயா	=	இலேசானதுமான,
ஶௌகரஜநி	=	ஊர்ப்பன்றிப்பிறப்பு,
அஸ்திஹி	=	இருக்கின்றதன்றே,
அந்யஸ்து	=	இன்னெருவனுல்,
சித்	=	பிரகாசிக்கின்ற,
சுரபி:	=	பசுவினுடைய,
ரூப	=	ரூபமானவன்,
இதி	=	என்று,
ப்ரஸித்³த⁴:	=	பிரஸித்தியானவன்;
அநயோ:	=	இவ்விருவருக்குள்,
அதிக:	=	சிறந்தவன்,
கோவா	=	யாவன்?
இதி	=	இதனை,
அநுசிந்தியா	=	ஆலோசித்து,
வ்ருத்³தா⁴:	=	பெரியவர்கள்,
ஸத்யம்	=	உண்மையை,
ப்³ருவந்து	=	சொல்லலாம் சொன்னுல்,
தமிமம்	=	அந்த விவனை,
வயம்	=	நாங்கள்,
ஆஶ்ரயாம:	=	ஆஶ்ரயிக்கின்றேம்.

பொழிப்பு.

பெரியவர்களே! ஒருவன் இழிவு மிலேசுமான ஊாப்பன்றி யுருவுடையோனென்று ஜகத்பிரஸித்தம், இன்னெருவன் சுரபியுருவனென்று ஜகத்பிரஸித்தம்,

இத்தகைய பிரசித்தர்களில் எவன் சிறந்தவனோ அவனை நீங்களுண்மையாக வுரைத்தால், நாங்கள அந்தப் புருஷனை மஹாபுருஷனாக அடைந்து ஆஶ்ரயிக்கின்றோம்.

விதப்பு.

ஒருவன் இழிவுபொருந்திய பன்றியுடலடைந்தானென்றது - ஹரியை, அது அவ்வரி அவ்வாறு இழிந்த பன்றியுருந்த்தை யடைந்தமையால். அசுரனான இரணியாக்ஷனுடன் போர்புரியுங்காலத்துத் திருமால் பன்றியுருவடைந்தான். இதனை -

"*சிந்தைசெய்திருந்ததிசைமுகன்வதனஞ்சிறந்திடுநாசியாம்புழையில்*
சுந்தரப்பரமவரியொரங்குட்டவுருவுடைவராகமாய்த்தோன்றி
அந்தரத்திமைப்பின்முனரெழுந்தண்டமுகட்டினையளாவினனகன்ற
மந்தரவரையின்வளர்ந்தநற்காலின்மணிமுகச்சிலம்பொலியதிரப்ப"
என்று வரும் பாகவத முதலியவற்றாலுணர்க.

ஒருவன் பசுரூபமாயிருக்கின்றானென்றது - ஹரனை, அது அவ்வரன் அவ்வாறு பசுரூபமடைந்திருத்தலால்.

சூரிய வங்கிசவரசனாய் மநுவென்னும் பெயரோடிருந்த மன்னவன்பொருட்டு ஹரன் பசுரூபமடைந்தானென்பது பிரசித்தம்.

"*ஈசன்பசுவாகியேமனொருகன்றாகி*
வீசுபுகழாரூரின்வீதிவந்தாரம்மானை
வீசுபுகழாரூரின்வீதிவந்தாராமாயின்
காசளவுபாலுங்கறவாதோவம்மானை
கன்றையுதைகாலிகறக்குமோவம்மானை" என்பனவாதி யாலுணர்க.

பன்றி நிஷித்தமானதென்பதைப் பாமரர்களும் உணர்வார்கள். பன்றியிருக்கும் இடமாதிகளையும் அனைவரு மறியார்கள். பசு உயர்ந்த தென்பதை அனுபவத்தினாலே யனைவரும் உணர்வார்கள். பசு பூசிக்கத்தககது, பசுவினவயவமனைத்தும் தேவசொரூபம். இதனை -

"*சுந்தரத்துவிடையுறையுமதன்பாங்கர்செய்யநிறச்சுமனைவெள்ளை*
அந்தநிறச்சுரபிகாபிலநந்தைகரியசுபத்திரையார்தூம
நந்துநிறச்சுசீலையெனுமைந்துமினிதிருக்குமிங்ஙனவின்றவாவின்
முந்தெழுகோட்டடித்தலத்துமலரவனுந்திருமாலுமுற்றுவாழ்வார்.

கோட்டினுதிச்சராசரமும்பல்வகைத்தீர்ததமுஞ்சிரத்துக்குழகனெற்றி
மாட்டமலைமேஞசிவையிலைவேலேமகநாசினாகேச
ரோட்டமதிலுதயவத்தமனசந்திபல்லின்வளியோசைகண்ணில்
காட்டுமிருசுடர்கன்னமிரண்டினசுவனிதேவர்கடலோனாவில்.

கஜலமகளுங்காரத்திறகண்டத்திந்திரனியமன்கருத்திற்கெண்டைத்
தலனியக்கரிமிலருக்கர்சாத்தியர்மார்பிலனிலவாயுத்தாளி
னிலவுமருத்துவர்முழந்தாள்மேற்குரத்துனிதிநிகழ்பன்னகர்கண்ணுப்பட்
குலவுறுகந்தருவர்கண்டினரமகளிருட்குரத்தினெழுவர்மாதோ.

வாலடியினேகேசர்வான்மயிரினிரவியொளியபானமாமா
தேலவரைப்பலகைதனிற்பிதிரர்வசுதேவர்சந்திதொறுமேர்வாய்ந்த
கோலவுருத்திரர்முதுகின்மாதவர்மெய்ம்மயிரினும்பர்குடிஞைநீரிற்
சாலுமயத்தேமுனைகரைமாதுதரத்துத்திபயோதரத்தினெல்ஜல.

காருகபத்தியமாதிமூன்றழலுமுறைவயிற்றிற்காமர்நெஞ்சிற்
சீருமிழூம்வதனத்திலென்பொடுசுக்கிலந்தன்னிற்செய்மகங்களெல்லாஞ்
சாருமுறுப்பஜனத்தினுங்கற்புடைமகளீர்தங்குவரிச்சாதியாகிப்
பாருலவுமானிடத்துமிவ்வாறுதேவரெல்லாம்பயில்வர்மாதோ.

தீண்டினுங்காணினுங்கரிசுசேணகற்றிநல்விஜனயேசெறிப்பதாகி
யீண்டுமரும்பயனுதவிமறுமையினும்வேண்டுபதமெளிதினுய்க்கும்
காண்டகையவாவிஜனக்கண்ணின்றியொறுத்துரையுரப்பிக்கலக்கங்காண்போர்
மாண்டகபிலயின்றும்பால்வரதனுக்காட்டாதுண்போர்வதிவார்கும்பி'

என்று தணிகைப்புராணத்தில் கோமகிமை கூறியிருத்தலால், பரிசுத்தமானது பசுரூபம் என்றறியப்படுகின்றது.

தாத்பரியம்.

ஹரி ஊர்ப்பனறி உருவடைந்தான், ஹரன் பசுவுருவடைந்தான் என்பதாம்.

தாரதம்மியம்.

இழிவுபொருந்திய பன்றியை எவனு மங்கரிக்கின்றுனில்ஜல. உயர்வு பொருந் திய பசுவை எவனுந் தள்ளினுனில்ஜல. இது உலகவநுபவம். இதனுல் இழிவு பொருந்திய பன்றியுருவத்தையடைந்த ஹரியைவிட, உயர்வு பொருந்திய பன்றியுரு வத்தையடைந்த ஹரன் சிறந்தவனுக வறியப்படுகின்றுன். இழிந்த பன்றியுருவ மடைந்தமையால் தாழ்வடைந்த ஹரியை இந்தவிடயத்தி லப்பிரதானமாக வொதுக்கி, உயர்ந்த பசுவுருவமடைந்த ஹரஜன இந்தவிடயத்திற் சிறந்தவனுக வறிந்த நாங்களந்த ஹரஜனச் சரணமாக வடைகின்றேம் - என்றவாறு. **(47)**

एको विभाति भृशमेकमुखाम्बुजेन,
ह्यन्यो विभाति खलु पञ्चमुखैप्रशित्तः ।
कोवानयोरधिकः इत्यनुचिन्त्य वृद्धाः
सत्यं ब्रुवन्तु तमिमं वयमाश्रयामः ॥ ४८ ॥

ഒകൊ വിഹാതി ഹൃശമെകമുഖാമ്പുജെന,
ഹ്യന്യൊ വിഹാതി ഖലു പഞ്ചമുഖൈപ്രശിത്തഃ ।
കൊവാനയൊരധികഃ ഇത്യനുചിന്ത്യ വൃദ്ധാഃ
സത്യം ബ്രുവന്തു തമിമം വയമാശ്രയാമഃ ॥ ൪൮ ॥

ஏகோ விபா⁴தி ப்⁴ருஶமேகமுகா²ம்பு³ஜேந,
ஹ்யன்யோ விபா⁴தி க²லு பஞ்சமுகை²ப்ரஶித்த: ।
கோவானயோரதி⁴க: இத்யனுசிந்த்ய வ்ருத்³தா⁴:
ஸத்யம் ப்³ருவந்து தமிமம் வயமாஶ்ரயாம: ॥ 48 ॥

மொழிபெயர்ப்பு.

நறிய கமல மலரென்ன நண்ணு மொருமா முகமதனுல்
வெறிய பொழில்சூ ழுலகத்தில் விளங்கு மொருவன் வியனெருவன்
முறைகொ ளைந்து முகமதனுன் மொய்த்த புகழ்சேர் முதன்மையான்
இறலி லிவருட் சிறந்தவன்யா ரிசந்த்தாற் பெரியீ ரிறைஞ்சுதுமே.

பதப்பொருள்.

ஏக:	=	ஒருவன்,
ஏகமுகாம்புஜேந	=	தாமரை மலர்போன்ற ஒரு முகத்தினுல்,
ப்⁴ருஶம்	=	மிகவும்,
விபா⁴திஹி	=	பிரகாசிக்கின்றுனன்றே?
அந்ய:	=	இன்னொருவன்,
பஞ்சமுகை:	=	ஐந்து முகங்களால்,
ப்ரஶித்த:	=	பிரசித்தமானவனுக,
விபா⁴தி க²லு	=	விளங்குகின்றுன்,
அநயோ:	=	இவ்விருவருக்குள்,
அதிக:	=	சிறந்தவன்,
கோவா	=	யாவன்?
இதி	=	இதனை,
அநுசிந்தியா	=	ஆலோசித்து,
வ்ருத்³தா⁴:	=	பெரியவர்கள்,
ஸத்யம்	=	உண்மையை,
ப்³ருவந்து	=	சொல்லலாம் சொன்னுல்,

தமிமம்	=	அந்த விவனை,
வயம்	=	நாங்கள்,
ஆஶ்ரயாமः	=	ஆஶ்ரயிக்கின்றேம்.

பொழிப்பு.

பெரியோர்களே! ஒருவன் கமலமலர்போன்ற ஒரு முகத்திஞல் பிரகாசிக்கின்றுனன்றே? மற்றெருவன் (கமலமலர்களையனைய) ஐந்து முகங்களாற் பிரகாசிக்கின்றுனன்றே? இவ்விருவரி லிந்த விடயத்திற் சிறந்தவனை இன்னவனென்று நீவிர் கூறுமின், கூறுதிரேல் நாங்களந்த மஹாபுருடனைச் சரணமடைந்து வாழ்கின்றேம்.

விதப்பு.

ஒருவன் ஒரு முகத்தோடு விளங்குகிறுனென்றது - ஹரியை, அது அவ்வரி அவ்வாறெருமுக முள்ளவஞகவிருத்தலால். இதனை -

"*துதிசெய்செம்பொற்றெடியுமகுடமும்*
அதிர்சிலம்பொடுமாடகத்தாடையும்
கதிரிளங்குழையுங்கரநான்குமாய்
விதிவணங்கவிமலன்விளங்கிஞன்"

என்று பாகவத்ததும் மற்றிடத்தும் வருவனவற்றைக் கொண்டுணர்க.

ஒருவன் ஐந்து முகங்களோடு விளங்குகின்றுனென்றது - ஹரனை, அது அவ்வரன் அவ்வண்ணம் ஐயமுகங்களை யுடையவஞக விருத்தலால். இதனை -

என்று ஆகமங்களுரைத்தலாலுணர்க.

தாத்பரியம்.

ஹரி ஏகமுகன், ஹரன் பஞ்சமுகன் என்பதாம்.

தாரதம்மியம்.

ஒன்றுடையவனில் ஐந்துடையவன் உடைமையிற் சிறந்தவன். அதனுல் தாமரை மலர் போன்ற ஒரு முகமுள்ள ஹரியைக்காட்டிலும், தாமரை மலர்களை யனைய ஐந்து முகங்களையுடைய ஹரன் சிறந்தவனே யாம். இதனுல் இவ்விடயத் தில் தாழ்வடைந்த ஹரியை அப்பிரதானமாகவகற்றி, இவ்விடயத்தில் உயர்ந்த ஹரனை நாங்கள் சரணமாக வடைகின்றேம். - என்றவாறு. **(48)**

एको गृहीतुमतिवाञ्छति वित्तहीनं
वित्तेशमेव कुरुते निजभक्तमन्यः ।
कोवानयोरधिकः इत्यनुचिन्त्य वृद्धाः
सत्यं ब्रुवन्तु तमिमं वयमाश्रयामः ॥ ४९ ॥

ஏகொ ꠸ருஹீதுமதிவாஞ்஛தி வித்தஹீநம்
வித்தெஶமெவ குருதெ நிஜ஭க்தமந்ய꞉ ।
கொவாநயொரதிக꞉ இத்யநுசிந்த்ய வ்ருத்தா꞉
ஸத்யம் ப்ருவந்து தமிமம் வயமாஶ்ரயாம꞉ ॥ ௪௯ ॥

ஏகோ க்3ருஹீதுமதிவாஞ்ச2தி வித்தஹீனம்
வித்தேஶமேவ குருதே நிஜப4க்தமன்ய꞉ ।
கோவானயோரதி4க꞉ இத்யனுசிந்த்ய வ்ருத்3தா4꞉
ஸத்யம் ப்3ருவந்து தமிமம் வயமாஶ்ரயாம꞉ ॥ 49 ॥

மொழிபெயர்ப்பு.

பொல்லா வறுமை கொண்டவனைப் பொருந்து நண்ப னுவொருவன்
எல்லா வுலகு மறிதருமா றிசைந்தா னெருவ னிணையில்லா
வுல்லா சஞ்சேர் நிதிக்கிறையை யுயர்ந்த நண்ப னுவுடையான்
இல்லா வசையா னெவனிவனி லிசைத்தாற் பெரியீ ரிறைஞ்சுதுமே.

பதப்பொருள்.

ஏக꞉	=	ஒருவன்,
வித்தஹீநம்	=	தனமில்லாதவனை,

க்ரஹீதும்	=	சேர்த்துக்கொள்வதற்கு,
அதிவாஞ்சதி	=	மிகவும் விரும்புகிறுன்,
அந்ய:	=	இன்னெருவன்,
வித்தேசமேவ	=	தனத்திற்கிறைவனுன குபேரஊயே,
நிஜபக்தம்	=	தன்னுடையவன்பனுக,
குருதே	=	செய்து கொண்டான்;
அநயோ:	=	இவ்விருவருக்குள்,
அதிக:	=	சிறந்தவன்,
கோவா	=	யாவன்?
இதி	=	இதஊ,
அநுசிந்தியா	=	ஆலோசித்து,
வ்ருத்³தா⁴:	=	பெரியவர்கள்,
ஸத்யம்	=	உண்மையை,
ப்³ருவந்து	=	சொல்லலாம் சொன்னுல்,
தமிமம்	=	அந்த விவஊ,
வயம்	=	நாங்கள்,
ஆஶ்ரயாம:	=	ஆஶ்ரயிக்கின்ருேம்.

பொழிப்பு.

பெரியோர்களே! ஒருவன் மிகவுந் தரித்திரஊ நண்பனுக விரும்புகிறுன், இன்னெருவன் மிகவும் சம்பன்னனுன குபேரஊயே நண்பனுகக்கொண்டிருக்கின் றுன், இவ்விருவரி லெவனே சிறந்தவன்? அவஊ நீங்கள் உண்மையாவுரைத்தால், அந்த மஹாபுருஷஊ நாங்கள் சரணமாக வடைகின்ருேம்.

விதப்பு.

ஒருவன் தரித்திரஊ மிகவும் விரும்புகின்றுனென்றது - ஹரியை, அது அவ்வரி அவ்வாறு விரும்புதலால். அதாவது அரி மிகவு மெளிய பாாப்பானுன குசேலனுக்கும் வேடனுன குகனுக்கும் நண்பனுக விருந்தமையாதிய. இதஊ -

"*அகமகிழ்நதெதிர்வந்தடிபோற்றிய*
குகனெடுமுவந்துற்றவட்கோதிலாக்
ககனநின்றிழிகங்கைகடந்திட
முகமலர்நதொருமூவருமேகினர். என்றும்,

பொன்பிறங்கியபுணர்முஊலத்திருமகள்கொழுநற்
கன்பனுகியுமகன்றிஊவறுமைமற்றென்னே
மின்பிறங்கியவிழுமணிமார்பினுற்கண்டு
மன்பெரும்பொருள்வாரினைவருகெனவகுத்தாள்"

என்றும் வரும் பாகவதவசனங்களால், ஹரி வறுமையாளரொடு நண்புடைய னென் பதையுணர்க.

ஒருவன் குபேரனைத் தோழனுகவுடையவனென்றது - ஹரனை, ஹரன் அவ் வாறு குபேரனைத் தோழனுகக்கொண்டிருத்தலால். இதனை,

"*தனதனற்றேழாசங்கராசூலபாணியேதானுவேசிவனே,*
கனகநற்றூணே கற்பகக்கொழுந்தே கண்கண்மூன்றுடையதோர்கரும்பே,
யனகனேகுமரவிநாயகசனகவம்பலத்தமரசேகரனே,
யுனகழலிணையென்னெஞ்சனுளினிதாத்தொண்டனேனுகருமாநுகரே"

என்று திருமாளிகைத்தேவர் திருவிசைப்பாவிலும், மற்றைய நூல்களிலும் வருதலைக்கொண்டுணர்க.

தாத்பரியம்.

ஹரி வறியனையும், ஹரன் சம்பன்னனையும் தோழர்களாக வுடையவர்களென் பதாம்.

தாரதம்மியம்.

ஏழையைத் தோழனுகக்கொள்பவனைவிடத் தனவானைத் தோழனுகக்கொள்ப வன் சிறந்தவனேயாம ஏழைகளான குசேலாதிகளோடு தோழமையாகப் பழகிய ஹரியைவிடத் தனிகனுன குபேரனைத் தோழனுகவுடைய ஹரன் சிறந்தவனேயாம். ஆதலா லிவ்விடயத்திற் முழ்வடைந்த ஹரியை யப்பிரதானமாகவகற்றி, இவ்விடய தி லுயர்வடைந்த ஹரனைச் சரணமாக வடைகின்றேம். என்றவாறு. **(49)**

एकश्चतुर्भुज इति प्रथितस्त्रिलोक्या
मन्योभुजैस्तु दशभिः प्रथितस्त्रिलोक्याम् ।
कोबानयोरधिकः इत्यनुचिन्त्य वृद्धाः
सत्यं ब्रुवन्तु तमिमं वयमाश्रयामः ॥ ५० ॥

𑌏𑌕𑌶𑍍𑌚𑌤𑍁𑌰𑍍𑌭𑍁𑌜 𑌇𑌤𑌿 𑌪𑍍𑌰𑌥𑌿𑌤𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑌿𑌲𑍋𑌕𑍍𑌯𑌾
𑌮𑌨𑍍𑌯𑍋𑌭𑍁𑌜𑍈𑌸𑍍𑌤𑍁 𑌦𑌶𑌭𑌿𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌥𑌿𑌤𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑌿𑌲𑍋𑌕𑍍𑌯𑌾𑌮𑍍 ।
𑌕𑍋𑌬𑌾𑌨𑌯𑍋𑌰𑌧𑌿𑌕𑌃 𑌇𑌤𑍍𑌯𑌨𑍁𑌚𑌿𑌨𑍍𑌤𑍍𑌯 𑌵𑍃𑌦𑍍𑌧𑌾𑌃
𑌸𑌤𑍍𑌯𑌂 𑌬𑍍𑌰𑍁𑌵𑌨𑍍𑌤𑍁 𑌤𑌮𑌿𑌮𑌂 𑌵𑌯𑌮𑌾𑌶𑍍𑌰𑌯𑌾𑌮𑌃 ॥ ௫௦ ॥

ஏகஶ்சதுர்பு4ஜ இதி ப்ரதி2தஸ்த்ரிலோக்யா
மன்யோபு4ஜைஸ்து த3ஶபி4: ப்ரதி2தஸ்த்ரிலோக்யாம் ।
கோபா3னயோரதி4க: இத்யனுசிந்த்ய வ்ருத்3தா4:
ஸத்யம் ப்3ருவந்து தமிமம் வயமாஶ்ரயாம: ॥ 50 ॥

மொழிபெயர்ப்பு.

மஜலக ளொருநான் கெனவெழிஜல மன்னு மொருநாற் றேளுடனே
நிஜலய ஞெருவன் மற்றெருவன் நீண்ட பத்து மேருவெனக்
குலவு தோள்க ளொருப்பதொடுங் குறைவின் மாமை யுடனென்று
மிலகு மிவருட் சிறந்தவன்யா ரிசைத்தாற் பெரியீ ரிறைஞ்சு துமே.

பதப்பொருள்.

ஏக:	=	ஒருவன்,
சதுர்பு⁴ஜ:	=	நான்குதோளுடையவன்,
இதி	=	என்று,
த்ரிலோக்யாம்	=	மூன்றுலோகங்களிலேயும்,
ப்ரதே	=	பிரசித்தியானவன்,
அந்யஸ்து	=	இன்ஞெருவஞனல்,
த³ஶபி⁴:	=	பத்தான,
பு⁴ஜை	=	கைளால்,
த்ரிலோக்யாம்	=	மூன்றுலோகங்களிலும்,
ப்ரதி²த	=	பிரசித்தியானவன்,
அநயோ:	=	இவ்விருவருக்குள்,
அதிக:	=	சிறந்தவன்,
கோவா	=	யாவன்?
இதி	=	இதஜன,
அநுசிந்தியா	=	ஆலோசித்து,
வ்ருத்³தா⁴:	=	பெரியவர்கள்,
ஸத்யம்	=	உண்மையை,
ப்³ருவந்து	=	சொல்லலாம் சொன்ஞல்,
தமிமம்	=	அந்த விவஜன,
வயம்	=	நாங்கள்,
ஆஶ்ரயாம:	=	ஆஶ்ரயிக்கின்றேம்.

பொழிப்பு.

பெரியோர்களே! ஒருவன் நாலுதோள்களுடன் விளங்குகின்ருன், மற்றெருவன் பத்துத்தோள்களுடன் பிரகாசிக்கின்ருன்; இவ்விருவரில் எவன் அதிக பலமானவன்? நீங்கள் உண்மையாக வுரைத்தால், நாங்களந்த மஹாபுருஷஜனச் சரணமாக வடைகின்றேம்.

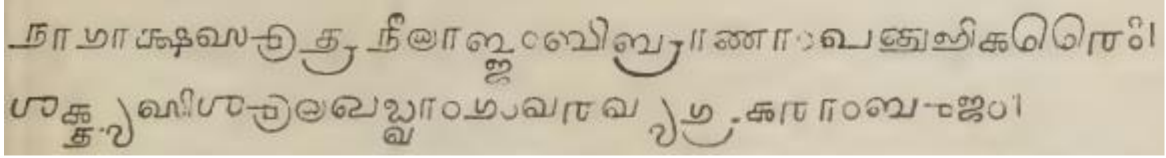
விதப்பு.

ஒருவன் நாலுதோள்கஜள யுடையவனென்றது - ஹரியை, அது அவ்வரி அவ்வாறு நாலுதோள்கஜள யுடையவஞக விருத்தலால். இதஜன. -

*“தாமரைக்கரநான்கின்வெண்சங்கொடந்த்தழல்வாய்
நேமிவெங்கதைநிரையிதழ்த்தாமரைநிலவத்
தேமலர்த்தொடைமார்பினிற்றிருமலர்சிறப்பக்
காமர்கட்டெழிற்கவுத்துவங்களத்தினிற்கவின”*

என்று வரும் பாகவதத்தாலுணர்க.

ஒருவன் பத்துத்தோள்களை யுடையவனுக விருக்கின்றுன் என்றது - ஹரனை, அது அவ்வரன் பத்துத்தோள்களை யுடையவனுக விருத்தலால். இதனை -

என்றும்வரும் வசனங்களாலேற்றமான பத்துக்கைகளிருப்பதையுணர்க.

தாத்பரியம்.

ஹரி சதுர்ப்புஜன்; ஹரன் தசபுஜன் என்பதாம்.

தாரதம்மியம்.

நான்கு அத்தங்க ளுள்ளவனைவிடப் பத்து அத்தங்களுள்ளவன் அந்தவிடய த்திற் சிறந்தவனேயாம். இதனல் நாங்கள் அஸ்தவிஷயத்திலுயர்ந்த ஹரனைச் சரணமாக அடைகின்றேம். - என்றவாறு. **(50)**

**पञ्चायुधः प्रबलशक्तिमुपैति चंकः
सर्वायुधः प्रबलशक्तिमुपेति चान्यः ।
कोवानयोरधिकः इत्यनुचिन्त्य वृद्धाः
सत्यं ब्रुवन्तु तमिमं वयमाश्रयामः ॥ ५१ ॥**

**வஞாயுஃ வ்ரபலஶக்திமுவைதி வංகඃ
ஸவ்ாயுஃ வ்ரபலஶக்திமுவெதி வாந்யඃ ।
கொவாநயொரதிகඃ ஐத்யநுவிந்த்ய வ்ருஜாඃ
ஸத்யං ஞ்ருவந்து தமிமං வயமாஶ்ரயாமඃ ॥ ருக ॥**

**பஞ்சாயுத^{4}ः ப்ரப^{3}லஶக்திமுபைதி சங்கः
ஸர்வாயுத^{4}ः ப்ரப^{3}லஶக்திமுபேதி சான்யः ।
கோவானயோரதி^{4}கः இத்யனுசிந்த்ய வ்ருத்^{3}தா^{4}ः
ஸத்யம் ப்^{3}ருவந்து தமிமம் வயமாஶ்ரயாமः ॥ 51 ॥**

மொழிபெயர்ப்பு.

பொங்கித் துணிந்து வரும்பகையைப் பொருது கெடுக்கத் தக்கதுவாச்
சங்கு முதல் படையைந்தைத் தாங்கி யொருவ னிசைசார்ந்தான்
துங்கம் பெறுசர் வாயுதனுத் துலங்கி யொருவன் தோன்றினுன்
இங்கந்த் திருவிற் சிறந்தவன்யா ரிசந்த்தாற் பெரியீ ரிறைஞ்சுதுமே.

பதப்பொருள்.

ஏக:	=	ஒருவன்,
பஞ்சாயுத⁴:	=	ஐந்து ஆயுதங்களையுடையவனுய்
ப்ரப³லஶக்திம்	=	பிரபல சத்தியை,
உபைதி	=	அடைகிறுன்,
அந்ய:	=	மற்றெருவன்,
ஸர்வாயுத⁴:	=	எல்லா வாயுதங்களையுமுடையவனுக,
ப்ரப³லஶக்தி	=	பிரபல சத்தியை,
உபைதி	=	அடைகிறுன்,
ஸர்வாயுத⁴:	=	எல்லாவாயுதங்களையுமுடையவனுக,
ப்ரப³லஶக்தி	=	பிரபல சத்தியை,
உபைதி	=	அடைகிறுன்,
அநயோ:	=	இவ்விருவருக்குள்,
அதிக:	=	சிறந்தவன்,
கோவா	=	யாவன்?
இதி	=	இதனை,
அநுசிந்தியா	=	ஆலோசித்து,
வ்ருத்³தா⁴:	=	பெரியவர்கள்,
ஸத்யம்	=	உண்மையை,
ப்³ருவந்து	=	சொல்லலாம் சொன்னுல்,
தமிமம்	=	அந்த விவனை,
வயம்	=	நாங்கள்,
ஆஶ்ரயாம:	=	ஆஶ்ரயிக்கின்றேம்.

பொழிப்பு.

பெரியோர்களே! ஒருவன் பகைவர்களை வெல்லவல்ல பஞ்சாயுதங்களையுடையவனுக விருக்கின்றுன், மற்றெருவன் சகலாயுதங்களையு முடையவனுக விருக்கின்றுன் , இவ்விருவரிற் சிறந்தவன் யாவன்? அவனை நீங்கள் சொன்னுல், நாங்களந்த மஹாபுருஷனைச் சரணமாக வடைகின்றேம்.

விதப்பு.

ஒருவன் பஞ்சாயுதங்களையுடையவனென்றது - ஹரியை, அது அவ்வரி அவ்வண்ணம் பஞ்சாயுதங்களை யுடையவனாக விருத்தலால். இதனை -

"சங்கசக்ர கதாகட்க கோதண்டபாணினேநம:" என்பதாதி வாக்கியங்களாலுணர்க.

ஒருவன் சர்வாயுதனென்றது - ஹரனை, அது அவ்வரன் அவ்வண்ண மெல்லா வாயுதங்களையும் தரித்திருத்தலால். இதனை -

என்றுவரும் மஹாஸ்காந்தவசனத்தாலுணர்க.

தாத்பரியம்.

ஹரி பஞ்சாயுதன், ஹரன் ஸர்வாயுதன் என்பதாம்.

தாரதம்மியம்.

ஐந்து ஆயுதங்களை யுடையவனிலும் அநேக ஆயுதமுடையவன் சிறந்தவன். இதனால் நாங்கள் ஆயுதவிஷயத்திற் றாழ்வடைந்த ஹரியை இவ்விஷயத்தி லப்பிரதானமாக்கி, சர்வாயுதனான ஹரனை முறையால் உத்க்ருஷ்டமாகக்கருதி அவன் சரணங்களை யடைகின்றோம். - என்றவாறு. **(51)**

एकः प्रसिद्ध इह धेनुवधं विधाय
व्याघ्रं निहत्य नितरामितरः प्रसिद्धः ।
कोवानयोरधिकः इत्यनुचिन्त्य वृद्धाः
सत्यं ब्रुवन्तु तमिमं वयमाश्रयामः ॥ ५२ ॥

ஏகஃ ப்ரஸிஜ இஹ யெநுவயம் வியாய
வ்யாவ்ரம் நிஹத்ய நிதராமிதரஃ ப்ரஸிஜஃ ।
கொவாநயொரயிகஃ இத்யநுவிந்த்ய வ்ருஜாஃ
ஸத்யம் ப்ருவந்து தமிமம் வயமாஶ்ரயாமஃ ॥ ௫௨ ॥

ஏக꞉ ப்ரஸித்^{3}த^{4} இஹ தே^{4}னுவத^{4}ம் விதா^{4}ய
வ்யாக்^{4}ரம் நிஹத்ய நிதராமிதர꞉ ப்ரஸித்^{3}த^{4}꞉ ।
கோவானயோரதி^{4}க꞉ இத்யனுசிந்த்ய வ்ருத்^{3}தா^{4}꞉
ஸத்யம் ப்^{3}ருவந்து தமிமம் வயமாஶ்ரயாம꞉ ॥ 52 ॥

மொழிபெயர்ப்பு.

மாதே யொருவன் றேநுவத மருவி யொருவா மாண்புற்முன்
மீதே புள்ளி பலகொண்டு மீறி வந்த கொடும்புலியைக்
காதா நின்று மிகுமிசையைக் கண்டா னெருவன் காசினியி
லீதே யிவ்ருட் சிறந்தவன்யா ரிசைத்தாற் பெரியீரிறைஞ்சுதுமே.

பதப்பொருள்.

ஏக:	=	ஒருவன்,
தே⁴னுவத⁴ம்	=	பசுவதையை,
விதா⁴ய	=	செய்து,
இஹ	=	இவ்விடத்தில்,
ப்ரஸித்³த⁴:	=	பிரசித்தன்,
இதர:	=	இன்னெருவன்,
வ்யாக்⁴ரம்	=	புலியை,
நிஹத்ய	=	கொன்று,
நிதராம்	=	மிகவும்,
ப்ரஸித்³த⁴:	=	பிரசித்தன்,
அநயோ:	=	இவ்விருவருக்குள்,
அதிக:	=	சிறந்தவன்,
கோவா	=	யாவன்?
இதி	=	இதனை,
அநுசிந்தியா	=	ஆலோசித்து,
வ்ருத்³தா⁴:	=	பெரியவர்கள்,
ஸத்யம்	=	உண்மையை,
ப்³ருவந்து	=	சொல்லலாம் சொன்னல்,
தமிமம்	=	அந்த விவனை,
வயம்	=	நாங்கள்,
ஆம்ரயாம:	=	ஆம்ரயிக்கின்றோம்.

பொழிப்பு.

பெரியோர்களே! ஒருவன் தேநுவதஞ்செய்து பிரசித்தி பெற்றவன், மற்றெரு வன் புலியை வதஞ்செய்து பிரசித்திபெற்றவ்ன; இவ்விருவரி லெவன் சிறந்தவன்? அவனை நீவிருண்மையாக வுரைத்தால், நாங்களந்த மஹாபுருஷனைச் சரணமாக வடைகின்றோம்.

விதப்பு.

ஒருவன் தேநுவதஞ் செய்தவனென்றது - ஹரியை, அது அவ்வரி அவ்வாறு செய்திருத்தலால்.

ஹரி கண்ணனுகப் பிறந்து பிருந்தாவனத்தி லிடைச்சிறுவருடன் பசுக்களை மேயத்தநாளில், அவ்வரியின் மாமனுன கஞ்சனுடைய வேண்டுதலால், ஹரியைக் கொல்லவந்த பகாசுரனென்பவன் அங்குள்ள பசுவின் கன்றுகளுடன் தானுமொரு கன்ருகி நின்றனன். உடனே இதனை உணர்ந்த ஹரி அவனைக் காலைப் பிடித்து அருகினின்ற விளாமரத்தின் மோதியடந்த்தான். அதனுலவன் இறந்தான். இதனை -

“இனியதமருடனேகிக்கணணன் மேய்கரு மிளங்கன்றினிரையுடனே தானுங் கன்றுய்த், துனிகளறுமனத்தினிலனெங்குந்துள்ளித்து யமுகில்வண்ணனைத்தானுடுங் காலை, வினையமெலாமறிந்து நகைத்தையன் மெல்லவிளையாடியவுணக்கன்றினைக் கால்பற்றிக் கனியுதிரவெறிந்தனனக்கபித்தம்வீழக்கடியவனுங்கருவரை போல் மடிந்து வீழ்ந்தான்" என்னும் பாகவதத்தாலுணர்க.

ஒருவன் புலியைக் கொன்றவனென்றது - ஹரனை, அது அவ்வரன் அவ்வண் ணம் செய்திருத்தலால்.

தாருகவன முனிவர் கருமமன்றிக் கருத்தாவில்லையென்று தீர்மானஞ் செய்தவர்களாய் மஹாதேவன் முதலிய எவரையும் மதியாதவர்களாக விருந்தார் கள். இவர்கள் இவ்வாறிருத்தல் வைதீவிரோதமாதலால், ஹரன் பிச்சாடனவுருவத் துடன் அம்முனிவர் வாழுமிடஞ் சென்றனன். செல்லுதலும் அம்முனிவர்மனைவியர் அவ்வரனுக்குத் தம்மனத்தைப் பறிகொடுத்துக் கற்பில் பெண்டீராயினுர்கள். தம்மனை வியர் நிலையைக் கெடுத்தவனைக் கெடுக்குமாறு அம்மோனியர் ஒரு கொடிய யாகஞ்செய்தார்கள். அந்த யாககுண்டத்தினின்றும் ஒரு அசுரன் புலியுருவமாகத் தோன்றி அம்மறையவர்களைப் பார்த்து நீவிரெற்றுக்கென்னை அழந்த்தீர்கள் என்றனன். அதற்கவாக ளெங்கள் கிரகிணிகளின் கற்பை அழித்தவனை நீ கொல் என்றுரைத்தார்கள். அதுகேட்ட புலியும் வாயைத் திறந்தவண்ணமாக வந்தது. வருதலும் ஹரன் அப்புலியைப் பிடித்துக்கிழித்து அதன் றேலை யெடுத்துக் கொண் டனன். இதனை -

தாத்பரியம்.

ஹரி தேநுவதஞ்செய்தவன்; ஹரன் வ்யாக்ரவதஞ்செய்தவன் என்பதாம்.

தாரதம்மியம்.

பசுவைக் கொன்றவனைவிடப் புலியைக் கொன்றவன் சிறந்தவன். ஆதலால் நாங்கள் பசுக்கொலைபுரிந்த ஹரியை அப்பிரதானமாக வகற்றிப் புலிக்கொலைபுரிந்த ஹரனைச் சிறப்பாகக்கொண்டு அவன் சரணங்களையே சரணமாக வடைகின்றோம். - என்றவாறு. **(52)**

एको मुमूर्च्छ गहने हि किरातबाणा
द्धासेन मुमूर्च्छ थत्त्रिपुरं हि चान्यः ।
कोवानयोरधिकः इत्यनुचिन्त्य वृद्धाः
सत्यं ब्रुवन्तु तमिमं वयमाश्रयामः ॥ ५३ ॥

𑌏𑌕𑍋 𑌮𑍁𑌮𑍂𑌰𑍍𑌚𑍍𑌛 𑌗𑌹𑌨𑍇 𑌹𑌿 𑌕𑌿𑌰𑌾𑌤𑌬𑌾𑌣𑌾
𑌦𑍍𑌧𑌾𑌸𑍇𑌨 𑌮𑍁𑌮𑍂𑌰𑍍𑌚𑍍𑌛 𑌯𑌤𑍍𑌤𑍍𑌰𑌿 𑌯𑌤𑍍𑌤𑍍𑌰𑌿𑌪𑍁𑌰𑌂 𑌚𑌾𑌨𑍍𑌯𑌃 ।
𑌕𑍋𑌵𑌾𑌨𑌯𑍋𑌰𑌧𑌿𑌕𑌃 𑌇𑌤𑍍𑌯𑌨𑍁𑌚𑌿𑌨𑍍𑌤𑍍𑌯 𑌵𑍃𑌦𑍍𑌧𑌾𑌃
𑌸𑌤𑍍𑌯𑌂 𑌬𑍍𑌰𑍁𑌵𑌨𑍍𑌤𑍁 𑌤𑌮𑌿𑌮𑌂 𑌵𑌯𑌮𑌾𑌶𑍍𑌰𑌯𑌾𑌮𑌃 ॥ ௫௩ ॥

ஏகோ முமூர்ச்ச^{2} க^{3}ஹனே ஹி கிராதபா^{3}ணா
த்^{3}தா^{4}ஸேன மூர்ச்ச^{2}யதி த^{2}த்த்ரிபுரம் ஹி சான்ய: ।
கோவானயோரதி^{4}க: இத்யனுசிந்த்ய வ்ருத்^{3}தா^{4}:
ஸத்யம் ப்^{3}ருவந்து தமிமம் வயமாஶ்ரயாம: ॥ 53 ॥

மொழிபெயர்ப்பு.

ககனத் தொருவ னிழிபுளிஞன் கணையாற் சாம்பிக் களையுற்றான்
பகனத் தொளிகொள் பருமணிகள் பதித்த கதந்த்த பதிமூன்றைத்
தகனத் தொடக்கி லுறு சோகஞ் சார வொருவன நகைத்தான்
இகனத் திவருட் சிறந்தவன்யா ரிசைத்தாற் பெரியீ ரிறைஞ்சுதுமே.

பதப்பொருள்.

ஏக:	=	ஒருவன்,
கிராதபா^{3}ணாத்^{3}	=	வேடனம்பினால்,
க^{3}ஹனே	=	காட்டில்,
முமூர்ச்ச^{2}ஹி	=	மூர்ச்சித்தானல்லவா,
அந்யச	=	இன்னொருவனனால்,

ஹாஸேன	=	அட்டகாசத்திஞலே,
த²த்த்ரிபுரம்	=	அந்த முப்புரங்கஊள,
மூர்ச்ச²யதிஹி	=	மூர்ச்சிக்குமாறு செய்தானல்லவா;
அநயோ:	=	இவ்விருவருக்குள்,
அதிக:	=	சிறந்தவன்,
கோவா	=	யாவன்?
இதி	=	இதஊன,
அநுசிந்தியா	=	ஆலோசித்து,
வ்ருத்³தா⁴:	=	பெரியவர்கள்,
ஸத்யம்	=	உண்மையை,
ப்³ருவந்து	=	சொல்லலாம் சொன்ஞல்,
தமிமம்	=	அந்த விவஊன,
வயம்	=	நாங்கள்,
ஆஶ்ரயாம:	=	ஆஶ்ரயிக்கின்ருேம்.

பொழிப்பு.

பெரியவர்களே! ஒருவன் காட்டில் வேட்டுவ னம்பிஞற் சோகமுற்ருன், மற்ரெருவன் தனது நகையாற் றிரிபுர மூர்ச்சையுறச் செய்தான், இவர்களுட் சிறந் தவன் யாவன்? நீங்கள் உண்மையாக வுரைத்தால், நாங்களந்த மஹாபுருஷஊனச் சரணமாக வடைகின்ருேம்.

விதப்பு.

ஒருவன் கிராதபாணத்தான் மூர்ச்சித்தானென்றது - ஹரியை; அது அவ்வரி அவ்வண்ணம் மூர்ச்சையடைந்தமையால்.

இது கண்ஞவதாரமாக ஹரியிருந்தநாளி லொருநாள் காட்டையடைந்து வேட்டையாடி இஊளப்பாற ஒருமரநிழலிறகிடந்தான், கிடந்தவஊன ஒருவேடன் மானென்று கருதி அம்பெய்தான், அதேகாரணமாக ஹரி மூர்ச்சித்து இறந்து வைகுந்தமடைந்தான். அவ்வரியினுடஉலத் தீயிலிட்டுக் கொளுத்தி அவனுடன் உடன் கட்டையேறி அவன் மஊனவியரு மிறந்தார்கள். இதஊன -

"*தேஞென்றுதுளவோன்றவர்செப்புசாபம்*
தாஞென்றிநிற்பத்தகைசெய்துபயங்கலாலே
காஞென்றுவேடன்சரனென்பவன்காட்டின்மேய
மானென்றுதாளிஞெருவாளிவழங்கிஞஞல்"

என்று வரும் பாகவதத்தாலுணர்க.

ஒருவன் மந்தஹாஸத்திஞல் திரிபுரங்கஊள மூர்ச்சையாகச்செய்தான் என்றது - ஹரஊன, அது அவ்வரன் அவ்வாறு செய்திருத்தலால்.

ஹரன் மேருவில்லும், வாசுகிநாணியும், நாராயணபாணமும் முடையவனுகப் பகைவர்களான அசுரர்கள் வசிக்கின்ற திரிபுரங்களின் எதிரே சென்று போர் புரியு நாளில் சற்றே நகைத்தனன்; நகைத்தலும் அத்திரிபுர முதலியவனைத்தும் சாம்பராக வாயின. இதனை -

"*இடத்திருக்கரமேருமால்வரைசசிலையேந்தியூன்றியதன்னேன்*
மடற்சரோருகவலம்படுமலர்க்கரம்வாளிசுற்றியதாங்கண்
புடைத்தவெம்முலையிமாசலைதிருமுகநோக்கினன்புன்மூரற்
படுத்துநோக்கினனெழுந்ததுபுரமெனுமூன்றினும்படலைத்தீ"

என்று கூறும் உபதேசகாண்டத்தாலுணர்க.

தாத்பரியம்.

ஹரி வேடன்விட்ட வம்பினுல் மூர்ச்சையடைந்தனன்; ஹரன் மந்தஹாஸத்தால் திரிபுரங்களை மூர்ச்சிப்பித்தான் என்பதாம்.

தாரதம்மியம்.

வேடுவன்விட்டவம்பினுல் மூர்ச்சையான திருமாலைவிட மந்தஹாஸத்தினுல் திரிபுரங்களை மூர்ச்சிக்கச்செய்த ஹரன் சிறந்தவனேயாம். ஆதலால் நாங்கள் கிராதபாணத்தால் மூர்ச்சையான ஹரியை அப்பிரதானமாகவகற்றி, மந்தாராஸத்தாற் றிரிபுர தகனஞ்செய்த ஹரனைச் சிறந்தவனுகக்கருதி அவனது சரணங்களையே சரணமாக வடைகின்றேம் - என்றவாறு. **(53)**

एकस्तु चक्रमधिगम्य ररक्ष लोका
नन्यस्तु चक्रजनकः स्वपदाङ्गुलीभिः ।
कोवानयोरधिकः इत्यनुचिन्त्य वृद्धाः
सत्यं ब्रुवन्तु तमिमं वयमाश्रयामः ॥ ५४ ॥

ஏகஸ்து சக்ரமதி⁴க³ம்ய ரரக்ஷ லோகா
நன்யஸ்து சக்ரஜனகः ஸ்வபதா³ங்கு³லீபி⁴: ।
கோவானயோரதி⁴கः இத்யனுசிந்த்ய வ்ருத்³தா⁴:
ஸத்யம் ப்³ருவந்து தமிமம் வயமாஶ்ரயாமः ॥ 54 ॥

ஏகஸ்து சக்ரமதி⁴க³ம்ய ரரக்ஷ லோகா
நன்யஸ்து சக்ரஜனக: ஸ்வபதா³ங்கு³லீபி⁴: ।
கோவானயோரதி⁴க: இத்யனுசிந்த்ய வ்ருத்³தா⁴:
ஸத்யம் ப்³ருவந்து தமிமம் வயமாஶ்ரயாம: ॥ 54 ॥

மொழிபெயர்ப்பு.

வஞ்சப் பகைஞர் தமதுடலை வாட்டுங் கூர்மை வளராழி
தஞ்சக் கரமே லார்ந் தொருவன் தரணிமுதல தமைக்காத்தான்
அஞ்சக் கரத்தைத் தாணுனிய லமைத்தா னொருவ னகிலத்தி
லெஞ்சி லிவருட் சிறந்தவன்யா ரிசைத்தாற் பெரியீரிறைஞ்சதுமே.

பதப்பொருள்.

ஏகஸ்து	=	ஒருவனுனல்,
சக்ரம்	=	சக்கரத்தை,
அக³ம்ய	=	அடைந்து,
லோகாந்	=	லோகங்களை,
ரரக்ஷ	=	ரக்ஷித்தான்,
அந்யஸ்து	=	இன்னெருவனுனல்,
ஸ்வபதா³ங்கு³லீபி⁴:	=	தன் கால்விரல்களாலே,
சக்ரஜனக:	=	சக்கரத்தையுண்டாக்கினவன்,
அநயோ:	=	இவ்விருவருக்குள்,
அதிக:	=	சிறந்தவன்,
கோவா	=	யாவன்?
இதி	=	இதனை,
அநுசிந்தியா	=	ஆலோசித்து,
வ்ருத்³தா⁴:	=	பெரியவர்கள்,
ஸத்யம்	=	உண்மையை,
ப்³ருவந்து	=	சொல்லலாம் சொன்னல்,
தமிமம்	=	அந்த விவனை,
வயம்	=	நாங்கள்,
ஆஶ்ரயாம:	=	ஆஶ்ரயிக்கின்றேம்.

பொழிப்பு.

ஒருவன் சக்கரத்தையடைந்து உலகத்தை ரக்ஷிக்கின்றன்; மற்றெருவன் தன் கால்களினுலே அந்தசக்கரத்தை உண்டாக்கினன். இவ்விருவருக்குட் சிறந்தவனைப் பெரியவர்களே நீங்கள் பாரமாகத்திகமாக உரைப்பீர்களானல், நாங்களந்த மஹாபுருஷனைச் சரணமாக வடைகின்றேம்.

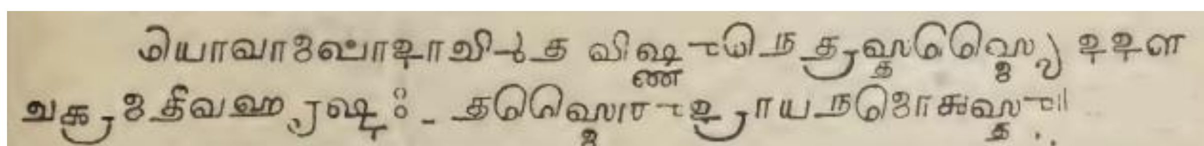
விதப்பு.

ஒருவன் சக்கரத்தையடைந்து உலகத்தை ரக்ஷித்தானென்றது - ஹரியை, அது அவ்வரி அவ்வண்ணமே இயற்றியிருத்தலால்,

ஹரி, ஹரன் மாட்டுப்பெற்ற சக்கரத்தினுலேயே அகிலத்தையுங்காக்கின்றுன்.

ஹரி காஞ்சிபுரத்தி லரஊன யருச்சித்துச் சக்கரம் பெற்றுனென்று ஸ்ரீஸகாந்த மஹாபுராண முரைக்கின்றது. காஞ்சிபுராணமும் -

"ஆங்கவஊனயெதிர்நோக்கிநின்பூசைக்ககமகிழ்ந்தேநினக்கிஞ்ஞான்று, தேங்கம லவிழியளித்தேமபதுமாக்கனெனும்பெயரிற்றிகழ்வாயி. வ்வூர், பாங்குபெறத்திருமா ற்பேறெனப்பொலிகவென்றருளிப்பாநு கோடி, தாங்குகதிர்ச்சு தரிசனப்பெயராழித்தனி ப்படையுமுதவியெங்கோன்" என்றுரைக்கின்றது

என்று பைப்பலாத சுருதியு முரைக்கின்றது.

இதனுல் ஹரி, ஹரனிடத்துப்பெற்ற சக்கரமுடையவன் என்றறியப்படுகின் றுன்.

ஒருவன் தன் கால்விரலினுல் சக்கரத்தை உண்டாக்கினவன் என்றது - ஹரஊன, அது அவ்வரன் அவ்வண்ணஞ் செய்திருத்தலால்.

தினந்தினங் கைஊலக்குச்சென்று ஸ்ரீகண்டபரமேசுவரஊன வணங்கிவரும் இந்திரன் அதிக பரிசயத்தா லரஊன அலட்சியமாகக் கருதிய வெண்ணமுடைய வனுயினுன், இவ்வெண்ண முதிர்நது இவன் கெடு முன் இறைவனெருநாள் இவன் வருவதையுணர்ந்து தானே துவார பாலகனுக நின்றனன். வருமிந்திரன் மௌனமா கச் செல்லாமற் கடைகாப்பாளஊன நோக்கி தௌவாரி! இப்பொழுது உள்ளே என்ன சமயம் என்றுன்; அதற்கக்கடைகாப்பாளனுன கண்ணுதல் பதிலுரையாதிவஊன அச்சுறுத்திப்பார்த்தலும் இந்திரன் கோபங்கொண்டு தன்வச்சிரத்தா லாலோசஊன யின்றி அடித்தான். அவ்வச்சிரம் பூதன்மீதுபட்டு ஏதுக்கும் உதவாமலுடைந்து பல்லாயிரஞ்சுக்கலாகவாதலும் இந்திரன் பிரமித்தான். உடனே இறைவன் உருத்திர உருவத்துடன் தோன்றி நின்று சீற்றங்காட்டலும், அகமடங்கிய மகவான் அண்ணலே! அடியேன் அறியாதியற்றிய குற்றத்தை மன்னிக்கவேண்டும் என வேண்டிக் கொண்டான். வேண்டிக்கொண்டமையி லிறைவன் றன் சீற்றத்தைக கடலிலிறக்கி னுன் அக்கடலில் விழுந்த சீற்றம் அசுரர்செய்த புண்ணியத்தால் சலந்தரனென்னு மசுரனுகத் தோன்றியது. சீற்றத்திற் பிறந்த சலந்தரன் மிக்கவன்மையாளனுய்த் தேவரஊனவரையும் வென்று தேவரை யடக்கியாள்பவனுகவிருந்தும், அவர்களைச் சதா துன்புறுத்தினுன். அதனு லரி அச்சலந்தரனெடு எதிர்ததுப் போர்புரிந்து பன் முறை முதுகுகாட்டினுன். பின்னர்த்தேவர்கள் சலந்தரன் கொடுமையை ஹரனிடமு ரைத்தார்கள், ஹரன் அச்சலந்தர னெதிரிற்சென்று தன் கானுதியால் ஒரு சக்கர மொன்றமந்த்து நீ ஆற்றலுடையையேலிதஊனத் தஊலமேலாகத் தூக்கென்றனன். அதுகேட்ட சலந்தரன் அவ்வாறே புரிந்து தஊல பிளந்து இறந்துப்பட்டான். சலந்தரன்

பொருட்டு உண்டாக்கின சக்கரத்தைத்தான் ஹரி கண்மலரை யருச்சித்துப் பெற்றது. இச்சரித்திரவிரிவை கந்தபுராணத்துத் தக்ஷகாண்டத்துக் காண்க இச்சரிதத்தா லரன் சக்கரசனகன் என்றழைக்கப்பட்டான். இதனை -

"*என்றிவைசலந்தரனிசைப்பயாமுமுன்*
வன்றிறல்காணியவந்தனம்மெனுத்
தன்றிருவடியினுற்றரணியின்மிசை
யொன்றெருதிகிரியையொல்லைகீறினன்.

ஆங்கதுதிகிரியொன்றுகவந்தண
னீங்கிதுசென்னியிலேற்றிவன்மையாற்
தாங்குதல்வல்லையோவென்றுசாற்றலும
தீங்குறுசலந்தரனினைய செப்புவான்" என்றுவருங் கந்தபுராணத்தாலுணர்க.

தாத்பரியம்.

ஹரி, ஒருவன்ளித்த சக்கரத்தையுடையவன்; ஹரன் அந்த சக்கரத்தைக் கால்விரனுதியா லுண்டாக்கினவனென்பதாம்.

தாரதம்மியம்.

ஒருவனளித்த சக்கரத்தைக்கொண் டுலகங்காக்கு மவனிலும், ஒருவன் எனக்குத்தா என்று கேட்கத்தக்க சக்கரத்தைக் கால்விரல் நுதியா லுண்டாக்குபவன் சிறந்தவனேயாம், இதனுல் சக்கரவிடயத்தில் தாழ்வடைந்த ஹரியை அப்பிரதான மாகவகற்றி, சக்கரவிடயத்திலுயர்வடைந்த ஹரனை நாங்கள சரணமாக வடைகின்றோம். - என்றவாறு. **(54)**

एकश्चकार भुविशङ्करचा पभङ्ग
मन्यश्चकार हरिसुनुशिरो विभङ्गम् ।
कोवानयोरधिकः इत्यनुचिन्त्य वृद्धाः
सत्यं ब्रुवन्तु तमिमं वयमाश्रयामः ॥ ५५ ॥

ஏகஶ்சகார ஹுவிஶங்கரசா பஹங்க
மந்யஶ்சகார ஹரிஸுநுஶிரொ விஹங்கம் ।
கொவாநயொரயிகஃ ஜத்யநுசிந்த்ய வ்ருத்தாஃ
ஸத்யம் ப்ருவந்து தமிமம் வயமாஶ்ரயாமஃ ॥ ருரு ॥

ஏகஶ்சகார பு⁴விஶங்கரசா பப⁴ங்க³
மன்யஶ்சகார ஹரிஸூனுஶிரோ விப⁴ங்க³ம் ।
கோவானயோரதி⁴கஃ இத்யனுசிந்த்ய வ்ருத்³தா⁴ஃ
ஸத்யம் ப்³ருவந்து தமிமம் வயமாஶ்ரயாமஃ ॥ 55 ॥

மொழிபெயர்ப்பு.

மன்னு கைலை மலைமீதே மருவு மொருவன் மாதனுவைத்
துன்னு மிரண்டு துணியாகத் தொலைத்தா னொருவன் றூமறைகள்
பன்னு மரிசூ நுலின்றலையைப் பங்க மாக்கி யுனொருவன்
என்னு மிவருட் சிறந்தவன்யா ரிசைத்தாற் பெரியீ ரிறைஞ்சுதுமே.

பதப்பொருள்.

ஏக:	=	ஒருவன்,
புவி:	=	உலகத்தில்,
சங்கர:	=	சங்கரனுடைய,
சாபபங்கம்	=	வில்லொடித்தலை,
சகார	=	செய்தான்,
அந்ய:	=	இன்னொருவன்,
ஹரிசூநுசிரோவிபங்கம்	=	பிரமாவினுடைய சிரசைச் சோதித்தான்,
அநயோ:	=	இவ்விருவருக்குள்,
அதிக:	=	சிறந்தவன்,
கோவா	=	யாவன்?
இதி	=	இதனை,
அநுசிந்தியா	=	ஆலோசித்து,
வ்ருத்³தா⁴:	=	பெரியவர்கள்,
ஸத்யம்	=	உண்மையை,
ப்³ருவந்து	=	சொல்லலாம் சொன்னல்,
தமிமம்	=	அந்த விவனை,
வயம்	=	நாங்கள்,
ஆஶ்ரயாமః	=	ஆஶ்ரயிக்கின்றேம்.

பொழிப்பு.

ஒருவன் சங்கரதநுஸைப் பங்கஞ்செயதான், மற்றெருவன் ஹரியின்மகனை பிரமன்றலையைப் பங்கஞ்செய்தான், பெரியவர்களே இந்தப் பங்கஞ் செய்த விஷயத்தில் எவன் சிறந்தவன்? அவனை நீங்களுண்மையாகச்சொன்னல், நாங்களந்த மஹா புருஷனைச் சரணமாகவடைகின்றேம்.

விதப்பு.

ஒருவன் சங்கரசாபபங்கஞ் செய்தானென்றது - ஹரியை, அது அவ்வரி அவ்வாறு செய்திருத்தலால்.

விதேகராஜாவான சனகன், யாகமொன்று செய்வான் கருதி யாக சாலையை யுழுவித்தான், உழுதநாளில் கொழுச்சென்ற வழியிலொரு பெண் கிடக்கக்கண்டெடுத் தவளைச் சீதையென்றழைத்து வளாத்தான், அவளும் பருவமுடையவளாகவாயினள், இவளைக் கேள்வியுற்ற மன்னவர் பலர் எனக்குனக்கென்று வந்தார்கள. பலர் கேட்கத் தொடங்கினமையால், இனி என்செய்வது என்று சனகன் ஆலோசித்தான்.

முன்னுளில் தக்கனுடைய யாகசாலைக்குச் சங்கரன் சென்றபோழ்து எடுத்ததெ ன்றதும், அநேகரை வென்றதும், யாகபங்கஞ் செய்ததுமான வில்லினை நம்மூதாதை யான ஒருவனிடம் அளித்துள்ளதை அன்றுமுத லின்றுவரைக்கும் பாதுகாத்து வைக்கப்பட்டிருக்கின்றதே அதனை எவன் வளைக்கின்றனே அவனுக்கிவளை மணஞ் செய்து கொடுக்கலாம் என்று தீர்மானித்து, இவ்வில்லினை எவன் வளைக்கின்றனே அவனுக்கே இச்சனகி யுரியவள்; பிறர்க்குரியளல்லள் என்றுன். சனகியைக் கருதி வந்த எம்மன்னவனு மதனை வளைத்தானில்லை; இவ்வண்ணம அனேகம யாண்டு களாயின. பின்னர் ஹரி இராமனுகப் பிறந்து விதேக நாட்டிற்கு இராச இருடியான விஸ்வாமித்திரனுடன் சென்ற ஞான்று, விதேக மன்னவனுகிய சனகனுலழைப்பித் துக் காட்டப்பட வதனை யெடுத்து வளைத்தான், வளைத்தபொழுது அவ்வில் இரண்டு துண்டாக ஒடிநத்து. இதனை -

"*தாளுடைவரிசிலைசம்புவும்பர்தம்*
நாளுடைமையினவர்நடுக்கநோக்கியிக்
கோளுடைவிடையனுன்குலத்துட்டோனறிய
வாளுடையுழவனேர்மன்னன்பால்வந்த்தான்.

ஆடகமால்வரையன்னதுதன்னைத்
தேடருமாமணிச்சீதையெனும்பொற்
சூடகவால்வளைசூட்டிடநீட்டும்
ஏடவிழ்மாலையிதென்னவெடுத்தான்.

தடுத்திமையாமலிருந்தவர்தாளின்
மடுத்ததுநாணுதிவைத்ததுநோக்கார்
கடுப்பினில்யாருமறிந்திலர்கையா
லெடுத்ததுகண்டனரிற்றதுகேட்டார்"

என்று வரும் இராமாயணச் செய்யுட்களாலுணர்க.

ஒருவன் ஹரிசூநு சிரோவியங்கனென்றது - ஹரனை; அது அவ்வரன் அவ்வண்ணம் செய்தமையால்.

ஹரியு மயனுமாகிய இருவர்களும் முன்னெருகாலத்தில் ஒருவருக்கொரு வர் தாங்களே பிரமமென வாது புரிந்தார்கள். அந்நாளில் ஹரன் சூரிய மண்டத்திலி ருந்து இறங்கி அவ்விருவர் மத்தியில் வருதலும்; ஹரி, ஹரனைக்கண்டு அஞ்சி அகன்றனன்; ஹயன் அகங்காரத்தினுலிகழ்ந்துரைத்தனன். உடனே ஹரன் அவ்வய

னுடைய உச்சித்தலையைச் சிச்சி யிதுனக்குதவாததென்று கிள்ளியெடுத்தனன். உடனே அவ்வயன் மூர்ச்சிதனானன். பின் ஹரன் செய்த கருணையாலெழுந்து அகமொழிந்தவனானன். இதனை -

"*உலகம்பூத்ததனிமுதல்வனைந்தாந்தலையையுயர்காரி*
யிலகுமுகிரினகழ்ந்திடலுமிறத்தனேக்கியுளமாழ்கிக்
கலவமஞ்ஞையொருபாகனுவியளிப்பக்கடிக்கமல
மலரோன்றுயிலுற்றவன்போலக்கடிதினெழுந்துவாழ்த்திசைத்தான்"

என்று கூர்மபுராணங் கூறுதலைக்கொண்டுணர்க.

தாத்பரியம்.

ஹரி சங்கரசாப்பங்கன், ஹரன் பிரமசிரோவியங்கன் என்பதாம்.

தாரதம்மியம்.

ஒருவனுடைய (பழய) வில்லையொடித்தவனையும், ஒருவனுடைய தலையைக் கிள்ளினவனையும் ஒப்பிட்டுப் பார்ககுங்கால் வின்முரித்தவன் சிறந்தவனுகவாகான்; தலையைக் கிள்ளினவனே சிறந்தவனுக ஆவான். இதனுல் சங்கரனுடைய பழயவில் லினையொடித்த ஹரியையும், அவ்வரியின் சிறந்த மகனும், உலகங்களைப் படைத்தவனுமான பிரமனுடைய சிரோபங்கஞ்செய்த ஹரனையும் ஒப்பிடுங்கால், ஹரன் செய்த காரியமே உயர்ந்ததாதலால், ஹரனே சிறந்தவனென்றறியப் படுகின் முன். அதனுல் நாங்கள் பங்கவிஷயத்தில் தாழ்வடைந்த ஹரியை அப்பிரதானமாக அகற்றி, பங்கவிஷயத்தி லுயர்வடைந்த ஹரனைச் சரணமாகவடைகின்றேம். - என்றவாறு. **(55)**

एकस्त्रिपादिति तराञ्जगति प्रसिद्धो
ह्यन्यस्य सेवकजनोऽपि तथा प्रसिद्धः ।
कोवानयोरधिकः इत्यनुचिन्त्य वृद्धाः
सत्यं ब्रुवन्तु तमिमं वयमाश्रयामः ॥ ५६ ॥

ஏகஸ்த்ரிபாதிதி தராஞ்ஜகதி ப்ரஸித்தோ
ஹ்யந்யஸ்ய ஸேவகஜநோऽபி தயா ப்ரஸித்தঃ ।
கோவாநயோரதிகঃ இத்யநுசிந்த்ய வ்ருத்தாঃ
ஸத்யம் ப்ருவந்து தமிமம் வயமாஶ்ரயாமঃ ॥ ருகூ ॥

ஏகஸ்த்ரிபாதி[3]தி தராஞ்ஜக[3]தி ப்ரஸித்[3]தோ[4]
ஹ்யன்யஸ்ய ஸேவகஜனே(அ)பி ததா[2] ப்ரஸித்[3]த[4]ঃ ।
கோவானயோரதி[4]கঃ இத்யனுசிந்த்ய வ்ருத்[3]தா[4]ঃ
ஸத்யம் ப்[3]ருவந்து தமிமம் வயமாஶ்ரயாமঃ ॥ 56 ॥

மொழிபெயர்ப்பு.

சிறந்த மூன்று கால்களுடன் சேர்ந்து துவங்குஞ் சீரொருவன்
கறந்த பால்கொண் டபிடேகங் கருது மொருவன் காலிணையை
மறந்த தன்மை யெய்தாதான் மருவு மூன்று காலிவருள்
இறந்த பழிகொள் பவர்யாவ ரிசைத்தாற் பெரியீ ரிறைஞ்சுதுமே.

பதப்பொருள்.

ஏக:	=	ஒருவன்,
திரிபாத்	=	மூன்று கால்களையுடையவன்,
இதி	=	என்று,
ஜக³தி	=	உலகத்தில்,
ப்ரஸித்³தோ⁴ஹி	=	பிரசித்தியடைந்தவனல்லவா,
அந்யஸ்ய	=	இன்னொருவனுடைய,
ஸேவகஜநோபி	=	அடிமையும்,
ததா² ப்ரஸித்³த⁴:	=	அப்படியே பிரஸித்தியடைந்தான்;
அநயோ:	=	இவ்விருவருக்குள்,
அதிக:	=	சிறந்தவன்,
கோவா	=	யாவன்?
இதி	=	இதனை,
அநுசிந்தியா	=	ஆலோசித்து,
வ்ருத்³தா⁴:	=	பெரியவர்கள்,
ஸத்யம்	=	உண்மையை,
ப்³ருவந்து	=	சொல்லலாம் சொன்னல்,
தமிமம்	=	அந்த விவனை,
வயம்	=	நாங்கள்,
ஆஶ்ரயாம:	=	ஆஶ்ரயிக்கின்றோம்.

பொழிப்பு.

ஒருவன் மூன்று கால்களை யுடையவனென்று உலகத்திற் கீர்த்தி யார்ந்தவன், மற்றொருவனுடைய அடியவன் மூன்று கால்களுடையவனென்று பிரசித்தமானவன், பெரியவர்களே! இவ்விருவரிற் சிறந்தவனை நீவிருரைமின், உரைத்தால் நாங்களந்த மஹாபுருஷனைச் சரணமாக அடைகின்றோம்,

விதப்பு.

ஒருவன் மூன்றுகால்கள் உள்ளவனென்று பிரஸித்தியானவனென்றது - ஹரியை, அவ்வரி த்ரிபாத் என்று பிரசித்தியாகவிருத்தலால். இதனை -

என்பனவாதி உபநிடதவாக்கியங்களாலுணர்க.

ஒருவனுடைய ஊழியனும், மூன்று கால்களையுடையவனென்று பிரசித்த னென்றது - ஹரனை, அது அவ்வரன் அவ்வாறன ஊழியனை உடையவனுக விருத்த லால். ஹரனுக்கு ஊழியனுன பிருங்கிருடி மூன்றுகால்களை யுடையவனென்று உலகப்பிரசித்தம்.

தாத்பரியம்.

ஹரி மூன்று கால்களுள்ளவன், ஹரன் மூன்று காலுள்ள ஊழியனை உடைய வன் என்பதாம்.

தாரதம்மியம்.

மூன்று கால்களின் விஷயத்தில ஹரன் தனதடிமையை மூன்று காலுள்ளவ னுகக் கொண்டிருத்தலால், ஹரனே சிறந்தவன். அதனுல் நாங்கள் கால்விஷயத்தி லரனெடொவ்வா வரியை யப்பிரதானமாகவகற்றி, கால்விஷயத்திற் சிறந்த ஹரனைச் சரணமாக வடைகின்றேம். - என்றவாறு. **(56)**

एकस्य साधुहयवक्त्र इति प्रसिद्धि
रन्यस्य पुत्र इभवक्त्र इति प्रसिद्धिः ।
कोवानयोरधिकः इत्यनुचिन्त्य वृद्धाः
सत्यं ब्रुवन्तु तमिमं वयमाश्रयामः ॥ ५७ ॥

ஏகஸ்ய ஸாயுஹயவக்த்ர ஐதி ப்ரஸிஃஷி
ரந்யஸ்ய புத்ர ஐஹவக்த்ர ஐதி ப்ரஸிஃஷிঃ ।
கொவாநயொரயிகঃ ஐத்யநுவிந்த்ய வ்ருஃஃாঃ
ஸத்யம் ப்ருவந்து தமிமம் வயமாஶ்ரயாமঃ ॥ ருஎ ॥

ஏகஸ்ய ஸாது⁴ஹயவக்த்ர இதி ப்ரஸித்³தி⁴
ரன்யஸ்ய புத்ர இப⁴வக்த்ர இதி ப்ரஸித்³தி⁴ঃ ।
கோவானயோரதி⁴கঃ இத்யனுசிந்த்ய வ்ருத்³தா⁴ঃ
ஸத்யம் ப்³ருவந்து தமிமம் வயமாஶ்ரயாமঃ ॥ 57 ॥

பதப்பொருள்.

ஏகஸ்ய	=	ஒருவனுக்கு,
ஹயவக்த்ர	=	குதிரைமுகன்,
இதி	=	என்று,

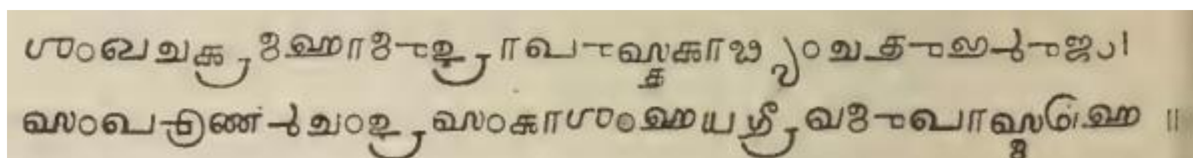
ஸாது	=	நன்ருக,
ப்ரஸித்³தி⁴	=	பிரசித்தி,
அந்யஸ்ய	=	இன்னெருவனுடைய,
புத்ரம்	=	பிள்ளை,
இப⁴வக்த்ர	=	யானைமுகன்,
இதி	=	என்று,
ப்ரஸித்³தி⁴	=	பிரசித்தி இருக்கிறது,
அநயோ:	=	இவ்விருவருக்குள்,
அதிக:	=	சிறந்தவன்,
கோவா	=	யாவன்?
இதி	=	இதனை,
அநுசிந்தியா	=	ஆலோசித்து,
வ்ருத்³தா⁴:	=	பெரியவர்கள்,
ஸத்யம்	=	உண்மையை,
ப்³ருவந்து	=	சொல்லலாம் சொன்னல்,
தமிமம்	=	அந்த விவனை,
வயம்	=	நாங்கள்,
ஆஶ்ரயாம:	=	ஆஶ்ரயிக்கின்றேம்.

பொழிப்பு.

ஒருவன் குதிரைமுகனென்று பிரசித்தியானவன், மற்றெருவன் யானை முகனுன பிள்ளையையுடையவன் என்று பிரசித்தியானவன்; பெரியவாகளே! நீங்கள் இவ்விருவருக்குட் சிறந்தவனைக் கூறினல், நாங்கள் அம்மஹாபுருடனைச் சரணமாக அடைகின்றேம்.

விதப்பு.

ஒருவன் குதிரைமுக முள்ளவனென்று பிரசித்தமானவனென்றது - ஹரியை, அது அவ்வரி அவ்வண்ணம் குதிரைமுக முள்ளவனுக இருத்தலால். (இது ஹரியினுருவமான ஹயக்கிரீவனைக் குறிக்கின்றது.) இதனை -

என்னு மயக்ரீவோபநிஷத்தாலுணர்க.

ஒருவனுடைய பிள்ளை யானைமுகமுள்ளவனென்றது - ஹரனை, அது அவ்வரன் அவ்வண்ணம் யானைமுகமுள்ள பிள்ளையை யுடையவனுக விருத்தலால்

(இது ஹரன் மகனுன விநாயகன் யாஊனமுகனுக விருத்தஊல யுணர்த்துகின்றது) இதஊன -

என்பதாலுணர்க.

தாத்பரியம்.

ஹரி குதிரைமுகமுள்ளவன், ஹரன் யாஊன முகமுள்ள மகஊன யுடையவன் என்பதாம்.

தாரதம்மியம்.

குதிரையினும் யாஊன சிறந்ததாதலால் குதிரைமுகத்தினும் யாஊனமுகஞ் சிறந்தது. குதிரைமுகமுள்ள ஹரியினும் யாஊனமுகமுள்ள விநாயகன் சிறந்தவன். விநாயகனி லவன் றந்தை சிறந்தவன் இதனுல் முகவிஷயத்தில் ஹரி தாழ்ந்தவ னும், ஹரன் உயர்ந்தவனுமாக நிற்றலால், நாம் குதிரைமுகமுள்ள ஹரியை அப்பிரதானமாக வகற்றி, யாஊனமுகமுள்ள மகஊனயுடைய ஹரஊனப் பிரதானமாகக் கொண்டு அவன் சரணங்கஊளயே சரணமாக அடைந்து வணங்குகின்றேம். - என்ற வாறு. **(57)**

एकस्य भाति चतुरानन एव सूनु
रन्यस्य भाति हि षडानन एव सूनुः ।
कोवानयोरधिकः इत्यनुचिन्त्य वृद्धाः
सत्यं ब्रुवन्तु तमिमं वयमाश्रयामः ॥ ५८ ॥

ஏகஸ்ய ஹாதி உதுராநந ஏவ ஸூநுः
ரந்யஸ்ய ஹாதி ஹி ஷடாநந ஏவ ஸூநுः ।
கொவாநயொரயிகः ஜத்யநுவிஷ்ய வ்ருஜாः
ஸத்யம் ஸ்ருவஷு தமிமம் வயமாஶ்ரயாமः ॥ ருஅ ॥

ஏகஸ்ய பா⁴தி சதுரானன ஏவ ஸூனுः
ரன்யஸ்ய பா⁴தி ஹி ஷடா³னன ஏவ ஸூனுः ।
கோவானயோரதி⁴கः இத்யனுசிந்த்ய வ்ருத்³தா⁴ः
ஸத்யம் ப்³ருவந்து தமிமம் வயமாஶ்ரயாமः ॥ 58 ॥

மொழிபெயர்ப்பு.

தருக்கு மிகுதி கொளநறவைத் தன்வாய் மடுத்துத் தாரளிகள்
பெருக்கு மிசையை யுறுமொருவன் பிள்ளை யொருநான் முகப்பெயரன்
மருக்கொள் மாலை யுறுமொருவன் மைந்த னுறு மாமுகனு
யிருக்கு மிவருட் சிறந்தவன்யா ரிசைத்தாற் பெரியீ ரிறைஞ்சுதுமே.

பதப்பொருள்.

ஏகஸ்ய	=	ஒருவனுடைய,
ஸூனு:	=	பிள்ளை,
சதுரானன	=	நாலுமுகன்,
ஏவ	=	என்று,
பாதி	=	பிரகாசிக்கிறுன்,
அந்யஸது	=	இன்னெருவனுடைய,
ஸூனு:	=	பிள்ளை,
ஷடா³னன ஏவ	=	ஆறுமுகனுகவே,
பா⁴தி ஹி	=	பிரகாசிக்கிறுனல்லவா,
அநயோ:	=	இவ்விருவருக்குள்,
அதிக:	=	சிறந்தவன்,
கோவா	=	யாவன்?
இதி	=	இதனை,
அநுசிந்தியா	=	ஆலோசித்து,
வ்ருத்³தா⁴:	=	பெரியவர்கள்,
ஸத்யம்	=	உண்மையை,
ப்³ருவந்து	=	சொல்லலாம் சொன்னுல்,
தமிமம்	=	அந்த விவனை,
வயம்	=	நாங்கள்,
ஆஶ்ரயாம:	=	ஆஶ்ரயிக்கின்றேம்.

பொழிப்பு.

ஒருவன் நான்முகனுன மைந்தனேடு பிரகாசிக்கின்றுன், மற்றெருவன் ஆறுமுகனுன மைந்தனேடு பிரகாசிக்கின்றுன்; பெரியவர்காள்! இவ்விருவர்களில் சிறந்தவன் யாவன்? அவனை நீங்களுரைத்தால், நாங்களந்த மஹாபுருஷனைச் சரண மாக அடைகின்றேம்.

விதப்பு.

ஒருவன் நான்முகமைந்தனை யுடையவனென்றது - ஹரியை, அது அவ்வரி அவ்வண்ணமுடையவனுகவிருத்தலால். இதனை -

"*கொங்குவிம்மியகொழுமடற்முமரைக்குழவி*
எங்குவந்தனமெவ்வழியிருந்தனமென்ன
அங்கண்மாதிரமெனைத்தையும்பார்த்ததுபார்ப்பத்
திங்கள்போற்றிகழ்திருமுகன்நான்கெனசிறந்த"
என்று வரும் பாகவதத்தாலுணர்க.

ஒருவன் ஆறுமுகமுள்ள பிள்ளையையுடையவனென்றது - ஹரனை, அது அவ்வரன் அவ்வண்ணம் ஆறுமுகமுள்ள பிள்ளையை உடையவனுகவிருத்தலால். இதனை -

"நஞ்சுமுகந்தெறிக்கு மெயிற்றரவணியுந்தந்தையென நரலையுண்ட
மஞ்சுமுகஙகவிழமதமமொழிமுனனொனெனப்பலவரத்ததான மாண்டு
விஞ்சுமுகம்பலகண்டகொக்கிறுத்துமிளிரிளவல்வெயயேம்பாச
மஞ்சுமுகவருள் மொழியுமாறுமுகப்பெருமானையடுத்து வாழ்வாம்"
என்பனவாதிகளாலுணர்க. இது பிரசித்தம.

தாத்பரியம்.

ஹரி நான்முக மைந்தனையுடையவன்; ஹரன் ஆறுமுகமைந்தனையுடைய வன் என்பதாம்.

தாரதம்மியம்.

நான்முகனுகிய புதல்வனைக்காட்டிலும், ஆறுமுகமுள்ள புதல்வன் முகவிஷயத்திற் சிறந்தவன். ஆதலால், நான்முகன் றந்தையினும் ஆறுமுகன் றந்தை உயாந்தவன்; அதனுல் நாங்கள் பிள்ளைகளின் முகவிஷயத்திற் முழ்வடைந்த ஹரியை அப்பிரதானமாக வகற்றி, உயர்வடைந்த ஹரனைச் சரணுகதியாக அடைகின்றேம் - என்றவாறு. **(58)**

आदाय वेदमदिशद्विधथे पुरैको
ह्यन्यस्तु वेदनिचयं विधते त्रिलोक्याम् ।
कोवानयोरधिकः इत्यनुचिन्त्य वृद्धाः
सत्यं ब्रुवन्तु तमिमं वयमाश्रयामः ॥ ५९ ॥

ஆதாய வேதமதிஶத்விதே புரைகோ
ஹ்யந்யஸ்து வேதநிசயம் விததே த்ரிலோக்யாம் ।
கோவாநயோரதிக꞉ இத்யநுசிந்த்ய வ்ருத்தா꞉
ஸத்யம் ப்ருவந்து தமிமம் வயமாஶ்ரயாம꞉ ॥ ருக ॥

ஆதா³ய வேத³மதி³ஶத்³வித⁴தே² புரைகோ
ஹ்யன்யஸ்து வேத³நிசயம் வித⁴தே த்ரிலோக்யாம் ।
கோவானயோரதி⁴க: இத்யனுசிந்த்ய வ்ருத்³தா⁴:
ஸத்யம் ப்³ருவந்து தமிமம் வயமாஶ்ரயாம: ॥ 59 ॥

மொழிபெயர்ப்பு.

வழியே மறைக ளொருநான்கை வாங்கி யொருவன் வாலன்னம்
இழியா. திவரு மொருவனுக்கன் றீந்தா னொருவ னிணையில்லா
மொழியார் மறைக டமையுலக மூன்று முய்ய முனமீந்தான்
எழிலா ரிவருட் சிறந்தவன்யா ரிசைத்தாற் பெரியீரிறைஞ்சுதுமே.

பதப்பொருள்.

ஏக: = ஒருவன்,
புரா = முன்னர்,
வேத³ம் = வேதத்தை,
ஆதா³ய = வாங்கிக்கொண்டு,
வித⁴தே² = பிரமாவின்பொருட்டு,
அதி³ஶத்³ = கொடுத்தான்,
அன்யஸ்து = இன்னொருவனால்,
வேதநிசயம் = வேதசமூகத்தை,
த்ரிலோக்யாம் = மூன்று லோகத்திலேயும்,
வித⁴தே = விதியின் பொருட்டு கொடுத்தான்;
அநயோ: = இவ்விருவருக்குள்,
அதிக: = சிறந்தவன்,
கோவா = யாவன்?
இதி = இதனை,
அநுசிந்தியா = ஆலோசித்து,
வ்ருத்³தா⁴: = பெரியவர்கள்,
ஸத்யம் = உண்மையை,
ப்³ருவந்து = சொல்லலாம் சொன்னால்,
தமிமம் = அந்த விவனை,
வயம் = நாங்கள்,
ஆஶ்ரயாம: = ஆஶ்ரயிக்கின்றோம்.

பொழிப்பு.

ஒருவன் வேதத்தை வாங்கிக்கொணவெந்து பிரமன்பொருட்டு அளித்தான், மற்றொருவன் மூன்றுலோகங்களுக்கு உபகாரமாக வேதங்களைக் கொடுத்தான்,

இவர்களிற் சிறந்தவனைப் பெரியவர்களான நீங்க ளுண்மையாக வுரைத்தால், நாங்க ளந்த மஹாபுருடனைச் சரணமாக வடைகின்றேம்.

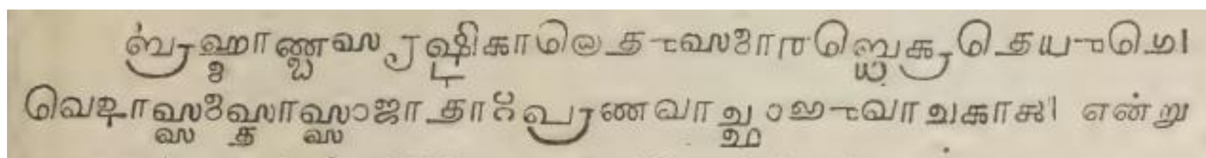
விதப்பு.

ஒருவன் வேதத்தை வாங்கிக்கொணடு வந்து பிரமன்பொருட்டுக் கொடுத்தான் என்றது - ஹரியை, அது அவ்வரி அவ்வண்ணம் செய்திருத்தலால்.

அசுரர்களாகிய மதுகைடபர்கள் பிரமனிடமிருந்த வேதபுத்தகத்தைக் கவர்ந்து கடலின் மறைந்தனர். அதனு லிருக்கின்றிப் பிரமன் கவலை யுற்று ஹரியினிடம் கூறினுன். ஹரி உடனே ஒரு மீனுருவுற்றுக் கடலிற் புகுந்து அவர்களோடு போர் புரிந்து அவர்களைக் கொன்று அவர்கள் கவர்ந்து சென்ற வேதபுத்தகத்தை எடுத்துப் பிரமனிட மளித்தனன். இதனை -

"*விரைபுரைமலரோனடுங்கவேத்ததைப்பறித்தகல்வீரையினெய்துஞ்*
சுரர்கள்சத்துருவாமதுகைடவர்கடஞ்சிரந்துணித்துயர்மீனய்
விரைவினினெழுந்துசதுமுகக்கடவுளவினையறமறையினையுதவி
யரிநிவர்பத்தினடைந்தனனெனுஞ்சொல்யாழ்முனிமலர்மகட்கறைந்தான்"
என்னும் பாகவதத்தாலுணர்க.

ஒருவன் மூன்றுலோகங்களின் பொருட்டு வேதங்களை அளித்தானென்றது - ஹரனை, அது அவ்வரன் அவ்வாறு செய்திருத்தலால். இதனை -

என்று

என்று ஹாலாஸ்யமானமியத்தில் வருதலைக்கொண்டுணர்க.

தாத்பரியம்.

ஹரி பிரம ஞெருவன்பொருட்டே வேதத்தை வாங்கி யளித்தவன், ஹரன் மூன்றுலோகங்களின் பொருட்டு வேதங்களை அளித்தவன் என்பதாம்.

தாரதம்மியம்.

ஒருவனிமித்தம் ஒருகாரியத்தைப் புரிபவனையும், பலரினிமித்தமொரு காரியம் புரிபவனையும் ஆராயுங்கால, செய்யுங் காரியம் பயனுடையதேல் பலரையு ங்கருதி யியற்றிய காரியத்தை யுடையவனே சிறந்தவன். அதனுல் பிரமாவாகிய ஒருவனிமித்தம் அசுரர்களைக்கொன்று வேதத்தை மீள வாங்கிக்கொடுத்த ஹரியி னும் உலோகோபகாரமாக வேதங்களையளித்த ஹரன் சிறந்தவனுதலால், நாங்கள்

இந்த விடயத்திற்றுழ்வடைந்த ஹரியை அப்பிரதானமாகவகற்றி இந்தவிடயத்தி லுயர்வடைந்த ஹரனைப் பிரதானமாகக்கருதி யவனது சரணங்களையே சரணமாக வடைகின்றேம். - என்றவாறு. **(59)**

एको जघान नरकं सुतरामिहैकोह्
यन्यो जघान नरकान् सुतरामनेकान् ।
कोवानयोरधिकः इत्यनुचिन्त्य वृद्धाः
सत्यं ब्रुवन्तु तमिमं वयमाश्रयामः ॥ ६० ॥

ഏകൊ ജഘാന നരകം സുതരാമിഹൈകൊഹ്
യന്യൊ ജഘാന നരകാന് സുതരാമനെകാന് ।
കൊവാനയൊരധികഃ ഇത്യനുചിന്ത്യ വൃദ്ധാഃ
സത്യം ബ്രുവന്തു തമിമം വയമാശ്രയാമഃ ॥ ൬൦ ॥

ஏகோ ஜகா⁴ன நரகம் ஸுதராமிஹைகோஹ்
யன்யோ ஜகா⁴ன நரகான் ஸுதராமனேகான் ।
கோவானயோரதி⁴க꞉ இத்யனுசிந்த்ய வ்ருத்³தா⁴꞉
ஸத்யம் ப்³ருவந்து தமிமம் வயமாஶ்ரயாம꞉ ॥ 60 ॥

மொழிபெயர்ப்பு.

பொல்லாக் கொடுமை செயுநரகைப் போக்கி யொருவன் புகழுற்றுன்
எல்லா நரகங் களையுமடி யேய்ந்தா ரடையா தேயிருக்க
உல்லா சஞ்சர் கருணையினு லொழித்தா ஞெருவ னுயர்கொடுமை
இல்லா விவருட் சிறந்தவன்யா ரிசைத்தாற் பெரியீ ரிறைஞ்சுதுமே.

பதப்பொருள்.

ஏக:	=	ஒருவன்,
நரகம்	=	நரகனை,
ஸுதராம்	=	மிகவும்,
ஜகா⁴ன	=	அழித்தான்,
அந்ய:	=	இன்னெருவன்,
அனேகான்	=	அனேகமான,
நரகான்	=	நரகங்களை,
ஸுதராம்	=	மிகவும்,
ஜகா⁴ன	=	போக்கடிக்கிறுன்;
அநயோ:	=	இவ்விருவருக்குள்,
அதிக:	=	சிறந்தவன்,
கோவா	=	யாவன்?

இதி	=	இதனை,
அநுசிந்தியா	=	ஆலோசித்து,
வ்ருத்³தா⁴:	=	பெரியவர்கள்,
ஸத்யம்	=	உண்மையை,
ப்³ருவந்து	=	சொல்லலாம் சொன்னல்,
தமிமம்	=	அந்த விவனை,
வயம்	=	நாங்கள்,
ஆஶ்ரயாம:	=	ஆஶ்ரயிக்கின்றேம்.

பொழிப்பு.

ஒருவன் நரகனென்பவனைக் கொன்று கீர்த்தியடைந்தவன், மற்றெருவன் அநேகமான நரகங்களைப் போக்கடிக்கின்றுன்; பெரியவர்களே! இவர்களிற் சிறந்த வனை நீங்களுரைத்தால், நாங்களந்த மஹாபுருஷனைச் சரணமாகவடைகின்றேம்.

விதப்பு.

ஒருவன் நரகனைத் தொலைத்தவனென்றது - ஹரியை, அது அவ்வரி அவ்வண்ணம் நரகனைத் தொலைத்திருத்தலால்.

நரகாசுரனென்று பேருள்ள அசுரன் அநேக காலம் வெகு கொடியவனுய் அரசு செய்துகொண்டிருந்தான். இவன் கொடுமையை இந்திரன் ஹரியினிடமுரைத்தான். ஹரி உடனே கருடத்தேரேறி நரகாசுரனிருந்தவிடத்தையடைந்து போர்புரிந்து நரகனைக் கொன்றுன். இதனை -

“*பெருகாழியிற்குருதிப்புனற்பெருக்கெண்டிசைபிறங்கக்*
கருகார்கலிசுவறச்சிலைகால்கோட்டியகண்ணன்
முருகாயிரம்வரிவண்குணமுகைவிண்டலர்தண்டார்
நரகாசுரன்முடிவெங்கதிர்நகுநேமியிற்றடிந்தான்”

என்று வரும் பாகவதத்தாலுணர்க. இது ஹரி கணணனாக விருந்தஞானறு இயற்றியது.

ஒருவன் அநேக நரகங்களை போக்கடிப்பவன் என்றது - ஹரனை, அது அவ்வரன் அவ்வாறு போக்கடித்தலால்.

கௌதமமுனிவன் ஒருகால் யமபுரியையடைந்து அங்கு கொடிய நரகவாசிக ளான பலரைப்பார்தது இரக்கமுற்று எமனை நோக்கி இவர்கள் என்னபாவஞ் செய்தவர்கள்? இந்நரகர் எத்தனை காலமாக இவ்வண்ணந் துயரமனுபவிக் கின்றுர்களென, அதற்கெமன் முனிவ! இவர்கள் எனக்கு முன்னமிருந்த எமன்காலத்த வர்கள் என்றுன். உடனே கௌதமன் இவர்களை யெக்காலத்தவரென்றறியுமாறு பிரமன் முதலிய பலரை விஞவினுன். எவருமவர்களை இன்னகாலத்தினரென் றுரை

யாமையால் இரக்கங்கொண்டு கைலைக்குச் சென்று பரமேசுவரனை வணங்கி, இவர்களை யெக்காலத்தவரென்று வினவியதற்கு எவரும் இக்காலத்தவரென்று கூறுமையையும், அவர்கள் துன்பத்தை யகற்றவேணடுமென்றும் கூறியிரந்தனன். அதற்கரன் முனியே! நீ நம்மைக் காஞ்சியிற்சென்று தியானஞ்செய், நாமந்நரகர்களை சுகப்படுத்துகின்றேமென்றனன். உடனே அம்முனிவனும் அவ்வண்ணமே செய்தான். உடனே ஹரன் அந்நரகர்களை நரகங்களினின்றும் விமோசஞ்னசெய்தனன். இதனை -

"*தடுத்தவைம்பொறியுறுவனேகேண்மதிசார்ந்துநீயெமக்கன்பிற்*
றெடுத்தபூசனைப்பேற்றினுற்கும்பியிற்றுயருழந்தவர்யாரு
மடுத்துநம்வயினிதோகணநாதராயமர்நதனர்காணென்ன
மடுத்தகாதலின்மொழிந்துமற்றெத்திறப்பயன்களும்வகுத்திட்டார்"
என்று வருங் காஞ்சிப்புராணத்தாலுணர்க.

தாத்பரியம்.

ஹரி ஒரு நரகனை யழித்தான், ஹரன் அநேக நரகர்களை நரகங்களினின்றும் விலக்கினனென்பதாம்.

தாரதம்மியம்.

ஒரு நரகனை அழித்தவனுக்கும், அநேக நரகர்களை யழித்தவனுக்குந் தாரதம் மியம் யதார்த்தமாக உண்டன்றே? அநேக நரகர்களை மோசித்த ஹரனிலும் பெய ரான்மாத்திரம் நரகனுன ஒருவனையழித்த ஹரி தாழ்ந்தவனுதலால், நாங்களுயர்ந்த ஹரனைச் சரணமாக அடைகின்றேம் - என்றவாறு.

एको हि याजक बलिं हि पुरा ययाचे
ह्यन्यो ददाविह परत्र च सर्वसौख्यम् ।
कोवानयोऽधिकः इत्यनुचिन्त्य वृद्धाः
सत्यं ब्रुवन्तु तमिमं वयमाश्रयामः ॥ ६१ ॥

ஏகோ ஹி யாஜக ப³லிம் ஹி புரா யயாசே
ஹ்யன்யோ த³தா³விஹ பரத்ர ச ஸர்வஸௌக்²யம் ।
கோவானயோக்³தி⁴கः இத்யனுசிந்த்ய வ்ருத்³தா⁴ः
ஸத்யம் ப்³ருவந்து தமிமம் வயமாஶ்ரயாமः ॥ சுக ॥

ஏகோ ஹி யாஜக ப³லிம் ஹி புரா யயாசே
ஹ்யன்யோ த³தா³விஹ பரத்ர ச ஸர்வஸௌக்²யம் ।
கோவானயோக்³தி⁴கः இத்யனுசிந்த்ய வ்ருத்³தா⁴ः
ஸத்யம் ப்³ருவந்து தமிமம் வயமாஶ்ரயாமः ॥ 61 ॥

மொழிபெயர்ப்பு.

முதிரா விளமா முஜலமடவார் மொய்த்த நகரின் முழுமறைகள்
அதிரா வியற்று மிட்டியிடை யடைந்தே யொருவன் பலியிரந்தான்
முதிரா வொருவ னிகபரத்தின் மொய்த்த பலன்கள் முழுதீவோன்
எதிரா ரிவருட் சிறந்தவன்யா ரிசைத்தாற் பெரியீரிறைஞ்சுதுமே.

பதப்பொருள்.

ஏக:	=	ஒருவன்,
புரா	=	முன்னர்,
யாஜகபலிம்	=	யாகஞ்செய்கின்ற பலியை,
அந்யஹி	=	இன்னொருவனுனல்,
இஹஹிபரத்ரச	=	இகத்திலும் பரத்திலும்,
ஸர்வஸௌக்யம் ததௌ	=	ஸர்வசௌக்கியத்தை கொடுக்கிறான்;
அநயோ:	=	இவ்விருவருக்குள்,
அதிக:	=	சிறந்தவன்,
கோவா	=	யாவன்?
இதி	=	இதஜன,
அநுசிந்தியா	=	ஆலோசித்து,
வ்ருத்³தா⁴:	=	பெரியவர்கள்,
ஸத்யம்	=	உண்மையை,
ப்³ருவந்து	=	சொல்லலாம் சொன்னுல்,
தமிமம்	=	அந்த விவஜன,
வயம்	=	நாங்கள்,
ஆശ்ரயாம:	=	ஆശ்ரயிக்கின்ரேும்.

பொழிப்பு.

ஒருவன் முன்னம் பலிச்சக்கரவர்த்தியின் யாகசாஜலயை யடைந்து அவஜன யாசித்தான், மற்றெருவன் எல்லாருக்கும் இகபரசுகங்கஜள யளிக்கின்றுன்; இவ்விருவரிற் சிறந்தவஜனப் பெரியவர்களே! நீங்களுரைப்பீர்களானுல், நாங்களந்த மஹா புருஷஜனயே சரணமாகவடைகின்ரேும்.

விதப்பு.

ஒருவன் பலியை முன்னம் யாசித்தானென்றது - ஹரியை, அது அவ்வரி அவ்வண்ணம் யாசகஞ்செய்திருத்தலால். இதஜன -

"*சிந்தையுவந்தெதிரென்செயவென்றுன்*
அந்தணன்மூவடிமண்ணருளுண்டேல்

வெந்திறலாயிதுவேண்டுமெனுமுன்
தந்தனனென்றன்வெள்ளிதடுத்தான்"

என்று இராமாயணத்தில் ஹரி மாவலியைப்பார்தது, நீ என் மீது இரக்கமுள்ள வனுனல் எனக்கு மூன்றடி மண்ணருளக என்றிரந்தான் என்று கேட்கப்படுத்தலாலு ணர்க. இது பிரசித்த சரிதம் (இது ஹரியின் வாமன ரூபத்தில் நிகழ்ந்தது.)

ஒருவன் இகத்திலும் பரத்திலும் சுகமளிப்பவனெனறது - ஹரனே, அது அவ்வரன் அவ்வாறளித்தலால். இதனை –

ஹரன்பெயரான - சம்பு - சங்கராதிவாக்கியங்களே யுணர்த்தும்.

'ஶம்ஸுகம்பவதி' சம்-கரோதி-சங்கர என்று கேட்கப்படுதலாலும்,

"*இன்பம்பெருக்கியிருளகற்றியெஞ்ஞான்றுந்*
துன்பந்தொடர்வறுத்துச்சோதியாயன்பமைத்துச்
சீரார்பெருந்துறையானென்னுடையசிந்தையே
ஊராகக்கொண்டானுவந்து"

என்று வரும் திரவிடவேத்ததாலும், ஹரன் இகபரங்களி லின்பமளிப்பவனென்று அறியப்படுகிறன்.

தாத்பரியம்.

ஹரி இரந்தவன்; ஹரன் எல்லார்க்குஞ் சுகமளிப்பவனென்பதாம்.

தாரதம்மியம்.

ஒருவனைச் சென்று யாசிப்பவனிலும் பலர்க்குஞ் சுகமளிப்பவன் சிறந்தவனே யாம். ஆதலால் நாங்கள் பலியை யாசித்த ஹரியை அப்பிரதானமாகவகற்றி, சம்பு வாகவுள்ள ஹரனை சிறந்தவனுகக்கருதி யவனது சரணங்களையே சரணமாக அடை கின்றோம். - என்றவாறு. **(61)**

एको दधौ जलजमेककराम्बुजेन
ह्यन्यो दधौ ज्वलनमेककराम्बुजेन ।
कोवानयोरधिकः इत्यनुचिन्त्य वृद्धाः
सत्यं ब्रुवन्तु तमिमं वयमाश्रयामः ॥ ६२ ॥

ஏகோ த₃தௌ₄ ஜலஜமேககராம்பு₃ஜேந
ஹ்யந்யோ த₃தௌ₄ ஜ்வலநமேககராம்பு₃ஜேந ।
கோவாநயோரதி₄க: இத்யநுசிந்த்ய வ்ருத்₃தா₄:

𑌸𑌤𑍍𑌯𑌂 𑌬𑍍𑌰𑍁𑌵𑌨𑍍𑌤𑍁 𑌤𑌮𑌿𑌮𑌂 𑌵𑌯𑌮𑌾𑌶𑍍𑌰𑌯𑌾𑌮𑌃 ॥ ௬௨ ॥

ஏகோ த³தௌ⁴ ஜலஜமேககராம்பு³ஜேன
ஹ்யன்யோ த³தௌ⁴ ஜ்வலனமேககராம்பு³ஜேன ।
கோவானயோரதி⁴க: இத்யனுசிந்த்ய வ்ருத்³தா⁴:
ஸத்யம் ப்³ருவந்து தமிமம் வயமாஶ்ரயாம: ॥ 62 ॥

மொழிபெயர்ப்பு.

மாதர் சலச மதையொருவன் மகிழ்ந்து தரித்தான் மற்றெருவன்
தீதில் கமல மலரென்னச் சிறந்த வொருநற் றிருக்கரத்திற்
ஓத வரிய வங்கிதனை யொளிர வெடுத்தா னேதுமிடத்
தேதி லிவருட் சிறந்தவன்யா ரிசைத்தாற் பெரியீ ரிறைஞ்சுதுமே.

பதப்பொருள்.

ஏக:	=	ஒருவன்,
ஏககராம்பு³ஜேன	=	ஒரு கரகமலத்தினுலே,
ஜலஜம்	=	சங்கத்தை,
ததௌ	=	தரித்திருக்கிறுன்,
அந்ய:	=	இன்னெருவன்,
ஏககராம்பு³ஜேன	=	ஒரு கரகமலத்தினுலே,
ஜ்வலனம்	=	அக்னியை,
ததௌ	=	வகிக்கிறுன்;
அநயோ:	=	இவ்விருவருக்குள்,
அதிக:	=	சிறந்தவன்,
கோவா	=	யாவன்?
இதி	=	இதனை,
அநுசிந்தியா	=	ஆலோசித்து,
வ்ருத்³தா⁴:	=	பெரியவர்கள்,
ஸத்யம்	=	உண்மையை,
ப்³ருவந்து	=	சொல்லலாம் சொன்னுல்,
தமிமம்	=	அந்த விவனை,
வயம்	=	நாங்கள்,
ஆஶ்ரயாம:	=	ஆஶ்ரயிக்கின்றேம்.

பொழிப்பு.

ஒருவன் கரகமலத்தினுற் சலசந்தரித்துக்கொண்டிருக்கின்றுன், மற்றெருவன் கரகமலத்தினுல் தீயைத் தரித்துக்கொண்டிருக்கின்றுன், பெரியவர்களே! இவர்களிற்

சிறந்தவஊன நீங்களுரைத்தால், நாங்களந்த மஹாபுருஷஊனச் சரணமாக அடைந்து வாழ்கின்றேம்.

விதப்பு.

ஒருவன் கரகமந்த்தாற் சலசந் தாங்கிஞனென்றது - ஹரியை, அது அவ்வரி சலசமான சங்கத்தைத் தாங்கியிருத்தலால். இதஊன -

"*தடவரையின்மீதேசரற்காலசந்திரன்*
இடையுவாவில்வந்தெழுந்தாலேபோலநீயும்
வடமதுரையார்மன்னன்வாசுதேவன்கையில்
குடியேறிவீற்றிருந்தாய்கோலப்பெருஞ்சங்கே"

என்னும் நாலாயிரப்பிரபந்தத்தாலுணாக.

ஒருவன் கரகமலத்தால் ஜ்வலனம் தாங்கிஞனென்றது - ஹரஊன, அது அவ்வரன் தீயைத் தாங்கியிருத்தலால். இதஊன -

"*மையன்மாதொருகூறன்மால்விடையேறிமான்மறியேந்தியதடங்*
கையன்கார்புரையுங்கறைக்கண்டன்கனன்மழுவா
ஊயஞரழலாடுவானணிநீர்வயற்றில்ஊயம்பலத்தான்
செய்யபாதம்வந்தென்சிந்தையுள்ளிடங்கொண்டனவே"

என்று திருவிசைப்பாவில் வருதஊலக்கொண்டுணர்க.

தாத்பரியம்.

ஹரி சலசமான சங்கத்தை யேந்தினவன்; ஹரன் ஜ்வலனமான தீயை யேந்தினவனென்பதாம்.

தாரதம்மியம்.

சலசந் தாங்கினவனிலும் தீயைத் தாங்கினவன் சிறந்தவஞதலால், நாங்கள் தீயைத் தாங்கின ஹரஊனப் பிரதானமாகக் கொண்டு அவஊனயே சரணமாக வடைகி ன்றேம். - என்றவாறு. **(62)**

एको द्विजोऽपि निजमातृशिरश्छिदासी
दन्यो विभाति नितरां द्विजराजमौलिः ।
कोवानयोरधिकः इत्यनुचिन्त्य वृद्धाः
सत्यं ब्रुवन्तु तमिमं वयमाश्रयामः ॥ ६३ ॥

ഏകൊ ദ്വിജൊഽപി നിജമാതൃശിരശ്ഛിദാസീ
ദന്യൊ വിഭാതി നിതരാം ദ്വിജരാജമൌലിഃ ।
കൊവാനയൊരധികഃ ഇത്യനുചിന്ത്യ വൃദ്ധാഃ
സത്യം ബ്രുവന്തു തമിമം വയമാശ്രയാമഃ ॥ ൬൩ ॥

ஏகோ த்³விஜோ(அ)பி நிஜமாத்ருஶிரஶ்சி²தா³ஸீ
த³ன்யோ விபா⁴தி நிதராம் த்³விஜராஜமௌலி꞉ ।
கோவானயோரதி⁴க꞉ இத்யனுசிந்த்ய வ்ருத்³தா⁴꞉
ஸத்யம் ப்³ருவந்து தமிமம் வயமாஶ்ரயாம꞉ ॥ 63 ॥

மொழிபெயர்ப்பு.

அந்தண் மவுலி கொளுமொருவ னருமா மறையோர் குலத்தினிடை
வந்துங் கொடிய செய்கையனுய் வதைத்தான் ருயை வரையொருவன்
சொந்தங் கொள்ளத் துசராச மவுலி யாகித் துலங்கினுன்
இந்த விவருட் சிறந்தவன்யா ரிசைத்தாற் பெரியீ ரிறைஞ்சுதுமே.

பதப்பொருள்.

ஏக꞉	=	ஒருவன்,
த்³விஜோ(அ)பி	=	பிராமணனுக இருந்தபோதிலும்,
நிஜமாத்ருஶிரஶ்சி²த்	=	தன்னுடையமாதாவினுடைய தலை அறுத்தவனுக,
ஆஸீத்	=	ஆனுன்,
அந்ய꞉	=	இன்னெருவன்,
நிதராம்	=	மிகவும்,
த்³விஜராஜமௌலி꞉	=	பிராமணசிரேஷ்டர்கட்குக் கிரீடமாயும் சந்திரனைத் தரித்தவனாயும்,
விபாதி	=	பிரகாசித்துக்கொண்டிருக்கிறுன்;
அநயோ꞉	=	இவ்விருவருக்குள்,
அதிக꞉	=	சிறந்தவன்,
கோவா	=	யாவன்?
இதி	=	இதனை,
அநுசிந்தியா	=	ஆலோசித்து,
வ்ருத்³தா⁴꞉	=	பெரியவர்கள்,
ஸத்யம்	=	உண்மையை,

ப்³ருவந்து = சொல்லலாம் சொன்னுல்,
தமிமம் = அந்த விவஊன,
வயம் = நாங்கள்,
ஆஶ்ரயாமः = ஆஶ்ரயிக்கின்றேம்.

பொழிப்பு.

ஒருவ னந்தணனுக விருந்தபோதிலும், மாதாவின் சிரசை யறுத்தவனுக வாயினுன், இன்னெருவன் அந்தணர் திலகனுயும் சந்திரசேகரனுயும் விளங்குகின்றுன், பெரியவர்களே! இவர்களுக்குள் சிறந்தவன் யாவன்? அவஊன நீங்க ளுரைத்தால், நாங்களந்த மஹா புருஷஊனச் சரணமாக அடைகின்றேம்.

விதப்பு.

ஒருவன் அந்தணனுகவிருந்தும் மாதாவைக் கொஊல புரிந்தவனென்று பிரசித்தியானவனென்றது - ஹரியை, அது அவ்வரி அவ்வண்ணஞ்செய்திருத்த லால். இது ஹரியின பரசுராமாவதாரத்தில் நடந்தது. இதஊன -

"*சரிந்திருண்டறவுநீண்டகூந்தலோர்தடக்கைபற்றி*
யரிந்தனன்சென்னியீன்றதாதைமுன்னமைத்தலோடும்
புரிந்தபேருவகைவெள்ளம்பொங்கினன்புதல்வற்புல்லி
பரிந்தனன்பரசுராமற்கிஊனயனபகவர்தானுன்"
என்று ஸ்ரீஸ்காந்த மஹாபுராணத்தும்,

"*தாயையாங்கொல்லோமென்றுதாழ்த்தனராகத்தாயென்*
றேயரேணுகையையிப்போழ்தெம்முரையிகழ்ந்தநின்றன்
நேயமார்துஊணவர்தம்மைநீசெகுத்திடுதியென்னத்
தூயமாதவத்தோன்சொல்லத்துணித்தனன்பரசுராமன்"
என்று பாகவதத்தும் வருதஊலக்கொண்டுணர்க.

ஒருவன் த்வஜராஜமௌலியென்றது - ஹரஊன, அது அவ்வர னவ்வண்ண மிருத்தலால். இதஊன -

"*காப்பாய்படைப்பாய்கரப்பாய்முழுதுங்கண்ணுர்விசும்பின்விண்ணேர்கெல்லா,*
மூப்பாய்மூவாமுதலாய்நின்றமுதல்வாமுன்னேயெஊனயாண்ட,
பார்ப்பானேயெம்பரமாவென்றுபாடிப்பாடிப்பணிந்துபாதப்,
பூப்போதஊணவதென்றுகொல்லோவென்பொல்லாமணியைப்புணர்ந்தே"
என்று வருந் திரவிடவேதத்தாலும்,

"*பிராமணனீயேகடவுளர்தம்முட்பிஞ்ஞகாவேஊனயர்தம்முட்*
பிராமணன்யானே பிராமணன்றனக்குப் பிராமணன்கதியுஊன யிகழ்வோன்

பிராமணனல்லன்" என்னுங் காஞ்சிப் புராணத்தாலும் உணர்க.

தாத்பரியம்.

ஹரி பிராமணனுகியும் கொலை புரிந்தவன், ஹரன் பிராமணசிரேஷ்டனுகவே யுள்ளவன் என்பதாம்.

தாரதம்மியம்.

ஒருவன் பிராமணனுகப் பிறந்தும் மாதாவைக கொலைபுரிந்து (பாவியாயினுன்) அபகீர்த்தி யுற்றுன், இன்னெருவன் பிறவாமலே பிராமணச்சிரேட்டனுக விருக்கி ன்றுன், இவர்களில் பிராமணசிரேட்டனே சிறந்தவனுதலால், நாங்கள் இந்த துசராஜ விஷயத்தில் தாழ்வடைந்த ஹரியை அப்பிரதானமாக வகற்றி, இதுவிஷயத்தி லுயர் வடைந்த ஹரனைச் சிறந்தவனுகக்கருதி அவ்வரனுடைய சரணங்களையே அடைகி ன்றேம். - என்றவாறு. **(63)**

शंखात्तनोति नितरां ध्वनिमात्रमेक
ओङ्कारमेव हृदयात्सकलार्थमन्यः ।
कोवानयोरधिकः इत्यनुचिन्त्य वृद्धाः
सत्यं ब्रुवन्तु तमिमं वयमाश्रयामः ॥ ६४ ॥

ஶங்காத்தநோதி நிதராம் த்⁴வநிமாத்ரமேக
ஓங்காரமேவ ஹ்ருத³யாத்ஸகலார்த²மந்ய꞉ ।
கோவாநயோரதி⁴க꞉ இத்யநுசிந்த்ய வ்ருத்³தா⁴꞉
ஸத்யம் ப்³ருவந்து தமிமம் வயமாஶ்ரயாம꞉ ॥ ௬௪ ॥

ஶங்கா²த்தனேதி நிதராம் த்⁴வனிமாத்ரமேக
ஓங்காரமேவ ஹ்ருத³யாத்ஸகலார்த²மன்ய꞉ ।
கோவானயோரதி⁴க꞉ இத்யனுசிந்த்ய வ்ருத்³தா⁴꞉
ஸத்யம் ப்³ருவந்து தமிமம் வயமாஶ்ரயாம꞉ ॥ 64 ॥

மொழிபெயர்ப்பு.

பங்கந் திணியுங் கடனீரிற் பயிலுஞ் சங்கந் தனையொருவ
னெங்கும் புகழ வூதியிசை யேற்று னெருவ னிதையத்திற்
துங்கம்பெறுமெய்ப்பொருளனைத்துந் துலங்கவோங்காரஞ்சொற்றுன்
இங்கன் னவரிற் சிறந்தவன்யா ரிசந்த்தாற் பெரியீ ரிறைஞ்சுதுமே.

பதப்பொருள்.

ஏக:	=	ஒருவன்,
ஶங்கா²த்	=	ஶங்கத்தினுலே,

த்⁴வனிமாத்ரம்	=	த்வனியையே,
நிதராம்	=	மிகவும்,
தனோதி	=	செய்துகொண்டிருக்கிறுன்,
அந்ய:	=	இன்னொருவன்,
ஹ்ருதயாத்	=	மனசினுலேயே,
ஸகலார்த²ம்	=	சகலார்த்தங்களையுமுடைய,
ஓங்காரஏவ	=	ஓங்காரபிரணவத்தையே,
தனோதி	=	உச்சரிக்கின்றுன்;
அநயோ:	=	இவ்விருவருக்குள்,
அதிக:	=	சிறந்தவன்,
கோவா	=	யாவன்?
இதி	=	இதனை,
அநுசிந்தியா	=	ஆலோசித்து,
வ்ருத்³தா⁴:	=	பெரியவர்கள்,
ஸத்யம்	=	உண்மையை,
ப்³ருவந்து	=	சொல்லலாம் சொன்னுல்,
தமிமம்	=	அந்த விவனை,
வயம்	=	நாங்கள்,
ஆஶ்ரயாம:	=	ஆஶ்ரயிக்கின்றேம்.

பொழிப்பு.

ஒருவன் சங்கத்தை (அருத்தரசமின்றி) ஊதினுன், மற்றெருவன் பிரணவத்தை சகலார்த்தங்களுந் துலங்க உச்சரித்தான்; இவ்விருவர்களிற பெரியவர்களே சிறந்தவன் யாவன்? அவனை நீவிருரந்த்தால், நாங்கள உங்களா லுரைக்கப்பட்ட அந்த மஹா புருஷனை ஆஶ்ரயிக்கின்றேம்.

விதப்பு.

ஒருவன் சங்ந்த்தை முழக்கினுனென்றது - ஹரியை, அது அவ்வரி அவ்வண்ணஞ் செய்தமையால். இதனை -

"பின்னும்பிறைவாளெயிற்றந்தகன்வீற்றிருக்கும்
தென்னம்புலத்திற்கதிர்மாமணித்தேர்கடாவிப்
மின்னுந்திரையிற்கவர்சங்குபிறங்கயாவும்
முன்னம்படைத்தமுகனின்றுமுழக்கல்செய்தான்"
என்னும் பாகவதத்தாலுணர்க.

ஒருவன் பிரணந்த்தை யுச்சரித்தானென்றது - ஹரனை, அது அவ்வரன் அவ்வாறுச்சரித்தமையால். இதனை -

"*கள்ளமுளரிக்குண்முரல்காளையறுகால*
புள்ளொலியினுவமிதழும்புடைபெயர்ந்து
துள்ளவெழுவேதவொலிதொண்டர்செவியாற்ற
லுள்ளவயல்புக்குவகையொண்பயிர்வளர்ப்ப" என்றும்,

"*ஓதருமகாரமுகாரமேமகாரமுதித்திடும்பிரணவம்*"
என்றும் வரும் திருவிளையாடலாதிகளாலும்,

"*நின்றிருவோரும்வலங்கொடுவணங்கிநிலவியேயுயர்தழற்பிழம்பை*
யொன்றினரறியவேண்டுமென்றுற்றகாலையிலொலித்ததுகுடிலை
மன்றவவ்வொலியையறிகலராகிமயங்கியபோதின்மற்றதுதான்
அன்றுநல்லகரமுகரமாமகரநாதமாய்ப்பிரிந்ததாலடைவே"
என்னும் வாயுசங்கிதையாலும் உணர்க.

தாத்பரியம்.

ஹரி சங்கத்தொனி செய்பவன்; ஹரன் பிரணவத்தொனி செய்பவன் என்ப தாம்.

தாரதம்மியம்.

வீணே, பொருளற்றவோசையான சங்கத்தொனி செய்பவனிலும், சகலார்த்த ரூபமான பிரணவோச்சாரணஞ் செய்பவன சிறந்தவனுதலால், நாங்கள் சங்கத்தொனி செய்த ஹரியை இந்தவிடயத்திற்றாழ்ந்தவனுக வகற்றி, இந்த விடயத்தி லுயர்ந்த ஹரனை அடைக்கலமாக அடைகின்றேம்.- என்றவாறு. **(64)**

एकस्तु चक्रसहितोऽपि तनोति रक्षा
मन्यस्तु खण्डपरशुर्वितनोति शिक्षां ।
कोवानयोरधिकः इत्यनुचिन्त्य वृद्धाः
सत्यं ब्रुवन्तु तमिमं वयमाश्रयामः ॥ ६५ ॥

ഏകസ്തു ചക്രസഹിതോഽപി തനോതി രക്ഷാ
മന്യസ്തു ഖണ്ഡപരശുർവിതനോതി ശിക്ഷാം ।
കോവാനയോരധികഃ ഇത്യനുചിന്ത്യ വൃദ്ധാഃ
സത്യം ബ്രുവന്തു തമിമം വയമാശ്രയാമഃ ॥ ൬൫ ॥

ஏகஸ்து சக்ரஸஹிதோ(அ)பி தனோதி ரக்ஷா
மன்யஸ்து க²ண்ட³பரஶுர்விதனோதி ஶிக்ஷாம்।
கோவானயோரதி⁴க꞉ இத்யனுசிந்த்ய வ்ருத்³தா⁴꞉
ஸத்யம் ப்³ருவந்து தமிமம் வயமாஶ்ரயாம꞉ ॥ 65 ॥

மொழிபெயர்ப்பு.

தடங்கொள் கமல மலரனைய தன்னதெழில் கொள் செங்கரத்தி
னிடங்கொளாழி யதனுலிவ் வுலகை யொருவ னிரக்கித் தான்
திடங்கொள் கண்ட பரசினனுய்ச் சிக்கை யொருவன் செய்கின்ற
னிடங்கொளிவருட்சிறந்தவன்யா ரிசைத்தாற்பெரியீரிறைஞ்சுதுமே.

பதப்பொருள்.

ஏகஸ்து	=	ஒருவனுனுல்,
சக்ரஸஹிதோபி	=	சக்கராயுதத்தோடு கூடினவனுக இருந்த போதிலும்,
ரக்ஷாம்	=	ரக்ஷையை,
தனோதி	=	செய்துகொண்டிருக்கிறுன்,
அந்யஸ்து	=	இன்னெருவனுனுல்,
க²ண்ட³பரஶு:	=	கண்டிக்கப்பட்ட பரசையுடையவனுக இருந்த போதிலும்,
ஶிக்ஷாம்	=	சிக்ஷையை,
விதனோதி	=	செய்கிறுன்;
அநயோ:	=	இவ்விருவருக்குள்,
அதிக:	=	சிறந்தவன்,
கோவா	=	யாவன்?
இதி	=	இதனை,
அநுசிந்தியா	=	ஆலோசித்து,
வ்ருத்³தா⁴:	=	பெரியவர்கள்,
ஸத்யம்	=	உண்மையை,
ப்³ருவந்து	=	சொல்லலாம் சொன்னுல்,
தமிமம்	=	அந்த விவனை,
வயம்	=	நாங்கள்,
ஆஶ்ரயாம:	=	ஆஶ்ரயிக்கின்றேம்.

பொழிப்பு.

பெரியவர்களே! ஒருவன் சக்கரந்தாங்கிக காத்தற்றெழிலைச் செய்கின்றுன், மற்றெருவன் கண்டபரசந்த்தாங்கிச் சிக்ஷையைச் செய்கின்றுன், இவ்விருவரிற் சிறந்தவனை நீங்களுரைத்தால், நாங்களந்த மஹாபுருஷனைச் சரணமாக வடைகின் றேம்.

விதப்பு.

ஒருவன் சக்கரந்தாங்கி இரக்ஷிக்கின்றுனென்றது - ஹரியை, அது அவ்வரி அவ்வாறியற்றலால். இதனை -

“*ஆக்குமாறயனுமுதலாகியவுலகங்*
காக்குகுமாறுசெங்கண்ணிறைகருணையங்கடலாம்
பூக்குமாமுதலெவனவன்பொன்னடிபோற்றி’ என்னும் பாரதத்தாலுணர்க.

ஒருவன் கண்டபரசைத்தாங்கி சிக்ஷிக்கின்றுனென்றது - ஹரனை, அது அவ்வர னவ்வண்ண மியற்றலால். இதனை -

"*வெய்யவனங்கிவிழுங்கத்திரட்டிய*
கையைத்தறித்தானென்றுந்தீபற
கலங்கிற்றுவேள்வியென்றுந்தீபற"
என்பது முதலிய திருமறை மொழிகளாலுணர்க.

தாத்பரியம்.

ஹரி சக்கரந்தாங்கி உலகை ரக்ஷித்தான், ஹரன் கண்டபரசைத்தாங்கி உலகைச் சிக்ஷித்தான் என்பதாம்.

தாரதம்மியம்.

இரக்ஷிப்பவனிலும் சிக்ஷிப்பவன் சுவதந்திரனுதலால், சிக்ஷகனுகிய ஹரனே சிறந்தவன். நாங்கள் இந்தவிடயத்திற் ருழ்வடைந்த ஹரியை அப்பிரதானமாக அகற்றி, இந்த விஷயத்திற் சிறந்த ஹரனைச் சரணமாக அடைகின்ருேம் - என்றவாறு.

(65)

एको दशाकृतिविभिन्न इति हिह्यभाषि
चान्यस्त्वभिन्नतम मूर्तिरिति ह्यभाषि ।
कोवानयोरधिकः इत्यनुचिन्त्य वृद्धाः
सत्यं ब्रुवन्तु तमिमं वयमाश्रयामः ॥ ६६ ॥

ஏகொ உஶாக்ஷுதிவிஹிஙு ஜதி ஹிஹ்யூஹாஷி
சாந்யஸ்த்வஹிஙுதஜ ஊ்திஹ்ரிதி ஹ்யூஹாஷி ।
கொவாநயொாயிகஃ ஜத்யநுவிஞ்ய வ்ருஊாஃ
ஸத்யம் ஬்ருவந்து தஜிஜம் வயஜாஶ்ரயாஜஃ ॥ கூகூ ॥

ஏகோ த³ஶாக்ருதிவிபி⁴ன்ன இதி ஹிஹ்யபா⁴ஷி
சான்யஸ்த்வபி⁴ன்னதம மூர்திரிதி ஹ்யபா⁴ஷி ।
கோவானயோரதி⁴கः இத்யனுசிந்த்ய வ்ருத்³தா⁴ः
ஸத்யம் ப்³ருவந்து தமிமம் வயமாஶ்ரயாமः ॥ 66 ॥

மொழிபெயர்ப்பு.

பத்து வகையாய் வருமுடலைப் படைத்தா னொருவன் பகரொருவன்
ஒத்து வருமோ ருடலன்றி யுடலவே றடையா வொண்மையனுய்
நித்த முறுவ னெனமறைகள் நிகழ்த்தும் பெருமை நியமத்தான்
இத்தன் மையரிற் சிறந்தவன்யா ரிசைத்தாற் பெரியீ ரிறைஞ்சுதுமே.

பதப்பொருள்.

ஏகச்ச	=	ஒருவனுனல்,
த³ஶாக்ருதிவிபி⁴ன்ன	=	பத்துவகையாக வேறுபடுமவன்,
இதி	=	என்று,
அபா⁴ஷிஹி	=	என்று சொல்லப்படுறனல்லவா;
அந்யஸ்து	=	இன்னெருவனுனல்,
அபி⁴ன்னதமமூர்தி	=	மிகவும் வேறுபடாத தேகத்தையுடையவன்,
இதிஹி	=	என்று சொல்லப்படுகிறானல்லவா,
அநயோ:	=	இவ்விருவருக்குள்,
அதிக:	=	சிறந்தவன்,
கோவா	=	யாவன்?
இதி	=	இதஊன,
அநுசிந்தியா	=	ஆலோசித்து,
வ்ருத்³தா⁴ः	=	பெரியவர்கள்,
ஸத்யம்	=	உண்மையை,
ப்³ருவந்து	=	சொல்லலாம் சொன்னுல்,
தமிமம்	=	அந்த விவஊன,
வயம்	=	நாங்கள்,
ஆஶ்ரயாமः	=	ஆஶ்ரயிக்கின்றோம்.

பொழிப்பு.

பெரியோர்களே! ஒருவன் பத்துவகையான வேறுபாடுகஊயுடைய பிறவிகஊயுடையவன், மற்றெருவன் பிறவியே இல்லாதவன்; இவ்விருவரிற் சிறந்தவஊன நீங்களுரைத்தால், நாங்களந்த மஹாபுருஷஊனச் சரணமாக அடைகின்றோம்.

விதப்பு.

ஒருவன் பத்துவகையான பிறவிகளை யுடையவனென்றது - ஹரியை, அது அவ்வரி அவ்வண்ணம் பிறந்திருத்தலால். இதனை -

"*மெச்சுபுகழ்வேங்கடவாவெண்பாவிற்பாதியிலென்*
இச்சையிலுன்சென்மமெடுக்கவா - மச்சாகூர்
மாகோலாசிங்காவாமாராமாராமரா
மாகோபாலாமாலாவாய்" என்னும் வெண்பாவாலுணர்க.

ஒருவன் பிறவியே இல்லாதவனென்றது - ஹரனை, அது அவ்வரன் பிறவி யில்லாதவனுக இருத்தலால். இதனை -

"*எல்லார்பிறப்புமியற்பாவலர்தஞ்*
சொல்லாற்றெளிந்தேநஞ்சோணேசே
ரில்லிற்பிறந்தகதையுங்கேளேம்பேருலகில்
வாழ்ந்துண்டிறந்தகதையுங்கேட்டிலேம்" என்னும் வெண்பாவாலுணர்க.

தாத்பரியம்.

ஹரி பத்துப்பிறப்புக்களையுடையவன்; ஹரன் ஒருபிறப்பு மில்லாதவன் என்பதாம்.

தாரதம்மியம்.

பலபிறவிகளையுடையவனைவிடப் பிறவியே இல்லாதவன் சிறந்தவனென்பது உலகவநுபவம். இதனுல் நாங்கள் பிறவியினுலிழிந்த ஹரியை அப்பிரதானமாக வகற்றி, பிறவியின்மையா லுயர்ந்த் ஹரனை அடைக்கலமாக வடைகின்றோம். - என்றவாறு. **(66)**

ग्राहन्निहत्य गजराजमरक्ष देको,
मृत्यु निहत्य मुनिपुत्र मरक्षदन्यः ।
कोवानयो रधिकः इत्यनुचिन्त्य वृद्धाः
सत्यं ब्रुवन्तु तमिमं वयमाश्रयामः ॥ ६७ ॥

஗்ராஹன்னிஹத்ய ஗ஜராஜமரக்ஷ தெ³கொ,
ம்ருத்யு நிஹத்ய முநிபுத்ர மரக்ஷத³ந்ய꞉ ।
கொவாநயொ ரதி⁴க꞉ இத்யநுசிந்த்ய வ்ருத்³தா⁴꞉
ஸத்யம் ப்³ருவந்து தமிமம் வயமாஶ்ரயாம꞉ ॥ ௬௭ ॥

க்³ராஹன்னிஹத்ய க³ஜராஜமரக்ஷ தே³கோ,
ம்ருத்யு நிஹத்ய முனிபுத்ர மரக்ஷத³ன்ய: ।
கோவானயோ ரதி⁴க: இத்யனுசிந்த்ய வ்ருத்³தா⁴:
ஸத்யம் ப்³ருவந்து தமிமம் வயமாஶ்ரயாம: ॥ 67 ॥

மொழிபெயர்ப்பு.

பென்னம் பெரிய வீந்திலெனப் பிறங்கு முதலை தனைச்சிறிய
சின்னம் புரிந்து கரிதன்னைச் சிறந்து காத்தான் சீறியெதிர்
மன்னந்தகனை வதைத்தொருவன் மறையோன் மகனை மகிழ்ந்தாண்டான்
என்னுந் தகவிற் சிறந்தவன்யா ரிசைத்தாற பெரியீ ரிறைஞ்சுதுமே.

பதப்பொருள்.

ஏக:	=	ஒருவன்,
க்³ராஹம்	=	முதலையை,
னிஹத்ய	=	கொன்று,
க³ஜராஜம்	=	கஜேந்திரனை,
அரக்ஷத்	=	காப்பாற்றினன்,
அந்ய:	=	இன்னெருவன்,
ம்ருத்யும்	=	எமனை,
னிஹத்ய	=	கொன்று,
முனிபுத்ரம்	=	மார்க்கண்டேயனை,
அரக்ஷத்³	=	காப்பாற்றினன்;
அநயோ:	=	இவ்விருவருக்குள்,
அதிக:	=	சிறந்தவன்,
கோவா	=	யாவன்?
இதி	=	இதனை,
அநுசிந்தியா	=	ஆலோசித்து,
வ்ருத்³தா⁴:	=	பெரியவர்கள்,
ஸத்யம்	=	உண்மையை,
ப்³ருவந்து	=	சொல்லலாம் சொன்னல்,
தமிமம்	=	அந்த விவனை,
வயம்	=	நாங்கள்,
ஆஶ்ரயாம:	=	ஆஶ்ரயிக்கின்றேம்.

பொழிப்பு.

பெரியோர்களே! ஒருவன் முதலையைக் கொன்று யானையைக் காத்தான், இன்னெருவன் எமனைக்கொன்று மார்க்கண்டேயனைக் காத்தான், இவர்களிலெவன்

சிறந்தவன்? அவனை நீங்கள் உண்மையாகவுரைத்தால், நாங்களந்த மஹாபுருஷனைச் சரணமாக அடைகின்றோம்.

விதப்பு.

ஒருவன் முதலையைக் கொன்று கசேந்திரனைக் காத்தானென்றது - ஹரியை, அது அவ்வரி கசேந்திரனைப் பீடித்த முதலையைக்கொன்றமையால்.

பாண்டியனொருவன் அருந்தவனான வகத்தியனைக் கண்டபோது மதயானை யைப்போல மதித்து இருந்தமையா லவனை நீ நம்மை மதியாமையால் மதயானை யாகக்கடவை என்று அகத்தியன் சபித்தனன். அதனாலவன் யானையாகி ஒரு தாமரையோடையிற் பெண்யானைகளோடு புணர்ந்து விளையாடினான் அப்பொழுது அங்கிருந்த முதலையொன்று அதன்காலைப் பிடித்துக்கொண்டது; அதனா லவ்யானை நாராயணனைக்குறித்து ஓலமிட்டது, அவ்வொலிகேட்ட வரி யவ்விடஞ் சென்று முதலையைக் கொன்று யானையைக் காத்தனன். இதனை -

"*எறிசுடர்விரிக்குநேமியெறிந்தனனெறிதலோடும்*
பிறைபுரையெயிற்றுப்பேழ்வாய்பிளந்துவெவ்விடங்கர்துஞ்சி
அறைதருசாபந்தன்னாலடைந்தவவ்வுருவுநீத்து
விறலுடையூகவென்னும்விஞ்சையனாயிற்றனரே" என்னும் பாகவதத்தாலுணர்க.

ஒருவன் முனிபுத்திரனை எமனைக்கொன்று காததானென்றது - ஹரனை, அது அவ்வரன் அவ்வண்ணம் காத்தமையால்

ஹரன் மிருகண்டு முனி மகனான மார்க்கண்டமுனி சிவபூசை செய்து கொண்டிருந்த சமயத்து அவன் கழத்திற் பாசமிட்டிழுத்த எமனைக்கொன்று மார்க்கண்டமுனிக்கு என்றும் பதினாறு வயதீந்தனன். இதனை -

"*மதத்தான்மிக்கான்மற்றிவன்மைந்தனுயிர்வாங்கப்*
பதைத்தானென்னாவுன்னிவெகுண்டான்பதிமூன்றுஞ்
சிதைத்தான்வாமச்சேவடிதன்னாற்சிறிதுந்தி
யுதைத்தான்கூற்றன்விண்முகில்போன்மண்ணுறவீழ்ந்தான்"
என்னுங் காந்தமஹாபுராணததா லுணர்க.

தாத்பரியம்.

ஹரி முதலையைக்கொன்று யானையைக் காத்தான்; ஹரன் எமனைக்கொன்று முநிபுத்ரனைக் காத்தான் என்பதாம்.

தாரதம்மியம்.

ஒரு நீர்வாழ்சாதியைக்கொன்று ஒரு காட்டுவிலங்கான யானையைக் காத்ததினும், எமனென்பவனைக்கொன்று பிரமவிருடியான மார்க்கண்டேயனைக் காத்தது விசேடமாதலால், நாங்கள் மிருகத்திற்குபகாரஞ்செய்த ஹரியை அப்பிரதானமாக வகற்றி, பிராமணனுக்குபகாரஞ்செய்த ஹரனைச் சிறந்தவனாக நியாயமுகத்தாலறிந்து அம்மஹாபுருஷனைச் சரணமாக அடைகின்றோம். - என்றவாறு. **(67)**

एकः पपौ भुवनभीकरकालकूट
मन्यःपपौ स्तनविषं खलु पूतनायाः ।
कोवानयो रधिकः इत्यनुचिन्त्य वृद्धाः
सत्यं ब्रुवन्तु तमिमं वयमाश्रयामः ॥ ६८ ॥

ஏகஃ பபௌ ஹுவநஹீகரகாலகூட
மந்யஃபபௌ ஸ்தநவிஷம் வலு பூதநாயாஃ ।
கொவாநயொ ரதிகஃ இத்யநுசிந்த்ய வ்ருத்தாஃ
ஸத்யம் ப்ருவந்து தமிமம் வயமாஶ்ரயாமஃ ॥ கூஅ ॥

ஏகः பபௌ பு^{4}வனபீ^{4}கரகாலகூட
மன்யःபபௌ ஸ்தனவிஷம் க^{2}லு பூதனாயாः ।
கோவானயோ ரதி^{4}கः இத்யனுசிந்த்ய வ்ருத்^{3}தா^{4}ः
ஸத்யம் ப்^{3}ருவந்து தமிமம் வயமாஶ்ரயாமः ॥ 68 ॥

மொழிபெயர்ப்பு.

மண்ணுங் கடலும் மாவானும் மற்று முள்ள மாண்பொருளும்
விண்ணுங் காலு மலறவரும விடத்தை யொருவன் விழுங்கினான்
நண்ணும் பேயி னகில்விடத்தை நக்கி யொருவ னயந்துற்றான்
எண்ணு மிவருட் சிறந்தவன்யா ரிசைத்தாற் பெரியீ ரிறைஞ்சுதுமே.

பதப்பொருள்.

ஏக:	=	ஒருவன்,
பு^{4}வனபீ^{4}கரகாலகூடம்	=	உலகினுக்குக்குப் பயத்தைத்தருகிற காலகூட விஷத்தை,
பபௌ	=	குடித்தான்,
அந்ய:	=	இன்னொருவன்,
பூதனா	=	பூதனையினுடைய,
ஸ்தனவிஷம்	=	தனவிஷத்தை,
பபௌக^{2}லு	=	புசித்தான்;

அநயோ:	=	இவ்விருவருக்குள்,
அதிக:	=	சிறந்தவன்,
கோவா	=	யாவன்?
இதி	=	இதனை,
அநுசிந்தியா	=	ஆலோசித்து,
வ்ருத்³தா⁴:	=	பெரியவர்கள்,
ஸத்யம்	=	உண்மையை,
ப்³ருவந்து	=	சொல்லலாம் சொன்னால்,
தமிமம்	=	அந்த விவனை,
வயம்	=	நாங்கள்,
ஆஶ்ரயாம:	=	ஆஶ்ரயிக்கின்றோம்.

பொழிப்பு.

ஒருவன் அஞ்சத்தக்க காளகூடவிஷத்தைப் பானஞ்செய்தான், மற்றொருவன் பூதனையின் தனத்திற் பூசியிருந்த (குறைவான) விடத்தைப் பானஞ்செய்தான், பெரியவர்களே! இவ்விருவருக்கு ளிந்தவிடயத்திற் சிறந்தவன் யாவன்? நீங்கள் உண்மையாகச் சொன்னால், நாங்களந்த மஹாபுருஷனைச் சரணமாக வடைகின்றோம்.

விதப்பு.

ஒருவன் காளகூடவிஷத்தைப் புசித்தானெனறது - ஹரனை, அது அவ்வரன் அவ்வாறு குடந்த்தமையால். இதனை -

திருமால் தேவர்கள் நிமித்தம் பாற்கடலை மந்தரமென்னு மத்திட்டுக் கடைவித்தனர், உடனே அதனிற் கொடிய ஆலால விடமுண்டாகியது. அதனைக் கண்ட வமரராதிய ரஞ்சி யோடினர்கள். திருமால நானிருக்கின்றேன், அஞ்சாதீரென் றுரைத்துத் தன்னதாழியுடன் விடத்தினருகி லெய்திக் கருகி இனி யென்செய்வதென விண்ணவருடன் கலந்து ஓடி ஸ்ரீகைலையையடைந்து இறைவனை வணங்கி அண்ணலே! கொடிய விடம் கடலகடைந்த போழ் துண்டாகியது. அதனை மிர்த்துஞ் சயரான தேவரீரே அங்கீகரிக்க வேண்டுமென்றனர். உடனே அனைவரையு மஞ்சுமாறு செய்த அவ்விடத்தை இறைவனுண்டனன், இதனை -

"*மாழையுண்கணிநோக்கலுந்திருவுளமகிழ்ந்து*
பாழிமால்விடைக்கொடிமிசையுயர்ததருள்பகவ
னேழைவானவர்க்கிரங்கியேயினிதுகண்ணோடி
யாழிவல்விடம்பருகினனகிலமுமுய்ய" என்று காஞ்சிப்புராணத்தும்,

"*கோலாலமாகிக்குரைகடல்வாயன்றெழுந்த*
வாலாலமுண்டானவன்சதுதர்னென்னேடீ

யாலாலமுண்டிலனேலன்றயன்மாலுள்ளிட்ட
மேலாயதேவரெல்லாம்வீடுவாகாண்சாழலோ"

என்று திருவாசகத் திருமுறையினும் வருதலைக்கொணடுணர்க.

ஒருவன் பூதனையின றனவிடபானஞ் செய்தானென்றது - ஹரியை, அது அவ்வரி அவ்வண்ணம் செய்தமையால்.

ஹரி கண்ணனுக வவதரித்த ஞான்று அவரிக்குப் பகைவனுகவும், மாமனுக வுமிருந்த கஞ்சனென்பவ னனுப்பிய பூதனையென்னும் பிசாசி, தனது தன்னியத்தில் விடத்ததைத் தடவினவளாக மாயவுருவத்துடன் வந்து பாலூட்டினுள். ஹரி அப்பாலையுண்டு அவளைக் கொன்றுன். இதனை -

"*செஞ்சுடர்மணிக்கலைசிலம்பொடுசிலம்ப*
வஞ்சியெனநின்றெசிமருங்குறடுமாற
நஞ்சுபொதிவெம்முலையருத்துறநடந்தாள்
அஞ்சுவருபூதனையணங்குருவெடுத்தே. என்றும்,

அறிந்துநகையாடிமுலையங்கைகொடுபற்றி
மறங்குலவுவஞ்சமகண்மாமுலைமணிக்கண்
திறந்தொழுகுபாலினெடுசெய்யதளிரென்னப்
பிறங்குகனிவாய்முகில்பிழிந்துயிர்குடித்தான்" என்னும் பாகவதத்தாலுணர்க.

தாத்பரியம்.

ஹரி பூனையின் தனவிடமுண்டவன்; ஹரன் ஆலாலமுண்டவன் என்பதாம்.

தாரதம்மியம்.

திருமால் முதலியவனைவரையும் பின்றெடாந்து வந்ததுவும், திருமாலைக் கரியவனுகச் செய்ததுவுமான கொடிய ஆலால விஷத்திற்கும, பூதனையின் தந்தையே ஒன்றும் ஊறு புரியாத சாமான்யவிடத்திற்கும் வித்தியாசமிருப்பது போன்றே அவைகளைப் பானஞ்செய்தவர்களுக்கும் தாரதம்மியம் இருக்குமென்று கூறவேண்டுவதின்றும். இதனுல் நாங்கள் குறைவான தனவிடபானம் செய்த ஹரி யை அப்பிரதானமாக அகற்றி, மிகுதியான காளகூட விஷபானஞ்ஞுசெய்த ஹரனைச் சரணமாக அடைகின்றேம் . - என்றவாறு. **(68)**

एकस्य सप्तजलधीन् पिबति स्म भक्त
स्तस्यैकदेशमितरस्तु बबन्ध यत्नात् ।
कोवानयोरधिकः इत्यनुचिन्त्य वृद्धाः
सत्यं ब्रुवन्तु तमिमं वयमाश्रयामः ॥ ६६ ॥

ஊகஸ்ய ஸப்தஜலயீநு பிஸதி ஷ ஹக்த
ஷஸ்யைகதெஶமிதரஸ்து ஸஸந்ய யத்நாத் ।
கொவாநயொரயிகஃ ஐத்யநுவிந்த்ய வூதாஃ
ஸத்யம் ஸ்ரூவந்து தமிமம் வயமாஶ்ரயாமஃ ॥ சுசு ॥

ஏகஸ்ய ஸப்தஜலதீ⁴ன் பிப³தி ஸ்ம ப⁴க்த
ஸ்தஸ்யைகதே³ஶமிதரஸ்து ப³ப³ந்த⁴ யத்னாத் ।
கோவானயோரதி⁴கஃ இத்யனுசிந்த்ய வ்ருத்³தா⁴ஃ
ஸத்யம் ப்³ருவந்து தமிமம் வயமாஶ்ரயாமஃ ॥ 66 ॥

மொழிபெயர்ப்பு.

ஈரோன் றியவக் கடலேழி லேய்ந்த நீரை யெழிலொருவன்
பேரோன் றியசிந் தையனுகப் பிறங்கு மடியன பிடித்துண்டான்
தாரோன்றியதோ ளினிஞெருவன் தனியோர்கடலைமுயன்றடைத்தான்
ஏரோன் றிவருட் சிறந்தவன்யா ரிசந்த்தாற் பெரியீ ரிறைஞ்சுதுமே.

பதப்பொருள்.

ஏகஸ்ய	=	ஒருவனுடைய,
பக்த:	=	பக்தன்,
ஸப்த	=	ஏழுவகையான,
ஜலதீ⁴ன்	=	கடல்களை,
பிப³தி ஸ்ம	=	பானஞ்செய்தானே,
இதரஸ்து	=	மற்றொருவன்,
தஸ்ய	=	அந்த கடலினுடைய,
ஏகதேசம்-யத்நாத்	=	ஒருபாகத்தை பிரயத்தினத்தோடே,
ப³ப³ந்த⁴	=	கட்டினான்;
அநயோ:	=	இவ்விருவருக்குள்,
அதிக:	=	சிறந்தவன்,
கோவா	=	யாவன்?
இதி	=	இதனை,
அநுசிந்தியா	=	ஆலோசித்து,
வ்ருத்³தா⁴ஃ	=	பெரியவர்கள்,
ஸத்யம்	=	உண்மையை,
ப்³ருவந்து	=	சொல்லலாம் சொன்னால்,
தமிமம்	=	அந்த விவனை,
வயம்	=	நாங்கள்,
ஆஶ்ரயாமஃ	=	ஆஶ்ரயிக்கின்றோம்.

பொழிப்பு.

பெரியவர்களே! ஒருவனுடைய பத்தனே எழுவகையினதான கடல்களையும் பானஞ்செய்தான், இன்னொருவன் தானே கடலின் ஒருபாகத்தை வெகு கட்டத்துடன் கட்டினுன், இவரிற் சிறந்தவன் யாவன்? அவனை நீங்களுண்மையாக வுரைத்தால் நாங்க ளவனை ஆஶ்ரயிக்கின்றோம்.

விதப்பு.

ஒருவனுடைய பத்தன் எழுவகையினதான கடல்களையும் குடித்தானென்றது - ஹரனை, அது அவ்வரனுக்கன்பன் அவ்வாறு குடித்தமையால்.

விருத்திரனென்னு மசுரனை இந்திரன் போரிற் கொல்லச்சென்றனன். உடனே விருத்திரன் இனி நாமிருந்தாற் கெடுதி சம்பவிக்குமென ஓடிக் கடலிற் புகுந்தொளித் தான். இந்திரன் கடனீரினுட்புக்க, விருத்திரனைக் கொல்லுமாறு சிவபத்தனுன விந்தமடக்கிய குறுமுனியையடைந்து வணங்கி ஐயனே! என்பகைஞன் கடலிற் புக் கொளித்திருக்கின்றுன் அவனைக் காட்டித்தரவேண்டும் எனறு கேட்டுக்கொள்ளுதலும் அம்முனிவன் சிவத்தியானத்துடன் கடலினருகிலாகிக் கடனீரை அள்ளி ஆசமனஞ் செயதனன். உடனே கடனீரனைத்தும் அகத்தியமுனியின வயிற்றினிடத்தாயின. பின்னர் நீரற்ற கடற்குட் காணப்பட்ட விருத்திரனை இந்திரன் கொன்றுன். இதனை -

"*என்றவனிடுக்கணடீர்ப்பானிகல்புரிபுலன்களைந்தும்*
வென்றவனெடியோன்றன்னைவிடையவன்வடிவமாக்கி
நின்றவனறிவானந்தமெய்மையாய்நிறைந்தவெள்ளி
மன்றவனூழிச்செந்தீவடிவினைமனத்துட்கொண்டான்.

கைதவன்கரந்துவைகுங்கடலைவெற்படக்குங்கையிற்
பெய்துழுந்தெல்லைத்தாக்கிப்பருகினுன்பிறைசேர்சென்னி
யையனதருளைப்பெற்றுர்க்கதிசயமிதென்கொன்மூன்று
வையமந்தொழிலுஞ்செய்யவல்லவரவரேயன்றோ'

என்று வரும் திருவிளையாடலாதிகளாலுணர்க.

ஒருவன் அந்தக்கடலினுடைய ஒருபாகத்தைப் பிரயாசைப்பட்டுக் கட்டினுனெ ன்றது - ஹரியை, அது அவ்வரி அவ்வண்ணஞ் செய்திருத்தலால்.

ஹரி இராமனுகவந்த ஞான்று அவன் மனைவியை இராவணனெடுத்து இலங்கையில் சிறைவைத்தனன். இராமன் கடலினடுவிலுள்ள இலங்கைக்குச் செல்ல வழியின்றி விபீடணன் முதலியோருடன் ஆலோசித்துப் பின்னர் குரங்குக ளையும் வருணனையும் ஆதரவாகக்கொண்டு அணைகட்டி இலங்கைபுக்கானென்பது இராமாயணம். இதனை -

"*அளவிகந்தவரிக்குலத்தோரெழில்*
வளரநின்றவரைக்குழுவுய்த்திட
உளமுவந்துநூறேசஊயாமஊ
நளன்விரைந்தவணன்கமைத்தானரோ" என்னும் பாகவதத்தாலுணர்க.

தாத்பரியம்.

ஹரனுக்கன்பன் ஏழுகடனீரையுங் குடித்தான்; ஹரி கடலினொருபாகத்தை வெகு வருத்தப்பட்டு அடைத்தான் என்பதாம்.

தாரதம்மியம்.

ஒருவனுடைய ஊழியன் செய்யுமளவுகூட இன்னொருவன் செய்யானுகிற் குறிப்பிட்ட வவன் இவனுக் கிஊயாகானுதலால், சமுத்திரவிஷயத்திற் ருழ்வடைந்த ஹரியை அப்பிரதானமாக வகற்றி, உயாந்த ஹரஊச் சரணமாக அடைகின்றேம் - என்றவாறு. **(69)**

विश्वात्मकत्वमयते खलु तत्र चैके
विश्वेश्वरत्वपदवीमयते तथान्यः ।
कोवानयोरधिकः इत्यनुचिन्त्य वृद्धाः
सत्यं ब्रुवन्तु तमिमं वयमाश्रयामः ॥ ७० ॥

விஶ்வாத்மகத்வமயதெ வ஖ு தத்ர சைகெ
விஶ்வெஶ்வரத்வபதவீமயதெ தயாந்யஃ ।
கொவாநயொரயிகஃ ஐத்யநுசிந்த்ய வ்ருஃ
ஸத்யம் ப்ருவந்து தமிமம் வயமாஶ்ரயாமஃ ॥ எ० ॥

விஸ்வாத்மகத்வமயதே க[2]லு தத்ர சைகே
விஸ்வேஸ்வரத்வபத[3]வீமயதே ததா[2]ன்ய꞉ ।
கோவானயோரதி[4]க꞉ இத்யனுசிந்த்ய வ்ருத்[3]தா[4]꞉
ஸத்யம் ப்[3]ருவந்து தமிமம் வயமாஸ்ரயாம꞉ ॥ 70 ॥

மொழிபெயர்ப்பு.

மன்னும் விச்சு வாத்துமனு மருவு மொருவன் மாநிலத்திற்
துன்னும் விச்சு வேச்சுரனுத் துலங்கு மொருவன் றுகளில்லாப்
பொன்னு மணியு முதலபல பொருந்து மியலிற் குறைவில்லா
ரென்னு மிவருட் சிறந்தவன்யா ரிசைத்தாற் பெரியீ ரிறைஞ்சுதுமே.

பதப்பொருள்.

த்தரச	=	அவர்களுக்குள்ளேயும
ஏக:	=	ஒருவன்,
விஶ்வாத்மகத்வம்	=	விசுவசொரூபமாகின்றதை,
அயதேக[2]லு	=	அடைந்திருக்கின்றனல்லவா,
ததா[2]	=	அப்படியே,
அந்ய:	=	இன்னொருவன்
விஶ்வேஶ்வரத்வபத[3]வீம்	=	ஜகதீசுவரபதவியை,
அயதேக[2]லு	=	அடைந்திருக்கின்றனல்லவா,
அநயோ:	=	இவ்விருவருக்குள்,
அதிக:	=	சிறந்தவன்,
கோவா	=	யாவன்?
இதி	=	இதனை,
அநுசிந்தியா	=	ஆலோசித்து,
வ்ருத்[3]தா[4]:	=	பெரியவர்கள்,
ஸத்யம்	=	உண்மையை,
ப்[3]ருவந்து	=	சொல்லலாம் சொன்னல்,
தமிமம்	=	அந்த விவனை,
வயம்	=	நாங்கள்,
ஆஶ்ரயாம:	=	ஆஶ்ரயிக்கின்றேம்.

பொழிப்பு.

பெரியோர்களே! ஒருவன் விசுவரூபமானவனுக இருகின்றன், இன்னொருவன் விசுவேசனாக விருக்கின்றான், இவ்விருவர்களி லெவன் சிறந்தவன்? நீங்களுண்மை யாக வுரையுங்கள் உங்களாற் சிறந்தவனுகச் சொல்லப்பட்ட அவனை நாங்கள் சரணமாகவடைகின்றேம்.

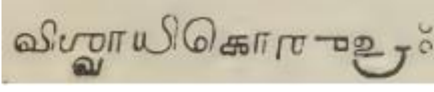
விதப்பு.

ஒருவன் விசுவாத்மகனென்றது - ஹரியை, அது அவ்வரி அவ்வண்ணமிருத் தலால். இதனை -

"மருவியமாயை மகத்தகங்கார மதிபொறிபுலன்குணஞ்சீலம், தரைபுனல்கனல் கால்வான்முதலெவையுஞ்சாற்றுநாமாயினுந்தருமம், திருவருளெழில்சீர் திகழ்வ லம்பொறுமை தெளிவுமெய்கொடைசிறப்பார்ந்த, அரசவெங்குறையுமவணெலாநீ மற்றறிதியெனகஜலப்பிரிவெனவே" எனறு பாகவதத்தும்,

என்று கோபாலதாபனியுபநிடதத்தும் வருதலைக்கொண்டுணர்க.

ஒருவன் விசுவாதிகனென்றுரைத்தது - ஹரனை, அது அவ்வரன் அவ்வண்ணம் விசுவாதிகனுக விருத்தலால். இதனை -

என்றுவரும் சுருதிவாக்கியத்தாலும்,

"*விச்சுவன்சிறைப்புள்ளரசுயர்த்தவன்விளம்பும்*
விச்சுவாதிகனெறுழ்வலிச்சினவிடையூர்தி
யெச்சமேசுரும்புளர்துழாயலங்கலானென்ப
வெச்சநாயகன்பொலந்துணரிதழிமாலிகையான்"
என்னுங் காஞ்சிப்புராணத்தாலும் உணர்க.

தாத்பர்யம்.

ஹரி விசுவரூபன், ஹரன் விச்வேச்வரன் என்பதாம்.

தாரதம்மியம்.

மன்னவனிற் சக்கரவர்த்தி சிறந்தவனுமாறுபோல, விசுவனுன ஹரியினும் விச்வேசனுன ஹரன் சிறந்தவனுயினுன்; இதனுல் நாங்கள் இந்தவிஷயத்திற் ருழ்வடைந்த ஹரியை அப்பிரதானமாக வகற்றி, இதுவிஷயத்தி லுயர்ந்தவனுக அறியப்படுகின்ற ஹரனுடைய சரணங்களைச் சரணமாக வடைகின்றோம். - என்றவாறு. **(70)**

एको भुजङ्गशयने तनुतेऽतिसुप्ति
मन्यः करोति भुजगेन्द्र विभूषणानि ।
कोवानयोरधिकः इत्यनुचिन्त्य वृद्धाः
सत्यं ब्रुवन्तु तमिमं वयमाश्रयामः ॥ ७१ ॥

ஏகொ ஹுஜஜ்ஶயநெ தநுதெ௨திஸுப்தி
மந்யஃ கரொதி ஶ்ருஜகெந்ஶ் விஹூஷணாநி ।
கொவாநயொரயிகஃ ஐத்யநுசிந்த்ய வ்ருஜாஃ
ஸத்யம் ப்ருவந்து தமிமம் வயமாஶ்ரயாமஃ ॥ எக ॥

ஏகோ பு⁴ஜங்க³ஶயனே தனுதே(அ)திஸுப்தி
மன்யః கரோதி ஶ்ருஜகே³ந்த்³ர விபூ⁴ஷணானி ।
கோவானயோரதி⁴கః இத்யனுசிந்த்ய வ்ருத்³தா⁴ః
ஸத்யம் ப்³ருவந்து தமிமம் வயமாஶ்ரயாமః ॥ 71 ॥

மொழிபெயர்ப்பு.

ஆடு மரவ சயனத்தை யடைந்து தூங்கு மாலொருவன்
ஓடு மரவி லிந்திரரா யுறு வோர் தம்மை யுயர்கரத்தி
னீடு மெழில்கொள் கங்கணமா நிறைத்தா னொருவன நிகழுலகி
லீடி லிவருட் சிறந்தவன்யா ரிசந்த்தாற் பெரியீ ரிறைஞ்சுதுமே.

பதப்பொருள்.

ஏக:	=	ஒருவன்,
பு⁴ஜங்க³ஶயனே	=	சர்ப்பசயனத்தில்,
அதிஸுப்திம்	=	மிகவுந்தூங்குதலை,
தனுதே	=	செய்கின்றான்,
அந்ய:	=	இன்னொருவன்,
பு⁴ஜகே³ந்த்³ர விபூ⁴ஷணானி	=	சர்ப்பேந்திர பூஷணங்களை,
கரோதி	=	செய்கிறான் (அணிகின்றான்);
அநயோ:	=	இவ்விருவருக்குள்,
அதிக:	=	சிறந்தவன்,
கோவா	=	யாவன்?
இதி	=	இதனை,
அநுசிந்தியா	=	ஆலோசித்து,
வ்ருத்³தா⁴:	=	பெரியவர்கள்,
ஸத்யம்	=	உண்மையை,
ப்³ருவந்து	=	சொல்லலாம் சொன்னால்,
தமிமம்	=	அந்த விவனை,
வயம்	=	நாங்கள்,
ஆஶ்ரயாம:	=	ஆஶ்ரயிக்கின்றோம்.

பொழிப்பு.

ஒருவன் அரவசயனத்திற் தூங்குகின்றான், மற்றொருவன் நாகேந்திராபரணங்களை அணிந்திருக்கின்றான், பெரியவர்களே! இன்னவருட் சிறந்தவன் யாவன்? நீங்களுரைத்தால், நாங்களத் மஹாபுருஷனைச் சரணமாக வடைக்கின்றோம்.

விதப்பு.

ஒருவன் சயனத்தை அரவமாகவுடையவனென்றது - ஹரியை, அது அவ்வரி அவ்வண்ணம் அரவசயனத்தை யுடையவனாக விருத்தலால். இதனை -

"   அரவணையாயரேறேயம்மமுண்ணத்துயிலெழாயே" என்னு நாலாயிரப்பிரபந்த த்தாலுணர்க.

ஒருவன் அரவபூட்ணனுக விருக்கின்றுனென்றது - ஹரனை, அது அவ்வரனவ் வண்ண மணிந்திருத்தலால். இதனை -

"புற்றில்வாளரவார்த்தபிரானைப்பூதநாதனை" என்னுந் திரவிட வேத்ததாலுணர்க.

தாத்பரியம்.

ஹரி அரவசயனன், ஹரன் அரவாபரணன் என்பதாம்.

தாரதம்மியம்.

மிகவும் பெரிய அரவத்தின்மீது கிடப்பவனிலும், நாகேந்திரர்களை பெருஞ்சு மையாகக்கருதாது ஆபரணமாகப்பூண்டவன் சிறந்தவனாதலால், நாங்கள் இதுவிஷ யத்திற றாழ்வடைந்த ஹரியை அப்பிரதானமாக வகற்றி, இதுவிடயத்திறசிறந்த ஹரனைச் சரணமாக வடைகின்ரேம் - என்றவாறு. **(71)**

एकोऽर्जुनस्य जयदः खलु सूतभावा
दन्योऽर्जुनस्य जयदोऽभवदस्त्रदानात् ।
कोवानयोरधिकः इत्यनुचिन्त्य वृद्धाः
सत्यं ब्रुवन्तु तमिमं वयमाश्रयामः ॥ ७२ ॥

ஷகொ ஜூநஸ்ய ஜயஃ வலு ஸூதஹாவா
ஃந்யொ ஜூநஸ்ய ஜயஷொ ஹவஃஸ்ஃாநாத் ।
கொவாநயொரயிகஃ ஐத்யநுவிந்த்ய வ்ருஃாஃ
ஸத்யம் ஞுவந்து தமிமம் வயமாஶ்ரயாமஃ ॥ எஉ ॥

ஏகோ(அ)ர்ஜுனஸ்ய ஜயத^{3}: க^{2}லு ஸூதபா^{4}வா
த^{3}ன்யோ(அ)ர்ஜுனஸ்ய ஜயதோ^{3}(அ)ப^{4}வத^{3}ஸ்த்ரதா^{3}னாத் ।
கோவானயோரதி^{4}க: இத்யனுசிந்த்ய வ்ருத்^{3}தா^{4}:
ஸத்யம் ப்^{3}ருவந்து தமிமம் வயமாஶ்ரயாம: ॥ 72 ॥

மொழிபெயர்ப்பு.

வில்லிற் சிறந்த பற்குனன்றன்வியனறே ரோட்டி விசயத்தை
ஒல்லை யவனுக் கேயளிததா ஞெருவ ஞெருவ னுயரம்பைச்
சொல்லிற் சிறந்த பார்த்தனுக்கே தூக்கி யளித்துச் சுகமீந்தான்
எல்லி லிவருட் சிறந்தவன்யா ரிசைத்தாற் பெரியீ ரிறைஞ்சுதுமே.

பதப்பொருள்.

ஏக:	=	ஒருவன்,
அர்ச்சுநஸ்ய	=	அருச்சுனனுக்கு,
சூதபரவாத்	=	சாரதியாய் இருந்ததனாலே,
ஜயத^{3}:க^{2}லு	=	வெற்றியை கொடுத்தவனல்லவா,
அந்ய:	=	இன்னொருவன்,
அர்ச்சுநஸ்ய	=	அருச்சுனனுக்கு,
அஸ்திரதாநாத்	=	அஸ்திரங்களைக் கொடுக்கிறதினாலே,
ஜயத:	=	ஜயத்தை கொடுத்தவனாக,
அபவத்	=	ஆனான்;
அநயோ:	=	இவ்விருவருக்குள்,
அதிக:	=	சிறந்தவன்,
கோவா	=	யாவன்?
இதி	=	இதனை,
அநுசிந்தியா	=	ஆலோசித்து,
வ்ருத்^{3}தா^{4}:	=	பெரியவர்கள்,
ஸத்யம்	=	உண்மையை,
ப்^{3}ருவந்து	=	சொல்லலாம் சொன்னால்,
தமிமம்	=	அந்த விவனை,
வயம்	=	நாங்கள்,
ஆஶ்ரயாம:	=	ஆஶ்ரயிக்கின்றோம்.

பொழிப்பு.

பெரியோர்களே! ஒருவன் பார்த்தனுக்குச் சாரதியாகவிருந்து அவனுக்கு வெற்றியையளித்தான், மற்றொருவன் பார்த்தனுக்குப் பாணமளித்ததனாலே அவனுக்கு வெற்றியை யளித்தான், இவ்விருவரிற் சிறந்தவன் எவன்? அவனை நீங்களுரைத்தால், நாங்களந்த மஹாபுருஷனைச் சரணமாக வடைகின்றோம்.

விதப்பு.

ஒருவன் பார்த்தனுக்குச் சாரதியாகி வெற்றியளித்தானென்றது - ஹரியை, அது ஹரி அவ்வண்ணஞ் செய்திருத்தலால் ஹரி பாரத யுத்தத்தி லருச்சுனனுக்குச் சாரதியாகி வெற்றியளித்தான். இதனை -

"*அடற்சிலைவிசயனிவ்வாறுரைத்தலுமமலன்வஞ்சப்*
படவரவுயர்த்தவென்றிப்பார்த்திபன்றன்னைநோக்கி
நடையுடைப்புரவித்திண்டேர்நானிவற்கூர்தலன்றி
மிடைபடையேவிநும்மோடமர்செயேன்வேந்தேயென்றான்"

என்னும் பாரதத்தாலுணர்க.

ஒருவன் பார்த்தனுக்கு அம்பிஜனக்கொடுத்து வெற்றி யளித்தானென்றது - ஹரஜன, அது அவ்வண்ண மரனியற்றியிருத்தலால். இதஜன -

"*பரியதோர்பாம்பரைமேலார்த்தார்போலும்*
பாசுபதம்பார்த்தற்களித்தார்போலும்" என்னும் தமிழ்வேத்ததாலுணர்க.

தாத்பரியம்.

ஹரி, பார்த்தனுக்குச் சாரதியாக விருந்து வெற்றியளித்தவன்; ஹரன் பார்த்தனுக்குப் பாணமளித்து வெற்றியைக் கொடுத்தவன் என்பதாம்.

தாரதம்மியம்.

தேர்ப்பாகனுகவிருந்து வெற்றியளித்தவனிலும், அம்புகஜள யளித்து வெற்றி யளித்தவன் சிறந்தவனுதலால், நாங்கள் இந்தவிஷயத்திலிழிவடைந்த ஹரியை அப் பிரதானமாகவகற்றி யுயர்ந்த ஹரஜனச் சரணமாக அடைகின்றேம். - என்றவாறு. (72)

एकः पुमानिति परो दयितेति पुत्रः
सास्ता तयोरिति च सर्वजगत्प्रसिद्धिः ।
कोवानयोरजिकः इत्यनुचिन्त्य वृद्धाः
सत्यं ब्रुवन्तु तमिमं वयमाश्रयामः ॥ ७३ ॥

𑌏𑌕𑌃 𑌪𑍁𑌮𑌾𑌨𑌿𑌤𑌿 𑌪𑌰𑍋 𑌦𑌯𑌿𑌤𑍇𑌤𑌿 𑌪𑍁𑌤𑍍𑌰𑌃
𑌸𑌾𑌸𑍍𑌤𑌾 𑌤𑌯𑍋𑌰𑌿𑌤𑌿 𑌚 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌜𑌗𑌤𑍍𑌪𑍍𑌰𑌸𑌿𑌦𑍍𑌧𑌿𑌃 ।
𑌕𑍋𑌵𑌾𑌨𑌯𑍋𑌰𑌜𑌿𑌕𑌃 𑌇𑌤𑍍𑌯𑌨𑍁𑌚𑌿𑌨𑍍𑌤𑍍𑌯 𑌵𑍃𑌦𑍍𑌧𑌾𑌃
𑌸𑌤𑍍𑌯𑌂 𑌬𑍍𑌰𑍁𑌵𑌨𑍍𑌤𑍁 𑌤𑌮𑌿𑌮𑌂 𑌵𑌯𑌮𑌾𑌶𑍍𑌰𑌯𑌾𑌮𑌃 ॥ ௭௩ ॥

ஏக꞉ புமானிதி பரோ த³யிதேதி புத்ர꞉
ஸாஸ்தா தயோரிதி ச ஸர்வஜக³த்ப்ரஸித்³தி⁴꞉ ।
கோவானயோரஜிக꞉ இத்யனுசிந்த்ய வ்ருத்³தா⁴꞉
ஸத்யம் ப்³ருவந்து தமிமம் வயமாஸ்ரயாம꞉ ॥ 73 ॥

மொழிபெயர்ப்பு.

சோதிக் கமல வாண்முகத்துத் தோகை வடிவத் தோன்றலென
வோதிக் களிக்கு மிவ்வுலக மொருவன் றன்ஜன யொருவஜனயோ
நீதிப் புருட னென்பார்கள் நிகழந்த்து மிவர்தம் மகன்சாத்தன்
ஈதி லிவருட் சிறந்தவன்யா ரிசைத்தாற் பெரியீ ரிறைஞ்சுதமே.

பதப்பொருள்.

ஏக:	=	ஒருவன்,
புமான்	=	புருஷன்,
இதி	=	என்றும்,
பர:	=	மற்றொருவன்,
தயிதா	=	மனைவி (பெண்)
இதி	=	என்றும்,
தயோ:	=	அவர்களுக்கு பிள்ளை,
சாஸ்தா	=	சாத்தன்,
இதிச	=	என்றும்,
ஸர்வஜக³த்ப்ரஸித்³தி⁴:	=	எல்லாவுலகங்களிலும் பிரசித்தி,
அநயோ:	=	இவ்விருவருக்குள்,
அதிக:	=	சிறந்தவன்,
கோவா	=	யாவன்?
இதி	=	இதனை,
அநுசிந்தியா	=	ஆலோசித்து,
வ்ருத்³தா⁴:	=	பெரியவர்கள்,
ஸத்யம்	=	உண்மையை,
ப்³ருவந்து	=	சொல்லலாம் சொன்னால்,
தமிமம்	=	அந்த விவனை,
வயம்	=	நாங்கள்,
ஆஶ்ரயாம:	=	ஆஶ்ரயிக்கின்றோம்.

பொழிப்பு.

ஒருவன் மனைவியென்றும், ஒருவன் புருஷனென்றும், அவ்விருவர் சம்பந்தத்தாலுண்டான மைந்தன் ஹரிஹரபுத்திரனென்றும் ஸகலலோகப்பிரசித்தம். பெரியவர்களே! இவ்விருவரிற் சிறந்தவன் யாவன்? அவனை நீங்களுரைத்தால், நாங்களந்த மஹாபுருஷனைச் சரணமாக அடைகின்றோம்.

விதப்பு.

ஒருவன் பெண்ணுருவானவனென்ந்து - ஹரியை, அது அவ்வரி அவ்வண்ணம் பெண்ணுருவடைந்திருத்தலால். இதனை -

"*விழுந்தொருகோடிவண்டுமிதிப்பவாய்நெகிழந்துபைந்தேன்*
வழிந்தபூங்கடுக்கைமார்பன்வாள்விழிபரப்பிநோக்க
எழுஞ்சுடர்ப்பரிதியென்னவிலங்குகூராழிமாலோன்
பிழிந்துகொள்வனையசெவ்விப்பெண்ணுருவெடுத்துநின்றன்"

என்னும் பாகவதத்தாலுணர்க

ஒருவன் அந்தப்பெண்ணை யணைந்த புருஷனென்றது - ஹரனை, அது அவ்வரன் அவ்வண்ணம் செய்திருத்தலால்.

கைலாயபதியான ஹர னொருதினம் ஹரியைப்பார்த்து, மாலே! நீ முன்ன மசுரரை மயக்கக்கொண்ட பெண்ணுருவத்தைக் காட்டுதி என்றனன். மாலும் அவ்வ ண்ணமே நல்லழகுடையதாயுள்ள ஆடை நெகிழ இருதனந்தோன்றப் பெண்ணுருவா ய்ப் பாடியுயாடியு முலாவிநின்றனன். உடனே அவ்வுருவினைக்கண்ட வரன் பின்றொ டர்ந்து பிடிப்பான் றுணிந்தனன், துணிந்ததை யுணர்ந்த மால் இனி இங்கு நிற்பது உசிதமன்றென் றோடினன், ஓடினவனை இவன் பின்றொடர்ந்து நாவலந்தீவிலுள்ள ஒரு மாதவிச்சோலையிற் கூடினன். ஹரன் செய்த கலவிக்காற்றுத ஹரியான மோகினி வாந்தியுற்றனள், பின்னர் இருவரும் கலவியை நிறைவேற்றினர்கள், உடனே மோகினி யொரு பிள்ளையைப் பெற்றாள், அந்த மகனுக் கரிகரபுத்திரனென்று பெயர். இதனை -

"*மையல்செய்மோகினிவடிவுகாட்டுபு*
வெய்தெனநடந்தனன்வேளைவென்றகோ
னெய்யெனவெழுந்துசென்றுற்றுப்புல்லவுங்
கையகன்றோடினன்கரியமேனியான்" எனறு காஞ்சிப்புராணத்திலும்,

"*அத்தகுந்திருமைந்தற்கரிகர - புத்திரனெனுநாமம்புனைந்துபின்*
னெத்தபான்மையுருத்திராதம்மொடும - வைத்துமிக்கவரம்பலநல்கியே"
என்று கந்தபுராணத்தும் வருதலைக்கொண்டுணர்க.

தாத்பரியம்.

ஹரி மனைவி, ஹரன் புருடன். இவரிருவர் கூட்டுறவிற் றோன்றின மகன் ஹரிஹரபுத்திரன் என்பதாம்.

தாரதம்மியம்.

மனைவியினும் புருடன் சிறந்தவனாகவிருத்தலும், பெண்ணினும் ஆண் சிறந்ததாகவிருத்தலும் உலகிலநுபவம். இதனாற் பெண்ணுருவடைந்த ஹரி தாழந்த வனும், பெண்ணுருவமான ஹரியைப் புணர்ந்த ஹரன் சிறந்தவனு மாகின்றார்கள், ஆதலால் நாங்களிந்த விஷயத்திற்றாழ்வடைந்த ஹரியை அப்பிரதானமாகவகற்றி, சிறந்த ஹரனைப் பிரதானமாகக் கொண்டு அவன் சரணங்களை ஆஶ்ரயிக்கின்றோம். - என்றவாறு. **(73)**

एकश्चकार चरणाब्जनखांचलेन
पौलस्त्यभङ्गमितरस्तु रणेऽतिकृच्छात् ।
कोवानयोरधिकः इत्यनुचिन्त्य वृद्धाः
सत्यं ब्रुवन्तु तमिमं वयमाश्रयामः ॥ ७४ ॥

ஊகஃஶசகார ஊரணாஜவநவாஂவஞெந
வளஸ்த்யஹஜஜிதாரஹ்ஸ ரணெ஁திக்ருச்சாத் ।
கொவாநயொரயிகஃ ஐதாநுவிஞ்ய வருஜாஃ
ஸதாம் ஶ்ருவஞு தஜிஜம் வயஜாஶ்ரயாஜஃ ॥ எச ॥

ஏகஶ்சகார சரணுப்[3]ஜநகா[2]ஞ்சலேன
பௌலஸ்த்யப[4]ங்க[3]மிதரஸ்து ரணே(அ)திக்ருச்சா[2]த் ।
கோவானயோரதி[4]கஃ இத்யனுசிந்த்ய வ்ருத்[3]தா[4]ஃ
ஸத்யம் ப்[3]ருவந்து தமிமம் வயமாஶ்ரயாமஃ ॥ 74 ॥

மொழிபெயர்ப்பு.

அன்பற் றகந்தை கொளுங் கொடிய வரக்கனுன விராவணனைத்
துன்புற் றலசக் கானுதியாற் றெலைத்தா னெவன் ரேள்வலியால்
வன்புற் றமரி லிராவணனை வாட்டி யொருவன் வாழ்வுற்றுன்
இன்புற் றிவருட் சிறந்தவன்யா ரிசைத்தாற் பெரியீரிறைஞ்சுதுமே.

பதப்பொருள்.

ஏக:	=	ஒருவன்,
சரணுப்[3]ஜநகா[2]ஞ்சலேன	=	காற்கமலச் சிறுவிரனுனியினுலே,
பௌலஸ்த்யப[4]ங்க[3]ம்	=	இராவணுவமானத்தை,
ஶசகார	=	செய்தான்,
இதரஸ்து	=	இன்னெருவனுனல்
ரணே	=	யுத்தத்தில்,
அதிக்ருச்சா[2]த்	=	வெகு கஷ்டத்தில்,
பௌலஸ்த்யப[4]ங்க[3]ம்	=	இராவணபங்கத்தை,
ஶசகார	=	செய்தான்,
அநயோ:	=	இவ்விருவருக்குள்,
அதிக:	=	சிறந்தவன்,
கோவா	=	யாவன்?
இதி	=	இதனை,
அநுசிந்தியா	=	ஆலோசித்து,
வ்ருத்[3]தா[4]ஃ	=	பெரியவர்கள்,
ஸத்யம்	=	உண்மையை,
ப்[3]ருவந்து	=	சொல்லலாம் சொன்னல்,
தமிமம்	=	அந்த விவனை,
வயம்	=	நாங்கள்,
ஆஶ்ரயாமஃ	=	ஆஶ்ரயிக்கின்றேம்.

பொழிப்பு.

ஒருவன் பதகமல நகத்தினுல் இராவணனுக்கு அவமானத்தை யுண்டாக்கினுன், இன்னெருவன் யுத்தத்தில் வெகு கஷ்டப்பட்டு இராவணபங்கத்தைச் செய்தான், பெரியோர்களே இவ்விருவரி லெவன் சிறந்தவன்? நீங்களுரைத்தீராயின், நாங்கள் அந்த மஹாபுருஷனைச் சரணமாக வடைகின்ருேம்.

விதப்பு.

ஒருவன் பதகமல நகநுனியினுல் இராவணபங்கஞ் செய்தானென்றது - ஹரனை, அது அவ்வர னவ்வணண மியற்றலால். இதனை -

"*அரக்கனைவிரலாலடர்த்திட்டனீர்*
இரக்கமொனறிலீரெம்பெருமானீரே" என்னுந் தமிழ்வேதத்தாலுணர்க.

ஒருவன் போரிற் கஷ்டத்துட னிராவணபங்கஞ் செய்தானென்றது - ஹரியை, அது அவ்வரி அவ்வண்ணஞ்செய்திருத்தலால். இதனை,

"*கோடிவான்கணைகொண்டுமாற்றியகொடியவன்றனையக்கணை*
யோடிமார்புருவிப்புறந்தனிலுயிரையுங்கொடுபோயதால்
வீடினனுயர்தேரினின்றுவிழுந்துளான்புவிமீதிலே
நாடிவானவராடியாசிநவின்றுசிந்தைகளித்தனர்" என்னும் பாரதத்தாலுணர்க.

தாத்பரியம்.

ஹர னிராவணனைக் கால்விரனுதியாற் பங்கப்படுத்தினுன், ஹரி போர்புரிந்து பங்கப்படுத்தினுன் என்பதாம்.

தாரதம்மியம்.

கானகத்தா லொருவனைப் பங்கஞ்செய்தவ னெதிரில் போரில் முன்பங்க மடைந்தவனைப் பிரயாசையினுற் பங்கஞ்செய்தவன் சிறந்தவனுகான். இந்த முறையினுற் ருழ்வடைந்த ஹரியை அப்பிரதானமாகவகற்றிச் சிறந்த ஹரனை நாங்கள் ஆஶ்ரயிக்கின்ருேம். - என்றவாறு. **(74)**

एको द्विजातिमखिलेषु सुरेषु मध्ये
क्षात्रं परन्तु परमार्थगिरो गृणन्ति ।
कोवानयोरधिकः इत्यनुचिन्त्य वृद्धाः
सत्यं ब्रुवन्तु तमिमं वयमाश्रयामः ॥ ७५ ॥

ஏகொ ஆிஜாதிஜவிலெ்ஷு ஸுரெஷு ஜயெ்ா
க்ஷாகும் வாஜு வாஜாய்ஆிரொ ஶூணதி ।
கொவாநயொாயிகஃ ஐதுநுஆிது வூஊாஃ
ஸதும் ஶுவது தஜிஜம் வயஜாஶுயாஜஃ ॥ எரு ॥

ஏகோ த்3விஜாதிமகி2லேஷு ஸுரேஷு மத்4யே
க்ஷாத்ரம் பரந்து பரமார்த2கி3ரோ க்3ருணந்தி ।
கோவானயோரதி4கः இத்யனுசிந்த்ய வ்ருத்3தா4ः
ஸத்யம் ப்3ருவந்து தமிமம் வயமாஶ்ரயாமः ॥ 75 ॥

மொழிபெயர்ப்பு.

சிந்தை கபட மில்லாத திருமா மறையோர் தேவரிடை
முந்த மறையோ ஞெவொருவன் முன்ன நின்றுன் மூதறிஞர்
விந்தை யரச ஞெவொருவன் விளங்கு மென்பர் வியனுலகில்
இந்த வியல்பிற் சிறந்தவன்யா ரீசைத்தாற் பெரியீரிறைஞ்சுதுமே.

பதப்பொருள்.

பரமார்த2கி3ர:	=	யதார்த்தபண்டிதர்கள்,
ஏகம்	=	ஒருவனை,
அகி2லேஷு	=	எல்லாருமான,
ஸுரேஷு மத்4யே	=	தேவதைகளின் நடுவில்,
த்3விஜாதிம்	=	அந்தணனுக,
க்3ருணந்தி	=	எண்ணுகிறுர்கள்,
பரந்து	=	மற்றெருவனை,
க்ஷாத்ரம்	=	க்ஷத்திரியனுக,
க்3ருணந்தி	=	நினைக்கின்றுர்கள் (கிரகிக்கின்றுர்கள்)
அநயோ:	=	இவ்விருவருக்குள்,
அதிக:	=	சிறந்தவன்,
கோவா	=	யாவன்?
இதி	=	இதனை,
அநுசிந்தியா	=	ஆலோசித்து,
வ்ருத்3தா4ः	=	பெரியவர்கள்,
ஸத்யம்	=	உண்மையை,
ப்3ருவந்து	=	சொல்லலாம் சொன்னுல்,
தமிமம்	=	அந்த விவனை,
வயம்	=	நாங்கள்,
ஆஶ்ரயாமः	=	ஆஶ்ரயிக்கின்றேம்.

பொழிப்பு.

மனதிற் கபடமென்பதில்லாத பண்டிதர்கள் தேவர் நடுவில் ஒருவஜனப் பிராமணனென்பார்கள், மற்றெருவஜன க்ஷத்திரியனென்பார்கள், இவ்விருவருள் சிறந்தவன் யாவன்? அவஜனப் பெரியவர்களே! நீங்களுண்மையாக வுரைத்தால், நாங்களந்த மஹாபுருஷஜனச் சரணமாக அடைகின்றேம்.

விதப்பு.

பண்டிதர்களொருவஜன பிராமணனென்பார்களென்றது - ஹரஜன, அவ்வரன் அவ்வண்ண மிருத்தலால். வேதியர்க்குள்ள சடையுந் தோலுடையு முப்புரி நூலுமே ஹரஜன மறையவனென்று விளக்கும். அனறியும், இதஜன -

"*வேதியாவேதகீதாவிண்ணவரண்ணுவென்றன்*
றேதியேமலர்கடூவியொருங்கிநின்கழல்கள்காணப்
பாதியோர்பெண்ணணவைத்தாய்ப்படர்சடைமதியஞ்சூடும்
ஆதியேயாலவாயிலப்பனேயருள்செய்யாயே"
என்னுந் திராவிடவேதத்தாலும் உணர்க.

மற்றெருவஜன கூத்திரியனுக எண்ணுகின்றுர்கள் என்றது - ஹரியை, அது அவ்வரி அவ்வண்ணமிருத்தலால். இது ஹரியின் பீதாம்பரம் பஞ்சாயுதம், மகுடமாதி களுமே க்ஷத்திரியனுக விளக்கும். அன்றியும் இதஜன -

"*முன்னெருநாள்மழுவாளிசிஜலவாங்கியவன்தவத்தைமுற்றுஞ்செற்றுய்,*
உன்ஜனயுமுன்னருமையையுமுன்போயின்வருத்தமுமொன்றுகக்கொள்ளாது,
என்ஜனயுமென்மெய்யுரையும்மெய்யாகக்கொண்டுவனம்புக்கவெந்தாய்,
நின்ஜனயேமகனுகப்பெறப்பெறுவேனேழ்பிறப்புநெடுந்தோள்வேந்தே"
எனக் குலசேகரநிருபன் கூறியதனுலுமுணர்க.

தாத்பரியம்.

பண்டிதர்கள் ஹரஜனப் பிராமணனுகவும், ஹரியை க்ஷத்திரியனுகவும் நிஜனக்கின்றுர்களென்பதாம்.

தாரதம்மியம்.

அரசனிலும் அந்தணன் சிறந்தவன். ஆதலால் அரசனுன திருமாஜல நாங்களப் பிரதானமாக வகற்றி, அந்தணனுன ஹரஜன ஆஶ்ரயிக்கின்றேம். - என்றவாறு. **(75)**

एको जघान रिपुमीक्षणतः क्षणेन
यत्नाद्रिपुं च निजघान नखेन चान्यः ।
कोवानयोरधिकः इत्यनुचिन्त्य वृद्धाः
सत्यं ब्रुवन्तु तमिमं वयमाश्रयामः ॥ ७६ ॥

ஏகொ ஜவாந ரிவுமீக்ஷணதஃ க்ஷணெந
யத்நாத்ரிவும் வ நிஜவாந நவெந வாந்யஃ ।
கொவாநயொரயிகஃ ஜத்யநுவிந்த்ய வ்ருத்தாஃ
ஸத்யம் ஸுவந்து தமிமம் வயமாஶ்ரயாமஃ ॥ எசு ॥

ஏகோ ஜகா⁴ன ரிபுமீக்ஷணத꞉ க்ஷணேன
யத்நாத்³ரிபும் ச நிஜகா⁴ன நகே²ன சான்ய꞉ ।
கோவானயோரதி⁴க꞉ இத்யனுசிந்த்ய வ்ருத்³தா⁴꞉
ஸத்யம் ப்³ருவந்து தமிமம் வயமாஶ்ரயாம꞉ ॥ 76 ॥

மொழிபெயர்ப்பு.

மன்னுங் கொடிய வம்பலஊ மருவும் விழியான் மாநிலத்திற்
றுன்னுஞ் சாம்ப ராவொருவன் றெஊலத்தா ஞெருவன் றுகடுற்ற
தன்ஞெண் பகையைப் போர்முஊயிற் றனதுநகத்தாற் றஊயழித்தா
னென்னுமிவருட் சிறந்தவன்யா ரிசைத்தாற்பெரியீ ரிறைஞ்சுதுமே.

பதப்பொருள்.

ஏக꞉	=	ஒருவன்,
ரிபும்	=	பகைவஊ,
ஈக்ஷணத꞉	=	பார்வையிஞலே,
க்ஷணேன	=	கணப்பொழுதில்,
ஜகா⁴ன	=	கொன்றன்,
அந்யச	=	இன்ஞெருவஞஞல்,
ரிபும் ச	=	பகைவஊயாஞல்,
நகே²ன	=	நகத்திஞலே,
நிஜகா⁴ன	=	கொன்றன்,
அநயோ꞉	=	இவ்விருவருக்குள்,
அதிக꞉	=	சிறந்தவன்,
கோவா	=	யாவன்?
இதி	=	இதஊ,
அநுசிந்தியா	=	ஆலோசித்து,
வ்ருத்³தா⁴꞉	=	பெரியவர்கள்,
ஸத்யம்	=	உண்மையை,

ப்³ருவந்து = சொல்லலாம் சொன்னல்,
தமிமம் = அந்த விவஊன,
வயம் = நாங்கள்,
ஆஶ்ரயாமஃ = ஆஶ்ரயிக்கின்றோம்.

பொழிப்பு.

பெரியவர்களே! ஒருவன் றனது பகைவஊனக் கண்பார்வையினுற் சாம்பராகச் செய்தான், மற்றொருவன் றனது பகையை வெகு கஷ்டத்துடன் நகத்தா லழித்தான், இவ்விருவரி லெவன் சிறந்தவன்? அவஊன நீங்களுரைந்தால், நாங்கள் அந்த மஹா புருஷஊனச் சரணமாக அடைகின்றோம்.

விதப்பு.

ஒருவன் றன் பகைவஊனக் கண்பார்வையினுற் சாம்பராக்கினுனென்றது - மன்மதஊன எரித்த ஹரஊன, அது அவ்வரன் அவ்வண்ணமெரித்தமையால். இதஊன —

"*நறைசேர்மலரைங்கஊணயாஊனநயனத்தீயாற்பொடிசெய்த*
விறையாராவாரெல்லார்க்குமில்ஊலயென்னுதருள்செய்வார்"
என்னுந் தமிழ்வேதத்ததாலுணர்க.

ஒருவன் தன் பகைவஊனப் பிரயாசத்துடன் நகத்தால் வதைத்தான் என்றுரைத்தது - இரணியஊனக் கொன்ற ஹரியை, அது அவ்வரி அவ்வண்ணம் கொன்றிருத்தலால். இதஊன -

"*தஊளயவிழ்கோதைமாஊலயிருபால்தயங்கவெரிகான்றிரண்டுதறுகண்*
அளவெழவெம்மைமிக்கவரியாகியன்றுபரியோன்சினங்களவிழ
வஊளயுகிராளிமொய்ம்பில்மறவோனதாகம்மதியாதுசென்றொருகிராற்
பிளவெழவிட்டகுட்டமதுவையமூபெருநீரில்மும்மைபெரிதே"
என்னு நாலாயிரப்பிரபந்தத்தாலுணர்க.

தாத்பரியம்.

ஹரன் றன் பகைவஊன கண்பார்வையினு லழித்தான்; ஹரி தன் பகைவஊன நகத்தா லழித்தானென்பதாம்.

தாரதம்மியம்.

பகைவஊனக் கண்பார்வையினுற் கொன்ற ஹரனிலும் பகைவஊன வெகு கட்டத்துடன் நகத்தாற் கொன்றவன் தாழ்ந்தவனுதலால், நாங்கள் இவ்விஷயத்திற்

முழ்வடைந்த ஹரியை அப்பிரதானமாக வகற்றி, இவ்விஷயத்தி லுயர்வடைந்த ஹரஜனச் சரணமாக வடைகின்றேம். - என்றவாறு. **(76)**

ब्रुन्दावने चरति गोभिरुपेत्य चैक
स्त्वन्यो भृशं पितृवने चरतीह भूतैः ।
कोवानयो रधिकः इत्यनुचिन्त्य वृद्धाः
सत्यं ब्रुवन्तु तमिमं वयमाश्रयामः ॥ ७७ ॥

ബൃ൩ാവനെ ചരതി ഗൊഭിരുപെത്യ ചൈക
സ്ത്വന്യൊ ഭൃശം പിതൃവനെ ചരതീഹ ഭൂതൈഃ ।
കൊവാനയൊ രധികഃ ഇത്യനുചിന്ത്യ വൃദ്ധാഃ
സത്യം ബ്രുവന്തു തമിമം വയമാശ്രയാമഃ ॥ ௭௭ ॥

ப்3ருந்தா3வனே சரதி கோ3பி4ருபேத்ய சைக
ஸ்த்வன்யோ ப்4ருஶம் பித்ருவனே சரதீஹ பூ4தை: ।
கோவானயோ ரதி4க: இத்யனுசிந்த்ய வ்ருத்3தா4:
ஸத்யம் ப்3ருவந்து தமிமம் வயமாஶ்ரயாம: ॥ 77 ॥

மொழிபெயர்ப்பு.

நறுவீ முல்ஜல நிலமதனி னண்ணுங் குல்ஜல நறுங்காட்டி
லுறுமா கோபி மாருடனே யுற்று ஞெருவ னுரையொருவன்
குறுமா பூதம் பலகோடி குழும விடுகாட்டிடைக்குனித்தான்
இறுமா லிவருட் சிறந்தவன்யா ரிசைத்தாற் பெரியீ ரிறைஞ்சுதுமே.

பதப்பொருள்.

ஏக:	=	ஒருவன்,
கோ3பி4:	=	கோபிகளோடே,
உபேத்ய	=	கூடிக்கொண்டு,
ப்3ருந்தா3வனே	=	விருந்தாவனத்தில்,
சரதி	=	சஞ்சரிக்கின்றான்;
அந்ய:	=	இன்ஞெருவன்,
ப்4ருஶம்பூ4தை:	=	மிகவும் பூதங்களாற் சூழப்பெற்றவனுய்,
இஹ	=	இப்பொழுதும்,
பிதிர்வநே	=	சுடுகாட்டில்,
சரதி	=	சஞ்சரிக்கிறுன்;
அநயோ:	=	இவ்விருவருக்குள்,
அதிக:	=	சிறந்தவன்,
கோவா	=	யாவன்?

இதி	=	இதனை,
அநுசிந்தியா	=	ஆலோசித்து,
வ்ருத்³தா⁴:	=	பெரியவர்கள்,
ஸத்யம்	=	உண்மையை,
ப்³ருவந்து	=	சொல்லலாம் சொன்னால்,
தமிமம்	=	அந்த விவனை,
வயம்	=	நாங்கள்,
ஆஶ்ரயாம:	=	ஆஶ்ரயிக்கின்றோம்.

பொழிப்பு.

ஒருவன் நறுமணங்கமழும் பலமலர் துன்றிய முல்லைநிலத்திலுள்ள துளவக்காட்டில (பிருந்தாவனத்தில்) கோபிகளோடே உலாவினான், இன்னொருவன் பூதகூட்டங்களுடனே அநவரதம் சுடுகாட்டினிற் சஞ்சரிக்கின்றான்; இவ்விருவரி லுயர்ந்தவன் யாவன்? அவனைப் பெரியவர்களான நீங்களுரைத்தால், நாங்களந்த மஹாபுருஷனைச் சரணமாக அடைகின்றோம்.

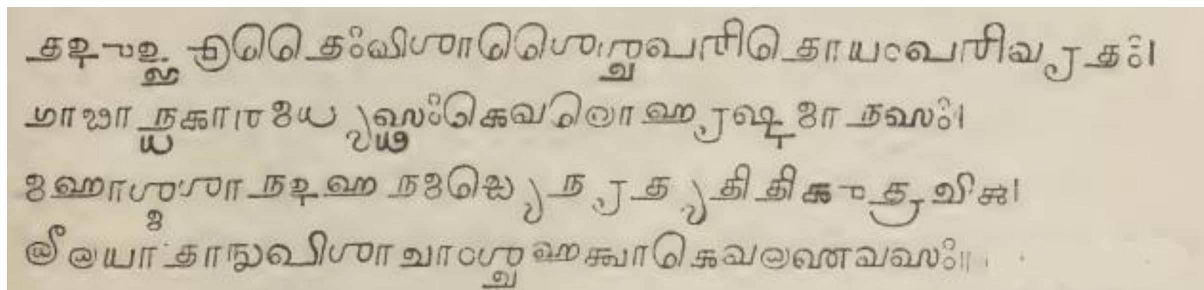
விதப்பு.

ஒருவன் கோபிகளுடன் விருந்தாவனத்தி லுலாவுகின்றான் என்றது - ஹரியை, அது அவ்வரி அவ்வண்ணம் உலாவுதலால். இதனை -

"*பட்டிமேய்ந்தோர்காரேறுபலதேவர்க்கோர்கீழ்க்கன்றாய்*
இட்டீறிட்டுவிளையாடியிங்கேபோதக்கண்டீரே
இட்டமானபசுக்களையினிதுமறித்துநீரூட்டி
விட்டுக்கொண்டுவிளையாடவிருந்தாவனத்தேகண்டோமே"
என்னு நாலாயிரப்பிரபந்தத்தாலுணர்க.

ஒருவன் பூதங்களுடனே பிதிர்வனத்தில் வசிக்கின்றானென்றது - ஹரனை, அது அவ்வரன் அவ்வண்ண மிருத்தலால். ஹரன் பூதங்களுடனே உலாவுவதைப் பாரதநூ லிவ்வண்ண முரைக்கின்றது.

அதிபயங்கரமான பூதங்களுடனே ஹரன் எவ்விடத்திலுஞ் சஞ்சரிப்பதைப் பார்த்து அயன்வணங்கி, சுவாமி! தங்களுருவத்தைப்பார்க்க அஞ்சுகின்றேன் என்பொருட்டு பிதிர்வாசஞ் செய்யவேண்டுமென அடிபணிந்து வேண்டிக்கொண்டனன், அவன் வேண்டுகோளுக்கிரங்கிய ஹரன் அவ்வண்ணமே செய்தானென்பதாம். காந்தமும் ஹரி பிரமேந்திராதிகளின் மரணநாளிலுண்டாகிற மசானத்தில் தானொருவனே மிகுந்தவனாக நிற்றலால் பிதிர்வனவாசியாவன், அப்பொழுது பாவகர்மயுக்தர்களும் சிவத்துரோகிகளும் பிசாசுகளாக வவர்களுடனிருப்பானென்றும் உரைக்கின்றது இதனை -

என்று ஸகாந்தமஹாபுராணத்தும்,

"*விரைசரோருகத்தனேர்நாள்விரிந்தபல்லுயிர்களெல்லாம்*
கரையறமுடிக்குப்பூதகணங்களைக்கண்டேயஞ்சி
நிரைபடுகருணைமேனிநிமலனேபுறத்தினூடுந்
தரைபடுமயானத்தூடுஞ்சரித்தெமையளிப்பாயென்றான்.

அவ்வரமவனுக்கீந்தேயகிலத்துமயானத்தூடுஞ்
செவ்வியினிருப்பனென்னைத்தெளிந்தவர்புனிதமாவ
தவ்விடமென்பர்தேறாரசுசியென்றகல்வாரென்றான்
கொவ்வைவாயணங்குமீளக்குறித்தொன்றுபுகலலுற்றாள்"

என்று பாரதத்தும் வருதலைக்கொண்டுணர்க.

தாத்பரியம்.

ஹரி விருந்தாவனத்திற் கோபிகளோடுலாவினான்; ஹரன் பிதிர்வனத்திற் பூதங்களோடுலாவினனென்பதாம்.

தாரதம்மியம்.

கோபிகளுட னுலாவுவதனிலும் பூதங்களுடனுலாவுத லரிய காரியமாதலாலும், அனைவரு மிறந்தவிடமே சுடுகடாக ஹரன் அவ்விடத்திலிருக்கின்றானென்று சாத்திரங்கள் கூறலால், ஹரனிருப்புச் சிறந்ததும், ஹரியிருப்புத தாழ்ந்ததுமாயிற்று. இதனால் நாம் இந்தவிஷயத்திற் றாழ்வடைந்த ஹரியை அப்பிரதானமாக அகற்றிச் சிறந்த ஹரனைச் சரணமாக அடைகின்றோம். **(77)**

एको भुजङ्गशयने सुप्तीहनित्य मन्यो
भुजङ्गकटको नटतीह नित्यम् ।
कोवानयोरधिकः इत्यनुचिन्त्य वृद्धाः
सत्यं ब्रुवन्तु तमिमं वयमाश्रयामः ॥ ७८ ॥

ஷகொ ஹுஜஜுஶயநெ ஸுஹ்தீஹநித்ய ஜநெ்யா
ஹுஜஜுகடகொ நடதீஹ நித்யீ ।
கொவாநயொாரயிகஃ ஐத்யநுஷிந்த்ய வ்ருஷாஃ
ஸத்யஂ ஞ்ருவநு தஜிஜஂ வயஜாஶ்ரயாஜஃ ॥ எஅ ॥

ஏகோ பு⁴ஜங்க³ஶயனே ஸுப்தீஹநித்ய மன்யோ
பு⁴ஜங்க³கடகோ நடதீஹ நித்யம் ।
கோவானயோரதி⁴கஃ இத்யனுசிந்த்ய வ்ருத்³தா⁴ஃ
ஸத்யம் ப்³ருவந்து தமிமம் வயமாஶ்ரயாமஃ ॥ 78 ॥

மொழிபெயர்ப்பு.

தூங்கு மரவ சயனத்திற் றெடர்ந்தே யொருவன் தூவரவந்
தாங்கு கடக மாக்கொண்டு தகுதி குறையாத் தண்ணுமைகள்
ஏங்க வொருவன் னடனமதை யென்று மியற்றி யிலங்கிடுவான்
ஈங்கின் னவருட் சிறந்தவன்யா ரிசைத்தாற் பெரியீ ரிறைஞ்சுதுமே.

பதப்பொருள்.

ஏக:	=	ஒருவன்,
பு⁴ஜங்க³ஶயனே	=	சர்ப்பசயனத்தில்,
இஹ	=	இவ்விடத்தில்,
நித்யம்	=	எப்பொழுதும்,
ஸுப்தீ	=	தூங்குகின்றன்,
அந்ய:	=	இன்னொருவன்,
பு⁴ஜங்க³கடக:	=	புஜங்ககடகத்தையுடையவனுகி,
இஹ	=	இவ்விடத்தில்,
நித்யம்	=	எப்பொழுதும்,
நடதீ	=	நடிக்கிறன்;
அநயோ:	=	இவ்விருவருக்குள்,
அதிக:	=	சிறந்தவன்,
கோவா	=	யாவன்?
இதி	=	இதஊன,
அநுசிந்தியா	=	ஆலோசித்து,
வ்ருத்³தா⁴ஃ	=	பெரியவர்கள்,
ஸத்யம்	=	உண்மையை,
ப்³ருவந்து	=	சொல்லலாம் சொன்னுல்,
தமிமம்	=	அந்த விவஊன,
வயம்	=	நாங்கள்,
ஆஶ்ரயாமஃ	=	ஆஶ்ரயிக்கின்றேம்.

பொழிப்பு.

ஒருவன் அரவசயனத்திற் கிடக்கினறுன், மற்றெருவன் அரவாபரணத்தை யுடையவனுக நடனஞ்செயகின்றுன், இவர்களிற் சிறந்தவன் யாவன்? அவனே நீங்க ளுரைத்தால், நாங்கள் அந்த மஹாபுருஷனேச் சரணமாக வடைகின்றேம்.

விதப்பு.

ஒருவன் அரவசயனத்திற் றூங்குவோனென்றது - ஹரியை, இது அவ்வரி அவ்வண்ண மனந்தசயனனுக விருத்தலால். இதனே -

"சலசலோசனனனந்தசயனன்" என்னும் நிகண்டாலுணர்க.

ஒருவனரவாபரணனுக நடிக்கின்றுனென்றது - ஹரனே, அது அவ்வரன் அவ்வண்ணந் தரித்து நடித்தலால். இதனே -

"பொங்கரவணிந்தமூர்த்தி" என்றும்,

“அந்திவண்ணன்முக்கண்ணனழலாடிபாண்டரங்கன்” என்றும் வரும் நிகண்டா லுணர்க.

தாத்பரியம்.

ஹரி அரவிற்றூங்குவோன்; ஹரன் அரவகடகமணிந்து நடிப்போனென்பதாம்.

தாரதம்மியம்.

பாம்பிற் கிடப்பவனிலும் அப்பாம்பை யாபரணமாகக்கொண்டு நடிப்பவன் சிறந்தவனுதலால், நாங்கள் இந்தவிஷயத்திற் ருழ்வடைந்த ஹரியை அப்பிரதான மாக அகற்றி, இது விஷயத்திற் சிறந்த ஹரனேச் சரணமாக அடைகின்றேம் - என்றவாறு. **(78)**

एकस्य जात इति सन्ततलोकवार्त्ता
नान्यस्य तादृशविदूषितलोकवार्त्ता ।
कोवानयोरधिकः इत्यनुचिन्त्य वृद्धाः
सत्यं ब्रुवन्तु तमिमं वयमाश्रयामः ॥ ७९ ॥

ஶகஸ்ய ஜாத ஐதி ஸஞதமொகவாதூா
நாநஸ்ய தாஜ்ஶவிஜுஷிதமொகவாதூா ।
கொவாநயொரயிகஃ ஐதநுவிஜ வ்ருஜாஃ
ஸதம் ஸுவஞு தஶிஜம் வயஶாஶ்ரயாஜஃ ॥ எகூ ॥

ஏகஸ்ய ஜாத இதி ஸந்ததலோகவார்த்தா
நான்யஸ்ய தாத்³ருஶவிதூ³ஷிதலோகவார்த்தா ।
கோவானயோரதி⁴க: இத்யனுசிந்த்ய வ்ருத்³தா⁴:
ஸத்யம் ப்³ருவந்து தமிமம் வயமாஶ்ரயாம: ॥ 79 ॥

மொழிபெயர்ப்பு.

துன்னும் பிறவி யநேகமதைத் தொக்கோ னென்னச் சொலுநிந்தை
தன்ஐன யொருவ னிவ்வுலகிற் சார்ந்தா ஞெருவன் தனிப்பிறவி
யென்னு மதஐன யாராதா னென்ன வுரைக்கு மிசையுற்றுன்
இன்னர் தம்மிற் சிறந்தவன்யா ரிசைத்தாற் பெரியீ ரிறைஞ்சுதுமே.

பதப்பொருள்.

அயம்	=	ஒருவனுக்கு இவன்,
ஜாத:	=	பிறந்தவன்,
இதி	=	என்று,
ஸந்ததலோகவார்த்தா	=	எப்பொழுது முண்டான லோகநிந்தை (இருக்கின்றது.)
அன்யஸ்ய	=	இன்ஞெருவனுக்கு,
தாத்³ருஶவிதூ³ஷிதலோக	=	அப்படிப்பட்ட தூஷிக்கப்பட்ட,
வார்த்தானஅஸ்தி	=	லோகநிந்தையானது இல்ஐலயே;
அநயோ:	=	இவ்விருவருக்குள்,
அதிக:	=	சிறந்தவன்,
கோவா	=	யாவன்?
இதி	=	இதஐன,
அநுசிந்தியா	=	ஆலோசித்து,
வ்ருத்³தா⁴:	=	பெரியவர்கள்,
ஸத்யம்	=	உண்மையை,
ப்³ருவந்து	=	சொல்லலாம் சொன்ஞல்,
தமிமம்	=	அந்த விவஐன,
வயம்	=	நாங்கள்,
ஆஶ்ரயாம:	=	ஆஶ்ரயிக்கின்ரேும்.

பொழிப்பு.

ஒருவன் பிறந்தவனெனனும உலோகநிந்தையை உடையவன், இன்னொரு வன் அப்படிப்பட்ட அபக்யாதி இல்லாதவன், பெரியவர்களே! இவ்விருவரி லெவன் சிறந்தவன்? நீஙகளுண்மையாக வுரைத்தால, நாங்களவனையே அடைக்கலமாக வடைகின்ரேம்.

விதப்பு.

ஒருவன் பிறந்தவன் என்றுரைக்கும் நிந்தையையுடையவனென்றது - ஹரியை, இது அவ்வரி அவ்வண்ணம் பிறந்திருததலால். இதனை -

"*வண்ணமாடங்கள்சூழ்திருக்கோட்டியூர்*
கண்ணன்கேசவன்நம்பிபிறந்தநாள்" என்னு நாலாயிரப்பிரபந்ததாலுணர்க.

ஒருவன் அப்படிப்பட்ட அபக்கியாதியை அடையாதவனென்றது - ஹரனை, அது அவ்வரன் அவ்வாறு பிறவாமையால். இதனை -

"*பிச்சன்பிறப்பிலிபேர்நந்தியுந்தியின்மேலசைத்த*
கச்சினழகுகண்டாற்பின்னைக்கண்கொண்டுகாண்பதென்னே"
என்னுந் தமிழ்வேதத்தாலும்,

என்று சிவாரதன ஸமவாதத்திலும் வருதலைக் கொணடுணாக.

தாத்பரியம்

ஹரி பிறந்தவன், ஹரன் பிறவாதவன் என்பதாம்.

.

தாரதம்மியம்.

பிறந்தவனைவிடப் பிறவாதவன் சிறந்தவனாதலால், நாங்கள பிறநத ஹரியை அப்பிரதானமாக வகற்றி, பிறவாத ஹரனைச் சரணமாக வடைகின்ரேம் - என்றவாறு. **(79)**

एकः सुरैरुपगिरिं हि तपश्चकार
तस्मै ददौ सुतमधिक्षिति साम्बमन्यः ।
कोवानयोरधिकः इत्यनुचिन्त्य वृद्धाः
सत्यं ब्रुवन्तु तमिमं वयमाश्रयामः ॥ ८० ॥

ஏகஃ ஸுரைருபகிரிං ஹி தபஶ்சகார
தஸ்மை ததௌ ஸுதமதிக்ஷிதி ஸாம்பமந்யஃ ।
கோவாநயோரதிகஃ இத்யநுசிந்த்ய வ்ருத்தாஃ
ஸத்யං ப்ருவந்து தமிமං வயமாஶ்ரயாமஃ ॥ ௮௦ ॥

ஏகः ஸுரைருபகி^{3}ரிம் ஹி தபஶ்சகார
தஸ்மை த^{3}தௌ^{3} ஸுதமதி^{4}க்ஷிதி ஸாம்ப^{3}மன்யः ।
கோவானயோரதி^{4}கः இத்யனுசிந்த்ய வ்ருத்^{3}தா^{4}ः
ஸத்யம் ப்^{3}ருவந்து தமிமம் வயமாஶ்ரயாமः ॥ 80 ॥

மொழிபெயர்ப்பு.

மாடம் பொலியுஞ் சுவணநகர் மருவும் விபுதர் குழுக்களுடன்
கூட வொருவ னருந்தவத்தைக் குயிற்றி யிருந்தான் குலவொருவன்
நீடன் னவற்குச் சாம்பனென நிலவு மகஜன நிஜனந்தளித்தான்
ஈடன் னவரிற் சிறந்தவன்யா ரிசைத்தாற் பெரியீ ரிறைஞ்சுதுமே.

பதப்பொருள்.

ஏக:	=	ஒருவன்,
ஸுரை:	=	தேவர்களாலே சூழப்பெற்றவனுய்,
உபகி^{3}ரிம்	=	மஜலச்சாரலில்,
தப:	=	தபஸை,
சகாரஹி	=	செய்தானல்லவா,
அந்ய:	=	இன்னெருவன்,
அதி^{4}க்ஷிதி	=	பூலோகத்தில்,
ஸாம்ப^{3}ம்	=	ஸாம்பனென்கிற,
ஸுத:	=	பிள்ஜளயை,
த^{3}தௌ^{3}ஹி	=	கொடுத்தானல்லவா,
அநயோ:	=	இவ்விருவருக்குள்,
அதிக:	=	சிறந்தவன்,
கோவா	=	யாவன்?
இதி	=	இதஜன,
அநுசிந்தியா	=	ஆலோசித்து,
வ்ருத்^{3}தா^{4}ः	=	பெரியவர்கள்,

ஸத்யம் = உண்மையை,
ப்³ருவந்து = சொல்லலாம் சொன்னுல்,
தமிமம் = அந்த விவஉன,
வயம் = நாங்கள்,
ஆஶ்ரயாமஃ = ஆஶ்ரயிக்கின்றேம்.

பொழிப்பு.

ஒருவன் தேவர்களுடன் மஉலச்சாரலில் தவஞ்செய்தான், அவ்வண்ணஞ் செய்தவனுக்கு இன்னெருவன் சாம்பனென்னும் மகஉனயளித்தான்; இவ்விருவரிற் பெரியவர்களே! எவன் சிறந்தவன்? நீங்களுரைத்தால், நாங்கள் அந்த மஹாபுருஷ உனச் சரணமாக அடைகின்றேம்.

விதப்பு.

ஒருவன் விபுதர்களுவுடன் மஉலச்சாரலிற் றவஞ்செய்தானென்றது - ஹரியை, அது அவ்வரி அவ்வண்ணம் தவஞ் செய்திருத்தலால். இதஉன கீழ்வருஞ் சரிதத்தா லுணர்க.

ஒருவன் அவ்வண்ணந் தவஞ்செய்தவனுக்குச் சாம்பனென்னும் பிள்உளயை யளித்தானெனறது - ஹரஉன, அது அவ்வரன் அவ்வண்ணம் அளித்தமைமால்.

ஹரி கண்ணனுகவிருந்தநாளில் அவனுக்கு பதினுயிரத்தொரு நூற்றெட்டு மஉனவியர் இருந்தார்கள, அவர்களுக்குட் சாம்பவதி நீங்கலாகச் சத்தியபாமை யுருக்குமணி முதலிய அஉனவருக்கும் ஒவ்வொருத்தியும் பத்துப்பத்துப்பிள்உளகஉள யுடையவர்களாயினுர்கள். இதனுல் கண்ணன் நூற்றறுபத்தோராயிரத்தெண்ணூறு பிள்உளகஉளயுடையவனுகவிருந்தான். இவ்வண்ணம் லக்ஷக்கணக்கான பிள்உளகஉள யுடைய ஹரியின மஉனவியரி லொருத்தியான சாம்பவதி ஹரியை வணங்கி, நாதா! தங்கள் மஉனவியர்களான பதினுறுயிரத்தெழு நூற்றேழு பெண்கள் என்உன மலடி யென்றுரைக்குமாறு யான் உயிர்வாழத்துணியேன் என்று கூறினுள். உடனே ஹரி மானே! அஞ்சாதே நான உனக்குப் புத்திரர் பிறக்குமாறு செய்கின்றேனென்றுரைத்து மகரிஷியான உபமன்னியருடைய ஆசிரமத்திற்குச்சென் றவரை வணங்கி, என் மஉனவி சாம்பவதி பிள்உளப்பேறின்றி வருந்துகின்றுள். குருநாத! அவட்கும் புத்திர பாக்கிய முண்டாகுமாறு அருள் செய்யவேண்டுமென் றுரைத்தலும், அம்முனிவன் கண்ண! நீ சங்கரஉன நோக்கித் தவஞ்செய்வையாகில், நினக்கு மக்கட்பேறுண்டாகும். அருந்தவஞ் செய்யாதவர்கண்முன் அவ்விறைவன் வெளிப்படையாகத் தோன்று னென்றுரைத்து அவ்வரிக்குப் பாசுபத தீக்ஷை செய்து பஞ்சாக்ஷரோபதேசஞ் செய்தனன். உபதேசமபெற்ற ஹரியும விபூதி ருத்ராக்ஷாதிகளா லலங்கரிக்கப்பட்ட சரீரியாயக கைஉலமஉலச்சாரலி லருந்தவஞ்செய்தனன். இவன் தவத்துக்குகந்த ஹரன் பார்வதிதேவி ஸகந்தன் முதலானவர்களுடன் ப்ரத்தியக்ஷமாய் நின்று, ஹரியே! நின் தவத்தை மெச்சினேன், நீ தவத்தை நிறுத்து, நினக்கு வேண்டிய

வரத்தைக் கேள் என்றலும், ஹரி ஹரனது சரணகமலங்களில் சாஷ்டாங்கமாக வணங்கித் துதித்து எம் பெருமானே! அடியேற்கு நின்றிருவடியை மறவாத வன்பும ஒரு பிள்ளையும் வேண்டுமென்று வாய் புதைத்து நின்று கூறினன்; ஹரனும் அவ்வ ண்ணமே வரமளித்தனன். இதனை -

"*வார்சடை கட்டித்தூயமருங்கினிற்சீரைசுற்றிக்*
கார்நிறத்தண்ணல்செய்யுந்தவத்தினைக்கருதிநோக்கி
யேர்குடியிருந்துவீங்குமிளமுலைக்கவுரியோடும்
போர்விடையிவர்ந்துமுக்கட்புனிதன்முன்றேன்றினனே.

அடுத்தடுத்தன்பினேடும்வணங்குமாய்துளவினேனை
யெடுத்திருகையானீவிவிழைந்ததென்னியம்புகென்னக்
கடுத்திகழ்மிடற்றென்கூறக்கண்ணன்வாய்புதைத்துநின்மேல்
விடற்கருமன்பும்மற்றேர்சிறுவனும்வேண்டுமென்றுன்.

மழகதிர்ப்பரிதியேயக்குங்கவுத்துவங்கிடந்தமார்ப
விழைவினீகேட்டவெல்லாம்விருப்பொடுமளித்தோமென்னக்
குழவிவெண்டிங்கட்கணணிமிலைச்சியகூத்தன்கூறக்
கழையிசைவடித்தகண்ணன்கவுரிதாண்மலரிற்றுழ்ந்தான்"
என்றுவருங் கூர்மபுராணத்தாலுணர்க.

தாத்பரியம்.

ஹரி ஹரனைக் குறித்துத் தவஞ்செய்தான், ஹரன் ஹரிக்கு வரமளந்த்தான் என்பதாம்.

தாரதம்மியம்.

அருந்தவஞ் செய்பவனிலும் அருந்தவஞ் செய்பவனுக்கு வரங்கொடுத்த பெருந்தகை சிறந்தவனுதலால், நாங்கள் ஹரியை இது விஷயத்தி லப்பிரதானமாக வகற்றி, இதுவிஷயத்திற் சிறந்த ஹரனைச் சரணமாக அடைகின்றேம். - என்றவாறு. **(80)**

एकस्तु बाणगतिमेत्य करं वृणोति
चान्योऽक्षिपत्पुरजयायतमेव बाणम् ।
कोवानयोरधिकः इत्यनुचिन्त्य वृद्धाः
सत्यं ब्रुवन्तु तमिमं वयमाश्रयामः ॥ ८१ ॥

ஏகஸ்து பாணகதிமேத்ய கரம் வ்ருணோதி
சாந்யோऽக்ஷிபத்புரஜயாயதமேவ பாணம் ।
கோவாநயோரதிக: இத்யநுசிந்த்ய வ்ருத்தா:
ஸத்யம் ப்ருவந்து தமிமம் வயமாஶ்ரயாம: ॥ அக ॥

ஏகஸ்து பா³ணக³திமேத்ய கரம் வ்ருஷ்ணேதி
சான்யோ(அ)க்ஷிபத்புரஜயாயதமேவ பா³ணம் ।
கோவானயோரதி⁴க: இத்யனுசிந்த்ய வ்ருத்³தா⁴:
ஸத்யம் ப்³ருவந்து தமிமம் வயமாஶ்ரயாம: ॥ 81 ॥

மொழிபெயர்ப்பு.

சந்தக் கரஜனப் பாணகம னத்தா லொருவன் சாடினுன்
அந்தக் கரஜன யழித்தானை யரிய வேதி யாக்கொண்டு
சிந்திப் புரததை முன்னெருவன் செகுத்தா னென்னுந் திருமறைகள்
இந்தத் தொழிலிற் சிறந்தவன்யா ரிசைத்தாற்பெரியீ ரிறைஞ்சுதுமே.

பதப்பொருள்.

ஏகஸ்து	=	ஒருவனுனல்,
பா³ணக³திம்	=	பாணகமனத்தை,
ஏத்ய	=	அடைந்து,
கரம்	=	கரஜன,
வ்ருஷ்ணேதி	=	சோதிக்கிறுன்,
அந்ய:	=	இன்னெருவன்,
புரஜயாய	=	புரஜயத்தின்பொருட்டு,
தமேவ	=	அவஜனயே,
பா³ணம்	=	அம்பாக,
அக்ஷிவத்	=	பிரயோகித்தான்,
அநயோ:	=	இவ்விருவருக்குள்,
அதிக:	=	சிறந்தவன்,
கோவா	=	யாவன்?
இதி	=	இதஜன,
அநுசிந்தியா	=	ஆலோசித்து,
வ்ருத்³தா⁴:	=	பெரியவர்கள்,
ஸத்யம்	=	உண்மையை,
ப்³ருவந்து	=	சொல்லலாம் சொன்னுல்,
தமிமம்	=	அந்த விவஜன,
வயம்	=	நாங்கள்,
ஆஶ்ரயாம:	=	ஆஶ்ரயிக்கின்ஞேம்.

பொழிப்பு.

ஒருவன் பாணகமனத்தால் கரஜனக் கொன்றுன், மற்றெருவன் பாணகமனஞ் செய்தவஜனயே பாணமாகக்கொண்டு புரஜயமடைந்தான்; பெரியவர்களே! இவ்விருவ

ரிற் சிறந்தவன் யாவன்? நீவிருண்மையாகவுரைத்தால், நாங்களந்த மஹா புருஷ ஊனச் சரணமாக அடைகின்றேம்.

விதப்பு.

ஒருவன் பாணகமனத்தையடைந்து கரஊன வதைத்தானென்றது - ஹரியை, அது அவ்வரி அவ்வண்ணம் செய்திருத்தலால். இது ஹரியின் இராமாவதாரத்தில் நிகழ்ந்தது. இதஊன -

"*ஆளவலியுங்கரிவலியுமயவலியுந்தேர்வலியுமமரரஞ்சுந்,*
தோள்வலியுந்தவவலியுந்தோற்றமுறக்கருதரும்போர்தொடுத்தபோதில்,
வாள்வலிதோளிராகவனும்வாங்கியவிற்பகழிகளான்மாற்றிவிட்டா,
ஞள்வலியையுணராதாரொருகணத்தினுயிர்தொஊலந்தார்நவில்வதென்னே"
என்னும் பாரதத்தாலுணர்க.

ஒருவன் அந்தக கரசங்காரஊனயே பாணமாகக்கொண்டு புரஜயமடைந்தானெ ன்றது - ஹரஊன, அது அவ்வரன் அவ்வண்ண மியற்றியிருததலால். இதஊன -

"*தன்மஊனயிரதமாகத்தன்மகன்வலவஞகத்*
தன்மகன்பேரஞேடுதனக்குமைத்துனன்காலாகத்
தன்மலரஊணநாஞகத்தானெடும்பகழியாஞன்
றன்மனமிடங்கொண்டுற்றசங்கரன்றனக்குமாயன்"
என்னுங் கூவத்துப்புராணத்தாலுணர்க.

தாத்பரியம்.

ஹரி பாணகமனத்தாற் கரஊன வதைத்தான்; ஹரன் ஹரியையே பாணமாகக் கொண்டு புரசயமுற்முன் என்பதாம்.

தாரதம்மியம்.

தன்னதான ஒருபாணத்தாற் பகைவஊனக் கொன்றவனிலும், அந்தப் பாணகம னஞ் செய்தவஊனப் பாணமாகவுடையவன் சிறந்தவஞகின்முன். ஆதலால் நாங்கள் பாணகமனவிஷயத்திற் முழ்வடைந்த ஹரியை அப்பிரதானமாக வொதுக்கி, பாணக மன் விஷயத்தி லுயர்ந்த ஹரஊன ஆஶ்ரயிக்கின்றேம். - என்றவாறு. **(81)**

एकस्सदा सवितृमण्डल मध्यवर्ती
चान्यस्सदा सवितृदन्तभिदा वरीयान् ।
कोवानयोरधिकः इत्यनुचिन्त्य वृद्धाः
सत्यं ब्रुवन्तु तमिमं वयमाश्रयामः ॥ ८२ ॥

ஶஏகஸ்ஸஊா ஸவிதுஃஊணுஃ ஊயுவதீ
ஊாநுஸ்ஸஊா ஸவிதுஊஜுஹிஊா வரீயாநு ।
கொவாநயொாரயிகஃ ஐதுநுஊிஜு வுஊாஃ
ஸதும் ஞுஊவஜுஊ தஊிஊம் வயஊாஶுயாஊஃ ॥ அஉ ॥

ஏகஸ்ஸதா³ ஸவித்ருமண்ட³ல மத்⁴யவர்தீ
சான்யஸ்ஸதா³ ஸவித்ருத³ந்தபி⁴தா³ வரீயான் ।
கோவானயோரதி⁴கः இத்யனுசிந்த்ய வ்ருத்³தா⁴ः
ஸத்யம் ப்³ருவந்து தமிமம் வயமாஶ்ரயாமः ॥ 82 ॥

மொழிபெயர்ப்பு.

சந்தப் பாநு மண்டலத்திற் றவிரா தொருவன் சார்ந்துற்ருன்
அந்தப் பாநு வெனுஞ்சிறந்த வண்ண லெழில்கொ ளணிவாயிற்
றந்தத் தன்மை யில்லாமற் றகர்த்தா னொருவன் ருரணியில்
இந்தச் சீரிற் சிறந்தவன்யா ரிசைத்தாற் பெரியீ ரிறைஞ்சுதுமே.

பதப்பொருள்.

ஏக:	=	ஒருவன்,
ஸதா³	=	எப்பொழுதும்,
ஸவித்ருமண்ட³ல மத்⁴யவர்தீ	=	சூரியமண்டலநடுவில் இருக்கிறவன்,
அந்ய:	=	இன்னொருவனுனல்,
ஸதா³	=	எப்பொழுதும்,
ஸவித்ருத³ந்தபி⁴தா³	=	சூரியனுடைய பல்ஊல,
வரீயான்	=	பேதிக்கிறதினுலே சிறந்தவன்;
அநயோ:	=	இவ்விருவருக்குள்,
அதிக:	=	சிறந்தவன்,
கோவா	=	யாவன்?
இதி	=	இதஊன,
அநுசிந்தியா	=	ஆலோசித்து,
வ்ருத்³தா⁴ः	=	பெரியவர்கள்,
ஸத்யம்	=	உண்மையை,
ப்³ருவந்து	=	சொல்லலாம் சொன்னுல்,
தமிமம்	=	அந்த விவஊன,
வயம்	=	நாங்கள்,
ஆஶ்ரயாமः	=	ஆஶ்ரயிக்கின்ருேம்.

பொழிப்பு.

ஒருவ னழகிய சூரிய மண்டலத்தி லிருக்கின்முன், இன்னெருவனந்தச் சூரியனுடைய தந்தங்களைப் பின்னஞ்செய்தவன்; பெரியவர்களே! இவர்களுக்குட் சிறந்தவன் யாவன்? அவனை நீங்களுண்மையாக வுரைத்தால், நாங்களந்த மஹாபுரு ஷனைச் சரணமாக வடைகின்றேம்.

விதப்பு.

ஒருவன் சூரியமண்டலத்தி லிருப்பவனென்றது - ஹரியை, அது அவ்வரி அவ்வண்ண மிருத்தலால் இதனை -

"*வளம்பொருந்தும்வசுக்களிலக்கினி*
விளங்குகின்றவாதித்தரின்விட்டுணு
துளங்கிரும்புனல்தோன்றிறையாகில்
உளந்தவறிவுற்றவருளானும்"

என்று பாகவதத்தும், மண்டலப்பிரமாண உபநிடதத்திலும் சூரியமண்டலமூர்த் தியான நாராயணன் யாக்கிய வல்கியனுக்கு யோகோபதேசஞ் செய்தானென்றிருக் கின்றது. 'ஸஹோவாசநாராயண' என்பனவாதிகளாலும் சூரியமண்டலவாசி ஹரியென்றறியப்படுகின்முன்.

ஒருவன் சூரியனுடைய பற்களை யுடைத்தவனென்றது - ஹரனை, அது அவ்வரன் அவ்வண்ணஞ் செய்தமையால்.

ஹரனையன்றிப் பரனை யுண்டாக்கக்கருதிய தக்கனென்பவன் செய்த யாகத்தி லவிற்பாகத்திற்காக வந்திருந்த சூரியனுடைய பற்களை ஹரனடித்துடைத்தனன். இதனை -

"*சூரியனுர்தொண்டைவாயினிற்பற்களை*
வாரிநெரித்தவாறுந்தீபற
மயங்கிற்றுவேள்வியென்றுந்தீபற" என்று திரவிடவேதமுரைத்தமையாலுணர்க.

தாத்பரியம்.

ஹரி சூரியமண்டலவாசி; ஹரன் சூரியனுடைய தந்தங்களையுடைத்தவன் என்பதாம்.

தாரதம்மியம்.

சூரியமண்டலவாசியினும் சூரியனுடைய பற்களையுடைத்தவன் வீரியத்திற் சிறந்தவனுதலால், நாங்கள் சூரிய மண்டல வாசியான ஹரியை இங்கு அப்பிரதான

மாக அகற்றி, சூரியனுடைய பற்கஜாயுடைத்த சிறந்த ஹரஜனச் சரணமாக அடைகின்றேம் - என்றவாறு. (82)

एकस्तु माधव इति प्रथितः स्वनाम्ना
त्वन्यो ह्युमाधव इति प्रथितः स्वनाम्ना ।
कोवानयोरधिकः इत्यनुचिन्त्य वृद्धाः
सत्यं ब्रुवन्तु तमिमं वयमाश्रयामः ॥ ८३ ॥

ஏகஸ்து மாதவ இதி ப்ரதிதः ஸ்வநாம்நா
த்வந்யோ ஹ்யுமாதவ இதி ப்ரதிதः ஸ்வநாம்நா ।
கோவாநயோரதிகः இத்யநுசிந்த்ய வ்ருத்தாः
ஸத்யம் ப்ருவந்து தமிமம் வயமாச்ரயாமः ॥ அ௩ ॥

ஏகஸ்து மாத⁴வ இதி ப்ரதி²த꞉ ஸ்வநாம்ஞ
த்வன்யோ ஹ்யுமாத⁴வ இதி ப்ரதி²த꞉ ஸ்வநாம்ஞ ।
கோவானயோரதி⁴க꞉ இத்யனுசிந்த்ய வ்ருத்³தா⁴꞉
ஸத்யம் ப்³ருவந்து தமிமம் வயமாஶ்ரயாம꞉ ॥ 83 ॥

மொழிபெயர்ப்பு.

மன்னு மெழில்கொண் மணிமோலி மருவு மொருவன் மாதவனுய்ப்
பன்னு முரிமை தஜனயெய்திப் பலரும் புகழ விருக்கின்றன்
உன்னு மொருவ னுமாதவனென் றுரைக்கு முரையா லுயாவுற்றன்
என்னு மிவருட் சிறந்த வன்யா ரிசைத்தாற் பெரியீ ரிறைஞ்சுதுமே.

பதப்பொருள்.

ஏகஸ்து	=	ஒருவனுனல்,
மாத⁴வ:	=	மாதவன்,
இதி	=	என்று,
ப்ரதி²த꞉	=	பிரஸித்தியடைந்தவன்,
அந்ய:	=	இன்னொருவன்,
உமாத⁴வ	=	உமாதவன்,
இதி	=	என்று,
ஸ்வநாம்ஞ	=	தன் பெயரினுலே,
ப்ரதி²த꞉	=	பிரஸித்தியடைந்தவன்,
அநயோ:	=	இவ்விருவருக்குள்,
அதிக:	=	சிறந்தவன்,
கோவா	=	யாவன்?
இதி	=	இதஜன,

அநுசிந்தியா	=	ஆலோசித்து,
வ்ருத்³தா⁴꞉	=	பெரியவர்கள்,
ஸத்யம்	=	உண்மையை,
ப்³ருவந்து	=	சொல்லலாம் சொன்னல்,
தமிமம்	=	அந்த விவனை,
வயம்	=	நாங்கள்,
ஆஶ்ரயாம꞉	=	ஆஶ்ரயிக்கின்ருேம்.

பொழிப்பு.

பெரியவர்களே! ஒருவன் மாதவனென் றழைக்கப்படுகின்ருன், மற்றெருவனு மாதவனென்று அழைக்கப்படுகின்ருன்; இவர்களுக்குட்சிறந்தவன் யாவன்? அவனை நீங்களுரைத்தால், நாங்களந்த மஹாபுருஷனைச் சரணமாக அடைகின்ருேம்.

விதப்பு.

மாதவனென்றது - ஹரியை, உமாதவனென்றது - ஹரனை, இவை இவர்க ளவ்வண்ணமிருத்தலால் வந்த பெயர்.

தாத்பரியம்.

ஹரி மாதவன், ஹரன் உமாதவன் என்பதாம்.

தாரதம்மியம்.

மாதவனென் றுரைப்பதினும் உமாதவனென்றுரைப்பதில் ஒரே மூத்ததிகமாத லாலும், அருத்தவிசேட மிருத்தலாலும், நாம் இதுவிஷயத்திற் ருழ்ந்த ஹரியை அப்பிரதானமாக அகற்றி, உயர்ந்த ஹரனைச் சரணமாக அடைகின்ருேம். **(83)**

गोपालकैस्त्व नुश्रितः सुतरामिहैको
दिक्पालकस्तनुश्रितस्तु दिगम्बरोऽन्यः ।
कोवानयोरधिकः इत्यनुचिन्त्य वृद्धाः
सत्यं ब्रुवन्तु तमिमं वयमाश्रयामः ॥ ८४ ॥

ஹொபாலகெஸ்வ நுஶ்ரிதஃ ஸுதராமிஹைகொ
தி³க்பாலகஸ்தநுஶ்ரிதஸ்து தி³க³ம்ப³ரொऽந்யஃ ।
கொவாநயொரதி⁴கஃ இத்யநுசிந்த்ய வ்ருத்³தா⁴ஃ
ஸத்யம் ப்³ருவந்து தமிமம் வயமாஶ்ரயாமஃ ॥ அச ॥

கோ³பாலகைஸ்த்வ நுஸ்ரித꞉ ஸுதராமிஹைகோ
தி³க்பாலகஸ்தனுஸ்ரிதஸ்து தி³க³ம்ப³ரோ(அ)ன்ய꞉ ।
கோவானயோரதி⁴க꞉ இத்யனுசிந்த்ய வ்ருத்³தா⁴꞉
ஸத்யம் ப்³ருவந்து தமிமம் வயமாஸ்ரயாம꞉ ॥ 84 ॥

மொழிபெயர்ப்பு.

உவஜலக் கூரைக் குடில்கடொறு முற்றுக் கிடக்கு முயர்வில்லாச்
சவஜல யிடையர் குழுவுடனே சார்ந்தா ஞெருவன றனியொருவன்
கவஜலயின்றித் திசைவிபுதர் கஞுல வமர்ந்தான் கடலுலகி
லிவர்க டம்மிற் சிறந்தவன்யா ரிசைத்தாற் பெரியீ ரிறைஞ்சுதுமே.

பதப்பொருள்.

ஏக:	=	ஒருவன்,
இஹ	=	இவ்விடத்தில்,
கோ³பாலகைஸுதராம்	=	இடையர்களால் மிகவும்,
அநுஸ்ரித꞉	=	அநுசரிக்கப்பட்டவன்,
தி³க³ம்ப³ர	=	திகம்பரஞுகிய,
அன்யன்	=	அன்னியன்,
தி³க³ம்ப³கை:து	=	திக்குப்பாலர்களாலே,
அநுஸ்ரித꞉	=	அநுசரிக்கப்பட்டவன்;
அநயோ:	=	இவ்விருவருக்குள்,
அதிக:	=	சிறந்தவன்,
கோவா	=	யாவன்?
இதி	=	இதஜன,
அநுசிந்தியா	=	ஆலோசித்து,
வ்ருத்³தா⁴꞉	=	பெரியவர்கள்,
ஸத்யம்	=	உண்மையை,
ப்³ருவந்து	=	சொல்லலாம் சொன்ஞல்,
தமிமம்	=	அந்த விவஜன,
வயம்	=	நாங்கள்,
ஆஸ்ரயாம꞉	=	ஆஸ்ரயிக்கின்ருேம்.

பொழிப்பு.

ஒருவன் இடையர்களுடன் மிகவுஞ் சகவாசஞ் செய்கின்றுன், இன்ஞெருவன் திக்குப்பாலர்களுடனே சகவாசஞ் செய்கின்றுன், பெரியவர்களே! இவ்விருவரிற் சிறந்தவன் யாவன்? இவஜன நீங்களுரைத்தால், நாங்களந்த மஹாபுருஷஜனச் சரணமாக அடைகின்ருேம்.

விதப்பு.

ஒருவனிடையர்களோடு சகவாசஞ் செய்பவனென்றது - ஹரியை, அது அவ்வரி அவ்வண்ணங் கண்ணுவதாரத்திற் செய்தமையால்.

ஒருவன் திக்குப்பாலர்களுடனே சகவாசஞ்செய்கின்றனென்றது - ஹரஊன, அது அவ்வரன் ஈசான குபேராதிகளோடு சதா சகவாசஞ் செய்தலால்.

தாத்பரியம்.

ஹரி இடையர்களுடைய ஸஹவாசமுள்ளவன்; ஹரன் திக்குப் பாலகர்களின் ஸஹவாசமுள்ளவன் என்பதாம்.

தாரதம்மியம்.

திக்குப்பாலர்களுக்கு இடையர்கள் தாழ்ந்தவர்களாதலால், தாழ்ந்த சகவாசத் தையுடைய ஹரி உயாந்த சகவாசனுன ஹரனுக்குத் தாழ்ந்தவனுயினுன்; ஆதலால் நாங்கள் இதுவிஷயத்திற் முழ்ந்த ஹரியை அப்பிரதானமாக வொதுக்கி, உயர்ந்த ஹரஊனச் சரணமாக அடைகின்ருேம். - என்றவாறு. **(84)**

एको गलत्यनुदिनं नवनीतमेव
मन्यो गलत्यतिभयङ्कर कालकूटम् ।
कोवानयोरधिका इत्यनुचिन्त्य वृद्धाः
सत्यं ब्रुवन्तु तमिमं वयमाश्रयामः ॥ ८५ ॥

ஏகொ ஗லத்யநுதிநம் நவநீதமெவ
மந்யொ ஗லத்யதிபயங்கர காலகூடம் ।
கொவாநயொரதிகா இத்யநுசிந்த்ய வ்ருத்தாஃ
ஸத்யம் ப்ருவந்து தமிமம் வயமாஶ்ரயாமஃ ॥ அரு ॥

ஏகோ க³லத்யனுதி³னம் நவனீதமேவ
மன்யோ க³லத்யதிப⁴யங்கர காலகூடம் ।
கோவானயோரதி⁴கா இத்யனுசிந்த்ய வ்ருத்³தா⁴ஃ
ஸத்யம் ப்³ருவந்து தமிமம் வயமாஶ்ரயாமஃ ॥ 85 ॥

மொழிபெயர்ப்பு.

கிள்ஊமொழிகொளிடைமடவார் கிட்டிக்கடைந்த கிளா்வெண்ணெய்
தொள்ஊ யுறுகா திடையணிந்த தோனறி யசையத் தொட்டுண்ட
கள்ள ஞெருவன் மற்றெருவன் காளகூடங் கலந்துண்டான்
எள்ளி லிவருட் சிறந்தவன்யா ரிசைத்தாற் பெரியீ ரிறைஞ்சுதுமே.

பதப்பொருள்.

ஏக:	=	ஒருவன்,
அனுதி3னம்	=	பிரதிதினமும்,
நவனீதம்	=	வெண்ணெயை,
க3லதி	=	பக்ஷிக்கிறன்,
அந்ய:	=	இன்னெருவன்,
அதிப4யங்கர காலகூடம்	=	மிகவும் பயங்கரமான காளகூடவிஷத்தை,
க3லதி	=	பக்ஷிக்கிறன்,
அநயோ:	=	இவ்விருவருக்குள்,
அதிக:	=	சிறந்தவன்,
கோவா	=	யாவன்?
இதி	=	இதனை,
அநுசிந்தியா	=	ஆலோசித்து,
வ்ருத்3தா4:	=	பெரியவர்கள்,
ஸத்யம்	=	உண்மையை,
ப்3ருவந்து	=	சொல்லலாம் சொன்னல்,
தமிமம்	=	அந்த விவனை,
வயம்	=	நாங்கள்,
ஆஶ்ரயாம:	=	ஆஶ்ரயிக்கின்றேம்.

பொழிப்பு.

ஒருவன் கிளிமொழி மடவார் கிட்டிக்கடைந்த வளமுறுவெண்ணெயை வாரி யுண்கின்றன், மற்றெருவன் கொடிய காளகூடவிஷத்தை எடுத்தயின்றன்; பெரியவர்காள்! இன்ன விருவருட் சிறந்தவன் யாவன்? இவனை நீவீருண்மையாக வுரைத்தால், நாங்களந்த மஹாபுருஷனைச் சரணமாக அடைகின்றேம்.

விதப்பு.

ஒருவன் வெண்ணெய் உண்பவனென்றது - ஹரியை, அது அவ்வரி கண்ணுவ தாரத்தி லவ்வண்ணம் வெண்ணெய் அயின்றமையால்.

ஒருவன் காளகூடவிஷ மயின்றனென்றது - ஹரனை, அது அவ்வரன்பாற் கடலிற் பிறந்த விடத்தை யுண்டமையால்.

தாத்பரியம்.

ஹரி வெண்ணெய் உண்போன்; ஹரன் காளகூட விஷம் உண்போன் என்பதாம்.

தாரதம்மியம்.

வெண்ணெய் உண்டு வாழ்பவனிலும் விடமுண்டு வாழ்பவன் சிறந்தவனு தலால், நாங்கள் சாமான்யமானவர்களாலும் உண்ணக்கூடிய வெண்ணெயையுண்ட திருமாலை யப்பிரதானமாக வகற்றிப் பிறரால் உண்ணமுடியாத காளகூட விஷமுண்ட ஹரனைச் சரணமாக அடைகின்றேம் - என்றவாறு. **(85)**

एकस्तु शैलनिचयैर्जलधिं बबन्ध
त्वन्यस्तमेव जलधिं शरधिं चकार ।
कोवानयोरधिकः इत्यनुचिन्त्य वृद्धाः
सत्यं ब्रुवन्तु तमिमं वयमाश्रयामः ॥ ८६ ॥

ഏകസ്തു ശൈലനിചയൈര്ജലധിം ബബന്ധ
ത്വന്യസ്തമേവ ജലധിം ശരധിം ചകാര ।
കോവാനയോരധികഃ ഇത്യനുചിന്ത്യ വൃദ്ധാഃ
സത്യം ബ്രുവന്തു തമിമം വയമാശ്രയാമഃ ॥ ൮൬ ॥

ஏகஸ்து ஶைலனிசயைர்ஜலதி⁴ம் ப³ப³ந்த⁴
த்வன்யஸ்தமேவ ஜலதி⁴ம் ஶரதி⁴ம் சகார ।
கோவானயோரதி⁴க꞉ இத்யனுசிந்த்ய வ்ருத்³தா⁴꞉
ஸத்யம் ப்³ருவந்து தமிமம் வயமாஶ்ரயாம꞉ ॥ 86 ॥

மொழிபெயர்ப்பு.

குன்றுங் கிரியு மரநிரையுங் கூட்டி யொருவன் குரைகடலி
லன்று சேது வென்றென்றை யமைத்தா னம்ம வதுநிற்கத்
துன்றுங் கடலைத் தூணியெனச் சோராதொருவன் றெகுத்திட்டான்
இன்றின் னவருட் சிறந்தவன்யா ரிசைத்தாற் பெரியீ ரிறைஞ்சுதுமே.

பதப்பொருள்.

ஏகஸ்து	=	ஒருவனுனல்,
ஶைலனிசயை꞉	=	மலைகளினுடைய கூட்டங்களாலே,
ஜலதி⁴ம்	=	கடலை,
ப³ப³ந்த⁴	=	கட்டினுன்,
அன்ய꞉து	=	மற்றெருவனுனல்,
தமேவஜலதி⁴ம்	=	அக்கடலையே,
ஶரதி⁴ம்	=	அம்புக்கூடாக,
சகார	=	செய்தான்,
அநயோ꞉	=	இவ்விருவருக்குள்,

அதிக:	=	சிறந்தவன்,
கோவா	=	யாவன்?
இதி	=	இதனை,
அநுசிந்தியா	=	ஆலோசித்து,
வ்ருத்³தா⁴:	=	பெரியவர்கள்,
ஸத்யம்	=	உண்மையை,
ப்³ருவந்து	=	சொல்லலாம் சொன்னல்,
தமிமம்	=	அந்த விவனை,
வயம்	=	நாங்கள்,
ஆஶ்ரயாம:	=	ஆஶ்ரயிக்கின்ரோம்.

பொழிப்பு.

ஒருவன் கடலில் மலைகளாலே அணைகட்டினன், மற்றொருவன் கடலை யம்புக் கூடாகக்கொண்டான்; இவ்விருவரில் எவன் சிறந்தவன்? நீங்களுண்மையாக வுரைத்தால், நாங்களந்த மஹாபுருஷனைச் சரணமாக வடைகின்ரோம்.

விதப்பு.

கடலை மலைகளா லணைகட்டினவன் ஹரி, கடலை யம்புக்கூடாககக்கொண்ட வன் ஹரன்.

தாத்பரியம்.

ஹரி கடலை மலைகளாற் கட்டினோன், ஹரன் கடலை அமபுக்கூடாகக்கொண் டோன் என்பதாம்.

தாரதம்மியம்.

கடலை யணையாகச்செய்வதிலும் கடலை யம்பறுத் தூணியாக்குதல் அரிய காரியம். ஆதாலால் இதுவிஷயத்திற் ருழ்வடைந்த ஹரியை நாங்க ளப்பிரதானமாக அகற்றி, உயர்ந்த ஹரனைச் சரணமாக அடைகின்ரோம். - என்றவாறு. **(86)**

एको विवेश सरयूसलिलान्तराले
ह्यन्यो दधौ त्रिपथगांघटवञ्जटायाम् ।
कोवानयोरधिकः इत्यनुचिन्त्य वृद्धाः
सत्यं ब्रुवन्तु तमिमं वयमाश्रयामः ॥ ८७ ॥

ஷகொ விவெஶ ஸாயூஸலிலாநூராலெ
ஹ்நெ்நா உயள திவயறாஂவடவஜூடாயா஺ ।
கொவாநயொாயிகஃ ஐத்நுஃசிந்த் வ்ஊாஃ
ஸத்ஂ ஙுவஞு தமிஂ வயஊாஶ்யாஃ ॥ அஎ ॥

ஏகோ விவேஶ ஸரயூஸலிலாந்தராலே
ஹ்யன்யோ த^{3}தௌ^{4} த்ரிபத^{2}கா^{3}ங்க^{4}டவஞ்ஜடாயாம் ।
கோவானயோரதி^{4}கः இத்யனுசிந்த்ய வ்ருத்^{3}தா^{4}ः
ஸத்யம் ப்^{3}ருவந்து தமிமம் வயமாஶ்ரயாமः ॥ 87 ॥

மொழிபெயர்ப்பு.

வரையுங் கரியு மிழுத்தேகும் வலிய சரயு வரநதியிற்
புரையொன் றின்றி யேயொருவன் புகுந்தா னென்ப புகலொருவன்
குரைகொள்கங்கைதஊனச்சடையிற்கொண்டானென்னக்குலமறைகள்
இரையு மிவருட் சிறந்தவன்யா ரிசைத்தாற் பெரியீரிறைஞ்சுதுமே.

பதப்பொருள்.

ஏக:	=	ஒருவன்,
ஸரயூஸலிலாந்தராலே	=	சரயூநதியினுடைய நீரின் நடுவில்,
விவேஶஹி	=	பிரவேசித்தானல்லவா,
அந்ய:	=	இன்னொருவன்,
ஜடாயாம்	=	ஜடையில்,
த்ரிபத^{2}கா^{3}ம்	=	கங்கையை,
க^{4}டவத்	=	குடத்தைப் போல,
த^{3}தௌ^{4}	=	தரித்திருக்கின்றன்,
அநயோ:	=	இவ்விருவருக்குள்,
அதிக:	=	சிறந்தவன்,
கோவா	=	யாவன்?
இதி	=	இதஊன,
அநுசிந்தியா	=	ஆலோசித்து,
வ்ருத்^{3}தா^{4}ः	=	பெரியவர்கள்,
ஸத்யம்	=	உண்மையை,
ப்^{3}ருவந்து	=	சொல்லலாம் சொன்னல்,
தமிமம்	=	அந்த விவஊன,
வயம்	=	நாங்கள்,
ஆஶ்ரயாமः	=	ஆஶ்ரயிக்கின்றேம்.

பொழிப்பு.

ஒருவன் சரயுநதியில் மூழ்கினுன், மற்றெருவன் கங்கையைத் தலையில் வைத்தான; இவர்களுட் சிறந்தவனை. நீங்களுரைத்தால், நாங்களந்த மஹாபுருஷனைச் சரணமாக அடைகின்ருேம்.

விதப்பு.

ஒருவன் சரயுநதியில் மூழ்கினுனென்றது - ஹரியை, அது அவ்வரி அவ்வண்ணம் மூழ்கினமையால். ஹரி இராமனுகவிருந்து வைகுந்தம் போகுநாளில், அயோத்தியி னருகிலுள்ள சரயுவின்முழுகி விண்ணுலகடைந்தான். இதனை -

"*தடமலிசரயுத்தண்டுறையிற்ருழ்புனல்*
அடியுறச்செல்வுறச்செல்வழியலரினுன்முகன்
மிடன்மிகுகணக்கிலாவிமயவூர்திக
ளுடனணிவானகத்துச்சிதோன்றினுன்" என்று வரும் இராமாயணத்தாலுணர்க.

ஒருவன் கங்கையைச் சடையில் அணிந்திருக்கின்ருனென்றது - ஹரனை, அது அவ்வரன் அவ்வண்ணம் அணிந்திருத்தலால். இதனை -

“*கங்கையைச் சடையில் வைத்தாய்*” என்னுந் தமிழ்வேதத்தாலுணர்க.

தாத்பரியம்.

ஹரன் கங்காதரன், ஹரி சரயுவின மூழ்கினேன் என்பதாம்.

தாரதம்மியம்.

சரயுவினும் கங்கை சிறந்ததாதலால், கங்காசம்பந்தமுள்ள ஹரன் சிறந்தவனும், சரயுசம்பந்தியான ஹரி தாழ்ந்தவனுமாகின்ருர்கள். இதனுல் நாங்கள் சிறப்பிலா ஹரியை அப்பிரதானமாக அகற்றிச சிறந்த ஹரனைச் சரணமாக அடைகின்ருேம். - என்றவாறு. **(87)**

एकस्य रूपमधिगच्छति तामसत्व
मन्यस्व रूपमधिगच्छति सात्विकत्वम् ।
कोवानयोरधिकः इत्यनुचिन्त्य वृद्धाः
सत्यं ब्रुवन्तु तमिमं वयमाश्रयामः ॥ ८८ ॥

ஏகஸ்ய ரூபமதிகச்சதி தாமஸத்வ
மந்யஸ்வ ரூபமதிகச்சதி ஸாத்விகத்வம் ।
கோவாநயோரதிகஃ இத்யநுசிந்த்ய வ்ருத்தாஃ
ஸத்யம் ப்ருவந்து தமிமம் வயமாஶ்ரயாமஃ ॥ ௮௮ ॥

ஏகஸ்ய ரூபமதி⁴க³ச்ச²தி தாமஸத்வ
மன்யஸ்வ ரூபமதி⁴க³ச்ச²தி ஸாத்விகத்வம் ।
கோவானயோரதி⁴க꞉ இத்யனுசிந்த்ய வ்ருத்³தா⁴꞉
ஸத்யம் ப்³ருவந்து தமிமம் வயமாஶ்ரயாம꞉ ॥ 88 ॥

மொழிபெயர்ப்பு.

தூங்கு மியலை மிகவுடைய தொன்மைத் தமசாந் துர்க்குணத்தைத்
தாங்கி யொருவன் விளங்கினுன் தரணி தன்னிற் சத்துவத்தை
நீங்க லின்றி யேயொருவ னிசமா யடைந்து நிலவுற்றான்
எங்கின் னவருட் சிறந்தவன்யா ரிசைத்தாற் பெரியீ ரிறைஞ்சுதுமே.

பதப்பொருள்.

ஏகஸ்ய	=	ஒருவனுடைய,
ரூபம்	=	ரூபமானது,
தாமஸத்வம்	=	தாமஸத்தன்மையை,
அதி⁴க³ச்ச²தி	=	அடையும்,
அந்யஸ்ய	=	இன்னெருவனுடைய,
ரூபம்	=	ரூபமானது,
ஸாத்விகத்வம்	=	சாத்துவிகத்தன்மையை,
அதி⁴க³ச்ச²தி	=	அடைகின்றது,
அநயோ:	=	இவ்விருவருக்குள்,
அதிக:	=	சிறந்தவன்,
கோவா	=	யாவன்?
இதி	=	இதனை,
அநுசிந்தியா	=	ஆலோசித்து,
வ்ருத்³தா⁴꞉	=	பெரியவர்கள்,
ஸத்யம்	=	உண்மையை,
ப்³ருவந்து	=	சொல்லலாம் சொன்னல்,
தமிமம்	=	அந்த விவனை,
வயம்	=	நாங்கள்,
ஆஶ்ரயாம꞉	=	ஆஶ்ரயிக்கின்றேம்.

பொழிப்பு.

ஒருவன் தாமசகுணத்தை யடைந்தவன், இன்னெருவன் சத்துவகுந்த்தன்மை யை யுடையவன், இன்னவரிற் சிறந்தவன் யாவன்? பெரியவர்களே! நீங்களு ண்மையாக வுரைத்தால், நாங்களந்த மஹாபுருஷனைச் சரணமாக அடைகிறேம்.

விதப்பு.

ஒருவன் தாமசத்தன்மையை யடைந்தவனென்றது - ஹரியை, அது அவ்வரி அவ்வண்ணத் தாமசகுணுதிக்கமே யுடையவனுக விருத்தால். இதனை -

ஹரிக்கு நித்திரையிற் பிரியமிருத்தலாலும், கறுத்திருத்தலாலும், அரவிற் கிடத்தலாலும், தயிர்முதலிய தமோகுணவஸ்துக்களை விரும்புதலாலும் தாமசகுண னென்றுணர்க.

ஒருவன் சத்துவகுணனென்றது - ஹரனை, அது அவ்வர னவ்வண்ணஞ் சத்துவகுண மேலிட்டவனுகவிருத்தலால். இதனை -

வெண்ணிறம் படைத்திருத்தலாலும், ஞானுசாரியனுக விருத்தலாலும், வெள்ளிய மலையிலிருத்தலாலும் சத்துவகுணுதிக்யனென்றுணர்க.

தாத்பரியம்.

ஹரி தமோகுணுதிக்கன், ஹரன் சத்துவகுணுதிக்கன் என்பதாம்.

தாரதம்மியம்.

தாமசகுணத்தை விரும்புவோனும், சத்துவகுணத்தை வெறுப்பவனும் சாமான்யனிலுமிரான். ஆதலால் நாங்கள் தாமசகுணனுன ஹரியையப் பிரதான மானவனுக வகற்றிச் சத்துவகுணனுன ஹரனைச் சரணமாக அடைகின்றேம் - என்ற வாறு. **(88)**

नीलोऽपि नीलयमुनाजलमग्नगात्रः
शुभ्रोऽपि शुभ्रतरदिव्यधुनीधरोऽन्यः ।
कोवानयोरधिकः इत्यनुचिन्त्य वृद्धाः
सत्यं ब्रुवन्तु तमिमं वयमाश्रयामः ॥ ८६ ॥

நீலொ௨வி நீலயமுநாஜலமஜ்ஜ௩ாகுஃ
ஶுஹ்ரொ௨வி ஶுஹ்ரதரவிவ்யயுநீயரொ௨ந்யஃ ।
கொவாநயொரயிகஃ ஜத்யநுவிந்த்ய வ்ருஜாஃ
ஸத்யம் ஸ்ருவந்து தமிமம் வயமாஶ்ரயாமஃ ॥ அசு ॥

நீலோ(அ)பி நீலயமுனுஜலமக்3னகா3த்ரஃ
ஶுப்4ரோ(அ)பி ஶுப்4ரதரதி3வ்யது4னீத4ரோ(அ)ன்யஃ ।
கோவானயோரதி4கஃ இத்யனுசிந்த்ய வ்ருத்3தா4ஃ
ஸத்யம் ப்3ருவந்து தமிமம் வயமாஶ்ரயாமஃ ॥ 86 ॥

மொழிபெயர்ப்பு.

கோலக் கரிய காசாவன் குலமா மலர்போ னிறத்தொருவன்
சாலக் களிந்தி நீரினிடைத் தாழ்ந்தா னொருவன் றனிவெண்மை
மேலுற் றுயர்ந்த கங்கைதனை மிளிரச் சடையி னுட்கொண்டான்
ஏல விவருட் சிறந்தவன்யா ரிசைத்தாற் பெரியீ ரிறைஞ்சுதுமே.

பதப்பொருள்.

ஏக:	=	ஒருவன்,
நீலோ(அ)பி	=	நீலநிறமானவனாக விருந்தபோதிலும்,
நீலயமுனாஜலம க்³னகா³த்ர:	=	நீலநிறமான யமுனாஜலத்திலே முழுகின காத்திரத்தையுடையவன்,
அந்ய:	=	இன்னொருவன்,
ஶுப்⁴ரதரதி³வ்யது⁴னீத⁴துர:	=	வெண்மையுடையவனாக விருந்தபோதிலும் மிகவும் வெண்மையான தேவகங்கையாகிற சுமையையுடையவன்;
அநயோ:	=	இவ்விருவருக்குள்,
அதிக:	=	சிறந்தவன்,
கோவா	=	யாவன்?
இதி	=	இதனை,
அநுசிந்தியா	=	ஆலோசித்து,
வ்ருத்³தா⁴:	=	பெரியவர்கள்,
ஸத்யம்	=	உண்மையை,
ப்³ருவந்து	=	சொல்லலாம் சொன்னால்,
தமிமம்	=	அந்த விவனை,
வயம்	=	நாங்கள்,
ஆஶ்ரயாம:	=	ஆஶ்ரயிக்கின்றோம்.

பொழிப்பு.

ஒருவன் அழகிய காயாமலர்போன்ற கருநிறமுள்ளவனாகவிருந்தும் கரிய நிறமான யமுனையாற்றின் மூழ்கிக்கிடக்கின்றான், மற்றொருவன் வெண்ணிறமுடைய வனாக விருந்தும் மிகவும வெண்மையான தேவகங்கையைச் சுமந்துகொண்டிருக் கின்றான்; இவ்விருவருக்குள் பெரியவாகளே! சிறந்தவன் யாவன்? நீங்களுரைத்தால், நாங்களந்த மஹாபுருஷனைச் சரணமாக வடைகின்றோம்.

விதப்பு.

கறுப்பாகவும் வெளுப்பாகவும் இருக்கின்றார்கள் என்றும், யமுனையையும் கங்கையையும் உடையவர்களாக விருக்கின்றார்களென்றும் உரைத்தது - ஹரி ஹரர் களை, அது அவர்களவ்வண்ணமிருத்தலால்.

தாத்பரியம்.

ஹரி கரியனும், யமுனாசம்பந்தமானவனும்; ஹரன் வெண்மையானவனும், கங்காசம்பந்தமானவனும் ஆக இருக்கின்றார்கள என்பதாம்.

தாரதம்மியம்.

யமுனையினும கங்கை சிறந்ததாகலானும, கறுப்பினும் வெளுப்புச் சிறந்ததா கலானும், இதுவிஷயத்தில் ஹரனிலும் ஹரி தாழ்ந்தவனேயாம். நாங்கள் தாழ்ந்த ஹரியை அப்பிரதானமாக அகற்றி, உயர்ந்த ஹரனைச் சரணமாக வடைகின்றோம். - என்றவாறு. **(89)**

एको वराहतनुमेत्य भुवं लिलेख
ह्यन्यो भुवं पुरजयाय रथं चकार ।
कोवानयोरधिकः इत्यनुचिन्त्य वृद्धाः
सत्यं ब्रुवन्तु तमिमं वयमाश्रयामः ॥ ९० ॥

ஏகொ வராஹதநுமெத்ய ஹுவம் லிலெவ
ஹ்யந்யொ ஹுவம் புரஜயாய ரதம் சகார ।
கொவாநயொரதிக இத்யநுசிந்த்ய வ்ருத்தாஃ
ஸத்யம் ப்ருவந்து தமிமம் வயமாஶ்ரயாமஃ ॥ ௯0 ॥

ஏகோ வராஹதனுமேத்ய பு^{4}வம் லிலேக^2
ஹ்யன்யோ பு^{4}வம் புரஜயாய ரத^{2}ம் சகார ।
கோவானயோரதி^{4}க இத்யனுசிந்த்ய வ்ருத்^{3}தா^{4}:
ஸத்யம் ப்^{3}ருவந்து தமிமம் வயமாஶ்ரயாம: ॥ 90 ॥

மொழிபெயர்ப்பு.

வன்றி யுருவந் தனையடைந்திவ் வையந் தன்னை முனமொருவன்
ஓன்றி யெழுது மியல்புற்று ஞெருவன் புரங்க ளொடுபொருங்கால்
வென்றி யுறுநல் லிரதமென வியன்பார் கொண்டு விளங்கினன்
இன்றின் னவரிற் சிறந்தவன்யா ரிசைத்தாற் பெரியீரிறைஞ்சுதுமே.

பதப்பொருள்.

ஏக:	=	ஒருவன்,
வராஹதனும்	=	பன்றி உடலை,
ஏத்ய	=	அடைந்து,
பு^{4}வம்	=	உலகத்தை,

லிலேக²ஹி	=	எழுதினனன்றே,
அந்ய:	=	இன்னெருவன்,
புரஜயாய	=	திரிபுரஜயத்தின்பொருட்டு,
பு⁴வம்	=	பூமியை,
ரத²ம் சகாரஹி	=	இரதமாகச்செய்தானல்லவா;
அநயோ:	=	இவ்விருவருக்குள்,
அதிக:	=	சிறந்தவன்,
கோவா	=	யாவன்?
இதி	=	இதனை,
அநுசிந்தியா	=	ஆலோசித்து,
வ்ருத்³தா⁴:	=	பெரியவர்கள்,
ஸத்யம்	=	உண்மையை,
ப்³ருவந்து	=	சொல்லலாம் சொன்னல்,
தமிமம்	=	அந்த விவனை,
வயம்	=	நாங்கள்,
ஆஶ்ரயாம:	=	ஆஶ்ரயிக்கின்றேம்.

பொழிப்பு.

ஒருவன் பன்றியுருவடைந்து பூமியை எழுதினன், மற்றெருவன் புரதகன காலத்திற் பூமியை இரதமாகக்கொண்டான், இவர்களுட் சிறந்தவனைப் பெரியவர் களே நீங்களுரைத்தால், நாங்களந்த மஹாபுருஷனைச் சரணமாக அடைகின்றேம்.

விதப்பு.

பன்றியுடலெடுத்துப் பூமியை யெழுதினனென்றது - ஹரியை, புரசயத்தின் பொருட்டு பூமியை இரதமாகக்கொண்டானென்றது - ஹரனை, அது அவ்வர னவ்வண்ணம் செய்தலால்.

தாத்பரியம்.

ஹரி பூமியைப் பன்றியாகிக் கிளறினன்; ஹரன் இரதமாகக் கொண்டான் என்பதாம்.

தாரதம்மியம்.

பூமியை இருவரும் உபயோகப்படுத்தினும் ஹரி பன்றியுருவடைந்து கொம் பாற் கிளறினன், ஹரன் இரதமாகக்கொண்டான்; இங்கு இந்த விஷயத்தில் ஹரன் செய்கை உயர்ந்ததும், ஹரியின் செய்கை தாழ்ந்ததுமாக இருத்தலால்; நாங்கள் தாழ்ந்த ஹரியை அப்பிரதானமாக அகற்றி, உயர்ந்த ஹரனை அடைக்கலமாக அடைகின்றேம். **(90)**

एकश्चलां निजवधून्न शशाक रोध्दु
मन्यश्चकार वनितां स्फुटमर्द्धगात्रे ।
कोवानयोरधिकः इत्यनुचिन्त्य वृद्धाः
सत्यं ब्रुवन्तु तमिमं वयमाश्रयामः ॥ ६१ ॥

ஷகூஶுலாஂ நிஜவயூஒளு ஶஶாகூ ரொாயூு
ஶநூஶுகூாா வநிதாஂ ஷ்டுஶஙூஹாெகு ।
கொவாநயொாாயிகூஃ ஐதூநுஶிஷூ வூஙாஃ
ஷதூஂ ஸுாவஷு தஶிஶஂ வயஶாஶுயாஶஃ ॥ கூக ॥

ஏகஶ்சலாம் நிஜவதூ^{4}ன்ன ஶஶாக ரோத்^{4}து^{3}
மன்யஶ்சகார வனிதாம் ஸ்பு^{2}டமர்த்^{3}த^{4}கா^{3}த்ரே ।
கோவானயோரதி^{4}கः இத்யனுசிந்த்ய வ்ருத்^{3}தா^{4}ः
ஸத்யம் ப்^{3}ருவந்து தமிமம் வயமாஶ்ரயாமः ॥ 61 ॥

மொழிபெயர்ப்பு.

அலையு மியல்பு கொண்டவளாய் யமர்ந்த மனைவி தனையொருவன்
நிலையின் னிறுத்து மியல்பின்றி நின்ற னொருவன் நேரிழையை
நலதன் னுடலிற் பாதியதா நல்கி யமர்ந்தான் நானிலத்தில்
இலகின் னவருட் சிறந்தவன்யா ரிசைத்தாற் பெரியீ ரிறைஞ்சுதுமே.

பதப்பொருள்.

ஏக:	=	ஒருவன்,
சலாம்	=	சலிக்கிற,
நிஜவதூ^{4}ம்	=	தன் மனைவியை,
ரோத்^{4}து^{3}ம்	=	தடுக்கிறதற்கு,
னஶஶாக	=	சக்தியில்லாதவனானன்,
அந்ய:	=	இன்னொருவன்,
அர்த்^{3}த^{4}கா^{3}த்ரே	=	பாதியுடம்பில்,
வனிதாம்	=	பெண்ணை,
ஸ்பு^{2}டம்	=	நன்றாக,
சகார	=	வைத்தான்;
அநயோ:	=	இவ்விருவருக்குள்,
அதிக:	=	சிறந்தவன்,
கோவா	=	யாவன்?
இதி	=	இதனை,
அநுசிந்தியா	=	ஆலோசித்து,
வ்ருத்^{3}தா^{4}:	=	பெரியவர்கள்,

ஸத்யம்	=	உண்மையை,
ப்³ருவந்து	=	சொல்லலாம் சொன்ளுல்,
தமிமம்	=	அந்த விவஜெ,
வயம்	=	நாங்கள்,
ஆஶ்ரயாம:	=	ஆஶ்ரயிக்கின்றோம்.

பொழிப்பு.

ஒருவன் சஞ்சலமான மஜெவியை ஒருவிடத்தில் நிறுத்து மாற்றலற்றவஞுக விருக்கின்முன், மற்றெருவன் தன் மஜெவியை பாதியுடம்பாகக் கொண்டிருக்கின் முன், இவ்விருவரிற் சிறந்தவஜெ பெரியவர்களே! நீங்களுரைத்தால், நாங்களந்த மஹா புருஷஜெச் சரணமாக அடைகின்றோம்.

விதப்பு.

சஞ்சலமான மஜெவியை யுடையவனென்றது - ஹரியை, மஜெவியைப் பாதியுடலி லுடையவனென்றது - ஹரஜெ, ஹரியின் மஜெவியான திருவொருவிட த்தி லிராளென்பது பிரசித்தம்.

தாத்பரியம்.

ஹரி சலனமான மஜெவியையுடையவன்; ஹரன் சலித்தலில்லாத மஜெவி யையுடையவன் என்பதாம்.

தாரதம்மியம்.

சலனமுள்ள மஜெவியைச் சலிக்காதிருக்கச் செய்யாதவனிலும், சலனமற்ற மஜெவியை ஒருபுறத்திலுடையவன் சிறந்தவஞுதலால், நாங்கள் இதுவிஷயத்திற் முழ்வடைந்த ஹரியை அப்பிரதானமாக அகற்றி, உயர்ந்த ஹரஜெச் சரணமாக அடைகின்றோம். - என்றவாறு. **(91)**

एकं वदन्ति निगमान्तवचांस्यधीशं
विश्वस्य विश्वमितरन्तु वदन्ति तानि ।
कोवानयोरधिकः इत्यनुचिन्त्य वृद्धाः
सत्यं ब्रुवन्तु तमिमं वयमाश्रयामः ॥ ९२ ॥

ஏகஂ வத³ந்தி நிக³மாந்தவசாம்ஸ்யதீ⁴ஶம்
விஶ்வஸ்ய விஶ்வமிதரந்து வத³ந்தி தாநி ।
கோவாநயோரதி⁴க: இத்யநுசிந்த்ய வ்ருʼத்³தா⁴:
ஸத்யம் ப்³ருவந்து தமிமம் வயமாஶ்ரயாம: ॥ ௯௨ ॥

ஏகம் வத³ந்தி நிக³மாந்தவசாம்ஸ்யதீ⁴ஶம்
விஶ்வஸ்ய விஶ்வமிதரந்து வத³ந்தி தானி ।
கோவானயோரதி⁴க꞉ இத்யனுசிந்த்ய வ்ருத்³தா⁴꞉
ஸத்யம் ப்³ருவந்து தமிமம் வயமாஶ்ரயாம꞉ ॥ 92 ॥

மொழிபெயர்ப்பு.

அழியா நிகமாந் தத்துறுநல் லரிய மொழிக ளகிலத்திற்
கொழியா வீச ஞவொருவ னுற்ற னென்னு மொருவஊனயோ
மொழியா நிற்கும் விசுவனென முறையே முதன்மை யென்னுமதில்
இழியா விவருட் சிறந்தவன்யா ரிசைத்தாற் பெரியீரிறைஞ்சுதுமே.

பதப்பொருள்.

ஏகம்:	=	ஒருத்தஊன,
நிக³மாந்தவசாம்ஸி	=	வேதாந்தவாக்கியங்கள்,
விஶ்வஸ்ய	=	உலகத்திற்கு,
அதீ⁴ஶம்	=	பிரபுவாக,
வத³ந்தி	=	சொல்லுகிறதுகளோ,
இதரந்து	=	மற்றெருவஊனயானல்,
தானி	=	அந்த வாக்கியங்கள்,
விஶ்வம்வத³ந்தி	=	விசுவம் என்று கூறுகின்றன;
அநயோ:	=	இவ்விருவருக்குள்,
அதிக:	=	சிறந்தவன்,
கோவா	=	யாவன்?
இதி	=	இதஊன,
அநுசிந்தியா	=	ஆலோசித்து,
வ்ருத்³தா⁴꞉	=	பெரியவர்கள்,
ஸத்யம்	=	உண்மையை,
ப்³ருவந்து	=	சொல்லலாம் சொன்னல்,
தமிமம்	=	அந்த விவஊன,
வயம்	=	நாங்கள்,
ஆஶ்ரயாம꞉	=	ஆஶ்ரயிக்கின்ரேம்.

பொழிப்பு.

பெரியவர்களே! ஒருவஊன வேதாந்தவாக்கியங்கள உலகத்திற்குப் பிரபுவாகச் சொல்லுகிறதுகளோ, மற்றெருவஊன அதே வேதாந்த வாக்கியங்கள் விசுவனென்று ரைக்கின்றன. இவர் இருவரி லெவர் சிறந்தவர்? நீங்களுரைத்தால், நாங்கள் அந்த மஹாபுருஷஊனச் சரணமாக அடைகின்ரேம்.

விதப்பு.

உலகத்திற்கு பிரபு என்றது - ஹரஜ்ன, உலகமென்றது - ஹரியை.

தாத்பரியம்.

ஹரி உலகமாக இருப்பவன், ஹரன் உலகாதிபனுக இருப்பவன்.

தாரதம்மியம்.

உலகமாயிருப்பவனிலும் உலகாதிபனுக இருப்பவன் சிறந்தவன் ஆதலால், நாங்கள் இதுவிஷயத்தில் தாழ்ந்த ஹரியை அப்பிரதானமாக அகற்றிச் சிறந்த ஹரஜ்னச் சரணமாக அடைகின்ருேம். - என்றவாறு. **(92)**

एकं यजुश्श्रु तिरशेषफलावलीना
दातारमाह फलकोटि निविष्टमन्यम् ।
कोवानयोरधिकः इत्यनुचिन्त्य वृद्धाः
सत्यं ब्रुवन्तु तमिमं वयमाश्रयामः ॥ ९३ ॥

ஹகஂ யஜுஶ்ஶ்ரு திரஶெஷ஫லாவலீநா
ஊதாரஂஆஹ ஫லகொடி நிவிஷ்டமந்யஂ ।
கொவாநயொரதிகஃ இத்யநுசிந்த்ய வ்ருத்தாஃ
ஸத்யஂ ப்ருவந்து தமிமஂ வயமாஶ்ரயாமஃ ॥ ௯௩ ॥

ஏகம் யஜுஶ்ஶ்ரு திரஶேஷப2லாவலீனு
தா3தாரமாஹ ப2லகோடி நிவிஷ்டமன்யம் ।
கோவானயோரதி4கஃ இத்யனுசிந்த்ய வ்ருத்3தா4ஃ
ஸத்யம் ப்3ருவந்து தமிமம் வயமாஶ்ரயாமஃ ॥ 93 ॥

மொழிபெயர்ப்பு.

சீர்கொ ளிரண்டா மறையொருவன் செறிந்த சகல பலன்கஜ்ளயும்
பேர்கொள் கருஜ்ண யுடனல்கிப் பிறங்கு மென்னும் பிறனெருவன்
நார்கொ ளன்பர்க் கநேகபல நல்கு மென்னு நானிலத்தி
லேர்கொ ளிவருட் சிறந்தவன்யா ரிசைத்தாற் பெரியீரிறைஞ்சுதுமே.

பதப்பொருள்.

ஏக: = ஒருவஜ்ன,
யஜுஶ்ஶ்ருதி = எசுர்வேதம்,

ஶேஷப^{2}லாவலீனும்	=	சமஸ்தமான பலங்களுடைய சமுகங்களை,
தா^{3}தாரம்	=	கொடுக்கிறவனுக,
ஆஹ:	=	சொல்லுகிறது,
அன்யம்	=	இன்னெருவனை,
ப^{2}லகோடி நிவிஷ்டம்	=	பலங்களுடைய அநேகங்களிலே பிரவேசித்தவனுக,
ஆஹ:	=	சொல்லுகிறது,
அநயோ:	=	இவ்விருவருக்குள்,
அதிக:	=	சிறந்தவன்,
கோவா	=	யாவன்?
இதி	=	இதனை,
அநுசிந்தியா	=	ஆலோசித்து,
வ்ருத்^{3}தா^{4}:	=	பெரியவர்கள்,
ஸத்யம்	=	உண்மையை,
ப்^{3}ருவந்து	=	சொல்லலாம் சொன்னுல்,
தமிமம்	=	அந்த விவனை,
வயம்	=	நாங்கள்,
ஆஶ்ரயாம:	=	ஆஶ்ரயிக்கின்றேம்.

பொழிப்பு.

ஒருவனை எசுர்வேதமானது சமஸ்தமான பலங்களுடைய சமூகங்களையுங் கொடுக்கிறவனுக உரைக்கின்றது, மற்றெருவனை அநேக பலங்களிலே பிரவேசிக்கவனுக உரைக்கின்றது; பெரியவர்களே! இவ்விருவரிற் சிறந்தவனை நீங்களுரைத்தால், நாங்களந்த மஹாபுருஷனைச் சரணமாக அடைகின்றேம்.

விதப்பு.

ஒருவனை எசுர்வேதமானது ஸமஸ்த பலன்களையு மளிப்பவனெறுரைக்கின்றதென்றது - ஹரனை, அது அவ்வர னவ்வண்ண மளித்தலால்

ஒருவன் பலங்களுடைய அநேகங்களிலே பிரவேசித்தவனுக விருக்கின்றுனென்றது - ஹரியை, அது அவ்வரி அவ்வண்ணம் பிரவேசித்தலால்

தாத்பரியம்.

ஹரன் எல்லாப்பலன்களையும் அளிப்பவன், ஹரி அந்தப்பலன்களி லநேக கோடிகளை யடைந்தவன் என்பதாம்.

தாரதம்மியம்.

எல்லாப்பலன்களையு மளிப்பவனில் அநேக பலப்பிரவேசி தாழ்ந்தவனுதலால், நாங்கள் இந்த விஷயத்திற் முழ்வடைந்த ஹரியை அப்பிரதானமாக வகற்றிச் - சிறந்த ஹரனைச் சரணமாக வடைகின்றோம். - என்றவாறு. **(93)**

ग्राहाशितं शिशुमजीवयदेकदासो
गत्वापरः पुरवरं स्वयमन्तकस्य ।
कोवानयोरधिकः इत्यनुचिन्त्य वृद्धाः
सत्यं ब्रुवन्तु तमिमं वयमाश्रयामः ॥ ९४ ॥

ഗ്രാഹാശിതം ശിശുമജീവയദേകദാസൊ
ഗത്വാപരഃ പുരവരം സ്വയമന്തകസ്യ ।
കൊവാനയൊരധികഃ ഇത്യനുചിന്ത്യ വൃദ്ധാഃ
സത്യം ബ്രുവന്തു തമിമം വയമാശ്രയാമഃ ॥ ൯൪ ॥

க்³ராஹாஶிதம் ஶிஶுமஜீவயதே³கதா³ஸோ
க³த்வாபரः புரவரம் ஸ்வயமந்தகஸ்ய ।
கோவானயோரதி⁴கः இத்யனுசிந்த்ய வ்ருத்³தா⁴ः
ஸத்யம் ப்³ருவந்து தமிமம் வயமாஶ்ரயாமः ॥ 94 ॥

மொழிபெயர்ப்பு.

முன்ன மொருவ னெழிலன்பன் முதலை யுண்ட மகவீந்தான்
பின்னை யொருவ னந்தகனூர் பேணி யவனை வேண்டியே
துன்னு முதலை யுண்டசிசுத் துன்பை யொழித்தான் துகளில்லா
வின்னர் தம்மிற் சிறந்தவன்யா ரிசைத்தாற் பெரியீ ரிறைஞ்சு துமே.

பதப்பொருள்.

ஏகதாஸ:	=	ஒருவனுடைய தாசன்,
க்³ராஹாஶிதம்	=	முதலையினுல் பக்ஷிக்கப்பட்ட,
ஶிஶும்	=	சிசுவை,
அஜீவயத்	=	பிழைப்பித்தான்,
பரः	=	இன்னொருவன்,
ஸ்வயம்	=	தானே,
அந்தகஸ்ய	=	எமனுடைய,
புரவரம்	=	நகரசிரேஷ்டத்தை,
க³த்வா	=	அடைந்து,
க்³ராஹாஶிதம்	=	முதலையினுற் பட்சிக்கப்பட்ட,

ஶிஶும் = சிசுவை,
அஜீவயத் = பிழைப்பித்தான்,
அநயோ: = இவ்விருவருக்குள்,
அதிக: = சிறந்தவன்,
கோவா = யாவன்?
இதி = இதனை,
அநுசிந்தியா = ஆலோசித்து,
வ்ருத்³தா⁴: = பெரியவர்கள்,
ஸத்யம் = உண்மையை,
ப்³ருவந்து = சொல்லலாம் சொன்னால்,
தமிமம் = அந்த விவனை,
வயம் = நாங்கள்,
ஆஶ்ரயாம: = ஆஶ்ரயிக்கின்றோம்.

பொழிப்பு.

ஒருவனுடைய தாசன் முதலையுண்ட பிள்ளையை எழுப்பிக்கொடுத்தான், மற்றொருவன் முதலையுண்டபிள்ளையை எழுப்பும்பொருட்டு எமலோகஞ்சென்று எமனைக்கேட்டு எழுப்புவித்தான். இவர்களிற் சிறந்தவன் யாவன்? பெரியவர்களே! நீங்கள் உண்மையாக வுரைத்தால், நாங்களந்த மஹாபுருஷனைச் சரணமாக அடைகின்றோம்.

விதப்பு.

ஒருவனுடைய தாஸன் முதலையுண்டபிள்ளையை எழுப்பினனென்றது - ஹரனுக்குத் தாஸனான தம்பிரான்றோழனை.

நிலமகளுடைய முககமலம்போல பலவளங்களு நிரம்பியது முடுநாடிய பொழில்புடைசூழந்த நடுநாட்டிலுள்ளதுமான கோவிலின்மிக்க நாவலூரினில் உடையவ னடிபணி சடையவனென்ன வுரைக்கும் அந்தணற்குரிய மனைவியும், வசையறு ஞானிகள் திசையெணித்தொழூஉம், இசைஞானியென்னு மெழிலந் தணியும் செய்த அரும்பெருந்தவத்தில் வரும்பொருளான நம்பியாரூர், மணப்பருவயடைந்து கணிப்பருங்காக்ஷியிற் றுட்சியின்றி யானை மீதிவர்ந்து வானவர் பழிச்ச நத்தூரும் வயல்புடைசூழ்ந்த புத்தூருக்குட்சென்று சடங்கவியென்னும் சைவவேதியனீன்ற மடம்படிமான்விழி மாதர்வல்லியைக் குடம்படுகொங்கையக் கோலக்கருங்குழலைத் திருமணமபுரியுஞான்று தேவதேவன் ஆதிநாதன் சிதம்பரமதனிற் பதம்பெயர்த்தாடும் சிவபெருமான் நாணல்போல் நிறத்ததாய்க் காணுறு கேசமும், கோணன் முதுகும், குரைபெறுவாயும், திரைபெறு முடலும் உடையராய்த் தளர்ந்த நடையுடன் எழுந்தருளி, நமபி! நம்மடிமையான நீ இம்மாதரி மணஞ்செய்தல் குணஞ்செய்தற்கேதுவன்றும் ஆதலால் நீ நந்தஞ் சொந்தமான வேலைகளைச் செய்யுமாறு வருதியெனக் கழறிய விழிவறுமொழியைப் பழியெனக்கருதி, அந்தண

ராவார் அடிமையாதல் குவலயவிருத்தம் நினக்கென்ன பந்த்துளதோ! நீ யாவன்? என்றற்கு யானின் குலதெய்வம், நின் தந்தைநாட்டொட்டுக் கொத்தடிமையாய் முறி யெழுதி நெறியே யளித்திருக்கின்றனர் வேண்டுமாஞல் காண்டி ஆண்டவரெழுதிய வோலையை ஈண்டன்றெடுத்துக்காட்டிய முறியைத் தடுத்துப் பிடுங்கி மறித்துக் கிழித் துப் பழிததேசுதலும், நின்னை விடேனென் றன்னவன உடனே பெண்ணை புடைசூழ்ந்த வெண்ணையம்பதியை நண்ணி மண்ணிலுற்ற மறையோரின் மிக்க வெண்ணை யந்தணீர் இவனைப் பாருங்கள்! எமக்கிவனடிமை என்றலும், அவ்வூருறைமறையோர் பிறைமுடி யண்ணலென்றுணராது மறைவலீ ரந்தணர் பிறர்க்கடிமையாதல் யாண்டுங் கேட்டிலேம், நீவிரென்ன புதுமை கூறுகின்றீர் என்றனர் என்றற்கு முறை யின்றேனும் நிறைவேறிய வனுபவத்துடன் நிற்பதனாலும், இன்றிவன் கிந்த்த வோலை காட்டோலையாக்கொண்டமையாலும், மூலவோலை வேறென்றெம்மாட்டி ருத்தலாலும், இவனெம தடிமையென்றலே சாலும்; என்று மூலவோலை காட்டி உடன்படுத்தி நாமிங் நெடிய மதில்சூழ் வெண்ணையிலுற்றேமென்று கூறி மறைந்ததைக் கண்ட மறையவர்களும் நம்பியாரூரரும் இன்றிங்குவந்து அடிமை யோலை காட்டி நம்மையெல்லாம் மெய்ப்பித்துச்சென்ற மறைக்கிழவோன் 'குன்றவில்லியே' எனக்குறித்துக் கோவிலெய்தியவுடனே, கோடிகணநாதர் புடைசூழ வாறணி சடைமுடியண்ணல் ஏறிவர்ந்தெய்தி நம்பியாரூரனைப் பார்தது நின்னை யாமடிமையாகக்கொண்டோம் இனி நீ யெமக்கே தொண்டு புரியக்கடவை என்றுரை த்து, நீ நம்மைப் பித்தனென்றமையால், பித்தனென்று துவக்கி, நம்புகழ் பாடுவா யென்று உரைத்து, நம்பியாரூரரைத் தம்மடிமையாக்கி, அவர் திருவாய்மலாந்தரு ளிய 'பித்தா' வென்பது முதலிய பாமாலைகளைக் கோமான் ஏற்றுச்சென்ற அன்று முதல் நம்பியாரூரர் பல சிவதலங்களிலுஞ்சென்று சிவபெருமானைத் துதித்துத் திருவடி தீக்ஷை முதலியனவும் பெற்று, தம்பிரான் தோழராய், சுந்தரமூர்த்தியாய் இருந்தனரென்று தெண்டிரையுவளும் செழுங்கரையுடைய மண்டனில் வாழ்வோர் மாறுதறிவர். இன்ன பெருந்தகையார் முன்னொருகாலத்தில் படிபுகழடியவர் முடிமிசைக் குவித்த கரங்களுடன் அருகிற் சூழ்ந்துவர, அவநாசியான அவிநாசி யண்ணலை அடிபணிவான் சென்றனர், செல்லும் வழியி லாங்கோர் அகரத்தில் மேளமுழங்கு தலையும், அழுகுரல் கேட்பதையும் அறிந்து வியப்புற்று, இன்பமும் துன்பமுமான இருவகைய வேதுக்களைச் சுட்டி இங்குண்டாயிருக்கும் தொனிகளின வரலாறென்னை என்றனர். என்றற்கு, அங்குற்றோர் பெருமானே! சுமங்கலத் தொனியானது உபநயனத்தைச்சுட்டியது. மற்றென்று சின்னாட்குமுன் இறந்த மக னைச் சுட்டியது என்றனர். இதற்குள் நம்பியாரூரது நல்வருகையை யுணர்ந்த இறந்த மகன் தந்தையும், தாயுமான பாாப்பானும் பார்ப்பனியும் நம்பியாரூரர் முன்னெய்தி, அவர் சரணகமலங்களில் விழுந்து வணங்கி எழுந்து, கண்ணீருடனும் முதலுடனும் கருணாகரரே உபநயனஞ் செய்துக்கொள்ளுஞ் சிறுவனும், எங்கள் மைந்தனும் ஏரியில் நீராடச்சென்றார்கள். சென்றவர்களில் எங்கள் மகனை ஏரியிலுள்ள முதலை விழுங்கியது விழுங்கயும் சில காலங்களாயின, உபநயனம் நடக்கும் வீட்டில் உண்டானது மங்கலத்தொனியினால் இறந்த மகன் மீது எண்ணமுண்டானவர்களாய் எஞ்சிறுவனு மிருப்பினேல், இன்றுபநயனஞ் செய்து வைக்கலாமே என்று துன்புற்ற யாங்கள் செய்த நற்றவ விசேடத்தால் பெற்றமிவர்ந்த கற்றையஞ்சடையண்ணற் குற்றதோழாரான தேவரீர் ஈண்டெழுந்தருளினீர், இனி மாண்ட மகனை மீண்டும்

பெற்றவர்களாயினேம் என்று கூறிக் கலுழ்ந்த மறைமுழுதுணர்ந்த முதுபெரும் பார்ப்பான் பொருட்டுத் தம்மனமிரங்கிய செம்மலான தம்பிரான்றேழர் இறந்த மகனை யெழுப்புவான் கருதி நீங்களஞ்சாதேயுங்கள், நும்மகனை அழைத்துத் தருகின்றேம் என்றுந்த்து, உடன்வந்தாருடன் ஏரியின் கரையையடைந்து அவ்வேரியில் அப்பொழுது நீரின்மையும் முதலையின்மையும் கண்டு அங்கு நின்றவண்ணமே 'பிள்ளைதரச்சொல்லு காலனையே' என்னும் மகுடமுள்ள பதிகமொன்று பாடுதலும், நீரற்ற ஏரியில் நீர்நிறைந்து முன்னிலா முதலையும் பின்னர்த்தோன்றி கரையை யடைந்து, பன்னுண் முன்னிலா முதலையும் பின்னர்த்தோன்றி கரையையடைந்து, பன்னுண் முன்னர் கொன்று தின்ற சிறுவனையும் உயிருடன் கக்கிச்சென்றது; பின்னர் நம்பியாரூரர் அச்சிறுவனை அவன் தந்தை தாயர்களுடன் சேர்த்து இல்லம் புகுத்தி அந்நல்லவோரையிலேயே உபநயனமுஞ் செய்து வைத்தனர். இதனை -

"*உரைப்பாருரையுகந்துள்கவல்லார்தங்களுச்சியா*
யரைக்காடரவாவாதியுமந்தமுமாயினுய்
புரைக்காடுசோலைப்புக்கொளியூரவிநாசியே
கரைக்கான்முதலையைப்பிள்ளைதரச்சொல்லுகாலனையே'

என்னும் திரவிடசூக்தத்தாலும்,

"*பெருவாய்முதலைகரையின்கண் கொடுவந்துமிழ்ந்தபிள்ளைதனை*"

என்னும் பெரியபுராணத்தாலும் உணர்க. எஞ்சிய விச்சரித்ததை திருத்தொண்டர் புராணத்தாலுணர்க.

ஒருவன் இறந்த மகனை எமபுரஞ்சென்று எமனைக்கண்டு கேட்டு வாங்கிக் கொடுத்தானென்று கூறியது - ஹரியை, அது அவ்வரி அவ்வண்ணம் செய்தமையால்.

ஹரி கண்ணனுகப்பிறந்து இடையர் வீட்டில வளர்ந்து சின்னுட்கழித்து மன்னவர்குலத்தை யடைந்து, சாந்தீபனென்னும் மறையவனை விதயாகுருவாகக் கொண்டு வேதமாதி கலைகளையெல்லாம் பயின்றனன் பயின்று தங்குருவை வணங்கி தக்கணையென்னை என்றனன். என்றற்கு அம்மாதவன் இம்மாதவனை நோக்கி, மாலே! என் சிறுவர்களைக் கடலாடுங்காலை வன்மீன் மிழுங்கியது; அவ்விறந்த மக்களை எழுப்பித்தருதலே எமக்கு நீ யளிக்கும் குருதக்கணை என்றனன். உடனே மால் கருடத்தேரேறி எமபுரமடைந்து எமனைக்கண்டு எங்குருமக்களை யளித்தி என்றுன். என்றற்கு எமன் அளிக்கின்றேனென்று தம் ஆளுகைக்குள்ளிருந்த மைந்தரை அழைத்தளித்தான். எமனு லளிக்கப்பெற்ற மைந்தரை ஹரி குருவுக்குத் தக்கணையாக அளித்தனன். இதனை -

"*வருணன்றெருமந்தெதிர்வந்தெவன்வந்ததென்னுப்*
பரவும்பொழுதைப்படர்வெண்டிரைப்பட்டுமாயந்த
குரவன்புதல்வன்றனைவல்லைகொடுத்தியென்றுன்
அரவஞ்சுமந்தவகன்கொலமளந்தவண்ணல்" என்றும்,

"தெரிவுற்றதாக்கிச் சிறுவற்றரவொல்ஜலமீளா" என்றும் வரும் பாகவத்ததாலுணர்க.

தாத்பர்யம்.

ஹரனுக்குத் தாஸஞகவுள்ளவன முதஜலயுண்ட மைந்தஜன எழுப்பிஞன்; ஹரி தானே முதஜலயுண்ட பிள்ஜளயை எமபுரஞ்சென்று எமஜன வேண்டி எழுப்பிஞன் என்பதாம்.

தாரதம்மியம்

ஒருவனுடைய தாஸன் செய்த காரியத்தை வெகு கட்டத்துடன் செய்த மற்றெருவன் தாழ்ந்தவனன்றி உயர்ந்தவஞகான்; ஆதலா லிதுவிஷயத்திற் ருழ்ந்த ஹரியை அப்பிரதானமாக அகற்றி, உயாந்த ஹரஜன நாங்கள் ஆஶ்ரயிக்கின்றேம். - என்றவாறு. **(94)**

एकस्तु केशव इति प्रथितस्त्रिलोकेऽ
न्यो व्योमकेश इति याति जगत्प्रसिद्धिम् ।
कोवानयोरधिकः इत्यनुचिन्त्य वृद्धाः
सत्यं ब्रुवन्तु तमिमं वयमाश्रयामः ॥ ९५ ॥

𑌏𑌕𑌸𑍍𑌤𑍁 𑌕𑍇𑌶𑌵 𑌇𑌤𑌿 𑌪𑍍𑌰𑌥𑌿𑌤𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑌿𑌲𑍋𑌕𑍇𑌽
𑌨𑍍𑌯𑍋 𑌵𑍍𑌯𑍋𑌮𑌕𑍇𑌶 𑌇𑌤𑌿 𑌯𑌾𑌤𑌿 𑌜𑌗𑌤𑍍𑌪𑍍𑌰𑌸𑌿𑌦𑍍𑌧𑌿𑌮𑍍 ।
𑌕𑍋𑌵𑌾𑌨𑌯𑍋𑌰𑌧𑌿𑌕𑌃 𑌇𑌤𑍍𑌯𑌨𑍁𑌚𑌿𑌨𑍍𑌤𑍍𑌯 𑌵𑍃𑌦𑍍𑌧𑌾𑌃
𑌸𑌤𑍍𑌯𑌂 𑌬𑍍𑌰𑍁𑌵𑌨𑍍𑌤𑍁 𑌤𑌮𑌿𑌮𑌂 𑌵𑌯𑌮𑌾𑌶𑍍𑌰𑌯𑌾𑌮𑌃 ॥ ௯௫ ॥

ஏகஸ்து கேஶவ இதி ப்ரதி²தஸ்த்ரிலோகே(அ)
ந்யோ வ்யோமகேஶ இதி யாதி ஜக³த்ப்ரஸித்³தி⁴ம் ।
கோவானயோரதி⁴க: இத்யனுசிந்த்ய வ்ருத்³தா⁴:
ஸத்யம் ப்³ருவந்து தமிமம் வயமாஶ்ரயாம: ॥ 95 ॥

மொழிபெயர்ப்பு.

கேடி லொருவன் பெயரதஜனக் கிளப்பர் கேச வனென்ஞ
நாடி லொருவன் றஜனயென்றும் நல்ல வியோம கேசனெனத்
தேடி மறைக ளுரை செய்யுந் திறத்த னென்பர் செழுமறையோ
ரீடி லிவருட் சிறந்தவன்யா ரிசைத்தாற் பெரியீ ரிறைஞ்சுதுமே.

பதப்பொருள்.

ஏகஸ்து	=	ஒருவன்,
லோகே	=	உலகத்தில்,
கேஶவஇதிப்ரஸித்தி	=	கேசவனென்று பிரஸித்தனுனவன்,
அந்ய:	=	இன்னெருவன்,
வ்யோமகேஶஇதி	=	வ்யோமகேசனென்று,
யாதி	=	(பிரஸித்தி) அடைகிறுன்;
அநயோ:	=	இவ்விருவருக்குள்,
அதிக:	=	சிறந்தவன்,
கோவா	=	யாவன்?
இதி	=	இதஊ,
அநுசிந்தியா	=	ஆலோசித்து,
வ்ருத்³தா⁴:	=	பெரியவர்கள்,
ஸத்யம்	=	உண்மையை,
ப்³ருவந்து	=	சொல்லலாம் சொன்ஞல்,
தமிமம்	=	அந்த விவஊ,
வயம்	=	நாங்கள்,
ஆஶ்ரயாம:	=	ஆஶ்ரயிக்கின்ரேம்.

பொழிப்பு.

ஒருவன் உலகத்தில் கேசவனெனறு பிரசித்தமானவன், மற்றெருவன் வியோமகேசனென்று பிரசந்த்தியானவன், பெரியவர்களே! இவ்விருவருக்குட் சிறந்தவன் யாவன்? நீங்களுரைத்தால், நாங்களந்த மஹாபுருஷஊச் சரணமாக அடைகின்ரேம்.

விதப்பு.

ஒருவன் கேசவனென்று பிரசித்தமானவனென்றது - ஹரியை, கேசவன்- கேசமுள்ளவன். அல்லது கேசியென்பவஊக் கொன்றவன்.

ஒருவஊ வ்யோமகேசனென்றது - ஹரஊ, அது அவ்வரன் வ்யோமகேசனுக விருத்தலால். வ்யோமகேசன் - வியோமமாகிய கேசத்திஊயுடையவன் வியோமம் - ஆகாசம்.

தாத்பரியம்.

ஹரி கேசவன்; ஹரன் வ்யோமகேசன் என்பதாம்.

தாரதம்மியம்.

கேசவன் என்னுஞ் சத்தத்திற்கும், வியோமகேசனென்னும் சத்தததிற்கு முள்ள ஏற்றத்தாழ்வுகளை ஆயுங்கால், வெறுங்கேசனைவிட வியோமகேசன் சிறந்தவன் ஆதலால், நாங்களிந்த விஷயத்திற்ருழ்வடைந்த ஹரியை அப்பிரதானமாக அகற்றிச் சிறந்த ஹரனைச் சரணமாக அடைகின்ருேம். - என்றவாறு. **(95)**

एको बभूव रधिकस्तिसृणां पुराणां
संहारकर्मणि परः पृतनाङ्गमासीत् ।
कोवानयोरधिकः इत्यनुचिन्त्य वृद्धाः
सत्यं ब्रुवन्तु तमिमं वयमाश्रयामः ॥ ९६ ॥

ഏകൊ ബഭൂവ രധികസ്തിസൃണാം പുരാണാം
സംഹാരകൎമ്മണി പരഃ പൃതനാങ്ഗമാസീൽ ।
കൊവാനയൊരധികഃ ഇത്യനുചിന്ത്യ വൃദ്ധാഃ
സത്യം ബ്രുവന്തു തമിമം വയമാശ്രയാമഃ ॥ ൯൬ ॥

ஏகோ ப³பூ⁴வ ரதி⁴கஸ்திஸ்ருணும் புராணும்
ஸம்ஹாரகர்மணி பர꞉ ப்ருதனுங்க³மாஸீத் ।
கோவானயோரதி⁴க꞉ இத்யனுசிந்த்ய வ்ருத்³தா⁴꞉
ஸத்யம் ப்³ருவந்து தமிமம் வயமாஶ்ரயாம꞉ ॥ 96 ॥

மொழிபெயர்ப்பு.

இந்த வுலக விரதனு விருந்தா ஞெருவ னிசையொருவ
னந்த விரத னங்கமா யமைந்தா ஞெருவ னகிலத்திற்
சந்த வியலிற் குறையாத தனிமா மறைக ணனிகூறு
மிந்த விவரிற் சிறந்தவன்யா ரிசைத்தாற் பெரியீ ரிறைஞ்சுதுமே.

பதப்பொருள்.

ஏக:	=	ஒருவன்,
திஸ்ருணும்	=	முன்னே,
புராணும்	=	பட்டணங்களுக்கு,
ஸம்ஹாரகர்மணி	=	ஸம்ஹாரகர்மத்தில்,
ரதிக:	=	ரதிகனுக,
ப³பூ⁴வ:	=	ஆனுன்;
பர꞉	=	மற்ருெருவன்,
ப்ருதனுங்க³ம்	=	ஸேநாங்கம்,
ஆஸீத்	=	ஆனுன்;

அநயோ:	=	இவ்விருவருக்குள்,
அதிக:	=	சிறந்தவன்,
கோவா	=	யாவன்?
இதி	=	இதஊன,
அநுசிந்தியா	=	ஆலோசித்து,
வ்ருத்³தா⁴:	=	பெரியவர்கள்,
ஸத்யம்	=	உண்மையை,
ப்³ருவந்து	=	சொல்லலாம் சொன்னல்,
தமிமம்	=	அந்த விவஊன,
வயம்	=	நாங்கள்,
ஆஶ்ரயாம:	=	ஆஶ்ரயிக்கின்றேம்.

பொழிப்பு.

ஒருவன் புரதகநகாலத்தில் ரதிகனுக இருந்தான், மற்றெருவன் ஸோங்கமாக இருந்தான்; பெரியவர்களே! இவ்விருவரிற் சிறந்தவஊன நீங்களுரைத்தால், நாங்கள் அந்த மஹாபுருஷஊனச் சரணமாக அடைகின்றேம்.

விதப்பு.

ஒருவன் புரஸம்ஹாரகர்மத்தில் ரதிகனுகவிருந்தானென்றது - ஹரஊன, ஸேநாங்கமாக இருந்தானென்றது - ஹரியை, இது இவர்களிவ்வண்ண மிருந்தமையால்.

தாத்பரியம்.

ஹரன் இரதிகன், ஹரி ஸேநாங்கன் என்பதாம்.

தாரதம்மியம்.

ஸேநாங்கமானவஊனக்காட்டிலும் இரதிகன் சிறந்தவனுதலால், நாங்கள் இந்த விஷயத்திற் ருழ்வடைந்த ஹரியை அப்பிரதானமாகவகற்றி, உயாந்த ஹரஊனச் சரணமாக அடைகின்றேம். - என்றவாறு. **(96)**

एकस्तु कैटभवधे निपुणो बभूव
ह्यन्यस्तु मृत्युहनने निपुणो बभूव।
कोवानयोधिकः इत्यनुचिन्त्य वृद्धाः
सत्यं ब्रुवन्तु तमिमं वयमाश्रयामः ॥ ९७ ॥

ஊகஸ்து ௌகெடிஹவயெ நிவுணொ ஬ஹூவ
ஹ்ந்ஸ்து ஶ்த்஻ுஹநநெ நிவுணொ ஬ஹூவ ।
கொவாநயொயிகஃ ஜத்஻நுஷிஜ்஻ வ்ஶாஃ
ஸத்஻ம் ஬்ருவஜு தஶிஜம் வயஶாஶ்ரயாஶஃ ॥ கூஎ ॥

ஏகஸ்து கைடப⁴வதே⁴ நிபுணோ ப³பூ⁴வ
ஹ்யன்யஸ்து ம்ருத்யுஹனனே நிபுணோ ப³பூ⁴வ ।
கோவானயோதி⁴க: இத்யனுசிந்த்ய வ்ருத்³தா⁴:
ஸத்யம் ப்³ருவந்து தமிமம் வயமாஶ்ரயாம: ॥ 97 ॥

மொழிபெயர்ப்பு.

இருளு முலக மதிற்ரேன்றி யிடரே புரிந்த கைடபனை
வெருள வதைக்கு நிபுணனென விளங்கு மொருவன் வேறெருவன்
கரள மனைய மிருத்துவுயிர் கழற்று நிபுணன் காசினியி
லிருளி லிவரிற் சிறந்தவன்யா ரிசைத்தாற் பெரியீ ரிறைஞ்சுதுமே.

பதப்பொருள்.

ஏக:	=	ஒருவன்,
கைடபவதே	=	கைடபவதத்தில்,
நிபுண	=	சாமர்த்தியமுள்ளவனுக,
ப³பூ⁴வஹி	=	ஆனுனல்லவா,
அந்யஸ்து	=	இன்னெருவனுனல்,
ம்ருத்யுஹனனே	=	மிர்த்யுவைக்கொல்வதில்,
நிபுண	=	நிபுணனுக,
ப³பூ⁴வ	=	ஆனுன்;
அநயோ:	=	இவ்விருவருக்குள்,
அதிக:	=	சிறந்தவன்,
கோவா	=	யாவன்?
இதி	=	இதனை,
அநுசிந்தியா	=	ஆலோசித்து,
வ்ருத்³தா⁴:	=	பெரியவர்கள்,
ஸத்யம்	=	உண்மையை,
ப்³ருவந்து	=	சொல்லலாம் சொன்னுல்,
தமிமம்	=	அந்த விவனை,
வயம்	=	நாங்கள்,
ஆஶ்ரயாம:	=	ஆஶ்ரயிக்கின்றேம்.

பொழிப்பு.

ஒருவன் கைடபவதத்தில் நிபுணன், இன்னெருவன் மிர்த்தியுவதத்தில் நிபுணன்; பெரியவர்காள்! இவரிற் சிறந்தவனை யுரைத்தால், நாங்கள் அந்த மஹா புருஷனைச் சரணமாக அடைகின்றேம்.

விதப்பு.

ஒருத்தன் கைடபவதத்திற் சிறந்தவனென்றது - ஹரியை, அது அவ்வரி அவ்வண்ணங் கைடபவதஞ் செய்தமையால, தன்னிடம் பிறந்த கைடபவனை ஹரி தானே கொன்றுனெனபது இதிகாசம்.

ஒருவன் மிர்த்யுவதத்தில் நிபுணனென்றது - ஹரனை, அது அவ்வரன் அவ்வண்ணஞ் செய்தமையால்.

தாத்பரியம்.

ஹரி கைடபவத நிபுணன்; ஹரன் மிர்த்யுவத நிபுணன் என்பதாம்.

தாரதம்மியம்.

ஸாமான்யனுன கைடபனை வதைத்த ஹரியினும், கொடுமையினைப்புரியும் மிர்த்துவைக் கொன்றவன் சிறந்தவனுதலால், நாங்கள் இவ்விஷயத்திற் முழ்வடைந்த ஹரியை அப்பிரதானமாக அகற்றி, உயர்ந்த ஹரனைச் சரணமாக அடைகின்றேம். - என்றவாறு. **(97)**

एकस्तु दीनगजरक्षणदत्तबुद्धि
रन्यस्तु मत्तगजशिक्षणदत्तबुद्धिः ।
कोबानयोरधिकः इत्यनुचिन्त्य वृद्धाः
सत्यं ब्रुवन्तु तमिमं वयमाश्रयामः ॥ ९८ ॥

ஏகஸ்து தீநஹஜரக்ஷணதத்தபுத்தி
ரந்யஸ்து மத்தஹஜஶிக்ஷணதத்தபுத்திஃ ।
கொபானயொரதிகஃ இத்யநுசிந்த்ய வ்ருத்தாஃ
ஸத்யம் ப்ருவந்து தமிமம் வயமாஶ்ரயாமஃ ॥ கூஅ ॥

ஏகஸ்து தீ3னக3ஜரக்ஷணத3த்தபு3த்3தி4
ரன்யஸ்து மத்தக3ஜஶிக்ஷணத3த்தபு3த்3தி4ஃ ।
கோபா3னயோரதி4கஃ இத்யனுசிந்த்ய வ்ருத்3தா4ஃ
ஸத்யம் ப்3ருவந்து தமிமம் வயமாஶ்ரயாமஃ ॥ 98 ॥

மொழிபெயர்ப்பு.

ஆவ வெனன வழுதிஇளத்த வந்த வழுவை தஜனயொருவன்
காவல் புரிந்து நனிகாத்தான் கரையு மொருவன் காசினியில்
மாவல் வழுவை தன்செருக்கை மாற்றி நின்றுன் மற்றிவருள
ஏவர் சிறந்தோ ரவர்தம்மை யிசைத்தாற் பெரியீரிறைஞ்சுதுமே.

பதப்பொருள்.

ஏகஸ்து	=	ஒருவனுனல்,
தீ^{3}னக^{3}ஜரக்ஷணத^{3}த்த புு^{3}த்^{3}தி^{4}	=	இஊத்த யாஊனயை ரக்ஷிக்கிறதின்பொருட்டுக் கொடுத்த புத்தியையுடையவன்,
அந்ய:து	=	இன்னெருவன்,
மத்தக^{3}ஜஶிக்ஷண த^{3}த்தபு^{3}த்^{3}தி^{4}:	=	மதித்த யாஊனயை சிக்ஷிக்கிறதில் வைக்கப்பட்ட புத்தியையுடையவன்;
அநயோ:	=	இவ்விருவருக்குள்,
அதிக:	=	சிறந்தவன்,
கோவா	=	யாவன்?
இதி	=	இதஊன,
அநுசிந்தியா	=	ஆலோசித்து,
வ்ருத்^{3}தா^{4}:	=	பெரியவர்கள்,
ஸத்யம்	=	உண்மையை,
ப்^{3}ருவந்து	=	சொல்லலாம் சொன்னுல்,
தமிமம்	=	அந்த விவஊன,
வயம்	=	நாங்கள்,
ஆஶ்ரயாம:	=	ஆஶ்ரயிக்கின்றேம்.

பொழிப்பு.

ஒருவன் இஊத்த யாஊனயை ரக்ஷத்தான், மற்றெருவன் மதித்த யாஊனயைச் சிக்ஷித்தான்; இவ்விருவரி லெவன் சிறந்தவன்? பெரியவர்களே! நீங்களுண்மையாக வுரைத்தால், நாங்களந்த மஹா புருஷஊனச் சரணமாக அடைகின்றேம்.

விதப்பு.

ஒருவன் இஊத்த யாஊனயை ரக்ஷித்தானென்றது - ஹரியை, மற்றெருவன் மதித்த யாஊனயைச் சிக்ஷித்தானெந்து - தாருகாவனத்து முனிவர் அநுப்பிய மந்திரயாஊனயின் கொடுமையை அடக்கிய ஹரஊன.

தாத்பரியம்.

ஹரி இளைத்த யானையைக் காத்தவன்; ஹரன் மதித்த யானையைச் சிக்ஷித்தவன் என்பதாம்.

தாரதம்மியம்.

இளைத்த யானையைக் காப்பதிலும் மதித்த யானையைச் சிட்சித்தலரிய காரியமாதலால், நாங்கள் இந்த விஷயத்திற் ருழ்வடைந்த ஹரியை அப்பிரதானமாக அகற்றி, உயர்ந்த ஹரனைச் சரணமாக அடைகின்றேம். - என்றவாறு. **(98)**

ब्रह्माणमाप निजनाभिजसूनुमेकोऽ
न्यो ब्रह्मणो नखमुखेन शिरश्चकर्त्ता ।
कोवानयो रधिकः इत्यनुचिन्त्य वृद्धाः
सत्यं ब्रुवन्तु तमिमं वयमाश्रयामः ॥ ९९ ॥

஭்ரஹ்மாணமாப நிஜநா஭ிஜஸூநுமேகோऽ
ந்யோ ஭்ரஹ்மணோ நகமுகேந ஶிரஶ்சகர்த்தா ।
கோவாநயோ ரதிகஃ இத்யநுசிந்த்ய வ்ருத்தாஃ
ஸத்யம் ஭்ருவந்து தமிமம் வயமாஶ்ரயாமஃ ॥ ௯௯ ॥

ப்³ரஹ்மாணமாப நிஜநாபி⁴ஜஸூனுமேகோ(அ)
ந்யோ ப்³ரஹ்மணோ நக²முகே²ன ஶிரஸ்சகர்த்தா ।
கோவானயோ ரதி⁴கः இத்யனுசிந்த்ய வ்ருத்³தா⁴ः
ஸத்யம் ப்³ருவந்து தமிமம் வயமாஶ்ரயாமः ॥ 99 ॥

மொழிபெயர்ப்பு.

நந்திற் சிறந்த வெள்ளொளிசேர் நாபிக் கமல நன்மகனுய்
அந்தப் பிரமன றஜனயொருவ னடைந்தா னெருவ னவன்றலையைக்
கந்தக் கமல கரோருகத்தாற் களைந்தா னிந்தக் காசினியி
லிந்தத் தகவிற் சிறந்தவன்யா ரிசைச்தாற் பெரியீ ரிறைஞ்சுதுமே.

பதப்பொருள்.

ஏக:	=	ஒருவன்,
ப்ரஹ்மாணம்	=	பிரம்மாவை,
நிஜ	=	தன்னுடைய,
நாபி⁴ஜ	=	நாபியிலுண்டான,
ஸூனும்	=	பிள்ளையாக,

அந்ய:	=	இன்னொருவன்,
ப்³ரஹ்மணோ	=	பிரமாவினுடைய,
ஶிர:	=	தலையை,
நக²முகே²ன	=	நக நுனியினால்,
சகர்த்தா	=	சேதித்தான்;
அநயோ:	=	இவ்விருவருக்குள்,
அதிக:	=	சிறந்தவன்,
கோவா	=	யாவன்?
இதி	=	இதனை,
அநுசிந்தியா	=	ஆலோசித்து,
வ்ருத்³தா⁴:	=	பெரியவர்கள்,
ஸத்யம்	=	உண்மையை,
ப்³ருவந்து	=	சொல்லலாம் சொன்னால்,
தமிமம்	=	அந்த இவனை,
வயம்	=	நாங்கள்,
ஆஶ்ரயாம:	=	ஆஶ்ரயிக்கின்றோம்.

பொழிப்பு.

ஒருவன் பிரமனை உந்திக்கமலத்தில் மைந்தனாக வடைந்தான், மற்றொருவன் அந்தப் பிரமனுடைய தலையை நகத்தினாற் கிள்ளினான்; இவ்விருவரிற் சிறந்தவனைப் பெரியவர்கள் உரைத்தால், நாங்களந்த மஹாபுருஷனைச் சரணமாக அடைகின்றோம்.

விதப்பு.

ஒருவன் பிரமனை யுந்தித்தாமரையில் மைந்தனாக அடைந்தானென்றது - ஹரியை, ஒருவன் பிரமன் றலையை நகத்திற் கிள்ளினானென்றது - ஹரனை.

தாத்பரியம்.

உந்தித்தாமரையிற் பிரமனை மைந்தனாகப் பெறுவதிலும் நகத்தாலப் பிரமன் றலையைக் கிள்ளி யெறித லரியகாரியமானதால், நாங்கள் இந்த விஷயத்திற் றாழ்ந்த ஹரியை அப்பிரதானமாக வகற்றி, உயர்ந்த ஹரனைச் சரணமாக அடைகின்றோம். என்றவாறு. **(99)**

தாரதம்மியம்.

உந்தித்தாமரையிற் பிரமனை மைந்தனாகப் பெறுவதிலும் நகத்தாலப்பிரமன் றலையைக் கிள்ளி யெறித லரியகாரியமானதால், நாங்கள் இந்த விஷயத்திற் றாழ்ந்த

ஹரியை அப்பிரதானமாக வகற்றி, உயர்ந்த ஹரனைச் சரணமாக அடைகின்றோம் - என்றவாறு. **(99)**

एकः सभक्त्युदहरन्निजमक्षिपुष्प
मन्योऽम्बुजंनयमस्य ददौ सचक्रम् ।
कोवानयो रधिक इत्यनुचित्य वृद्धाः
सत्यं ब्रुवन्तु तमिमं वथमाश्रयामः ॥ १०० ॥

𑌏𑌕𑌃 𑌸𑌭𑌕𑍍𑌤𑍍𑌯𑍁𑌦𑌹𑌰𑌨𑍍𑌨𑌿𑌜𑌮𑌕𑍍𑌷𑌿𑌪𑍁𑌷𑍍𑌪
𑌮𑌨𑍍𑌯𑍋𑌽𑌮𑍍𑌬𑍁𑌜𑌂𑌨𑌯𑌮𑌸𑍍𑌯 𑌦𑌦𑍌 𑌸𑌚𑌕𑍍𑌰𑌮𑍍 ।
𑌕𑍋𑌵𑌾𑌨𑌯𑍋 𑌰𑌧𑌿𑌕 𑌇𑌤𑍍𑌯𑌨𑍁𑌚𑌿𑌤𑍍𑌯 𑌵𑍃𑌦𑍍𑌧𑌾𑌃
𑌸𑌤𑍍𑌯𑌂 𑌬𑍍𑌰𑍁𑌵𑌨𑍍𑌤𑍁 𑌤𑌮𑌿𑌮𑌂 𑌵𑌥𑌮𑌾𑌶𑍍𑌰𑌯𑌾𑌮𑌃 ॥ க௦௦ ॥

ஏகஃ ஸப4க்த்யுத3ஹரந்நிஜமக்ஷிபுஷ்ப
மன்யோ(அ)ம்பு3ஜம்நயமஸ்ய த3தௌ3 ஸசக்ரம் ।
கோவானயோ ரதி4க இத்யனுசித்ய வ்ருத்3தா4ஃ
ஸத்யம் ப்3ருவந்து தமிமம் வத2மாஶ்ரயாமஃ ॥ 100 ॥

மொழிபெயர்ப்பு.

மன்னு மொருவன் மேலமென மருவும் நயன மலரினுற்
றுன்னுமொரவன்கான் மலரைத் தொழுதானொருவன்றுலங்கலர்போன்
மன்னு விழியு மாழிப்பேர் மருவு படையு மவற்கீந்தா
னென்னு மிவரிற் சிறந்தவன்யா ரிசைத்தாற் பெரியீரிறைஞ்சுதுமே.

பதப்பொருள்.

ஏக:	=	ஒருவன்,
ஸ்பக்தி	=	பக்திபூர்வமாக,
நிஜம்	=	தன்னதான,
அக்ஷிபுஷ்பம்	=	கண்மலரை,
அந்ய:	=	இன்னொருவன்,
ஸசக்ரம்	=	சக்கரத்தையும் அதனுடன்,
அம்பு3ஜ	=	தாமரைமலர்போன்ற,
நயநம்	=	கண்ணையும்,
அஸ்ய	=	இவனுக்கு,
த3தௌ3	=	கொடுத்தான்,
அநயோ:	=	இவ்விருவருக்குள்,
அதிக:	=	சிறந்தவன்,
கோவா	=	யாவன்?

இதி	=	இதனை,
அநுசிந்தியா	=	ஆலோசித்து,
வ்ருத்³தா⁴:	=	பெரியவர்கள்,
ஸத்யம்	=	உண்மையை,
ப்³ருவந்து	=	சொல்லலாம் சொன்னல்,
தமிமம்	=	அந்த விவனை,
வயம்	=	நாங்கள்,
ஆஶ்ரயாம:	=	ஆஶ்ரயிக்கின்ரேம்.

பொழிப்பு.

ஒருவன் கண்மலரிஞ லருச்சித்தான், மற்றெருவ னவ்வருச்சகனுக்குச் சக்கரமும் பதுமாக்கமு மளித்தான்; இவ்விருவரிற் சிறந்தவனைப் பெரியவர்களுரைத்தால், நாங்களந்த மஹா புருஷனைச் சரணமாக அடைகின்ரேம்.

விதப்பு.

ஒருவன் கண்மலரா லருச்சித்தானென்றது - ஹரியை, ஒருவன் அவற்காழியு மலர்விழியு மீந்தானென்றது - ஹரனை, இது ஹரி கண் மலராரருச்சித்தமையாலும், ஹரன் ஹரிக்கு மலரனையகண்ணும் மாண்புடைய வாழியு மளித்தமையாலும் உரைக்கப்பட்டது.

தாத்பரியம்.

ஹரி கண்மலரா லருச்சித்தான், ஹரன் மலர்க்கண்ணும் ஆழியும் ஹரிக்களித்தான் என்பதாம். .

தாரதம்மியம்.

கண்மலரா லருச்சித்தவனில் அருச்சித்தவனுக்கு வரமளித்தவன் சிறந்தவனுதலால், நாங்களிந்த விஷயத்திற் ருழ்ந்த ஹரியை அப்பிரதானமாக அகற்றி, உயர்ந்த ஹரனைச் சரணமாக அடைகின்ரேம். **(100)**

அறுசீர்க்கழிநெடிலாசிரியவிருத்தம்.

எல்லாந் தன்னை யல்லாம லிலங்க நிற்குமெழி லிறையை
எல்லாந் தன்ன யல்லாம லில்லா தாகு மெம்பரனை
எல்லாந் தன்னை யல்லாம லிலங்கா வேழை பங்கனை
யல்லா தெனது சிந்தைபுகுந் தறியா திந்த வகிலத்தே.

வெண்பா.

முன்னோர் மொழிந்த முதுநூற் பொருளதனை
என்னு லியன்றவள வேயுரைத்தே - னென்னுயா
னென்றுமுரை யேன்கண்டீ ரெல்லா மிறையியற்றே
அனறியிலை யென்னுமத னல்.

ஹரிஹரதாரதம்மியம்

சம்பூரணம்.

சுபமஸ்து.